

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VEGAS'TA

olan
VEGAS'TA
kalır

ELLE CASEY

nemesis

*Bir erkeği gördüğünüz an
kendinizi ona ait
hissetmek yerine,
onun size ait olduğunu
hissederseniz, ne olur?*

VEGAS'TA

olan

VEGAS'TA

kalır

Vegas'ta Olan Vegas'ta Kalır
Elle Casey
Kitabın Özgün Adı: Shine Not Burn
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 313
Yazan: Elle Casey
Çeviren: Nihal Akcan
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Dilek Gök
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-63-4

© Elle Casey
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Mart 2016

Baskı ve Cilt:
Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul
Tel: (212) 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

VEGAS'TA
olan
VEGAS'TA
kalır

»-ELLE CASEY-«

Çeviren: Nihal Akcan

Bana parti kızı derler. Aslında davetiyede yazdığına göre öyleymişim.

Hey sen, Parti Kızı! Sana. İhtiyacımız. Var. Yarın, öğlen saat tam birde, havaalanındaki Delta bilet gişesinde ol; aksi takdirde bundan sonra sana Çamur diyeceğiz. Şaka yapmıyoruz. Bizi hayal kırıklığına uğratma. Ayrıca unutma, eğlenip işe yaramaz erkek arkadaşın PUKE'u' aklından çıkarma iznine sahipsin, çünkü Vegas'ta yaşayanlar Vegas'ta kalır. Hepsi bu kadar... Sevgiler, en iyi arkadaşın, Kelly. Ve hayır, en iyi arkadaşın Candice değil—benim. Sevgiler, Kelly. En iyi arkadaşın...

Davetiyeyi masama koydum. Ofisimde bağırarak, “Kesinlikle olmaz!” dedim. “Öyle bir şey olmayacak!”

“Ne olmayacak?” diye sordu asistanım Ruby. İşin aslı, Ruby benim için daha çok bir anne, kapı komşusu, günah çıkartan bir papaz ve genellikle bir baş belasının toptan paketlenmiş hali gibiydi, fakat masasındaki isim plakası onun Ruby olduğunu söylüyordu. Harvey, Grossman ve Cantor Limited Ortaklığı’nın yönetici hukuk sekreteri...

1 Puke: İngilizce de “kusmuk” anlamına gelmektedir.

Ruby, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle odama girdi ve her gün yaptığı gibi neye, ne zaman ihtiyacım olduğumu tam olarak bilmedeki olağanüstü yeteneğiyle sonsuz minnetimi kazandı. Saat sabahın dokuzuydu ve tam da bu noktada kafeini damardan almaya hazırdım. Bekârlığa veda partilerine davet edilmek beni hep bu hale getirirdi.

Davetiyeği masamdaki sümenin altına sokuşturarak, “Bu aptalca şeye gitmeyeceğim,” dedim. Şimdiden Luke’un bu konuda ne diyeceğini hayal edebiliyordum. Bu arada adının doğrusu “P” ile “Puke” değil, “L” ile “Luke” olacaktı. Kız arkadaşlarım ona pek hayran sayılmazlardı.

“Kelly için mi? Elbette gideceksin. Kelly, senin en iyi arkadaşın... Senin adına davetiyeği yanıtlamamı ister misin, yoksa bu işi kendin mi halledersin?”

Ruby’ye bakarak kaşlarımı çattım, fincanı elinden karpasına almasam da, beni sinirlendirdiğini anlamasını sağladım. “Hayır, Bayan İşgüzar, davetiyeği benim adıma yanıtlamanı istemiyorum.” İçindekinin kokusunu daha iyi duyabilmek için fincanı yüzüme iyice yaklaştırdım, kahve buharını koklayarak kafeinin ciğerlerimde daha derine işlemesini veya etkisinin daha uzun sürmesini sağlamayı diliyordum. “Söyledim ya! Gitmiyorum.”

Ruby bana bakıp dudaklarını büzerek kendine has *Ruby-küstü* bakışını attı. “Hı hı...” Ruby’nin kafasını iki kez sallamasının ardından iki büküm olmuştum. Ruby’nin ciddi bir suçluluk hissi uyandırma gücü vardı ve bu gücünü benim üzerimde düzenli olarak kullanmaktan hiç çekinmezdi.

Suratımı asıp tüm gücümle inandırıcı olmaya çalışarak, “Ama gitmek istemiyorum,” diye mızızlandım. “Salı gününe kadar bitirmem gereken iki dava özeti ve bu

hafta üç tane ret talebi duruşmam var. Ve bunlar devasa, korkunç buzdağımın sadece görünen ucu.” Masama yavaşça tekme attım, aslında daha sert vurmak istiyordum fakat Louboutin marka ayakkabılarıma zarar vermekten çekiniyordum. Bu ayakkabılar neredeyse bir haftalık ma-aşıma mâl olmuştu.

“Senin de çok iyi bildiğin gibi, bahsettiğin dava özetlerini geçen hafta bitirdin, duruşmalara ise Bradley’yi gönderebilirsin.” Ruby, Bradley’nin adını söylerken yine şu ses tonunu kullanmıştı. Yani onu ne kadar sinir bozucu bulduğunu belli eden ses tonunu... Ruby hep aynı şeyi yapardı. Ben de aynıyı yapmamak için kendimi cidden zor tutuyordum. Bradley’nin insanı tedirgin eden bir tarafı vardı. Ürpertici ve cidden ıyy. Kişiliği bu kadar iğrençken, gösterişli kıyafetler ve yakışıklı bir surat bir erkeğe ancak bir yere kadar yetebilirdi. Yılanın bal porsuğuyla çiftleştirilmesinden doğan melez canlıyı düşündüğünüzde, o zaman Bradley’nin tarzını anlamaya yaklaştım sayılırdınız.

Gözlerimi yuvarladım. “Bilgisayar dosyalarımı karıştırmayı gerçekten kesmelisin, Rubes.”

“Neden? Başka türlü sana nasıl ayak uydurabilirim? Eğer senin benden yardım istemeni beklersem yaşlanıp moruklarım.”

Fincanımın arkasından gülümseyerek, “Zaten yaşlısın,” dedim. O anda duyduğum keyif tamamen kabalıktı, fakat ben böyleyim işte. Altmış yaş üstü vatandaşları canlarından bezdirirken Louboutin marka ayakkabılarımı sallıyorum. Yani, altını çizerek söylüyorum, *klâs* biriyim.

Ruby upuzun, boyalı tırnağını bana doğru uzattı. “Tatlım, dışarıda şu sekreter bozuntularıyla birlikte olmak

yerine o masanın arkasında benimle oturduğun için çok şanslısın; yoksa. . .” Ruby bana bakıp ağzını buruşturdu ve başını birkaç kez yavaşça salladı.

“Yoksa ne? Ağzımın payını mı verirdin? Fotokopi odasında düelloya mı tutuşurduk?” Ağzımı daha da çok açarak sırtımaya başladım.

“Emin olabilirsin, süt kuzusu,” dedi Ruby ve arkasını dönerek ofisimden çıkmaya hazırlandı. Ruby’nin külotlu çoraplı bacakları her zamanki gibi hışır hışır sesler çıkarıyordu. Yemin ederim, baldırlarının arasındaki sürtünmeden dolayı bir gün ofiste yangın çıkacaktı.

Ruby arkasını dönüp bana bakmaya tenezzül etmeden, “Davetin cevabını kime göndereyim?” diye sordu. “Candice’e mi, yoksa Kelly’ye mi?”

Fincanı masadaki sümenin üzerine koyarak derin bir iç geçirdim.

Ruby kazanmıştı. Her zamanki gibi...

“Kelly...” diyerek iç çektim.

Bilgisayarıma bakabilmek için sandalyemi yana döndürdüm, beni müşteri dosyalarımın eriştirecek tuşlara bastım. Kelly’nin yaklaşmakta olan bekârlığa veda partisiyle ilgili içime doğan kötü his aklıma takılıp kalmıştı. Dördüncü Bölge Temyiz Mahkemesi’nin son kararına karşılık nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmem gerekiyordu, fakat az önce açtığım belgedeki sözcükler gözlerimin önünde dalgalanıyordu.

Gözlerim karardı ve yeniden on beş yaşındaydım. Annemin evinin küçük arka odalarından birindeydim. Annemin iri kıyım erkek arkadaşı başının üstüne kaldırdığı bir kemerle tepemde dikiliyordu.

Kemer sırtıma, başıma ve omuzlarıma tekrar tekrar

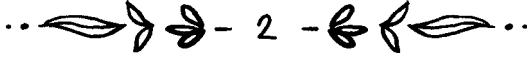
iniyordu. Adamın ağzından iğrenç, nefret dolu sözler dökülüyordu, tenimi kaplayan çirkinlik gibiydi.

Titriyordum, fakat korkudan değil, öfkeden. Bu işken-
ce çok uzun süre devam etmişti. Morlukların iyileşmesi
artık daha uzun sürüyordu. Kaçmak zorundaydım. Her
dayakta sözcükler daha da iğrençleşiyordu ve kemer daha
sert iniyordu. Eğer bu karmaşadan kurtulmanın bir yolu-
nu bulamazsam, on sekizime gelmeden ölüp arka bahçeye
gömülecektim. Annemin ileri atılıp bana yardım etmesini
dilemek zaman kaybından başka bir şey değildi.

Annemin erkek arkadaşı o gün odadan ayrıldığında,
yaşam planım olarak bilinen ve beni hedeflerime ulaştı-
racak rotayı gösteren belgenin ilk taslağını hazırladım.
Hedeflerim ise şunlardı: özgürlük, güvenlik ve parasal
başarı. Beni kurtarması için, o adamla muhtaçlık ilişkisi
yaşayan zayıf anneme bel bağlayamazdım, o yüzden ken-
di kendimi kurtarmak zorundaydım.

Başımı sallayarak daldığım rüyadan silkelenip gerçe-
ğe döndüm. *Hayır! Bu tarz hatıraların en iyi arkadaşımın
partisini mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum!* Derin
bir nefes aldım, zihnimin derinliklerine musallat olan ha-
yaletleri kovaladım. Artık yirmi beş yaşındaydım ve yaşam
planım beni bulduğum noktaya kadar getirmişti. Vegas'a
gitmek için kısa bir mola vermek hiçbir şeyi değiştirmez-
di. En iyi kız arkadaşlarımla Vegas'a iki günlük küçük bir
seyahat, yaşam planım için herhangi bir risk oluşturmuyor-
du. Bunu yapabiliirdim. Şu andan itibaren korkunun sürekli
yanımda olmasına müsaade etmeyecektim.

Mouse'uma tıklayarak uçağa binmeden önce bitirmem
gereken dosyayı açtım.

Palm Beach Uluslararası Havaalanı'nın check-in alanına girdiğimde bir haykırış seli koptu. Üniversiteden en yakın arkadaşlarım Candice ile Kelly, Delta Havayolları gişesinin yanında duruyorlardı.

Candice ona bakakalan seyircilere aldırış etmeden bana doğru koşarak, "Geldin!" diye bağırdı. Bu, onun hayatın üstesinden gelmedeki olağan yöntemiydi. Umursamaz. Gürültücü. Her an parti yapmaya hazır. Candice parmak uçlarında gelmişti, ayakkabıları başka türlü yürümeyi imkânsız kılıyordu. Kendisi şimdiye dek tanıdığım en sempatik mankafaydı.

"Ah!" Candice'in estetik ameliyatla büyütülmüş göğüsleri benim göğsüme çarptı ve ciğerlerimdeki havanın bir kısmı bedenimi terk etti. Gözlerimi hafifçe şaşı yapıp omzunun üzerinden, "Beni özledin mi?" diye sordum.

"Ah Tanrım, evet!" Bana bir kez sıkıca sarılıp geri çekildi. "Bütün hafta boyunca ve her hafta sonu ofisinde kış uykusuna yatıyorsun, sonra da tüm boş zamanını Puke ile birlikte geçiriyorsun. Tabi ki seni özleyorum."

"Onun adı Luke ve daha geçen hafta seninle öğle ye-

meğine çıktım.” Geriye döndüm ve ayaklarımın dibine bıraktığım seyahat çantamı aldım, çantanın askısını omzuma taktım. “Biliyorsun şirket ortağı olmalıyım...”

“Otuz yaşma gelmeden... Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Bu kesinlikle mezar taşı da kazınacak.” Candice koluma girdi, bana doğru eğildi ve beni koklamaya başladı. Candice bunu hep yapardı, her zaman bir sonraki favori parfümünün arayışı içindeydi.

“Mezar taşım mı? Umarım, başımın üstünde o küçük, kasvetli aksesuara sahip olmadan önce şirkete ortak olabilirim.” Yan yan Candice’e baktım, dudaklarının yeniden eşekarıları tarafından sokulmuş gibi görünmesine için için gülüyordum. Candice birkaç sene önce kolajeni keşfettiğinden beri asla eskisi gibi olmamıştı. “*İnce dudaklar gemileri batırır,*” en sevdiği deyişlerden biriydi. Aslında bu deyişin anlamı *boşboğazlık insanı öldürür* olsa da, bu söz ona çok mantıklı geliyordu ve başkalarına mantıklı gelmemesini önemsemiyordu. Bu denklemdeki “*gemiler*” kısmını açıklamasını hiç istememiştim, çünkü Candice’in düşünme yöntemleri bazen başımı ağrıttıyor, yöntemleri çok aptalca olabiliyordu. Her ne kadar bazen son derece şapşalca davransa da, Candice en iyi arkadaş bütünümlün bir yarısıydı. Üniversitedeyken Candice, Kelly ve ben üç kafadar olarak tanınırdık ve şu an hayatlarımız çok farklı olsa da, dostluğumuz hiç değişmemişti.

Kelly’ye katılmak üzere gişeye doğru yürüdük. Kelly ufak tefek bilet satıcısıyla hararetli bir konuşmaya dalmıştı, ellerini önce etrafına sallıyor, sonra dua eder gibi birleştiriyordu. Yakası düğmeli bluzu ve düzgünce ütülenmiş haki pantolonuyla düzenli olarak kiliseye giden

bir kadını andırıyordu. Üniversiteden bu yana aşk onu yumuşatmıştı. Fakat muhafazakâr, cilalı maskesinin ardında, eskiden saçını mora boyayan ve erkek striptizcilerin karnından bir dikişte tekila içen bir kız vardı.

Candice gelecekteki ortaklığımla ilgili ortaya koyduğum iddiaya burun kıvırdı. “Sana yüz kere söyledim. Eğer daha sık dışarı çıkmazsan, otuz yaşına geldiğinde ortak olamayacaksın. Kuzenimin kuzeninin kocasının erkek kardeşi, henüz yirmi sekiz yaşındayken kalp krizinden öldü. *Yirmi sekiz!*”

“Kuzeninin kuzeninin kocasının kız kardeşinin, her kimse işte, kalbinde bir sorun varmış ve daha önce ağır bir suçüçeğı geçirip hastaneye kaldırıldığını söylemiştin. O yüzden haftada birkaç saat fazladan çalışan kadın bir avukat *olmamasının* ölümüne katkıda bulunmadığına oldukça eminim.”

“Çeneni kapa ve benimle gel. Kelly bizim için sınıf yükselttirmeye çalışıyor.”

Candice’i gişeye doğru izledim ve Kelly’nin eşcinsel olduğu belli olan adamı, sahip olmadığı uçuş milleri karşılığı sınıf atlamamızı sağlaması için etkilemeye çalışmasını eğlenerek izledim.

“Lütfen, lütfenlütfenlütfenlütfen lüüütfen? Yemin ederim, uslu olacağız. Tamamen rahat duracağız ve on küçük şişe votka içmeyeceğiz.” Kelly diş macunu reklamındaki bir film yıldızı gibi sırıtıyordu. Kelly’nin dişleri cidden çok güzeldi. Babasının kozmetik bir diş hekimi olması bunu sağlama almıştı.

Gişedeki adam, görülmesiyle kaybolması bir olan baştan savma bir tebessümle karşılık verdi. “Size bunu

söylemek bana ne kadar acı verse de, sınıf yükseltmeyi karşılayacak puanınız veya paranız olmadan size sınıf atlatamam.” Adam önündeki ekrana baktı. “Ekonomi sınıfından birinci sınıfa geçmeniz, size üçünüz için toplamda bin iki yüz dolara patlar. Başlıca bankaların hepsinin kredi kartlarını kabul ediyoruz.”

Kelly'nin ağzı açık kaldı. “Delirdin mi sen? O kadar parayla ikinci el dandik bir araba alabilirim.”

Adam alttan almadan gülümsedi. “Fakat ikinci el dandik arabalarda bedava içki servisi yapılmıyor, haksız mıyım?” Adamın sesinde bir nebze olsun alay yoktu. Kahretsin, adam çok iyiydi!

Gişeye doğru yürüyüp kolumu tezgâha dayadım ve adama yargıç kürsüsüne hitap ederken takındığım en başarılı gülümsememle baktım. “Merhaba, Samuel... Ben Andrea... Andie.” Diğer elimi Kelly'nin koluna koydum. “Bu zavallı kız, kendini sonsuza dek esaret ve sefalet dolu bir hayata mahkûm etmeden önce, ona Vegas'ta hayatının en iyi iki gününü yaşatmak benim vazifem. Burada evlilikten bahsediyorum ve bu çok kötü. *Gerçekten* çok kötü...” Sesimi alçalttım. “Nişanlısı bir cenaze levazımatçısı...”

Adam önce bana, sonra da Kelly'ye bakarak, “Şaka yapıyorsunuz,” dedi. Yüzündeki soğuk ifade az da olsa gevşemişti. Bu konu açıldığında ürkütücü derecede merak duyulmasına alışkındık ve bunu kendi lehimize kullanmaktan çok da gurur duyduğum söylenemezdi. Sonuçta söz konusu olan en iyi arkadaşımın bekârlığa veda partisiydi. Fedakârlık yapılmalıydı. Gerekli adımlar atılmalıydı. Gurur bir yana bırakılmalıydı.

Kelly başıyla onayladı, gözleri kocaman açılmıştı ve yanlışı görmediysem biraz da parlıyordu. Ona bakıp, başımı *Aferin* der gibi salladım. *Elinden geleni yap*. Acı gerçek ise levazımatçılık konusunda dalga geçmiyor olmamdı. Kelly gerçekten Matthew Ackerman, bize göre nam-ı diğer cenezeci Matty ile evlenmeyi planlıyordu. Candice ve ben ona sürekli ölümlerle uğraşan bir adamda ne bulabildiğini defalarca sormuştuk, Kelly'nin cevabı ise hep aynıydı. *"Hiç kimsenin kaskatı cesetlerle çalışan bir adam kadar iyi bir düzeneği yoktur"* Bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildim. Fakat öğrenmek istemediğime son derece emin dim, o yüzden meseleyi kurcalamamıştım.

"Her gün ölü bedenlere dokunan bir adamla mı evleneceksin? Onları kesip açan?" Gişe görevlisi öne doğru eğildi ve fısıldayarak konuştu. "Onları ilaçlayan?"

Kelly başını sallayarak onayladı. "Evet... İkimiz de ölümle her gün muhatap oluyoruz. İçler acısı bir durum... Bu, durumu sineye çekip, bir levazımatçının karısı olmandan önce kurtlarımı dökmek için son şansım." Kelly gözünden sahte bir yaş silip arkasını döndü.

Ve Film Dışı Oyunculukta En İyi Kadın Oyuncu Akademi Ödülü... Kelly Foust'a gidiyor!

Gişe görevlisi önce soluna, sonra da sağına baktı. Adamın parmakları tuşların üzerinde uçar gibiydi, bazen sadece işaret parmağı tek bir tuşa yaklaşık yirmi defa basıyordu. Adamın aslında gerçekten bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. Bize defolup gitmemizi söylemeden önce, bizim adımıza üzülmesi için onu ikna ettiğimize inanmış halde, orada ne kadar süre dikilmemizi sağlayabileceğine bakıp bizimle sadece dalga geçiyor da olabilirdi.

Fakat sonra adamın tezgâhının altından nokta vuruşlu bir yazıcının sesi geldi ve birkaç saniye sonra görevli, yazıcıdan üzerlerinde isimlerimizin yazılı olduğu altı tane uzun biniş kartı çıkardı. “Birinci sınıfa terfi mi? Elbette, hanımefendiler... Delta Havayolları olarak birinci sınıf ihtiyaçlarınızı karşılamaktan memnuniyet duyarız. Las Vegas uçuşunun iki ayağı için de uçağa biniş kartlarınızı buyurun.” Adam kartları tezgâhın üstüne koydu ve Kelly’ye doğru itti. Kelly kartları aldı ve sevinç çığlığı attı. Aynı anda hem tepiniyor hem de Candice’e sarılıp onunla birlikte zıplıyordu. Tüm dikkatimi gişe görevlisine verirken, Kelly’yi sakinleştirmek için elimi omzuna koydum.

“Bize yardım ettiğin için çok teşekkür ederiz, Samuel. Bu cidden çok hoş bir davranıştı.”

Adam bana gülümsedi. Sanırım bu, tezgâha yaklaştığımdan beri onda gördüğüm ilk gerçek yüz ifadesiydi. “Sadece dikkatli olun. Vegas’ta yaşananlar Vegas’ta kalır derler, fakat bazen bela sizi eve kadar izler. Ne demek istediğimi anladınız mı?” Göz kırptı.

Neden bahsettiğine dair bir fikrim olmasa da başımı sallayarak onayladım. Başımı o tarz bir belaya sokacak türden bir kız değildim. Ara sıra birazcık şarap veya belki bir bira içebilirdim. Fakat olanları ertesi gün mutlaka hatırlardım ve asla aşırıya kaçmazdım. Artık bir yetişkin olduğuma ve üniversitede avarelik etmediğime göre kendime tamamen hâkimdim. “Güzel bir tüyo... Tekrar teşekkürler.”

“Bir şey değil. Delta ile uçtuğunuz için teşekkür ederiz. İyi yolculuklar.” Adam kuyrukta benden sonraki kişi-

ye doğru baktı, o yüzden imasını anlayıp kenara çekildim.

El bagajlarımızı alıp güvenlik kontrol noktasına geçmek üzere oradan ayrıldığımızda, Candice ile Kelly Vegas'taki ilk gecemiz için çoktan planlar yapmaya başlamışlardı. Geri kalanını duymamak için başarısız bir girişimde bulunmadan önce slot makineleri ve bir gece kulübü hakkında bir şeyler duymuştum. Planlarının her yönden, beni bekleyen iki gün sürecek yetişkin bebek bakıcılığını gösterdiğini fark ederek uzun bir iç geçirdim. Yine de abartılacak bir şey değildi. Üniversitedeyken ikisinin oda arkadaşı olarak bu konuda oldukça tecrübe edinmiştim. İçlerinde sorumluluk sahibi olan kişi, gerektiğinde başvurulacak sürücü, onlar tuvalete kusarken saçlarını tutan kız, erkek arkadaşları onları ağlattığında mendil veren ve dondurma ikram eden kişi her zaman bendim. *Vegas'ta en iyi arkadaşlarımın peşinden koşarak ve onları insanı evine kadar izleyen türden bir beladan uzak tutarak geçecek iki gün... Bu ne kadar zor olabilirdi ki?* Florida Üniversitesi'nde edindiğim dört yıllık tecrübem vardı. Bu iş çocuk oyuncağı olacaktı.

Güvenlikten geçtikten sonra telefonuma mesaj bildirim sesi geldi ve çıkış kapısına doğru yürüdüğümüz sırada ekrandaki metni okudum. Ekranda parlayan sözcükler, seyahatimin benim için görünüşünü bundan daha cazip edici bir hale getiremezdi. Geriye dönüp sorunla şu an ilgilenmeyi ve sorunu halledip kurtulmayı göz önünde bulundurdum. Arkadaşlarıma daha sonra katılabileceğimi düşündüm. Bu durum benim için seyahati ciddi anlamda olumsuz etkileyecekti.

Candice yanıma gelip kolunu omzuma atarak, "Sorun ne, oyunbozan?" diye sordu. Candice normalde benden

sadece beş santim uzundu, fakat topuklu ayakkabılarıyla bana yarım kafa boyu kadar fark atıyordu. Yolculuk sırasında rahat edebilmek için bugün daha kısa topuklu ayakkabılar giymiştim. Böylesi daha kullanışlıydı ve ben her şeyin ötesinde kullanışlılık takıntısı olan biriydim. Diğer taraftan Candice kullanışlılık kavramından nefret ederdi. Candice bunun şeytanın işi olduğunu ve insanı son derece sıkıcı bir hayata sürükleyen bir yol olduğunu düşünürdü.

Dişlerimi sıktım, öfkeme hâkim olmaya çalıştım, Luke'un güzel yolculuğumuzu bozmasına izin vermemeye çalıştım. Umursamaz bir tavır takınarak, "Bir şey yok," dedim. "Sadece Luke." Telefonumu çantamın ön gözüne koymaya giriştim, fakat Candice telefonu elimden kaptı.

Telefona doğru uzanarak, "Hey!" diye itiraz ettim.

Candice omzumu sımsıkı tutmaya devam ederek telefonu Kelly'ye uzattı. "Rahatla. Yardım etmek için yanındayız."

"Ah, pembe paçalı donlarım adına! Cidden bunu sana yazılı mesajla mı gönderdi? Tam bir dangalak!" Kelly bana kendine has, "Bu da ne böyle?" yüz ifadesiyle baktı. "Cidden, Andie, geri döndüğünde onun gerçekten canına okumalısın."

Candice beni bırakıp telefona uzanarak, "Ne yazmış?" diye sordu.

"Oku ve ağla." Kelly telefonu Candice'e verirken, bana acıyarak kaşlarını çatı.

İki saniye sonra Candice telefonda bir şeyler yazıyordu.

Telefona uzanarak, "Hayır!" dedim. "Yapma!"

Candice telefonu başının üstünde tutarak ve küçük bir daire içinde dans ederek, "Çok geç! Çok geç!" diye şarkı söylüyordu.

Zıplayarak telefonu Candice'in elinden kaptım, bu sayede kısacık yazışmayı okuyabildim.

Luke: *Gittiğine inanamıyorum. Hayatta başarılar*

Andie'nin telefonu: *Asıl sana hayatta başarılar, pislik.*

"Vay canına! Teşekkürler, Candice... Bu mükemmeldi."

Başparmağım tuşların üstünde bekliyordu, bir açıklama yazmak için hazırlanıyordum. Bir özür. Herhangi bir şey...

Candice kolumu tuttu ve beni uçağa bineceğimiz alandaki bir grup boş koltuğa doğru sürükledi. "Beni dinle, Andie. Ona bir mesaj daha göndermeden önce, bunu bir düşün."

Oturdum, sinirden uflayıp pufladım. Tatil mekânıma çoktan varmıştım. Cehenneme hoş geldiniz! Sonraki durum: Cehennem dibi!

Candice devam etti. "Luke tam anlamıyla üç yıldır hayatını mahvediyor. Üç yıl! Ve tüm bu süre zarfında en iyi arkadaşlarını zıvanadan çıkarmak ve seni ağlatmak dışında ne yaptı? Hı? Senin sonsuz sadakatini hak etmek için ne yaptı?"

"O kadar da kötü biri değil," dedim, bunu söylerken kendimi biraz suçlu hissetmiştim. Büyükanmem bana hep küçük, beyaz yalanların bile kötü yalanlar olduğunu söylerdi.

"O kadar da kötü değil mi? Evet, doğru... Bu yıl Sevgililer Günü'nde sana ne hediye aldı? Ah evet, doğru ya! Yağ aldırman için bir hediye çeki... Ne kadar da düşünceli, değil mi?" Candice gözlerini yuvarladı ve söylediğini vurgulamak için elini havaya kaldırdı.

"Hiç değil!" diye araya girdi Kelly.

"Kalçamın üstündeki bel yağlarımı sevmediğimi biliyor," dedim. Sözcükler dudaklarımdan döküldüğü anda,

akıl almaz derecede saçmaladığımı biliyordum. *Böyle şeylerin sürekli olmasına neden izin verip duruyorum? Erkekler konusunda tam bir beceriksiz gibi davranırken, kendimi nasıl olur da güçlü, zeki bir kadın olarak nitelendirebilirim?*

“Doğru. Her neyse...” Candice tiksinimişti. “Bir kadını sindirmek, işte böyle bir şey... Ayrıca iş için şehir dışına çıktığın son seferde ne yapmıştı? Ah, evet! Şimdi hatırladım! Ofis partisinde sekreteriyle işi pişirmişti!” Candice iki elini de havaya kaldırdı ve ellerini sertçe bırakarak baldırlarına vurdu.

“Sarhoşmuş. İkisi de sarhoşlarmış. Luke bana bundan bahsetti, yani benden saklamaya çalışmadı.” O zaman hissettiğim keskin aşağılanma sızısını hatırladım. Bunu her düşündüğümde o sızı da tüm gücüyle geri geliyordu, ki bunu gereğinden fazla düşünüyordum.

Kelly diğer tarafıma oturdu. “Lütfen o hıyar için mazetretler uydurmayı bırak, olur mu? İtiraf etti, çünkü şirketteki herkes onu görmüştü ve senin bunu eninde sonunda öğreneceğini biliyordu.” Kelly kolunu bana dolayıp beni sıkıca sardı. “O berbat bir sevgili ve genel anlamda berbat bir adam. Lütfen, bırak gitsin, sen de hayatına devam et. Lütfen, lütfen ona geri dönme. Şu an sana bulunmaz bir fırsat sunuyor.”

“Senin için söylemesi kolay. Gelecek hafta cenazeci Matty ile evleniyorsun.”

“Evet, hatırlarsan, prensimi bulmadan önce bir sürü tüylü, siğilli kurbağayı öptüm.”

Candice kıkırdayarak, “Evet... İtalyan Bruno’yu hatırlıyor musun?” diye sordu.

Ben de gülümseyerek, “Nasıl unutabilirim?” diye sordum. *El ile gelen düğün bayrammış.* “Bruno, tek hayalî mucize.”

“Hey! Bir testisinin eksik olması onun elinde değil,” dedi Kelly. Gücenmiş gibi davranmak için cidden çok gayret ediyordu, fakat başarılı olduğu söylenemezdi.

Candice kakhaha atarak, “Ah, evet elinde... Özellikle de testisini düşüren kendisiyse...” dedi.

Kelly abartılı bir sabır gösterisiyle iç çekti. “Testisi düşmedi, tamam mı? Size yüzlerce defa söyledim, Candice, Bruno onu ameliyatla aldırdı.”

Aptalca mesaja ve geri döndüğümde yapmak zorunda kalacağım ilk işin Luke’un ıvır zıvırını toplayıp dairesine göndermek olacağı fikrine sinirlenmiş olmama rağmen gülmeden edemedim. Yine de gardırobuma kavuşmak iyi olacaktı. Cevabı bilmiyormuşum gibi davranarak, “Peki, Bruno kendi testisini neden ameliyatla aldırmıştı?” diye sordum.

Kelly omuz silkti. “Sanırım çok fazla testosteronu mu ne varmış!”

Candice bir kez daha kıkırdadı, artık kontrol edemediği kıkırdamaları yüzünden iki büküm olmuştu.

Arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. “Hayalarına kara borsadan aldığı steroidlerden enjekte ettiğini ve hayalarından birinin büzüşüp düşmesine yol açan bir enfeksiyona yol açtığını sanıyordum.”

Candice artık kakhahayla gülüyordu, kakhahaları son derece itici homurtularının arasında özgürce yankılanıyordu.

“Kes sesini, Andie! Adam az kalsın ölüyordu. Onunla

alay etmemelisin.” Kelly gülmemek için dudaklarını sıkıyordu.

İleri doğru uzanarak Kelly’yi kendime doğru çektim ve ona sarıldım. “Özür dilerim. Haklısın. Zavallı yaşlı tek-hayalı... Bizim alay etmemizi değil, merhametimizi hak ediyor.”

Başımı kaldırıp Candice’e baktım ve göz kırptım. Candice kendini tutmak için başını çevirmek zorunda kaldı.

Hoparlörden bir ses yükseldi. “Delta Havayolları’na ait seksen yedi sefer sayılı Las Vegas uçuşunun sadece birinci sınıf yolcuları şu anda uçağa alınmaktadır. Sadece birinci sınıf yolcuları...”

Candice ve Kelly ayağa fırladı, Tek-Hayalı Bruno tarih olmuştu.

Candice, Louis Vuitton marka makyaj çantasını alarak, “Bu biziz...” dedi. “Birinci sınıf, biz geliyoruz.” Parmak uçlarına basarak bilet gişesine ilerledi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle biniş kartını uzattı.

Parlak gümüş rengi bir takım elbise giyen bir adamla alenen flört eden arkadaşımızın yanına gittiğimiz sırada Kelly, “Cidden,” dedi, “Luke’u boş vermelisin, en azından bu yolculuk boyunca. Kendini tamamen eğlenmeye ve kız kıza geçireceğimiz bu zamana vermelisin. Evlenip çocukluğa karıştıgımda bir daha böyle bir şey yapmak için vakit bulabileceğimden emin değilim, en azından altmış yaşına falan gelene dek.”

Başımınla onayladım. “Biliyorum. Onunla geri döndüğümde ilgileneceğim.” Ayrılma işi. Benim açımdan üç yıllık zaman yatırımının ve gelecekle ilgili ciddi planların ardından pek de hoş olmayacaktı.

Kelly tek koluyla bana sarılarak, “İşte benim kızım!” dedi. “Hadi! Gidip uçaktaki tüm votkayı içelim!”

“Biletçi Samuel’e bunu yapmayacağına dair söz vermemiş miydin?” dedim. Görevliye biniş kartımı verdim ve bizi uçağa götürecek olan koridora geçtim.

“Hayır, hiçbir söz vermedim.” Kelly koluma asılarak beni çekti. “Söz vermek, sadece *söz veriyorum* der- sen geçerli olur.”

“Bence önemli olan kelimeler değil, niyettir.” Ayakla- rım geri geri gidiyordu, beynim şu an Las Vegas’ın iyi bir fikir olduğuna kesinlikle katılmıyordu.

“Bazen tam bir avukat gibi davranıyorsun,” dedi Kel- ly, bana kızmıştı. Kolumu sarstı. “Daha fazla avukatlık yapmak yok. Şu andan itibaren eve dönüp burada, yani West Palm’da uçaktan indiğin ana kadar bir avukat ol- mayacaksın.” Kelly bana doğru döndü, uçağın kapısında durmuştu. “Bana söz ver. O kelimeyi söyle. Burada olma- dığımız tüm süre zarfında, bir avukat gibi davranmayaca- ğına söz ver.”

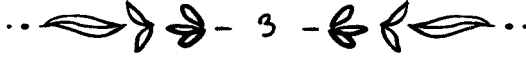
Derin bir iç geçirdim, arkamızdaki körükten gelen ekonomi sınıfı yolcuları kalabalığını izledim. Kelly inat- çıydı. Bütün gün orada dikilirdi ve istediğini elde edene kadar herkesi bekletirdi.

“Tamam. Söz veriyorum. Avukat Andie burada, havaa- lanında kalıyor.” Omuzlarım yenilgiyle düştü.

Kelly, bana kısa bir süre fakat sıkıca sarılarak, “Oley!” diye bağırdı. “Parti kızı Andie uçağa bindi, uçak ahalisi!” Uçağın ön kısmına geçip birinci sınıftaki koltuklara bakı- nırken gülümsüyordu. “Şimdi birileri bize votkanın yerini gösterebilir.” Kelly beni orada öylece bırakarak Candice’in

yanına oturdu. İkisi de genç kızlar gibi sevinç çılgınlıkları atıyordu.

Yavaşça devam ettim, parti kızı Andie ile yeniden hasır neşir olmaya pek de hevesli değildim. Onu üniversitede arkamda bırakmıştım ve çok ama çok uzun zamandır görmemiştim. Parti kızı Andie, otuz beş yaşına geldiğimde şirkete ortak olma, evlenme ve ülke ortalaması kadar çocuk yapma planlarıma uymuyordu.

Ian MacKenzie babasının kısa mesafe yarış atlarından birine eyer taktı ve onu en uçtaki otlağın arka kısımlarına götürecek olan patikada yola çıktı. Ağabeyi Gavin, nam-ı diğer Mack, orada çalışıyordu. MacKenzie ailesinin öngörülen şiddetli sağanaklar yüzünden daha yüksek yerlere çıkarılması gereken büyük bir sürüsü vardı, fakat bu iş yavaşça yapılmalıydı. Ağırlığı temel alınarak satılacak olan hayvanların satıştan önce çok fazla kilo kaybetmesini istemiyorlardı. Her bir hayvan için kaybedilecek tek bir kilo, MacKenzie çiftliğinde şölen ile açlık arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Otuz dakika sonra ağabeyinin müzikal ıslığı, Ian'ı ağabeyinin bulunduğu yere, birkaç yüksek ağacın altındaki büyük bir kaya çıkıntısına yönlendirdi. Mack, sürüyü taşıma görevinde daha hızlı ilerlemişti ve yolculuk Ian için tahmininden çok daha uzun sürmüştü. Atının bodur çalılıkların ve büyük kayaların etrafından ağır ağır dolanmasına izin vermişti. Atın güçlü bacakları ve kaslı gövdesi, bölgedeki engebeli araziye iyi uyum sağlamıştı.

Ian, ağabeyini veya ağabeyinin atını ürkütmemek için geldiğini haber vererek, "Hey, Mack!" diye seslendi.

Islık sesi aniden kesildi. Her ne kadar daha az coşkulu bir ses tonuyla da olsa, “Hey, Ian!” diye yanıt geldi.

Ian geniş bariyerin yan tarafından dolandı. Ağabeyini eyerine oturmuş, aşağıdaki göz alıcı vadiye bakarken buldu, atın dizginleri eyerin topuzuna gevşekçe sarılmıştı. Ağabeyinin kot pantolonunun üstüne giydiği deri tozluklar, buradaki tepeler kadar eski görünüyordu. Ian, ağabeyine doğum gününde yeni bir çift tozluk almayı aklının bir köşesine not etti.

Mack başına uzanarak krem rengi kovboy şapkasını oynattı ve terli başını ovaladı. “Bu manzaradan asla sıkılmayacağım,” dedi, koyu kahverengi, uzun saçları ense kökünde kıvrılıyordu. Kolundaki güçlü kaslar kasılıp gevşiyor, ekose gömleğini çıkarıp güneşin altında çalışarak edindiği koyu bronz tenini ortaya seriyordu. “İnsan neden başka bir yerde yaşamak istesin ki?” Mack, kafasını kaşımayı bıraktı ve elini baldırına koydu. Küçük kardeşine dönerek Ian’ı küçükken bağışlanmak için yalvaran bakışının aynısını attı.

Ian öfkeyle iç çekti. “Bazı insanlar yaşamak için çiftçilik ve eski, sıkıcı gelenek göreneklerin yanı sıra başka şeyler de buluyor.”

Mack kardeşini tamamen görmek için ona doğru iyice döndüğünde, coşkulu açık mavi gözleri şapkasının altından parlıyordu. Bu, kasabadaki kızların hepsini heyecanlandıran, klasik, yaşlı kovboyun üç ayda bir yayınlanan erkek dergisi mankeniyle karşı karşıya kaldığında attığı bakıştı. Ian ömrünü ağabeyinin neredeyse bütün kızlardan sakınıp kaçmasını izleyerek geçirmişti. Ona kalırsa ağabeyinin son derece huysuz olmasının yanı sıra aşırı se-

çici olması çok yazıktı. Baker City'deki kızların hiçbiri, şu ana dek istenen kıstaslara uymamıştı ve Mack'in pek de fazla talibi kalmamıştı. Her ne kadar Hannah öyle olduğunu düşünmekten hoşlansa da, ortaokuldan beri ağabeyinin etrafında pervane olan ve başının belası haline gelen Hannah Price bile aslında adaylardan biri değildi.

Mack kaşlarını çatarak, "Eski ve sıkıcı gelenekler mi?" dedi. "Hadi ama Ian! Bu hiç adil değil! Bu gelenekler okulda başarılı olmanı sağladı. Dahası Ginny ile tam da istediği gibi, son moda bir düğünle evlenmen için seni hazırladı." Mack yeniden muhteşem manzaraya doğru döndü ve eyer üstündeki oturuşunu ayarladı, hareket ettikçe deri gıcırıyordu. Mack dizginlerini eldivenli elinde toplamak için uzanarak tekrar ısıklık çalmaya başladı, Rascal Flatts'in "I'm Movin' On" şarkısının eşsiz bir yorumunu çalıyordu.

Ian bu melodiyi çok iyi biliyordu. Annesi küçük oğlunu büyük şehre kaptırmanın üzüntüsü içinde belelenirken, evde her gün bu şarkıyı çalardı. Ian başını salladı. Portland, Oregon büyük bir şehirden ziyade küçük bir kasabaydı, fakat tüm aile sanki New York'a gidip bir daha asla ortaya çıkmayacakmış gibi davranıyordu. O ve yakında evleneceği Ginny, şimdiden her büyük tatilde ve Noel sırasında iki hafta boyunca ziyaretlerine gelmeye söz vermişlerdi, fakat bu, annesinin acısını dindirmeye yetmemişti. Annesinin tek bahsettiği konu, hemen hemen hiç göremeyeceği henüz var olmayan torunuydu.

"Bugün senin için bir bilet aldım," dedi Ian. "Boise'e gitmek üzere yola çıkmadan önce, hazırlanıp duş alman için sana haber vermeye geldim. Uçak saat dörtte kalkıyor, o yüzden en geç saat üçte orada olmamız gerekiyor."

“Sana söyledim, ben gitmiyorum. Sürüyü gelecek haftadan önce taşımam gerek.”

“Boog bu işi halledeceğini söylemişti. Zaten sana her halükarda borçlu, o yüzden bırak yapsın. Ayrıca sana ihtiyacım var. Bir kerecik olsun ara verebilirsin. On yıldır tatil yapmadın.”

Mack bacaklarını sıkarak ve yanağının içinde bir tıklatma sesi çıkararak atını ileri doğru yürüttü. “Bana ihtiyacın mı var? Vegas’ta mı? Tatilde mi? Ah evet, bu doğrusa dişimi kıracağım.” At, ağacın yanından geçerek yüksek bir tepenin altındaki çimenlik alanda ilerledi, uzaktaki dağlarla karşılaştırıldığında burası sadece bir tümsek gibi kalıyordu.

Ian atına hafifçe vurarak atın ileri doğru sıçramasını ve ağabeyinin atının önünü kesmesini sağladı.

Mack kaşlarını çatı. “Kes şunu, Ian! Şu an seninle oyun oynayacak vaktim yok! Mankafa gibi davranmayı bırak!”

Ian gülümsedi, ağabeyini sıkıştırıp tepki vermesini sağlamak için atını onun etrafında döndürüyordu. Bu soğuk kayıtsızlık, ona hiçbir şey kazandırmıyordu. Ağabeyini uyandırmanın ve hâlâ Baker City’de sürdürdüğü yaşamına dâhil etmenin tek yolu, ona meydan okumaktı. Ian, Vegas’ta yapacağı bekârlığa veda partisini, Mack’in tıpkı babaları gibi münzevi biri haline gelmeden önce bu kasabadan ayrılıp dünyanın birazını olsun görmesi için son şansı olarak görüyordu. Mack yirmi beş yaşındaydı, fakat elli yaşındaymış gibi davranıyordu. Sorumluluk sahibi. Olgun. Hemen hemen her zaman ciddi. Ian’ın ağabeyini eyerin üstünde seyretmesi bile Mack’in hayat ışığının söndüğünü hissetmesi için yeterliydi.

“İddiaya varım, şuradaki tepenin zirvesine senden önce giderim.” Ian çenesini bir kez daha meydan okuyarak kaldırdı, ağabeyinin karşı koyamayacağını biliyordu. Mack daima en hızlı koşan, en yükseğe zıplayan ve en yüksek sesle ıslık çalan olmalıydı. Mack son derece hırslıydı, yine de hırsını Cool Hand Luke² tarzında yaşamayı hep başarırdı. Hiç kimse onun zirvede olmayı ne kadar çok önemsedığını tam olarak fark edemezdi. *Gizli ego*. Mack MacKenzie’nin her yerinden gizli ego akıyordu.

“Nè zaman vazgeçeceksin, Ian? Kahrolası bir atın üstünde Methuselah³ kadar yavaş olduğunu biliyorsun. Laf çok, icraat yok. Hiç kimse ayıbını öğrenemesin diye şehre kaçmak istiyorsun zaten.” Mack kendi kendine güldü. “Orada gitmen gereken her yere tabanvayla gidebilirsin ve bu dört bacaklı sevimsiz hayvanları unutabilirsin.”

Ian, babalarının onlar daha doğmadan önceden beri kullandığı sözleri duyunca gözlerini yuvarladı. Mack artık çiftlik yöneticiliği esasını devraldığı için, bu sözlerin ona bu kadar kolayca geçmesi korkutucuydu. “Hayır, Methuselah kadar yavaş değilim. Senden daha hızlıyım ve bunu kanıtlayabilirim. Boş boş konuşacağına göstermeye ne dersin? Tepenin zirvesine kadar yarışalım.”

Mack göz ucuyla Ian’a baktı, bakışını aşağı doğru kaydırarak Ian’ın eyerinin altındaki atı süzdü. Daha sonra

2 Türkiye’de “Parmaklıklar Arkasında” adıyla gösterilen, özgün adı Cool Hand Luke (Serinkanlı Luke) olan 1967 yapımı bir Amerikan filmidir. Filmin kahramanı Luke (Paul Newman), basit bir suçtan hapishaneye girer ve cezası az olmasına rağmen defalarca kaçmaya yeltenir, bu yüzden cezası sürekli uzar ve soğukkanlılığı, inatçılığı ve iradesiyle diğer mahkûmların kahramanı olur.

3 Nuh peygamberin dedesinin adı, çok yaşlı kimseler için kullanılan bir deyim.

tırmanması gereken tepeye baktı, gözleri atının durduğu yerle zirve arasındaki araziye tarıyordu.

Mack eyerinde yeniden kıpırdanarak, dizginlerini daha sıkı kavrayıp en dibine kadar kısaltarak, “Nesine?” diye sordu.

Ian sırttı, zaferin çok yakın olduğunu biliyordu.

“Kazanırsam, Vegas’a gidersin. Şikâyet edip durmak yok, sızlanmak yok, mazeret yok. Ayrıca biraz içeceksin, kumar oynayacaksın ve zamparalık edeceksin. Çok fazla değil, birazcık...”

Mack dişlerini sıkarken çenesi birkaç kez seğirdi, fakat hayır demedi. Bunun yerine pişmiş kelle gibi sırttı. “Ve ben kazanırsam, annemin doğum gününe katılacak kadar uzun süre burada kalırsın.”

Ian’ın yüzündeki gülümseme soldu. “Ah, hadi ama! Bu adil değil! O tarihten daha önce, Portland’da işe başlamış olmam gerektiğini biliyorsun!”

Mack omuz silkti, ilk kez günü selamlamak için yüzünde gerçek bir tebessüm belirmişti. “Benim sorunum değil, ufaklık. Yapman gerekeni yaparsın.” Mack devam etti, tamamen umursamaz görünüyordu, hiç takmıyor gibiydi. “Bugün yarışmak zorunda değilim. Her halükarda canına okuyacağımı biliyorsun.”

Ian, atına ayağıyla sertçe vurup dizginlerinin uzun ucuyla atın arkasına şaplatarak, “Boş versene!” dedi. “Deeh!” Hayvan aniden harekete geçti, az kalsın onu eyerden fırlatıp düşürüyordu. Ian üzengiye bastırdı, fakat tutunup iyi sonuçlanmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Mack vakit kaybetmedi, atını bir mermi gibi hızla harekete geçirdi. Kardeşi ondan önce davranmıştı, fakat önemli değildi. Mack, ata binme ve yol kesme yetenekleri ile o civarda bir efsane sayılırdı. İnsanlar ona *denge binici* derdi, Mack atın üstünde o kadar rahattı ki, atın aklında ne yapmak olursa olsun Mack ona ayak uydururdu ve atm tek bir ritmini bile kaçırmazdı. Beş yaşından beri attan düşmemişti. Atından ve kemendinden kaçabilmiş ya da onu alt edebilmiş sağ bir inek veya boğa yoktu. Saniyeler içinde küçük kardeşine bile yetişmişti.

Mack daha çok kardeşinin iyiliği için, “Deeh!” diye bağırdı, fakat bundan kendi atı da heyecanlanmış gibiydi. Ian’ın kısırağını geride bırakarak ona tozunu yutturdu. Küçük kayaların ve mülkün bir ucundan diğerine doğru akan derenin üstünden atlayarak diğer tarafa sorunsuzca indi. Tepeye tırmanırken hız kesme gereği bile duymamıştı.

Mack zirvede atını öyle sert döndürdü ki, beygir şaha kalktı ve atm kişnemesi vadinin her yerinde yankılandı. Mack her gün yaptığı işin bir parçasıymış gibi gelişigüzel

bir biçimde öne doğru eğildi, atın yeniden dört ayağının üstüne basarak sakinleşmesini bekledi. Atının boynunu okşadı, çıkardığı muhteşem iş için ona teşekkürlerini fısıldadı.

Ian dörtmala koşarak geldi, pancar gibi kızaran yüzünden ter süzülüyordu. Atının geminin yan taraflarında beyaz köpükler birikmişti. “*Lanet* olsun, Mack! Neden gidip böyle bir şey yaptın ki? Portland’a ayın onundan önce gitmem gerektiğini biliyorsun!” Ian, atı yavaşlayarak tırıs gitmeye başlamışken eyerde huzursuzca hopluyordu, asla çiftçilik yapabilecek biri olmamıştı.

Mack gülümsedi, at için üzülüyordu. “Kaybedince küplere binme. Küçük bebeği kalacağı için annemin çok sevineceğini biliyorsun. Ama yine de ona bir iddiayı kaybettiğin için kaldığını söyleme, aksi takdirde canına okurum.”

“Yapmalıyım ama yapmayacağım.” Ian kaşlarını çatı. “İğrençsin, biliyor muydun? Sağdıçım bile orada yokken, bekârlığa veda partimde nasıl iyi vakit geçirebilirim?”

“Bir yolunu bulursun, eminim.” Mack atını geriye doğru döndürüp tepe aşağı yönlendirdi. “Dinle, birkaç başıboş hayvanı bulmam gerekiyor. Buradaki ekmek paranı kazanmak ve bana yardım etmek ister misin?”

“Hayır, sana yardım etmek istemiyorum. Ekmeğimi zaten elime aldım ve gidip düş almalıyım, sayende bugünkü ikinci duşum olacak. Yakalamam gereken bir uçak var.”

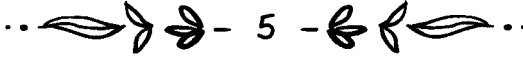
Mack arkasına dönüp bakmadan, “Eve döndüğünde görüşürüz,” dedi.

Ian ağabeyinin arkasından, “Bilet iade edilemiyor!” diye bağırdı.

“En başında almamalıydın zaten!” diye karşılık verdi Mack.

Mack atını hızlandırdı, işini halletmek için acele ediyordu. Eğer küçük kardeşinin bekârlığa veda partisi için o uçağa binecekse, saat on bir buçuğu geçmeden düşünu almış olmalıydı.

Mack, uçağa binmesini izlerken Ian’ın yüzünde oluşacak bakışı hayal ederek gülümsedi. O ve Ian artık birer çocuk değillerdi, fakat bu, fırsat önüne geldiğinde Mack’in ona sataşma keyfini çıkarmayacağı anlamına gelmezdi. Vegas kesinlikle Mack’in herhangi bir sebeple gidilebilecek eğlenceli yer kavramına uymuyordu, fakat küçük kardeşinin bekâr hayatının son parti gecesinde, onu elbette yalnız bırakamazdı, değil mi? Dahası, gidecekti ve iki gün içinde eve dönmüş olacaktı, bir aksilik olmadan eyerine kavuşacaktı. Yapması gereken tek şey dik başlı küçük kardeşini beladan uzak tutmak ve çocukluk aşkıyla evlenmek için vaktinde eve dönmesini sağlamaktı. Ayrıca beladan uzak durmak son derece kolay olacaktı. Hayatı boyunca bunu yapmayı başarmıştı.

“Aman Tanrım! Müthiş! Şuraya bir bakar mısınız?” dedi Kelly. Daha fazla içinde tutamadığı bir tebessümle Candice’e bakmak için arkasını döndü. “Bunu sen mi yaptın?”

Candice pişmiş kelle gibi sıırttı. “Elbette ben yaptım. Bekârlığa veda partin sırasında seni pahalı, gösterişli bir süitte misafir etmeyi benden başka kim düşünebilir?”

Candice’in koluna yavaşça vurdum. “Bu da ne demek şimdi?” Çantamı kapının hemen yanına bıraktım.

“Ah bir şey değil. Yani, planlamanın sana kalması durumunda, muhtemelen şu anda Olive Garden’da yemek yiyor olacağımız ve saat on gibi eve dönmüş olacağımız gerçeğini saymazsak...”

Candice’e bakıp başımı salladım. “Şu anda topuklu ayakkabı giydiğin için çok şanslısın.”

Candice parmaklarını havaya kaldırıp bir haç şekli yaptı. “Yaklaşma. Rahmimi sarsmanı istemiyorum. Bu gece için planlarım var.”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. “Neyini dedin?”

Candice çenesini birazcık kaldırarak dudak büktü. “Rahmim. Her an regl olabilirim, fakat deneyip elimden

geldiğince geciktirmek istiyorum. Reglim sırasında tek gecelik ilişkiler yaşamayı sevmiyorum.”

Yüzümü buruşturdum. Candice’in çıkmaz bir yola benzeyen zihninde ilerlemeye çalışıyordum, bu sayede gerçekten ne düşündüğünü anlayabilirdim. “Yani teorine göre seni kovalarsam, rahmini sarsıp reglini mi başlatırım?”

“Aynen.” Candice kendisiyle gurur duyarak gülümsedi.

İnanamayarak başımı salladım. “Gerçekten tıp fakültesine gitmeliydin. Bunun gibi teorilerle başka bir mesleğin olabilirdi.”

“Andie, bana makasımı çıkarttırma.”

Odada dolanıp etrafa bakınarak, “Bu hiç de iyi bir tehdit değil,” dedim. “Saçımın kesim zamanı gelmişti zaten.”

Candice bazen tam bir beyinsiz mankafa olabiliyordu, fakat çok iyi bir kuafördü. Saç boyama ve şekillendirmede sınıfının birincisiydi. Ailesine Florida Üniversitesi’nde dört yıllık moda tasarım eğitiminin parasını ödettikten sonra, kozmetoloji okuluna gitmek için iş piyasasından kaçırılmıştı. Ailesi moda tasarım işini seviyordu, fakat Candice iş başındayken hiç kimse ona hayır diyemezdi. Candice’in salonunu gerçekten daha sık ziyaret etmeliydim, fakat hep çok meşguldüm. Hukuk fakültesinden mezun olduğumdan beri, son üç yıldır, sıkıcı atkuyrukları kurtarıcı saç modelim olmuştu.

Candice çantasını yakındaki bir sandalyeden hızla aldı. “Gidip saçını ıslat. Şu karman çorman saçlarına el atmak için haftalardır can atıyordum. Hayır, şuna aylardır diyelim. Yıllardır.”

Kelly güldü. “İşini bu kadar sevmesine bayılıyorum, ya sen?”

Banyoya doğru yürürken başımı salladım. “Tek kelime etmeyeceğim. Makasının ne kadar keskin olduğunu gördüm ve kulaklarımı şu anki halleriyle seviyorum.” Candise’in saçıyla uğraşmasına izin verdiğim için mutluydum. *Madem tatildeyim, neden mini bir tatilin ve mini bir spa tedavisinin de keyfini çıkarmayayım?* Evdeyken kendimi asla böyle şımartmazdım. Hep çok meşguldüm.

Saçımı ıslatırken bu saç kesme olayının aslında saçımın kesilmeye ihtiyacı olmasıyla ilgisi olmadığını fark ettim. Daha çok simgesel bir anlamı vardı. İşimi bitirip saçımı havluyla sardığımda telefonumu cebimden çıkardım ve Luke’un mesajını bir kez daha okuyarak kendime biraz ilham vermeye çalıştım.

Hayatta başarılar.

Telefonu kapattım ve tezgâha bırakıp telefona sanki bir yılanmış gibi baktım. *Kötü haberci. Hain.* Derin bir nefes aldım ve nefesimi yavaşça bıraktım, yoğunlaşmaya çalışıyordum. Bazı işe yaramazları hayatımdan çıkarma vakti gelmişti. Kontrolü eline al. Bir değişim için biraz daha cesur ve daha güçlü hamleler yap. Mahkeme salonunda bir buldog kadar cesurdum, bir konunun son savını bile kazanana kadar asla pes etmezdim. Avukatlar, kaya gibi sağlam delilli davaları olduğunda dahi benimle karşı karşıya gelmeye çekinirlerdi. Fakat iş özel hayatıma geldiğinde tam bir felakettim. Her erkeğin içinde yatan aslanın ağzına layık bir kuzuya benziyordum. Erkekler beni bütün bir sosismişim gibi çiğneyip tükürerek heba ederlerdi, buna izin veren bendim. Luke, son derece kötü ilişki kararları dizisinde sadece son sıradakiydi. Gerçekten, Kelly’nin Tek-Hayalısı bile benim için bir terfi olurdu.

Havluyu çıkardım ve Kelly'nin yanında getirdiği fırçayı saçımda gezdirdim, son anda karar verdiğim bu küçük tatili düşünürken aynadaki yansıma bakıyordum. Evden çok uzakta, kız kıza geçecek bir gece için dışarıdaydım. Belki de bu gece yeni bir görünüşle sıcak Las Vegas gecesine dalabilir ve farklı bir kız olabilirdim. Bir gece ve bir gün sürecektir olsa da, bu fikir beni resmen bir mıknaş gibi çekmişti. Beni hiç kimsenin tanımadığı, neredeyse yabancı bir ülkedeydim. Ne istersem yapabiliirdim. Tutuklanmadığım sürece özgürce eve dönecektim ve Pazartesi günü mükemmel bir avukat olarak ofisimde olacaktım.

Ve bekâr olarak... Bekâr olacaktım, fakat bu durum değişebilirdi. Kendime bakıp çekinerek gülümsedim. Seçeneklerim var, ıssızlık ve yalnızlık dolu bir hayattan başka bir şeyi kalmayan çirkin bir kız kurusu değilim. Aynaya doğru iyice eğilerek kendimi inceledim. Yeşilimsi gri gözler, doğal gölgeleri olan kahverengi saçlar, çıkık elmacık kemikleri, düzgün bir çene, mükemmel bir burun, en azından büyükannem hep öyle olduğunu söylerdi. Ne çok küçük ne de çok büyük... Göğüslerim Candice'in göğüsleri kadar büyük değildi, fakat tamamen bana aittiler. Ayrıca çoğu erkek arkadaşım en iyi kısmımın arkamda olduğunu söylemişti. Arkamı döndüm, kalçalarımı görmeye çalıştım. Benim büyük, kalp şekilli kalçalarım... Çıplak bedenime yandan baktım. Kendimi tanımlayabileceğim kelime *kıvrımlı* olurdu. Genç bir kızken yıllarca uzun bacaklı ve kaslı karınlı bir manken gibi bir vücudum olmasını dilemiştim, fakat son zamanlarda daha kadınsı görünen silüetimi beğenmeye başlamıştım. Yansıma

bakıp başımla onayladım ve tekrar aynaya baktım. *Bir erkek ona sunabileceklerimi takdir edemiyorsa, yürümeye devam edebilir.*

Hâlâ vaktim vardı. Henüz yirmi beş yaşındaydım. Luke artık aynı fikirde olmasa da planlarım hâlâ yolunda ilerliyordu. Önümüzdeki yılın başında küçük hissedar olacaktım. Sonraki sene evlenecektim. Bundan birkaç sene sonra bebeklerim olacaktı. Ve sonra şirkete daimi ortak olacaktım. Bingo. Otuz beş yaşına geldiğimde zorlu işlerin hepsini tamamlamış olacaktım ve o zamandan sonra her şey sorunsuz ilerleyecekti.

Aynada ıslak saçıma bakıp omuz silktim. Saçım omuzlarımdan oldukça fazla aşağı inmişti, fazla uzayan kâkül-lerim gözlerimi rahatsız ediyordu. Denizde bir sürü balık vardı. Dışarıda bir yerde beni isteyecek ve yaşam planımı cazip bulacak biri olmak zorundaydı. Bu, en mükemmel plandı, emindim. Planımı dikkatlice geliştirmiştim ve on yıldan uzun süredir bunu gerçekleştirmek için çalışıyordum. Planım milyonlarca erkeğin parçası olmak isteyeceği bir yaşam yolculuğuydu. Artık yapmam gereken tek şey, doğru adamı bulmaktı. Sadık kalacak adamı... Geçmişimden fırlayıp gelen ve arkamda bırakmak için çok uğraştığım sefaletle bana musallat olmaya çalışan kuruntuları görmezden geldim. *Bugün olmaz, kötü anılar. Bugün, yenilmez biriyim ve eğleneceğim.*

Diğer odaya geçtim, Candice ile Kelly'nin ellerinde içkileriyle balkona çıkmış olduklarını fark ettim. Yanlarına gittim, günün sıcaklığı tüm gücüyle üstüme hücum ettiğinde bir an için nefesim kesildi. Dört yüz elli dereceye ayarlanmış açık bir firma girmişim gibi geldi. Candice'in

içkisini elinden aldım. “İçki içme, saç kes. Benim felsefem budur.” İçkiden büyük bir yudum içtim ve kusacak gibi oldum, alkol boğazımı resmen ateşe vermişti.

Kelly kadehini bana doğru kaldırıp kokteylinden büyük bir yudum içmeden önce güldü.

“Lanet olsun!” dedim, sesim aşırı gerilmişti. “O da neydi? Çakmak yakıtı mı? Az önce çakmak yakıtı mı içtim?” Birkaç kez yüksek sesle nefes verdim ve uyarı niteliğinde elimi kaldırdım. “Kimse kibrit yakmasın. İnfilak edeceğim veya yanacağım veya öyle bir şey işte.”

Candice elini sallayarak endişelerimi savuşturdu. “Öyle bir şey sadece gazını içinde tutarsan olur. Gel otur.” Önündeki sandalyeyi işaret etti.

Kadehi tekrar dudaklarıma götürmek üzereyken elim havada donup kaldı. Kadehi uzaklaştırdım. “Ufff, ne?”

Kelly de yüzünde şaşkın bir ifadeyle hareketsiz duruyordu.

Candice kendinden son derece emin bir şekilde, “Beni duydun,” dedi. “Gazını içinde tutarsan, gaz çıkarmazsan, kendiliğinden alev alabilirsin.” Candice bize aptal olanlar bizlermişiz gibi bakıyordu. “Bu, tıbbi bir gerçektir. Araştır.”

“Bir kez daha... Tıp fakültesine gitmeyerek yeteneklerini nasıl da heba ettiğinin bir göstergesi daha...” Şaşkınlık içinde başımı salladım. “Bu özel durumu nereden öğrendiğini sorabilir miyim?”

Kelly iç çekerek, “Neden soruyorsun?” dedi. “Vereceği cevaptan hoşlanmayacağını biliyorsun.”

Candice çenesini havaya kaldırarak, “İlla bilmen gerekiyorsa, *South Park* dizisinde görmüştüm,” dedi.

“*South Park*...” dedim ruhsuzca. Bir parmağımı havaya kaldırdım ve kulağımı temizliyormuşum gibi yaptım. “Bilimsel tıbbi gerçeklerimizi artık *South Park* animasyon komedisinden mi öğreniyoruz?” Candice beni sık sık korkutuyordu. Bu, Candice’in kendini bir araba veya bisikletli birine ya da üç tekerlekli bisikletteki bir yumurcağa ezdirmeden tek bir günü nasıl geçirebildiğini merak ettiğim anlardan biriydi.

“Hey! Ne istersen diyebilirsin. Fakat o şovda gerçek hayattan alınmış bir sürü durum gösteriyorlar ve kendilerinden söz ettiren bir şekilde o durumların üstesinden geliyorlar.” Candice omzumu itti. “Şimdi otur. Burada yapmam gereken bir sihir var.” Bir tutam saçımı havaya kaldırdı. “Ümitsiz durumlar, olağandışı stratejiler gerektirir.”

“Ümitsiz mi?” dedim, başımdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyordum. Neyse ki saçlar konusundaki bilgisi tıp bilgisinden iyiydi, yoksa cidden mahvoldum demekti. Ateş suyundan büyük bir yudum daha içtim.

“Evet, ümitsiz. Hem de büyük “Ü” ile. Kısa süre önce geri zekâlının teki tarafından terk edildin, Vegas’tasın...” Candice saatine baktı. “Saat sekiz ve sen hâlâ ayıksın.” Candice parmaklarını kadehimin altına koydu ve kadehi yüzüme doğru ittirdi. “Son yudumuna kadar iç, sevgili kardeşim. Gevşe ve Ulu Candice’in seni güzelleştirmesine izin ver. Bu gece yeni bir *erkek* bulmana yardım edeceğiz. Çekici bir erkek!” Candice biraz fazla delice kıkırdadı.

Elimi uzatarak Kelly’nin parmaklarını avucuma aldım. “Benim için dua et, Kells.”

“Cennetteki babamız...” dedi Kelly, fakat cümlesinin

geri kalanını içkisini yutarken çıkardığı sesler bastırmıştı. Sıvı, midesine doğru inerken içini yaktığı için gözlerini şaşı yaptı, fakat bu Kelly'yi birkaç saniye sonra biraz daha içmekten alıkoymadı.

Gözlerimi kapadım, kokteylimin kalanını ve Kelly'nin kadehime doldurduğu ikinci postayı içtim, bu sırada Candice'in makasının kulağımın yanında çıkardığı kırpma seslerini dinliyordum. Candice'in işi bittiğinde şarkıcı Pink'e benzememek için dua ettim, çünkü kısa saçlıyken minyon bir adamı andırıyordum.

Aklım Luke ile ilgili düşüncelere kaydı, Candice'in saçımı evirip çevirmesi beni tamamen rahatlatmıştı ve dünyadan koparmıştı. Kokteylin de bu sersemlik hissiyle alakası olabilirdi, fakat bununla mücadele etmedim.

Bana yağlarımı aldırمام için hediye çeki verdikten sonra, o aşağılık herifle çıkmaya neden devam etmişim? Ve de aldatma olayından sonra? Bir öpücük o kadar da abartılacak bir konu olmasa da, bir süredir Luke'un itiraf etmesi gereken başka şeyler de olduğunu düşünüyordum. Daha fazlasını anlatması için onu hiç zorlamamıştım, çünkü gerçeği bilmek istemiyordum. Neden? Çünkü gerçek, planlarımı alt üst ederdi. Benim delice planlarım... Planlarımın gerçekleşmesini herhangi bir adamı koca kalıbına sokmaya çalışacak kadar çok mu kafaya koymuştum? Görünüşe göre öyleydi. Ne kadar da acınası... Hatta Kelly ve Candice'e Luke ile ilgili gerçeklerin hepsini anlatmamıştım. Luke'un her zaman kalçalarım hakkında yorumlar yaptığını. Nasıl da beni sürekli saçımı sarıya boyatmaya ve göğüslerime silikon taktırmaya ikna etmeye çalıştığını. Onlara Luke hakkında ateşe atacak daha fazla

benzin vermeden de ondan yeterince nefret ediyorlardı. Son üç yılda kendimden ne kadar çok şey kaybettiğimi düşününce ağlayacak gibi oldum. Güçlü, doğal ve korkusuz olmanın anlamını unutmuştum. Luke'un beni sindirmesine izin vermiştim. Bu sayede beni terk etmeyecekti. Bu sayede hâlâ evlenebilirdik ve çocuklarımız olabilirdi. *Tanrım, daha ne kadar zavallı olabilirdim?*

Candice'in ilanıyla, daldığım hayalden uyandım. Candice makasını sandalyemin yanındaki masaya bırakarak, "Ve bitti!" dedi. "İşte bakın! Yeni ve iyileştirilmiş Andie Marks! Parti Kızı muhteşem evde..."

Kelly içkisini havaya kaldırarak, "Parti sarayında," dedi. Kelly'nin kolu biraz dengersizce sallanıyordu. "Parti kızı, parti sarayında... Burası bir saray..." Kelly dönerken kolunu etrafta gezdirdi, otel odasını mı, yoksa Las Vegas'ı mı kastettiği belli değildi.

Ayağa kalktım, dengede durmakta biraz zorlanıyordum. "Vay canına. Mükemmel."

Candice kadehimi Kelly'ye uzatarak, "Andie'ye bir içki daha koy," dedi.

"Bir kokteyl daha, hemen geliyor!" Kelly sandalyeme çarparak otel odasına girdi.

Kelly'nin arkasından odaya geçerek, "Yavaşlasa iyi olur, yoksa gerçek eğlence başlamadan zum olacak," dedim. Hâlâ ıslak olan saçıma dokunarak, "Bunu kurutmam filan gerekiyor mu?" diye sordum.

"Senin için kurutacağım, fakat önce duş almalısın. Üstündeki saçları temizle, sonra da bu gece giyeceğin kıyafeti seçebilirsin. Saçını hızlıca kurutacağım, sonra da yemeğe gidebiliriz."

Eğilerek kot pantolonuma ve hoş bluzuma baktım. “Üzerimdekileri giymeyi düşünmüştüm.”

Candice bana bakıp beğenmediğini belirten sesler çıkardı. “Hayır, hayır, hayır-hayır-hayır, şehirde geçireceğimiz bir gece için o bohem kıyafetleri giymeyeceksin. Hayır. Bir elbise. Siyah, dar bir elbise... Ayrıca topuklu ayakkabılar.”

“Ama yanımda öyle bir elbise getirmedim.” Suratımı astım, kendimi güzel elbiseler içindeki üvey kız kardeşleri tarafından kuşatılmış Külkedisi gibi hissediyordum.

“Sorun değil. Yedek kıyafet getirdim,” dedi Candice. “Sen duştayken senin için bir şeyler ayarlarım, endişelenme.”

Doğrudan Candice’in göğsüne baktım. “Kıyafetlerin bana uymaz, Candice. Bütün bir tuvalet kâğıdı rulosunu sutyenimin içine tıkarsam o zaman başka, fakat böyle bir şey yapmayacağıma göre, deneme bile.” Son derece ciddi olduğumu anlaması için parmağımı tehditkâr bir şekilde ona doğru uzattım ve gözlerimi kıstım. Sutyenimi doldurmam için beni zorlamayı denemesi beni hiç şaşırtmazdı. Bunu daha önce üniversitedeyken de yapmıştı ve katıldığımız partide birden bire başlayan ıslak tişört yarışması hiç iyi bitmemişti. Aslında ödüm patlamıştı. Bir daha asla, vıcık vıcık memelerin tişörtümden kayıp ayaklarımdın dibine düştüğünü görmeden bir tuvalet kâğıdı rulosuna bakamamıştım.

“Sadece gidip duş al ve ayrıntıları bana bırak, olur mu?” Candice’in yüzündeki gülümseme rahatlamamı sağlayamayacak kadar tehlikeliydi. Fakat aniden tuvaletimi yapmam gerektiğini fark ettim, o yüzden mesanemi

boşaltmak için onu orada hain planlarıyla dikilirken bıraktım.

Tuvalete giderken, “Sutyenimi tuvalet kâğıdıyla doldurmayacağım. Öyle bir şey olmayacak,” diye mırıldandım.

“Bana bunca yol getirttin, ama otel rezervasyonu yaptırmayı akıl edemedin mi?” Mack kardeşine bakıp başını salladı. Ian’ın iki arkadaşı hemen arkalarında duruyordu ve yanlarından geçen yarı çıplak kadınları seyretmeye o denli dalmışlardı ki, geceyi geçirecek bir otel odaları olmamasına takmıyorlardı.

Ian çantasını omzuna huzursuzca asarak, “Buranın bu kadar kalabalık olacağını nasıl bilebilirdim?” diye somurttu. “İnsana bu şehirde bin tane otel varmış gibi geliyor.”

Mack şapkasını başında hafifçe oynatarak, “Yapma ama!” dedi. Bu kez sadece başı terlediği veya kaşındığı için değil, gerildiği için böyle yapmıştı. “En azından şu komileri biz yiyecek bir şeyler alırken çantalarımıza bakmaya ikna edebilecek miyiz, bir bakalım.”

Otuz dakika sonra dört kişilik bir masada oturuyorlardı, yiyebildiğin-kadar-ye açık büfe yemeklerle tepeleme dolu tabaklarına gömülmüşlerdi. Çantaları rezervasyon masasının hemen arkasındaki küçük bir odaya kilitlenmişti ve çantalarını geri almak için kullanacakları bilet Mack’in şapkasının altında güvendeydi.

Ian'ın ilkokuldan beri en iyi arkadaşı olan Bo, "Dostum, hayatım boyunca bu kadar yemeği bir arada görmemiştim," dedi.

"Çünkü hayatın boyunca Baker'ın dışına çıkmadın," dedi Ian. "Portland'ın her yerinde böyle büfeler var." Ian koca bir kaşık dolusu patates salatasını ağzına tıktı, ağzının dolu olmasının konuşmasını engellemesine izin vermiyordu. "Burada, Vegas'taki farklılığı görüyor musunuz? Deniz mahsulleri, biftek, Hint yemeği, vejetaryen zımbırtısı, her türlü yemek var. Herkes Vegas'a gelip iyi vakit geçirebilir." Ian çatalını iri bir et parçasına batırma-
dan önce başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Mack bile."

Ian'ın arkadaşları kıs kıs gülüyorlardı.

"Gülün bakalım çocuklar, fakat buraya iş yapmak için geldim. Planlarım var." Mack fazla pişmiş bifteğinden bir ısırık aldı ve yüzünü ekşitti. "Yüce Tanrım, bu et kurumuş gibi. Bir sene annemle birlikte geyik etinden yaptığınız şu kuru eti hatırlıyor musun?" Yemeye devam etmeyeceği et parçasını çatalıyla dürttü. "Bu şey ondan bile kötü."

Ian'ın diğer arkadaşı Dillon, "Ah, hatırlıyorum," dedi. "O eti köpekler bile yemezdi."

Mack tabağını itti ve birasını sonuna kadar içti. Dillon'ın kaburgasına dirseğiyle vurarak, "Yirmi bir masala-
rında bir randevum var. Kımıl!" dedi.

Ian önce ağabeyine sonra da yarısı dolu tabağına bakarak, "Bizi beklemeyecek misin?" diye sordu.

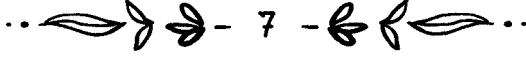
"Dalga mı geçiyorsun? Sizi tanıyorsam, doyana kadar en az üç kez daha açık büfeye gidersiniz. Şimdi başlarsam siz tatlinizi bitirene kadar bin dolara ulaşırim."

Ian homurdandı. "İyi bakalım, Bay Kumarbaz, git ve

kendini kaybet. Büfeyi yağmalamayı bitirdiğimizde gelip seni buluruz. Sadece bu oteldeki kumarhaneden ayrılma yeter.” Ian çatalını beş katlı, farklı yemek tabakalarından oluşan yığına batırıp ağzına tıktı, hepsini birden çiğneme-ye çalışırken yanakları şişmişti.

Mack ayağa kalkıp masaya biraz para fırlatarak, “Ak-lıma bile gelmez,” dedi. “Yemekler benden. Biraya yer ayırın. Kumar masalarında görüşürüz.”

Mack yürüyerek uzaklaştı, en iyi kovboy şapkasını başında biraz öne doğru yatırarak yirmi bir alanına doğru ilerledi.

Salata ve tek bir galetadan oluşan akşam yemeği, tam olarak ağız sulandıran bir yemek sayılmazdı. Fakat üzerimde bu dar elbise varken ve Candice'in sutyenime zorla tıktığı şu aptal jel dolgulu göğüs destekleriyle, istesem bile karnıma normal bir yemeği sığdırmamın imkânı yoktu. İşin aslı, bir şey yiyemeyecek kadar gergindim. Saçımın keşilmesinden beri, kendimi beslediğim yakıcı sıvı diyetini ağız tadıma daha uygun bulmuştum.

“Tanrım! Sadece aptal bir salata yedim, ama elbisenin dikişlerini patlatacakmışım gibi hissediyorum.” Kelly’le ayakkabı numaralarımızın aynı olması sayesinde alışkın olduğumdan daha yüksek topuklu ayakkabılarla yürüyordum. “Siz ikiniz bu elbiseyle bana komplo kurdunuz ve sakın bunu kolayca unutacağımı düşünmeyin. Gelecekte planlayacağımız en az iki bekârlığa veda partisi daha var ve zamanı geldiğinde intikam benim kölem olacak.” Gülmemeye çalışarak saçımı arkaya attım. Saçımın keşilmesi kendimi gerçekten güzel hissetmemi sağlamıştı. Saçım Jennifer Anniston’un saçının aynısı olmuştu, Kelly ile Candice de bu modelin bana yakıştığını söylüyordu.

Candice küçük pudralığını kullanarak rujunu sürerken, “Bu kez neden mız mızlanıyor?” diye sordu.

Kelly hıçkırdı. “Emin değilim, fakat sanırım yine ayakkabılardan şikâyet ediyor. Belki de elbiseden. Takip edemiyorum. Yaklaşık bir saat ve üç margarita önce aklım başımdan gitti.” Kelly karnını ovaladı ve suratını ekşitti. “Artık yatabilir miyim?”

“Hayır, yatamazsm.” Candice pudralığını kapatarak küçük el çantasının içine attı. “Daha yeni başlıyoruz.” Ellerini ovaladı. “Tamam, kızlar, önce nereye? Poker? Kollu makineler? Barbut boktan mı olur?”

“Tuvalet mi gitmen gerekiyor? Çünkü benim de geldi. İyi fikir.” Kelly Candice’in elini tutmaya çalıştı fakat Candice onu uzaklaştırdı.

“Sen neden bahsediyorsun? Kimse tuvalet gitmekle ilgili bir şey söylemedi.”

Ben sessizce gülerken Kelly ona bakıp kaşlarını çattı. Kuş beyinli dostlarımın bir yetişkin konuşması yapmaya çalışmasını izlemeye bayılıyordum. Saçım kesildiğinden beri içtiğim kokteyl de bu durumu normalden daha eğlenceli kılıyordu.

“Kakani yapacağını söyledin, o yüzden istersen bana deli de ama benim dünyamda bu bir tuvalet bulman gerektiği anlamına gelir.” Kelly Candice’e pis pis sırttı, sonra da gözlerini yuvarlayarak bana baktı.

“Şu an çalışan bir beyin hücren olsaydı, tehlike arzederdin,” dedi Candice. “Ben, *‘Barbut boktan mı olur?’* dedim. *‘Kakam var,’* demedim. Tanrım, o kelimeyi kullanmadım bile. Böyle bir şey söylemeyeceğimi bilirsin. Senin derdin ne?”

Candice'in neden bahsettiğini anlamaya çalışarak daha da sersemlemeden önce, zavallı çakırkeyif arkadaşımı kurtarmaya karar verdim. “Candice barbut oyunundan bahsediyor, tatlım. Kumar oyunu. Hani zarları masanın üstüne attığımız ve hokey sopalı adamın sopasını kumar fişlerlerini itip çekmek için kullandığı oyun var ya? Şansı açık adamın televizyonda bir yığın para kazandığı ve o zarları atarken herkesin onun etrafında dikilip tezahürat yaptığı oyundaki gibi?”

Saniyeler geçti ve Kelly'nin tepesinde gerçek bir ampul yandı. “Aaah, siz barbut oyununu diyorsunuz. Şimdi çok daha mantıklı geliyor. Doğru. Etkilemek istediğin insanların yakınında olmadığın sürece kaka kelimesini kullanmazsın ve o zaman da *bok* demek yerine o kelimayı kullanırsın.”

Candice bozulmuş, belki biraz da utanmış görünerek, “Hayır, öyle bir şey yapmıyorum,” dedi.

“Evet, yapıyorsun,” dedi Kelly, Candice'in ruh halinin değiştiğinin hiç farkında değildi. “Hadi şu barbut şeyini oynayalım. Şu boktan bombok barbut oyununu...” Kelly kıkır kıkır gülüyordu.

Candice gözlerini yuvarladı. “Ona bir içki daha almak istiyor muyum, Andie?”

“Hem evet hem de hayır...” dedim. “Evet, çünkü bu onun bekârlığa veda partisi ve evet çünkü onun eğlenip sonra da kafayı bulmasını istiyoruz. Bu sayede bu geziyi ve bekâr olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu asla unutmaz. Ve hayır, çünkü insanların kusmasından nefret ederim. Buna şahit olmak beni de kusturur. Ve biraz daha fazla içerse...”

Candice cümlemi benim için, "...kusacak," diye tamamladı.

"Aynen öyle."

Candice elinde bir tepsi bulunan barmen kızın peşinden koşarak, "Garson!" diye bağırdı.

Kelly ile birlikte onun gidişini seyrettik. "Ne yapıyor?" diye sordu Kelly.

"Bizi sarhoş ediyor."

Kelly başını kaşıyarak, "Zaten sarhoş olmadık mı?" diye sordu.

Kelly'nin şaşkınlığının sonucu dikilen saç tutamını düzelttim. "Sen ve ben olmak üzereyiz. Ama bu senin partin, ufaklık... O yüzden yere yığılana veya bir yabancıyı öpene kadar içmelisin."

Kelly dehşet içinde bana baktı. "Vegas'a Matty'yi aldatmak için gelmedim!"

Candice'in getirdiği kokteyllerden birini ona uzatarak, "O halde içmeye başlasan iyi edersin," dedim.

Bardağa bakarak, "Bunları nasıl bu kadar çabuk alabildin?" diye sordum. Candice'in kollu bir makinenin yanında bulduğu bir şeyi mi içiyorum acaba diye merak ediyordum.

"Ne diyebilirim? Göğüs dekoltesi işe yarıyor." Candice bardağını havaya kaldırdı. "Bu gece büyük paralar kazanmanın ve muhtemelen Vegas'ta biriyle sevişmenin şerefine kadeh kaldırıyorum!"

Kelly bardağını kaldırarak, "Evlenmenin şerefine!" dedi.

"Vegas'ta biriyle sevişmenin ve evlenmenin şerefine!" dedim. İkisinin de bardaklarına tokuşturarak içkimi tek bir

koca yudumda içip, üç kez yutkunarak mideme indirdim.

Candice, Kelly'ye baktı. "Sence az önce ne yaptığının farkında mı?"

Kelly pipetiyle içkisini yudumlayarak, "Hayır..." dedi.

"Kesin sesinizi, aptallar! Ne demek istediğimi biliyorsunuz." Sanki Vegas'ta evlenmeye içermişim gibi. Şşş, *doğru*. Bu benim yaşam planıma veya kişiliğime kesinlikle hiç uymuyordu.

İçkimi bitirip bardağımı yakındaki bir rafa koyduğum gibi kol kola girdik ve otelin kumarhane bölümüne doğru ilerledik. İki kolumda da kız arkadaşlarımın olması Kelly'nin gaddar topuklu ayakkabılarıyla yürümeyi oldukça kolaylaştırıyordu. Her ne kadar yanımızdan geçmeye çalışan insanların yolunu kapatsak da, bu iş hoşuma gitmişti. Birileri bize bakıp kaşlarını her çatığında kocaman gülümseyerek, "Arkadaşım evleniyor. Bir cenaze levazımatçısıyla... Bu onun veda partisi..." diyordum ve insanların çatık kaşları tersine dönüyordu. Bu herhalde Vegas'ın sihriydi. Burada asabi olmak imkânsızdı.

Restoranları ve lobiyi arkamızda bırakarak devasa tesisin daha karanlık bir alanına girdik. Kumarhane. Mekânın her yerinde ziller çınlıyordu. Gökkuşağının her rengine ait ışıklar yanıp sönüyordu ve binlerce insan ortalıkta dolanıyordu. Gruplar halinde kollu makineler, makinelerin arasından geçmek için küçük geçitler ve popolarla dolu sandalyeler vardı. İnsanlar bozuk paraları dünyanın son günümüştü gibi makinelere atarak, paranın yerleştiğine dair ses duyulur duyulmaz tek kollu canavara asılıyorlardı.

Kollu makine bölümünden sonraki ara yolun karşısında üzerleri yeşil keçe kaplı bir grup masa vardı. O yöne

doğru yürüdüğümüzde ilk fark ettiğim şey bir kovboy şapkasıydı. Ve şapkanın hemen altında oturan kişi o ana dek gördüğüm en yakışıklı adamdı.

“Ah. Aman. Yüce. Tanrım,” dedim. Bir tür çekim merkezine yakalanmıştım, gözlerimi alamıyordum. Ayaklarım havalandı, o yöne doğru yürümeye çalışıyorlardı, fakat Candice beni geriye doğru çekti.

Kelly benden uzaklaşarak, “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi. Hiç düşünmeden onu bıraktım.

“Ah, lanet olsun!” Candice de beni bıraktı ve kendi başıma yalpalayarak yürümeye terk etti. “Hadi, Kelly, benimle gel! Adamların güzelim halısına kusmanı istemiyorum. Lütfen çıkarma. Çıkarmandan nefret ediyorum, çok gürültülü kusuyorsun.”

Beynim ikisinin konuşmalarını zar zor algılıyordu. Gözüm sadece altı metre uzağımdaki taburede oturan ilahtan başkasını görmüyordu. *Kot pantolon, frak gömlek, kovboy şapkası, kirli sakal, katlanmış manşetlerinin hemen altından görünen kaslar, gününün çoğunu dışarıda geçirmiş gibi bronzlaşmış teni.* Hiç kimseyle, rüzgârla, göğüs boşluğuma az önce bir ok fırlattığına oldukça emin olduğum aşk tanrıçasıyla konuşarak, “Sakin ol kalbim!” dedim. Elimi kaldırıp mükemmel olduğunu umarak saçıma dokundum.

“Ben onunla ilgilenirken sen burada kal!” diye emretti Candice. Candice uzaklaştıkça sesi de giderek soluyordu. “Senin de onu izleyip mide bulantısı yaşamamı istemiyorum, yoksa bütün gecem mahvolacak.”

“Pekâlâ, olur,” dedim ilgisizce ve nefesimi kesip beynimi Mars’a tatile gönderen kovboya daha yakından bakabilmek için oyun masasına doğru yürüdüm.

Masaya varmak üzereyken bir kokteyl garsonu yanıma gelerek bana birinin parasını ödediği ama gidip almadığı bir içkiyi önerdi. Başım la onayladım ve bunun tanrılardan bir hediye olduğunu, bu gizemli adama selam verebilmek için ihtiyaç duyduğum cesareti vermesi amacıyla özel olarak hazırlandığını umarak masaya varmadan önce içkinin yarısını bitirdim. Adam sanki az önce bir Levis veya Bowflex dergi reklamından fırlamış gibi görünüyordu.

Kovboyun bulunduğu yere varmak üzereyken ödünç aldığım topuklu ayakkabımın ucu halıdaki bir şeye takıldı ve beni ileriye doğru fırlattı. Dengemi sağlamak için elimin ileri doğru uzanmasını, bardağımdakileri en şehvetli rüyalarım dan çıkagelen adamın tam üstüne boca etmesini dehşet içinde izledim.

Yarı yalpalayarak, yarı koşturarak işleri yoluna koymaya çalışıyordum. *Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ben ne yaptım?* Bardağımın içindekiler artık adamın şapkasından, yanağından süzülerek gömleğine akıyordu. Kovboy ayağa kalkmıştı ve şaşkın halde kendine bakıyordu.

“Lanet olsun! Çok üzgünüm. Aman Tanrım! Ben ne yaptım? Aman Tanrım!” Masadan bir yığın kokteyl peçetesi aldığımda, telaştan az kalsın diğer insanların içkilerini de döküyordum. Peçeteleri kullanarak adamın mükemmel, göz alıcı, yıpranmış yüzünü temizledim. Saniyeler önce imkânsız olduğunu söyledim, fakat kovboy yakından çok daha yakışıklıydı.

Adam başını kaldırıp bana baktığında az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Peçeteleri pat diye adamın kovboy botlarının üstüne düşürdüm. Kızsal ciyaklamamla çıkardığım yüksek ses perdesi Candice’i gururlandırırdu. “Ayy!” *Ah o gözler!* Gözleri şapkasının altından parlıyordu. Gözleri o kadar parlak bir gök mavisi rengindeydi ki, kafasının içinden aydınlatılıyor gibi görünüyordu.

“İçkiler benden demek isterdim, fakat bu son derece

bayağı ve basmakalıp olurdu,” dedi kovboy, adamın sesi dudaklarından resmen miskince dökülüyordu. Söylediklerini zar zor duydum çünkü parlayan mavi gözleri ruhumu delip geçiyordu. Hayatımda bu gözlere benzeyen bir şey görmemiştim. Bütün gün ona bakabilirdim ve bundan asla sıkılmazdım.

“Hı?”

Bu hece ağzımdan kaçır kaçmaz iki büklüm oldum. Mahkeme salonunda çok işime yarayan güzel konuşma yeteneklerim beni tümüyle terk etmişti. Şu anda mantıklı bir cümle kurabileceğimden bile şüpheliydim. Yakışıklılığı, yavaş konuşan kovboy çekiciliği ile birleşince aklımı başımdan almıştı. Muhtemelen içkilerin de faydası olmuyordu.

“Boş ver.” Adam, şapkasını başından aldı ve yan tarafına doğru silkeledi, içkimin damlaları halının üstüne uçuşuyordu. Kovboyun saçları uzun sayılırdı, saçının uçları ensesinde kıvrılıyordu ve buna cidden şaşırmıştım. Şapkasının altında çekiciliğini bozacak, onu bu denli doğaüstü değil de daha insancıl gösterecek bir asker tıraşı veya kocaman kel bir nokta bekliyordum. Fakat nerede bende o şans! Adam çok yakışıklıydı, mekândaki diğer adamların hepsi onun yanında çirkin kurbağalar gibi kalıyordu. Benim için her biri aniden varlığını yitirdi. Tıpkı üç yıldır beraber olduğum ve buraya geldiğim sırada mesaj atarak benden ayrılan adamla ilgili anılarım gibi. *Sahi adı neydi? Sanırım Puke’u, değil mi?*

Başımı eğdim, kovboyun kot pantolonunun önünde ve gömleğinin ön kısmı boyunca ıslaklık olduğunu gördüm. Aniden aşırı derecede yardım etme gereği hissettim. Bu

soruna ben yol açmışım. Adamın gecesini mahvetmiş-tim. Ayrıca önünde duran fiş yığınlarından oldukça iyi gittiği anlaşıyordu.

Krupiyenin yerine koyduğu bir yığın kokteyl peçetesini aldım ve tüm tomarı kullanarak adamın önce gömleğini, sonra da pantolonunun önünü silmeye başladım.

“Çok üzgünüm. Benim neyim var, bilmiyorum. Aslında doğru değil, neyim olduğunu gayet iyi biliyorum.” Tiksinerek homurdandım. “Daha ilk gördüğümde bir hata olduğunu bildiğim şu saçma topuklu ayakkabıları giyiyorum, aksini düşünmeme rağmen sonuçta bunları yine de giydim.” Adamın pantolonunun ağına yavaşça vurmakla meşguldüm, ne yaptığımın farkında değildim, tamamen bir kâbusa dönüşen hayatıma dalmışım. “Bunun bir hata olduğunu biliyordum, Vegas’ın bir bela olacağını biliyordum. İnsanların beni sürekli böyle şeyler yapmaya ikna etmelerine neden izin verdiğimi bilmiyorum.”

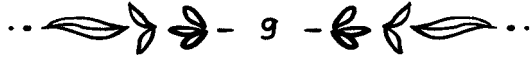
Kovboy, bileğimi tuttu ve hareket etmemi engelledi. Ağzımdan dökülen bir dizi saçmalığın tam ortasında durdum ve başımı kaldırıp ona baktım.

“Bence artık durmalısın.”

“Ne?” Kafam karışmıştı.

Kovboy, bileğimi tutmaya devam ederek başını eğip pantolonunun ağma baktı.

Ben de bakışını takip ettim ve az kalsın bir kez daha kalp krizi geçirecektim. Pantolonunun bacak kısmında uzanan, önceden orada olmayan belirgin bir çıkıntı vardı.

“Aman Tanrım! Çok özür dilerim. Lanet olsun!” Peçeteleri bir kez daha kovboyun botlarının üstüne düşürdüm, yüzüm alev alev yanıyordu. Gözlerimi hemen tavana çevirdim, utançtan ağlamaya hazırdım. En az yüz kişinin önünde adama resmen mastürbasyon yapmıştım. Tek çarem evrene bir dua yollamak olduğuna karar verdim. Duamın işleri olduğundan daha da kötüleştirilmesi mümkün değildi. “Yerin dibi, beni hemen şimdi yutarsan sefil hayatımın geri kalanında kendimi evsizleri doyurmaya adayacağıma söz veriyorum.”

Bir el nazıkçe kolumu tuttu. Sıcaktı ve büyüktü, parmakları tüm kolumu kaplamıştı. “Benim yüzümden kendini Vegas tanrılarına kurban etmene gerek yok,” dedi kovboy. “İyi olacağım. Sadece gidip temizleneceğim.” Kulağımın yanma eğilip, “Benim için fişlerime göz kulak ol, tamam mı? Şanslı günümdeyim ve henüz bırakmak istemiyorum,” diye fısıldadı.

Başımla onaylayarak kovboydan boşalan yere oturdum, o uzaklaşırken adamın geniş sırtını ve ince belini seyrettim. *Lanet olsun, bu gerçekten oluyor mu?* Oturu-

şumu dikleştirdim, krupiyeye doğru döndüm. Fişlerden birkaç tanesini elime alıp ön yüzlerindeki değerlerini okudum. Matematik kafamın beni kriz anında tamamıyla terk etmediğini ve doğru hesaplamama izin verdiğini varsaydığım da önümde bin dolardan fazla paranın durduğunu gördüm. Kovboy öylece gidip, parasını bana emanet etmişti. *Deli mi ne? Kandırılıyor muyum? Hayır, bu duruma düşmem kendi hatam olduğuna göre, bir kandırmacanın ortasında olamam.*

Başımı eğip ayaklarıma baktım. Sızlayan ayaklarım... Sorun topuklardı. Küçük düşmemin tek sebebi onlardı. Acınası hayatımda erkeklerin beni ezip geçmesine izin vermekle kalmayıp kız arkadaşlarımda aynı şeyi yapmasına müsaade etmişim. Kelly ile Candice kullanışlı kısa topuklu ayakkabılarımda Vegas'ta tamamen kullanışsız olduğu konusunda diretmişlerdi. Bu fikir beni aynı anda hem öfkeliyordu, hem de üzüyor, kendimi umursamaz hissettiriyordu. Yere eğilip işkence aletlerini ayağımdan çıkardım, taburenin altına attım. *Hah! Bu sana ders olsun, Kelly! Ayakkabılarını burada bırakacağım! Bir daha asla ayaklarımı acıtan topuklu ayakkabılar giymeyeceğim! Yeni Andie kontrolü devralıyor! Bundan sonra mecbur bırakılmak yok! Patronluk taslamak yok! Bana ne yapacağımı söylemek yok!*

“Var mısınız yok musunuz?” diye sordu krupiyeye. “Bahsinizi koymazsanız masadan kalkmak zorunda kalırsınız.”

Adam bana bakarken ağzım bir karış açık kaldı. “Benimle mi konuşuyorsunuz?” diye cıyakladım.

“Evet, sizinle konuşuyorum.” Krupiyeye önümdeki fiş-

lere baktı. “Burası minimum on dolar bahis konulan bir masadır.”

İnsanların ne yapacağını söylemesine izin vermemek buraya kadardı. Elime birkaç fiş aldım, parmaklarım işbirliği yapmak istemiyor gibiydi. Kovboy, lavaboda benim yol açtığım pisliği temizlerken, ben onun parasını harcayabilir miydim? Bu hareketim, şimdiye kadar yazılmış, sosyal açıdan kabul edilebilir davranışların her türlü kuralını çiğnemek anlamına gelmez miydi?

Sağımdaki kişinin hareketlerini taklit ederek masaya iki fiş koydum. Bunun kaç para ettiğine dair fikrim yoktu. Solumdaki yaşlı adam mükemmel derecede düzgün takma dişlerini ve parlak pembe dişetlerini göstererek gülümsedi. “Daha önce hiç yirmi bir oynadın mı?” diye sordu.

“Hayır, hiç oynamadım.” Muhtemelen ödümün patlıyor olması gerekiyordu. Kumar oynamak bana göre değildi ve başkalarının parasını harcamak on kat daha yanlış geliyordu. Fakat ayakkabılarımı çıkarmış, göğüslerim boynuma kadar çıkmış halde, bu neon ışıltılı yerde bulunmak bana kendimi nedense cesur hissettirmişti. Korkusuz. Dünyaya diz çöktürüp merhamet için yalvartmaya hazır. *Arrrr*.

“Sadece elinden geldiğince yirmi bire yaklaştırmaya çalış ama yirmi biri aşma,” diye anlattı adam.

İlk kartımı çekerek, “Kolay görünüyor,” dedim. Kartı yaşlı adama gösterdim. “Bu iyi mi?”

Adam başıyla onayladı ve eğilerek kulağıma fısıldadı. “Yumuşak bir el...”

Parmaklarımı önüme doğru uzatarak gülümsedim.

“Teşekkür ederim. Nemli kalmaları için el kremi kullanıyorum.”

“Elin değil, karttan bahsediyorum. Bu bir as. Yumuşak bir el ihtimali... Bir ya da on bire eş değerdir, hangisi olduğuna sen karar verebilirsin. On veya daha büyük bir kart gelirse, yani resimli kartlardan herhangi biri, kazanırsın. Ortaya koyduğun bahsi, yüzde ellisiyle beraber geri alırsın.” Yaşlı adam masaya baktı. “İki yüz dolar koydun, o halde bu sana üç yüz kazandırır.”

Birkaç saniye nefesim tutuldu ve betim benzim attı. Sesim normalden birkaç oktav daha yüksek çıkıyordu. “Az önce iki yüz dolar mı koydum?”

Adam takma dişlerini daha da göstererek kıkırdadı. “Aynen öyle yaptın.”

Kovboyun geri dönüp oynadığım koca para yığınının görmemesini umarak kumarhaneye bakındım. *Fişlere neden daha iyi bakmamıştım? Önceden neden kontrol etmemiştim?*

“Sigorta isteyen var mı?” diye sordu krupiyeye.

Betimin benzimin daha da attığını hissettim. “Sigorta mı?” Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

“Krupiyede bir as var. Sana fazladan yan bahis oynama şansı veriyor. Sigorta bire iki öder. Eğer krupiyenin sonraki kartı renkli çıkarsa, otomatik olarak kazanır. O yüzden bu, kayıplarını karşılamana yardım edebilir. Şu an masada bulunan bahsinin yarısına kadarını ortaya koyabilirsin.”

“Ben yirmi bir yaparsam bile o mu kazanır?”

“Hayır, o zaman itme oluşur. Fakat tüm sigorta paranı kaybedersin, yani kazancını kaybedersin.”

“Bunu yapmalı mıyım?” diye sordum.

Yaşlı adam omuz silkti. “Yap veya yapma diyemem. İçinden geldiği gibi davranmalısın.” Adam kendi kartlarını inceledi ve sigorta çağrısına başını sallayarak karşılık verdi.

“İçimden buradan kaçıp kendimi banyoya kilitlemek geliyor.”

Yaşlı adam başını salladı. “Yapmasan iyi edersin. Erkek arkadaşın masadaki yerini kaybeder ve bu krupiye ona adil davranıyor. Yirmi dakika içinde mola verecek ve erkek arkadaşın iyi para kazanma fırsatını kaçırarak.”

Dişlerimi sıktım ve burnumdan derin bir nefes aldım. Odanın etrafımda dönmesine aldırış etmemeye çalışıyordum. Çok fazla kokteyl içmiştim. Çok kısa sürede. “İyi, tamam. Cesur olabilirim. Tehlikeli olabilirim.” Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak krupiyeye başımı salladım. “Sigorta istemiyorum. Fakat teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu çok hoştu.”

Krupiye bana hafifçe gülümsedi. “Müessesenin kuralları. Kuralları ben koymuyorum, sadece onlara göre oynuyorum.” Adam oldukça sevimliydi.

“Ah.” Yüzüm kıpkırmızı oldu. Tamamen çaylakça bir hamle... Oturduğum yerde hafifçe kamburlaştım.

Bir kokteyl garsonu yanımıza gelip sandalyemin yanında durdu. “Kokteyl ister misiniz?”

“Ah, şu an yanımda hiç para yok,” dedim. Cüzdanımı ve kredi kartımı Candice’in çantasında unutmuşum.

“Oyuna devam ettiğiniz sürece içkiler müesseseden-
dir.” Kız bana sıkkın bir şekilde baktı.

“Tamam, o halde. Eğer bedavaysa bana ve arkadaşşıma

birer içki getirin.” Yanımdaki adama göz kırptım, o da başını sallayarak karşılık verdi. “Bana cin tonik ve...”

“İki olsun,” dedi komşum.

Krupiye diğer herkese ikinci bir kart verdi. Kartlarımın köşelerini kaldırdı ve sonra geri bıraktı, beklentiyle sağımdaki en son adama baktı.

Yaşlı adam dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı.

Önce krupiyeye sonra tekrar yaşlı adama bakarak, “Ne? Şimdi ne oldu?” diye sordum.

“Krupiyenin elindeki ikinci kartta on veya daha büyük bir kart yok. Bahsin şimdilik güvende...”

Masanın çevresinde oturan insanları izledim. Hepsi ikinci kartlarına göz ucuyla bakıp kaşlarını çatıyordu. Ben de aynıni yaptım, kartların sadece en uç köşesini kıvrıp, bakma tekniklerini taklit etmeye çalıştım. Asımın yanında bir as daha vardı. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. *Bunun anlamı ne? Yirmi iki mi? bu iyi olamaz. On iki mi? Bu da kulağa çok düşük geliyor.*

“Yardım edin,” diye fısıldadım. Poker tanrılarının küçülerek omuzlarıma konmalarını ve kulağıma fısıldayarak ne yapmam gerektiğini söylemelerini diliyordum.

Yaşlı adam bana doğru hafifçe eğilirken sesi eğleniyor-muş gibiydi. “Elinde ne var?” diye sordu.

Adam görebilsin diye kartlarımı havaya kaldırdım. Cevabını korkuyla bekleyerek, “Sanırım kötü haber,” dedim. Az önce başka birinin parasının iki yüz dolarını harcamıştım. Bir ATM bulmalıydım, hem de hemen! Bu sayede kovboy öğrenmeden parayı yerine koyabilirdim. Candice’i bulup eşyalarımı ondan almalıydım. Etrafıma bakındım, fakat o ve Kelly ortalıkta yoktu.

Yaşlı adam uzun bir ısıklık çaldı. “Ayrımalısın.”

Sandalyeden fırladım ve etrafıma bakındım. Ellerimi ovuşturarak, nereye gideceğime ve fişlerin hepsini yanıma mı alsam yoksa utanmayı göze alıp hepsini öylece bıraksam mı diye karar vermeye çalıştım. “Pekâlâ!”

Yaşlı adam elini koluma koydu. “Ne yapıyorsun? Yerrine otur.”

Adama baktım, kafam karışmıştı. “Ama siz ayrılmamı söylediniz.”

Yaşlı adam kakhahayla güldü, adamın yuvarlak göbeği gömleğinin altında sallanıyordu. “Hayır, küçük bayan... Sana ayırmanı söyledim, gitmeni değil. Kartlarını iki farklı ele böl ve ikisiyle ayrı ayrı oyna.”

“Ne?” Tabureye yavaşça geri tırmandım. Kafamdaki karmaşa biraz olsun hafiflememişti, fakat en azından buradan koşarak tuvaletlere veya odama kaçmam gerekmediğine oldukça emindim.

“Tek eli iki ele dönüştürmeyi seçebilirsin. Bahsini ikiye katlaman gerek, fakat senin durumunda buna değebilir.”

Zorlukla yutkundum. “Yani, iki yüz dolar yerine dört yüz dolar mı koyayım?” *Dolarlar. Şu yabancının paraları... Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?*

“Evet.” Yaşlı adam yeniden kendi kartlarına baktı. “Sıranı kaçırmadan önce ne yapacağına karar vermelisin.” Yaşlı adam krupiyeye başıyla onay verdi.

Başımı kaldırdığımda krupiyenin beklentiyle bana baktığını gördüm.

“Şey... ben... ih... bölmem gerekiyor.” Yüzüm yanıyordu. Acilen bir içkiye ihtiyacım vardı. Lavabolara koşmak, şu an gerçekten iyi bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

Krupiye başıyla onayladı. “İki yüz dolar.”

Evirip çevirerek ve üzerlerini okuyarak fişlerimi inceledim. Fişlerin renklerine göre kodlandığını anladığımda, bahse koyduklarım gibi iki tane daha fiş buldum ve masaya koydum. Krupiye bana doğru uzanarak kartlarımı ikiye ayırdı, her kartın yanına iki fiş koydu. Bir tur kart daha dağıttı ve bu sayede artık önümde dört kart vardı. Sağım-daki adamın işaret parmağıyla masayı kaşır gibi yaptığını gördüm, krupiye de adama bir kart daha attı. Adam ellerini kartlarının üstüne tuttu ve başını salladı.

Krupiye bir kez daha bana bakıyordu.

Ben de ona bakıyordum, ama adam beni biraz rahatsız etmeye başlamıştı. “Ne?”

“Size vurmamı ister misiniz?” diye sordu krupiye.

Dehşet içinde krupiyeye bakıyordum, hangi kurallı fiziksel olarak cezalandırılmayı hak edecek derecede çiğnediğimi merak ediyordum. “Hayır, bana vurmanı istemiyorum. Benim sana vurmamı ister misin?” Ayağa kalktım, kendimi savunmaya hazırdım. Hayatım boyunca gördüğüm en kötü müşteri hizmetiydi. Muhtemelen aslaların yarısı bende olduğu için kızmıştı.

Yaşlı adam elini koluma koydu. “Bir kart daha isteyip istemediğini öğrenmek istiyor? Buna *vurmak* denir.”

Bütün dövüşme hırsı büyük bir dalga halinde içimden çıkıp beni terk etti ve giderken arkasında rezil olmayı bıraktı. Bu, bir ıslak tişört yarışmasında tuvalet kâğıdından göğüsleri kaybetmekten daha beterd. Tabureme geri oturdum, iç çamaşırım görünmesin diye elbisemi baldırlarımdan aşağı doğru çekti. “Ah! Bunun için çok üzgünüm. Sizi tehdit ettiğim için özür dilerim. Evet, lütfen, ikisi için de bir kart alayım.”

Yaşlı adam tavanda siyah bir kürenin içindeki güvenlik kamerasını işaret ederek, “Söylemen yeterli değil, ona bir işaret vermelisin. Büyük Birader izliyor,” dedi. “Kaybeden insanlar sonrasında *kart çek* yerine *bekle* dediklerini iddia eder, o yüzden ne istediğini çok net görmek isterler.” Yumruğumu diğer elime vurdum. “Vur bana.”

Krupiye güldü ve bir saniye için toparlanmaya çalışıyormuş gibi başını başka yöne çevirdi.

Yaşlı adam da gülüyordu. “Parmağınla masaya vurman yeterli... Kimseyi yumruklamana gerek yok.”

“Ah!” Acemice bir hamle daha... Bunun için muhtemelen daha fazla utanç hissetmeliydim, fakat kokteyller acıyı hafifletiyordu. Parmaklarımla masayı kaşıyor gibi yaptım, her kart destesinin yanını bir kez.

Krupiye başıyla onayladı ve iki kart attı. Elleri doğru dürüst hareket etmese bile, adam kartları bir şekilde tam da olmaları gereken yere gönderebiliyordu. Bir sihirbaza benziyordu. Ve yine bana bakıyordu. Bakışı, içimde ona hırlama isteği uyandırıyor.

“Kartlara bak,” dedi yardımsever arkadaşım. “Elinden geldiğince yirmi bire yaklaştırmaya çalış.”

Sağ tarafımdaki kartı havaya kaldırdım. Bir papazdı. “Bu kaç puan ediyor?”

“On. Beklemelisin.”

Gülümsedim. “Ah, inan bana beklemeyi planlıyorum zaten. Şu kovboy dönene kadar fişlere göz kulak olmam gerekiyor.”

“Hayır, krupiyeye bu elde daha fazla karta ihtiyacın olmadığını söylemelisin. Bir el işaretiyle ona bekleyeceğini söyle.”

“İşareti ne?” diye sordum.

Yaşlı adam avucunu düz bir şekilde açıp masanın üstündeki bir şeyi beyin gücüyle havaya kaldırmaya çalışıyormuş gibi elini masanın üstünde salladı.

Yaşlı adamı taklit ettim.

Krupiye başıyla onayladı ve sonraki elime baktı. Adamın bakışını takip ettim ve kartlara benim de bakmam gerektiğini fark ederek yerimden hafifçe kalktım. Kartları aldım ve elime yeni eklenen kartın bir ikili olduğunu gördüm.

Yaşlı adam kaşlarını çatı. “Bekleyebilirsin ya da yeni bir kart isteyebilirsin.”

“Ne yapmalıyım?” Stres seviyemin yükseldiğini hissediyordum. Önceki zaferimden kalan heyecan çok hızlı bir şekilde soluyordu ve zaferimi düzgün bir şekilde kutlama fırsatını bile bulamamıştım. Üç yüz dolar gibi bir meblağ kazandığım düşünülürse, böyle bir durumda bir zafer dansının gerekli olduğuna oldukça emindim. Bu miktar benim bir avukat olarak bir saatlik çalışmama eşdeğerti ve bu parayı sadece beş dakika içinde, hiçbir hukuki araştırma yapmadan kazanmıştım. İnsanların Vegas’a gitmeyi sevmesine şaşmamak gerekirdi.

“Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Sadece krupiye yanarsa, henüz yanmamış olan her elin galip olacağını göz önünde bulundur.”

“Yanarsa mı?”

“Yirmi biri aşarsa...” diye açıkladı yaşlı adam.

“Ah! Tamam.” Kartlarımın tutarını hesapladım. Elimde ya on üç ya da üç vardı. İkisi de yirmi bire yakın görünmüyordu. “Tamam, bana bir kart vermenizi istiyorum.”

Krupiyeye baktım, söylediğimi yapmasını bekliyordum. Adam sanki doğrudan onunla konuşmamışım gibi bana boş boş bakıyordu. Yaşlı adam beni dirseğiyle hafifçe dürttü. “El işaretleri. Büyük Birader. Hatırladın mı?”

Sağımdaki adam hiçbir şey söylemedi, yine de benim için masa kaşıma işaretini gösterdi.

Ben de masadaki keçeyi kaşıyormuşum gibi üç parmağımı masanın üstünde oynattım. Yaşlı adam kıkırdadı, krupiyeye ise gülümsemekle yetindi. Krupiyeye ikinci destemin üzerine bir kart fırlatarak, “Bu iş görür,” dedi.

Kartın köşesini kaldırdım. *Beşli. Bu da on bir artı yeder. On sekiz.* Yaşlı adama baktım. “Bana oldukça iyi göründü.”

Yaşlı adam başıyla onayladı, artık tamamen ciddi görünüyordu. “Bana da oldukça iyi göründü.”

Elimi masanın üstünde salladım. “Tam bu noktada bekliyorum. Bana daha fazla vurma. Yeterince vuruş aldım.”

Arkamda birinin varlığını hissettim ve saniyeler sonra çok yakınımnda duran cüsseli bir bedenın sıcaklığı elbisesinden içeri sızdı. Omzumun üzerinden baktım ve kovboyun göz alıcı çekiciliğini gördüm. Cazibemin onu masanın üstündeki para miktarına öfkelenmekten alıkoymasını umarak sıırttım.

Kovboy da gülümsedi. “Anlaşılan meşgulmüşsün.” Bana bakıp bir kaşını kaldırdı ve sonra manalı bir şekilde masaya baktı.

Meme uçlarım elbisemin altında sertleşti ve doğrudan bacaklarımın arasındaki boşluğa heyecan verici bir sızı girdi. Karşılık olarak biraz olsun akıllıca bir cevap düşüneyecek kadar kızışmıştım. “Evet. Yirmi bir öğrenmekle meşguldüm.”

“Kız arkadaşın hızlı öğreniyor,” dedi yaşlı adam. Krupiyeye yeni bir kart vermesini işaret etti. Kartına baktığında kaşlarını çatı ve iki kartı da ters çevirdi.

Kartları hesapladım, kız arkadaş yorumunun laf arasında kaynamasına izin verdim. “Yandın,” dedim, yaşlı adamın kaybetmesine çok üzülmüştüm. Onun adına kötü hissetmişim.

Krupiye yaşlı adamın kartlarını ve parasını toplayıp kendine doğru çekti.

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Gerçekten yandım.” Ayağa kalktı ve kovboya bakarak sandalyesini işaret etti. “Benden bu kadar... İkinize de iyi şanslar.”

Arkamı döndüm, bacaklarım kovboya değişiyordu. Bu basit temasın kalp atışımı damarlarımda zonklatmasını görmezden gelmeye çalıştım. “Gidiyor musunuz?”

“Evet. Bugünlük bu kadar yeter.”

“Ah, çok üzüldüm. Fakat yardımınız için çok teşekkür ederim.” Sandalyeden fırladım ve yaşlı adama sarıldım. Bana üç yıl önce ölen büyük babamı hatırlatıyordu.

Yaşlı adam sırtımı sıvazladı. “Benim için bir zevkti, Şans Meleği. İyi akşamlar.” Yaşlı adam kovboyun şapkasını salladı. “Ona iyi bak. Potansiyeli son derece yüksektir...”

Kovboy başını bir kez sallayarak, “Elimden geleni yaparım,” dedi.

Akıl hocamın gidişini izledim, ne demek istediğini merak ediyordum. Kulağa hoş geliyordu. Potansiyelim yüksek olması fikri hoşuma gitmişti. Beni yıllardır tanıyan ve hakkımda böyle bir şey söylememiş olan insanlar vardı, fakat onların gecemi bozmalarına izin yoktu. Bu gece olmazdı. Hayaletleri aklımdan kovaladım.

Kovboy onun için tuttuğum taburenin arka kısmına tutundu. “Kalıyor musun?” diye sordu.

Öylece dikildim, yüzüm aniden alev alev yanmaya başlamıştı. Bedenim onun sadece bir oyun ortağı veya sa- karlığımın bir kurbanı olmaktan daha fazlası olması için deliriyordu. *Boş ver gitsin.* “Elbette. Bu oyunu bitirmeliyim, değil mi?”

Kovboy, başıyla onayladı. “Buraya otur.” Fişlerinin arkasındaki yeri işaret etti.

Dediği yere oturdum, kovboy da az önce arkadaşım- dan boşalan yere oturunca kollarımın altından ter boşandığını hissettim.

“Kartlarımı görmek ister misin? Daha doğrusu, senin kartlarını?” diye sordum. Önümdeki fişlere birkaç saniye

dokundum ve sonra ellerimi hemen geri çekip kucağıma koydum.

Krupiye bana bakıp kaşlarını çatarak, “Eller masaya lütfen!” dedi.

Ellerimi tekrar kaldırıp fiş yığınının önündeki dolgulu bölmeye koydum. Hile yapmaya teşebbüs etmekten dolay-
yı tutuklanmak üzere olduğumdan korkuyordum.

Kovboy önce soldaki kartları, sonra da sağdakileri kaldırdı. Memnuniyet içinde fısıldadı. “Aferin, Şans Meleşti...”

O kadar yakındı ki, kokusunu duyabiliyordum. Candice’i tanıdığım onca yıldır, ilk kez eğilip insanların parfümlerini koklama alışkanlığını tamamen takdir ettim. Kovboyun erkeksi kokusunu beynime kazımak istiyordum. Bu koku, bana daha önce hiç yaşamadığım bir şey hissettiriyordu.

*Feromonlar*⁴. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu adamın erkeksiliği beni tamamen uyuşturuyordu. Bir kız nasıl bu kadar kolay etkilenebilirdi? Belki de bu durum feminist tarafımı sinirlendirmeliydi, fakat tek yaptığı burnumu adamın boynuna gömme isteğı uyandırmaktı. Kovboya göz ucuyla baktım, burnumu boynuna gömdüğümü düşünerek alt dudagımı ısırdım. Böyle bir şey yapabilecek kadar sarhoş muydum? Kovboy eğilmişti, kartlara bakıyordu, bu çok kolay olurdu.

Belimi çok az kırdım ve gözlerimi kapattım. Kovboy duymasın diye derin ama yavaş soluklar alıp vermeye başladım. Gözlerimi açtığımda kovboyun yüzü neredeyse yüzümün dibindeydi.

“İyi misin?” diye sordu. Adamın nefis dudaklarının kenarları keyifle yukarı doğru kalkmıştı.

4 Vücut dışına salgılanan, aynı canlı türünün arasındaki sosyal ilişkileri düzenleyen ve “hormon taşıyan” anlamına gelen kimyasal maddedir.

“İh... Evet. Sen iyi misin?” Başımı eğip pantolonunun ağına baktım. “Lavaboda kendinle iyice ilgilendin mi?” Yarım saniye sonra az kalsın kendi dilimi yutuyordum. *Az önce bunu cidden söyledim mi?*

Kovboy kısık sesle güldü. “Olanlar göz önüne alınırsa, pantolonumu elimden geldiğince kuruttum. Tabi kastettiğin buysa...”

Başımla onayladım, bu noktada konuşmaktan korkuyordum. Ağzımdan çıkacak bir sonraki sözlerin ne olacağını kim bilebilirdi? Bu kadar çok kokteyl midemdeyken tehlikeli biriymim.

Krupiye beni utancımdan çekip çıkardı. Adam kartlarını mızı ters çevirdi. Bazılarına ödeme yapıyordu, bazılarının ise parasını alıyordu. Krupiyenin kartlarına baktım. Bir as, bir üçlü ve bir sekizlisi vardı. Hızlıca aklımdan hesapladım. *On bir, üç, bu on dört artı sekiz eder, bu da... Yirmi bir mi? Hayır! Yirmi iki! Yirmi iki mi ediyor?* Kovboya baktım. Krupiyenin kartlarını işaret ederek, “Bunun anlamı ne?” diye sordum.

“Yandı. Yirmi biri aşmayan herkes kazanır ve sende tam yirmi bir olduğu için biraz fazladan alırsın.”

Krupiyenin bir yığın fişi benim bulunduğum tarafa itmesini izledim. “Tebrikler...” dedi adam. “Acemi şanslı olmalı.”

Ağzım açık kalmıştı. “Bu... Altı yüz dolar ediyor,” diye fısıldadım. Hayatım boyunca zahmetsiz para kazanmamıştım. Banka hesabımdaki her kuruş alın terimin sonucuydu.

Kovboy, önümden altı fişi çekip masaya koyarak, “Umarım kalırsın,” dedi. Üç fişi benim bölmeme, üç tanesini de kendi bölmesine koydu.

“Hiç param yok,” dedim. Bütün paramı Candice’te bırakmıştım ve paramın toplamı kesinlikle altı yüz dolar etmiyordu.

Kovboy önümdeki yığına baktı. “Kesinlikle var gibi görünüyor.”

Gülümsedim, ağzım bir karış açılırken çenem de tuhaf bir şekil almıştı. Eğer bu, onun flört etme oyunuysa hakkını vermem gerekirdi. Birazcık fuhuşa teşvik hissi yaratsa da orijinaldi. “Bu senin paran, benim değil.”

Kovboy omuz silkti. “Sadece oyun parası. Kaybet veya kazan, amaç iyi vakit geçirmek.”

“Ah, inan bana, Vegas’ta iyi vakit geçirebilirim. Ayrıca bunun için çok da para gerekmez.” Kokteyl garsonu elinde bir tepsi ve iki içkiyle yanımıza geldi.

Garson kız masadaki yüzleri inceleyerek, “Arkadaşınız nerede?” diye sordu.

“Ayrıldı. Fakat onun içkisini ben alacağım,” dedim ve kız içkileri masada önüme koyabilsin diye geriye doğru çekildim.

“Bir sonraki gelişinizde bir Budweiser alayım,” dedi kovboy.

Kız ona seksi bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kalçasını kovboya doğru kaldırdı. Kızın bu hareketi, beni kabul etmek istediğimden çok daha fazla rahatsız etmişti. “Hemen geliyor. Size biranızın yanında başka bir şeyler daha getireyim mi?”

Kovboy doğrudan bana baktı. “İhtiyacım olan her şey burada var, teşekkürler.”

Kovboyun ağzından çıktığına yemin edebileceğim ima yüzünden boğazım düğümlendi. Fakat kesinlikle beni

kastediyor olamazdı. Benim hakkımda bildiği tek şey, parasını harcamaktan hoşlanan sakar bir kız olduğumdu. Bunlar bir kız arkadaş adayında aranacak en iyi özellikler sayılmazdı.

Aklımın kaydığı düşüncelerden dolayı kendi yüzümü tokatlamak istiyordum. *Kız arkadaş adayı mı? Senin derdin ne? Tanrı aşkına, Vegas'tasın! Kendini toparla. Bu gece yaşam planını uygulamak için uygun bir zaman değil. Ya tek gecelik bir ilişki? Belki...* Oturuşumu dikleştirdim, kartımın köşesini kaldırarak masaya baktım.

Kovboy, yüzünü masaya döndü, fakat taburenin normalde müsaade edeceğinden biraz daha fazla eğilerek bana sokuldu. “İyi misin?”

Ona baktım, yüzünü yeniden bu kadar yakınımda görmek beni şaşırtmıştı. Yine de bu durumdan şikâyetçi değildim. Sonuçta adamın çok güzel bir yüzü vardı. “Evet, harikayım. Neden?”

Kovboy beni ateşe veren yavaş, miskin bir tebessümle karşılık verdi. “Biraz gergin görünüyorsun.”

Kendimi tutamayıp ufladım. “Çünkü çok yakışıklısın.” Sözcükler ağzımdan çıktığı anda söylediklerimi duydum ve iki büklüm oldum. “Bunu sesli mi söyledim?”

“Emin değilim. Ne söylediğini düşünüyorsun?” diye sordu kovboy. Bana sataşıyordu. Sesindeki alayı duyabiliyordum, fakat ona bakamıyordum. Bakarsam utancım tamamlanmış olacaktı.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. “Sen bu kadar yakınımda otururken, akıl sahibi bir insan gibi davranmakta biraz zorlanıyorum.” Nefes alamıyordum ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Oksijen is-

teyemeye veya onun yanından ayrılamaya gücüm yoktu, bunu yapmaya hazır değildim. Potansiyelden bahsedelim. Bu adamda benim Vegas kaçamağım olma potansiyeli vardı. Candice'in uçaktayken bahsettiği vahşice, deliler gibi sevişme... Luke'u unutup hayatıma devam etmemi sağlayacak adam... Kovboya hızlıca bakıp başımı yeniden karşıya çevirdim. *Bu adamla sevişebilir miyim? Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yabancıyla? Bir daha asla görmeyeceğim biriyle? Adını bile bilmediğim biriyle?*

“Bu arada benim adım Mack. Seninki ne?”

Panik durumu, sekizinci seviye! *Bu adam ne böyle? Bir zihin okuyucu mu? Pekâlâ, adını bile bilmemek kısmının üstünü çiz. Asıl soru şu. Bir kumarhaneye gelirken kovboy şapkası takan Mack adında bir adamla tek gecelik bir ilişkiye girebilir miyim? Mack kartlarına bakıp cevabımı beklerken kollarını masaya uzattı. Kolları, bronzlaşmış teninin altındaki yağsız kaslarını ortaya çıkarıyordu ve koluna yayılan, yer yer altın sarısına dönüşmüş az miktardaki kol tüyleri gömleğinin altında ne olduğunu merak etmeme yol açmaya yetiyordu. Evet, bunu kesinlikle yapabilirim.*

Mack'e bakıyordum. Bakışımı yakaladı ve bana gülümsedi. Bu sırada sol yanağındaki gamze kendini az da olsa gösterdi ve bu, Vegas'a gelmeden önce biraz olsun irade gücüm varsa onu da alıp götürdü. “Adım Andrea, ama arkadaşlarım bana Andie der.”

“O halde, Andie.” Mack kolunu sandalyemin arkasına attı, bana iyice yaklaşabilmek için doğrulmuştu. “Peki, ne yapacaksın, Andie? Tamam mı, yoksa devam mı?” Mack kartlarına bakmıyordu bile. İnsanı delip geçen mavi göz-

leri doğrudan gözlerimin içine bakıyor, muhtemelen riske girmem için beni cesaretlendiriyordu.

Kartlarıma bakmadım bile. “Şu an ikisini de yapabilirim ve bu beni gerçekten çok mutlu eder.” Omurgama yayılan heyecan dalgası, Mack bana doğru eğilip yüzünü kulağıma yaklaştırdığında tüm bedenimi sarsan gerilimle asla kıyaslanamazdı. Konuşurken nefesi tenimi gıdıklıyordu.

“Masada ne yapacağını kastettim.”

Gülümsedim, içimdeki şeytan beni ele geçirmişti. “Her nerede olursa, her ne olursa... Seçim senin.”

Mack, başını arkaya doğru yatırarak güldü, delirmiş gibi sırtırken başındaki şapkayı birkaç kez ovuşturdu. “Andie, sen başka türlü bir şeysin, farkında mısın?” Mack, bir anda arkamızda beliren garsondan kokteyli alıp bana uzattı. Artık üç içkim olmuştu ve her birini içmeyi planlıyordum. Mack birasını alıp kıza birkaç dolar bahşiş verdikten sonra şişesini bana doğru kaldırdı.

“Vegas'ta şans bulmanın şerefine.”

Kafayı yemiş bir ahmak gibi sırttım. “İşte buna içilir.” Bardağımı Mack'in şişesine o kadar sert tokuşturdum ki içkimin birazı bardaktan dışarı sıçradı.

Mack hızla geri çekilerek parmağını bana doğru uzattı. “Sen tehlikeli birisin. İşin doğrusunu bilmesem, beni yeniden sıırıslamak etmeye çalıştığını düşünürdüm.”

Omuz silktim, içkimi elimden geldiğince masum bir şekilde yudumladım. Daha sonra ağzım açıldı ve ağzımdan daha fazla saçmalık döküldü. “Sen de her şeyi kendin için istiyorsun.”

Mack bir şey demedi, fakat bir kaşını kaldırdı. Yirmi

bir oyunun ikimizin de kazandığı sonraki üç elinde Mack bana giderek daha da yaklaştı, öyle ki sonunda yana dönmüştüm ve Mack'in baldırı benim baldırlarımın arasındaydı. Eğer taburenin ucuna doğru biraz daha kayarsam bacağı tamamen üzerimde olacaktı, fakat hiç umurumda değildi. Hatta arkadaşlarımın nerede olduğuna veya beni bulmalarının neden bu kadar uzun sürdüğüne bile aldırış etmiyordum. Candice'in önce Kelly'i üst kata çıkarıp yatırmak zorunda kalsa bile sonunda geri geleceğini biliyordum. Ve onlar geri gelene dek Mack'in benimle ilgileneneğine son derece emindim. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarımın geri dönmesini beklerken aşk tanrıçasına birkaç dua göndererek Candice'in beni gerçekten uzunca bir süre bulamaması için yalvardığımı itiraf etmeliydim.

Mack önümüzdeki fişlerin çoğunu alıp üzerinde kumarhanenin amblemi bulunan plastik bir kupaya koydu. Kru-piyeye yirmi dolar değerinde bir fiş fırlattı. “Buradan çıkmaya hazır mısınız?” İçtiği onca biraya rağmen sesi şaşırtıcı derecede ayık geliyordu.

Mack’in geride bıraktığı fişlere dokunarak, “Peki, bunlar ne olacak?” diye sordum.

“Onlar senin.”

Kafası karışmış olmalı. Ya da belki görüldüğünden daha sarhoştur. Kafa karışıklığı veya biralar yüzünden olmayabileceğini fark ettiğimde biraz panikledim. Belki de başından beri onun fişlerini kullandığımı bilmiyordu. Önümde duran bin iki yüz dolar değerindeki rengârenk fişlere baktım. “Bunlar benim değil, senin. Ben... İlk elde senin fişlerinden birkaçını almıştım. Üzgünüm, panikle-miştim. Yerini kaybedeceğini söylemişlerdi.” Mississippi’nin bu yakasındaki en çekici kovboyla şu meşhur mercimeği fırına verme şansımı kaybedip kaybetmediğimi merak ederek suratımı ekşittim.

“Bu parayı bileğinin hakkıyla kazandın. Kendi ayak-

larının üstünde durana kadar seni birazcık desteklemiş olduğumu varsayalım.”

Parayı alması için ısrar etmeli miyim, diye düşünürken alt dudağımı ısırdım. Ancak, kısa süre sonra öylece kıpırdamadan oturup yoğunlaşmanın bir hata olduğunu fark ettim. Salon, iyi düşünülmüş, mantıklı gerekçeler bulamayacağım kadar çok dönüyordu. Enerjimi para üzerinde hak talep etmemek yerine, düz yürüyebilmeye odaklanmanın daha yerinde bir davranış olacağına karar verdim. Oyun oynadığımız şu son bir saat içinde kaç tane bedava kokteyl içtiğimi hatırlamıyordum, fakat oyun alanının etrafında dönüp durmasından dolayı fazla kaçırdığımı anlıyordum. Fişleri üst üste yığıp avucuma koydum. Bin iki yüz dolar şaşırtıcı derecede hafifti. “Teşekkürler, kovboy. Gerçekten çok cömertsin.” Sarhoş bir aptal gibi sıırttım, aslında aynen öyleydim. “Sanırım, sana borcumu ödemenin bir yolunu bulmalıyım.”

Kovboy koluna girmemi işaret ederek, “Hadi, gidip biraz temiz hava alalım,” dedi.

“Bu işe bu günlerde böyle mi deniyor?” diye sordum, tabureden kayarak indim ve elimi kovboyun karın boşluğuna geçirdim. Sadece kaburgalarına biraz sertçe bastırmıştım. Ancak ayaklarım sağlam zemine bastığında ve baş dönmem hafiflediğinde ne kadar ahmak görüldüğümü fark ettim. Ortamı bozmak böyle bir şey olsa gerekti. İç çekerek, “Yine yaptım, değil mi?” dedim. Seksi siyah elbise ve Jennifer tarzı saç stili buraya kadardı.

“Ne yaptın? Bir şey yaptığını fark etmedim. Ayakkabılarını giymek ister misin?” Mack, taburemin altında Kelly’nin ayakkabılarının sivri uçlu küçük bir yığın halinde durduğu noktayı gösteriyordu.

“*Ayakkabılar* derken şeytanın işkence aletlerini kastediyorsan, o halde hayır. Onları kesinlikle giymek istemiyorum.” Kaşlarımı çatıp yüksek topuklu ayakkabılara baktım, onları burada bırakırsam başımın ne kadar derde gireceğini merak ediyordum.

Mack eğilerek ayakkabıları aldı, boştaki eliyle ortalarından çapraz bir şekilde tutmaya çalıştı. “Sen tekrar giymek isteyene kadar ayakkabılarına senin için göz kulak olmama ne dersin?”

“İyi bir plan... Aslında muhtemelen odama çıkıp üstüme daha rahat bir şeyler giymeliyim.”

“Burada mı kalıyorsun? Bu otelde mi?” Mack, yirmi bir masasının birkaç metre ötesinde aniden durarak ona toslamama yol açtı.

“Evet. Afili bir süitte...”

“Hadi ya!”

“Sen burada kalmıyor musun?”

“Hayır.” Mack başka açıklama yapmadı, ben de bir şey sormadım. Sonuçta fark etmezdi, değil mi? İşleri karmaşıktırmaya gerek yoktu.

Mack tekrar yürümeye başladı. Bedenlerimiz dip dibeydi, sağ kolunun üst kısmı sağ göğsüme değiyordu. O minicik, masum temas bile içime bir heyecan dalgası yayılmasına yol açmıştı, özellikle de Mack’in bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak ettiğimde. Bu kadar yakınımda yürümesine gerek yoktu, fakat yanımdaydı. Belki de bunu yapan bendim, bir yosun parçasının bir kayaya yapıştığı gibi adama yapışıyordum. *Tanrım, lütfen bir yosun olmama izin verme!*

“O kelimeyi uzun süredir duymamıştım. Afili. Bunu sevdim.”

“Bana takıl, kovboy! Sana her türlü havalı retro zımbırtıyı gösteririm. Jennifer Anniston saçım gibi. Saçımı beğendin mi?” Mack’in bakıp bakmadığını görmek için başımı kaldırmadan önce saçımı ileri geri salladım.

Mack hafifçe gülümseyerek, “Çok hoş,” dedi. Mack aniden döndü ve durdu, kolum boşta kalmıştı. Sadece birkaç santim uzağımdaydım ve bana bakıyordu. Ayakkabıları fiş dolu kupanın bulunduğu eline alarak boştaki elini omzuma koydu, yüz ifadesi aniden ciddilemişti. Yüreğim ağzıma geldi. *Benimle daha sonra görüşeceğini söyleyecek. Ortadan kaybolacak. Biliyordum! Saçımı Jennifer Anniston tarzında savurmak fazla kaçtı. Lanet olsun!*

“Dinle, Andie. Çok fazla içtiğini biliyorum, o yüzden yapılacak en centilmence hareket sana uzaklaşman için bir şans vermek gibi geliyor. Yapmak istediğin buysa tabi...” Işıl ışıl parlayan mavi gözleriyle bana bakıyordu ve bu gözler tarafından hipnotize ediliyormuşum gibi hissettim. Doğrudan gözlerinin içine bakmadığım zaman onun yanında olmakla daha kolay baş edebiliyordum. Dikkatini benim dışımda bir şeye verdiğinde çekiciliğini baş edebileceğim bir şeye indirgeyebiliyordum.

“Uzaklaşmak mı? Neyden uzaklaşmak?” Benimle takılarak sadece merhametli biri gibi davranıyor olması ihtimaline karşı, zor kadını oynamak yapılacak en mantıklı şey gibi gelmişti. Şu an gerçekten merhametli biri gibi görünüyordu ve deneyimlerime göre bana karşı hiçbir ilgi duymayan bir adama kapılmak bilhassa acı veren bir deneyimdi.

Mack boştaki elini şapkasının tepesine koydu ve şapkasını ileri geri oynattı. Bu sırada ensesindeki kıvrıcık

saçları da hareket ediyordu. “Ne dediğimi bilmiyorum. İçtiğim son bira doğrudan beynime gitti ve korkarım kafamı biraz sersemletti.”

“Sersemletti. Güzel kelime. Benimle yukarı gelip ayakkabılarımı değiştirirken yanımda duracak mısın?” Mack’in odama davet etmek için yanlış bir adam olacağına dair hiç korku duymuyordum. Bana kesinlikle tecavüzcü bir tip gibi gelmemişti. Diğer taraftan kendimden o kadar da emin değildim. Mack karşı konulmaz biriydi ve başlangıç atışını yaparsa, bin altı yüz kilometre hızla bayır aşağı inişini durdurmaya kesinlikle niyetim yoktu. Yine de ne olursa olsun, Vegas’tan herhangi bir pişmanlık duyarak ayrılmak istemiyordum. Eğer Mack birlikte kanter içinde kalmak istiyorsa, bunu şüphesiz yapacaktık. Düşünüp taşınarak alınan kararların canı cehenneme, mesaj gönderip ayrılan eski erkek arkadaşların canı cehenneme ve karmaşık durumların canı cehenneme! Tek istediğim bir gecelik tasasız bir coşkuydu. Bu sayede tüm bu deliliği sistemimden çıkarabilir, eve temiz bir sayfayla, birkaç kış tekmeleyip öttürmeye ve yeni hayatıma başlamaya hazır halde dönebilirdim.

“Yukarı gelmemi mi istiyorsun?” diye sordu Mack.

Zor kadını oynamanın canı cehenneme! “Evet. Hadi!” Mack’in elini tuttum ve onu neredeyse sürükleyerek asansörlerin önüne götürdüm. “Sanırım arkadaşlarım yukarıda. Anahtarım yok, o yüzden odada olsalar iyi olur.” Yukarı tuşuna bastım, yaptığım şeyden dolayı biraz titriyordum. Yani hemen hemen hiç tanımadığım bir yabancıyı, tanışmamızdan bir saat sonra kıyafetlerini soyup vahşi ve çılgın bir fahişe gibi üstüne atlamak için odama çıkarıyor-

dum. Şu an bir fahişe olmaya son derece hazırdım. Bin iki yüz dolar ona kesinlikle bir oral seks satın alırdı. Tek düşünebildiğim, kovboy kıyafetlerinin altında aslında neye benzediği ve bacağından aşağı doğru indiğini gördüğüm o çıkıntının hayal ettiğim kadar uzun olup olmadığıydı.

“Arkadaşların kumar oynamayı sevmiyor mu?”

“Severler, fakat bir tanesi içkiyi fazla kaçırdı, o yüzden diğeri de onunla ilgileniyordu.”

“Seni o elbiseyle tek başına mı bıraktılar?”

Kendimi gülmemek için gerçekten zor tuttum. “Sayılır. Aslında pek sayılmaz.” Sekiz asansörden birinin geldiğine dair çınlama sesi duyuldu ve asansörün kapısı açıldı. İçeri adımımı atarken, “Ben de yardım edecektim, fakat şu kovboy şapkalı çekici adamı gördüm ve dikkatim biraz dağıldı,” dedim. Sözcükleri ağzımda yuvarlayarak konuşmamdan dolayı biraz utandım. Havalı görünmek için çok uğraşıyordum, fakat maalesef aptal biri gibi görünmeye giderek daha çok yaklaşıyordum. Doğru kadın düğmesine bastım ve az önce niyetimi tamamen belli etmemişim gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

“Gerçekten mi?” diye sordu Mack. “Gidip onunla konuşmalı mıyım?”

Yüzümde sinsi bir tebessümle arkamı döndüm. Başımı yana yatırdım, bu sayede saçım omzumun üzerine düştü. “Belki. Ona ne söyledin?”

Mack iyice yakınımaya geldi. “Ona treni kaçırdığını söyledim. Önce benim geldiğimi ve kenara çekilmesini söyledim.”

Kızıışmış bir dişi köpek gibi solumamaya çalışarak, “Bundan emin misin?” diye sordum. Mack o kadar yakınımıdaydı ki göğsünün çekici çıkıntısını hissedebiliyordum.

dum. Bu denli uzun boylu ve geniş omuzlu olmasından dolayı dizlerimin bağı çözülüyordu. Bir de şu aptal kovboy şapkası... O şapkadaki nefret etmiş olmam gerekirdi. O şapka, Mack'in tüm çekiciliğini yok edip onu ahmak bir taşralıya çevirmeliydi. Fakat öyle bir şey olmamıştı. Ona vahşi bir hava katmıştı. Tehlikeli bir yabancı, evcilleşmemiş... Başkalarının ne düşündüğünü kesinlikle hiç umursamayan ve kendisiyle barışık biri... Bu denli sarhoş olmasaydım, onunla konuşmaya bile cesaret edemeyecek kadar korkardım. Şimdiyse işi yokuşa sürmemek için öne atılıyordum. Onu büyük bir zevkle seyrediyordum ve bunu yaptığım için hiç de utanç duymuyordum.

Mack'in sesi alçalarak neredeyse bir hırıltıya dönüştü. "Asıl soru *benim* değil, *senin* emin olup olmadığın. Çünkü tam olarak ne istediğimi biliyorum ve istediğim şeyi gördüğümde, peşinden gitmekten korkacak türden bir adam değilim."

Mack, ayakkabılarımı ve fişleri dağınık bir yığın halinde yere bıraktı. Asansör durduğunda kollarını belime dolamıştı. Benim katıma gelmiştik. Bir saniye sonra kapılar açıldı.

Mack'in başı yavaşça eğildi ve şapkasının kenarı tepeden gelen ışığı kapattı. Bir cinsel enerji kozasının içindeydik ve asansörden inene kadar beklemek istemiyordum. Ellerimi Mack'in göğsüne koydum, yumuşak pamuk gömleğinin üzerinde omuzlarına doğru gezdirdim. Hissettiğim sıkı, güçlü kaslarının tadını çıkardım. Ellerimi boynuna doladım ve Mack dudaklarımı dudaklarıyla birleştirmek için eğildiğinde parmaklarımı ensesindeki kıvrıkcık saçlara gömdüm.

Dudaklarımız kilitlenmişti, giderek büyüyen tutku, güçlü ve ateşli bir şekilde parlayıvermişti. Daha önceki flörtleşmemiz ve pek de kazara olmayan dokunuşlarımız beni buna hazırlamamıştı. Mack'in dudakları dolgundu ve yumuşaktı, fakat dudaklarıma bastırmaları ve daha fazlasını elde etmek için hızlıca hareket etmeleri bakımından ısrarcıydı. Davet beklemiyordum. Ağzımı açtım ve dilimin dudaklarını yalamasına izin verdim, ona dışarı çıkıp benimle oynaması için meydan okuyordum. Mack, cüretimi inleyerek karşıladı ve cesur dili dilimle oynamak için ağzından dışarı çıktı. Hayatım boyunca böyle öpülmemiştim.

Kapılar kayarak kapandı. Mack elini uzatarak yeniden katımın düğmesine bastı, fakat çoktan aşağıya inmeye başlamıştık.

Dudaklarımı dudaklarından ayırmadan, "Kahretsin, katımı kaçırdık," diye fısıldadım.

Mack'in elleri arkama kaydı ve kalçalarımı sıktı. En sıcak bölgeme bir heyecan sızısı göndererek beklentiyle ıslanmama yol açtı. Kalçalarımı Mack'e doğru ittim, orada hissettiğim sertlikten dolayı haz içinde hırlamak istedim. Mack kalçamı okşamaya devam ederek bana sürtünüyordu, doyuramadığım arzudan dolayı çılglık atmak istiyordum. Tam o sırada asansörün zili çalmasaydı, eteğimi yukarı kaldırıp Mack'in penisinin üzerine atlayabilirdim. Ama zil çalmıştı ve sonra kapılar açıldı. O yüzden aceleyle geri çekildim, elbisemin düğmesine bastırdım. Az önce az kalsın otelimin asansöründe bir kovboyla sevişmeyecekmişim gibi görünmeye çalışmak yaptığım en zor şeylerden biriydi. Bunun üstesinden gelmede iyi bir iş çıkarmadığıma oldukça emindim.

Yaşlı bir çift inmediğimizi, orada öylece dikildiğimizi gördüklerine biraz şaşırarak, “Yukarı mı çıkıyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, evet!” dedi Mack. Konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizlemek zorunda kalmıştı. “Yukarı çıkıyoruz. En yukarı...”

Sesli bir şekilde hıçkırdım ve elimle ağzımı kapattım, gözlerim çıldırmış gibi bakıyordu. *Hiç çekici değil! Hiç çekici değil!*

Kadın, elini kocasının omzuna koyarak adamın bizimle asansöre binmesini engelledi. Kadın, ayaklarımızın dibine dağılmış olan fişlere baktı ve sonra başını kaldırdı. “Sanırım biz sonrakine bineceğiz. Siz çocuklar devam edin.” Kadın bize göz kırptı ve kocası söylenmeye başladığında onu susturdu.

Kapılar kapandı ve Mack bir saniye bile kaybetmeden peşimden geldi. Onu kollarımı ve bacaklarımı açarak karşıladım. Aslında giymeye zorlandığım bu aşırı dar elbisenin içinde mümkün olabilecek kadar açtım. Tek istediğim Mack’in üstüne atlayıp bacaklarımı ona dolamakken, üzerimde bir deli gömleği varmış gibi hissediyordum.

Dudaklarımı ağzına dayayarak, “Ne yapıyoruz?” diye sordum. Aptalca bir soruydu, cevabı ikimiz de biliyorduk. Beynim dönüyordu ve hormonlarım kudurmuştu. Onu içimde istiyordum ve hemen şimdi istiyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar azgın hissetmemiştim. Eğer Candi-ce ile Kelly odamızdaysa bir yerlerde bir malzeme odası bulmam gerekecekti.

“Görünüşe göre biraz eğleniyoruz,” dedi Mack. Mack’in sesinde eğlenceden eser yoktu. “Sen hazırsan, ben

de hazırım.” Asansör tekrar yukarı çıkmaya başlarken hafifçe sarsıldı.

Geri çekildim, Mack’ın gözlerine baktım. Bulanıklığın yok olması için gözlerimi kırpyordum. “Kesinlikle hazırım. Kesinlikle, tamamen hazırım.”

Tekrar öpüştük ve bu kez ellerini sırtımdan aşağı doğru indirdiğinde kalçamda durmadı. Baldırına inene kadar devam etti, aynı anda beni asansörün duvarına doğru bastırıyordu. Bacağımı havaya kaldırdığında, sıcak bölgem bir kez daha bana doğru ittirdiği penisinin tadını tümüyle çıkarmak için istekle açılmıştı. Ayak bileğimi Mack’ın kalçalarına doladım, bir aşağı bir yukarı hareket ederek inliyordum, kontrolümde olmayan bir ritimle ona sürtünyüyordum. Ağızlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ederken, kalçalarım kendi etrafında dönerek, her itişle onu daha yakınımaya getiriyordu. Eteğim belime kadar sıyrılmıştı ve asansör zili tekrar çaldığında kırmızı dantel iç çamaşırım iyice ıslanmıştı.

Mack bacağımı bıraktı, ellerini kalçamdan ve baldırlarımdan çekti, eteğimi insanların içindeyken olması gereken yerine indirdi. Fişleri ve ayakkabıları alarak koridora çıktı ve beni de kendine doğru çekti. Kendi ayaklarıma takılarak sendeledim, fakat Mack bedenini ve bir kolunu kullanarak beni yakaladı. Tekrar doğrulduğumda ayakkabıları tutan eli gelişigüzel bir biçimde belime dolandı. Mack gözlerini kısıp duvardaki levhalara bakarak, “Hangi taraftan?” diye sordu.

“İki-sıfır-bir-dört numaralı oda,” dedim, sesim aynı bir ayyaşınki gibi çıkmıştı. Hızlıca birkaç ağız egzersizi yaptım. Aslında olduğum eğitimli kadın gibi konuşabilmek için çenemi gevşetmeye çalışıyordum.

Mack beni bunu yaparken yakaladı ve güldü. “Şunları benim için tutabilir misin?” Mack fişleri ve ayakkabıları elime tutuşturduktan sonra koridorda ilerleyerek odama doğru yöneldim.

Mack beni çok şaşırtarak kucağına çekip güçlü kollarına alarak taşımaya başlayınca birden ağzımdan “Hey!” diye kaçtı. Uzun adımlar bizi koridorda sağdaki en son odaya doğru götürürken plastik kaptaki paralar tıngırtılar çıkarıyordu. Ayaklarım resmen yerden kesilmişti ve koridor, duvarlar, yerler ve tavan dönmüyor olsaydı bu, gecemin en büyük olayı olurdu.

Lütfen Candice ile Kelly dışarı çıkmak üzere olsunlar!

Kapıya vardığımızda Mack beni yere indirdi. Tek eliyle kapıya yaslandı, diğer eliyle de beni kendine doğru çekti. Bunu izleyen öpüşme sonucu nefesim kesilmişti, düşüncelerimi toparlamakta güçlük çekiyordum. Fişler ve ayakkabılar yeniden elimden kayarak yere ve ayaklarımın üstüne dağıldı. Öpüşmemiz sırasında gözlerimi etrafın dönmesini durdurmak için sadece birkaç kez açmıştım.

Koridorun aşağısında bir kapı açıldığında ve koridor-
dan sesler yükseldiğinde, “Bekle, bekle,” dedim. Odanın kapısını çaldım, kapıyı süratli bir şekilde çalışım gözümün dönmüş olduğunu ele veriyordu. Şu anda soğukkanlı olmayı başaramıyordum. *Soğukkanlı mı? Soyтарыya merhaba de.*

“Anahtarın yok mu?” diye sordu Mack.

“Sence anahtarı bu elbisenin neresine saklayabilir-
dim?” Hızlı nefes almaktan göğsüm resmen inip kalkı-
yordu. Tamamen kızışmıştım ve gerilmiştim, ellerimi
sabit tutamıyordum. Mack’in gömleğinden karın kasla-

rım hissedebiliyordum. Dokunduğumda kasları gerçekten kıpırdıyordu. Pantolonundaki şişkinlik devasaydı. Bu adamı hemen çıplak olarak görmeliydim, aksi takdirde bastırılmış cinsel arzunun neden olacağı bir felç geçirecektim. Kendiliğinden tutuşmak gibi, fakat gaz veya ateş kısımları olmadan...

Mack parmaklarını kaburgalarımın sırtıma doğru gezdirdi. “Hımm, burada anahtar yok.” Parmakları kalçama indi. “Burada da yok.” Elini sağ göğsümün hemen altına koyarak gülümsedi. “Ve burada da yok.” Kalçamı bir kez kavradı ve bıraktı. “Haklısın. Anahtarın yok.” Bana baktı ve yüzünü ellerimin içine alıp onu yeniden öpmek istememe yol açacak şekilde sırttı.

Kapı tıkırdadı ve ben sonraki hamleme, yani önündeki şişkinliğe dokunmaya başlayamadan sıçrayarak birbirimizden uzaklaştık. Kelly’nin ayakkabılarının yerde olduğunu unuttum ve arkamı dönmeye çalışırken ayakkabılara takıldım. Kapı açıldığı sırada yana doğru düştüm ve kendimi Mack’in açılmış kollarında buldum.

Candice biraz keyifsiz ama son derece muzip bir ses tonuyla, “Vay, vay, vay! Bayan kumarbaz ve kahraman kovboyu gelmiş,” dedi.

Yere inmek için Mack’in göğsünü ittirdim ve Kelly’nin ayakkabılarını almak için eğildim. Ayağa kalktığımda sendeledim, oda önümde tam tur dönüyordu. Mack elini belime koydu ve bedenini bedenime yaklaştırmak için öne çıktı. Düşersem beni tutmak için yanımda olacağını bilmek rahatlatıcıydı.

“Ay! Üzgünüm, bir an için dengemi kaybettim.” Candice’e bakıp sırttım. Rastgele bir adamla odamıza gel-

diğim gerçeğini örtbas etmeye çalışıyordum. Candice'in yanından geçerek ve Mack'i de elinden tutup beraberimde sürükleyerek, "Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum. "Sizi çok bekledim. Bak ne kazandım?" Mack'in yerden topladığı fişleri bir saniyeliğine havaya kaldırıp masaya bıraktım. Fişlerin çoğu yuvarlanıp yere düştü.

"İyiymiş." Candice'in gözleri Mack'ten başka bir şey görmüyordu. "Ayrıca birkaç fiş de mi kazandın?"

Hareket ederek Mack'in yanına geçtim. "Ha ha... Bu kovboyu kazanmadım, onu yirmi birde yendim." Mack'in yüzündeki hoşnutsuzluğu görünce kahkahayı patlattım. Elimle önce kovboyu, sonra da arkadaşımı işaret ettim. "Candice, bu Mack. Mack, bu da Candice."

Candice bir kaşını kaldırarak Mack'in elini sıktı. "Mack mi? Dalga mı geçiyorsun, adın cidden bu mu?"

"Mack takma bir isim. Soyadım MacKenzie'nin kısaltması." Mack sırtıttı ve gülümsemesinin Candice üzerindeki etkisini gördüm. Candice'in huysuzluğu bile Mack'in cazibesine karşı koyamıyordu. Mack'e doğru yamuldum ve Mack kolunu bana doladı.

Candice ayakkabılarını giyerken, "Nerelisin?" diye sordu. Candice'in giydiği ayakkabıların, giymeye zorlandığım ayakkabılardan daha kısa topuklu olduğunu fark ederek biraz öfkelen dim.

"Baker City, Oregon."

Candice doğrulup memelerinin sutyeninin içinde dikleştirerek, "Evinden çok uzaktasın, kovboy," dedi.

"Öyleyim, hanımefendi."

Candice'in yüzü düştü ve ortalıkta gezinmeyi kesti,

omuzları çökmüştü. “Az önce bana *hanımefendi* dedi. Gidip içerek efkâr dağıtacağım.” Boynunu büküp kamburlaşarak küçük çantasını masadan aldı ve kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum, şaşırmıştım.

“Dışarı çıkıp bir erkek bulacağım. Büyük bir penisi olan daha genç birini... İçinden geliyorsa Kelly’ye göz kulak ol. Aksi takdirde, onu odasına kilitle. İyi olacaktır. Soldaki yatak odasında sızıp kaldı.” Candice odadan çıktı.

“Ama... Bekle, Candice! Gitmene gerek yok!”

Başını kapıdan uzattı, yeniden gülümsüyordu. “Üzgünüm, bebeğim, ama üç kişi kalabalık olur.” Candice göz kırptı. “Sonra görüşürüz, çocuklar.” Kapı bir klik sesiyle kapandı.

“Sanırım arkadaşın az önce bana yeşil ışık yaktı,” dedi Mack.

Ağzımı kocaman açarak sııttım. “Bence de...”

Mack bir kez daha ayaklarımı yerden kesti, fakat bu kez sürekli gözlerinin içine baktığım için baş dönmem o kadar da kötü sayılmazdı. “Boş oda hangi tarafta?” diye sordu.

Omzumun üzerinden gösterdim. “Şu tarafta...”

Gösteriyi izleyebilmek için yatağın ayakucuna oturdum.

İlk iş olarak gömleğini çıkardı, düğmelerini tek tek açtı. Kesinlikle önce kovboy şapkasının havada uçarak gideceğini veya striptize başlamadan önce şapkasını masaya koyacağını düşünmüştüm. Ama hayır... İşe gömleğiyle başladı ve lanet olsun, bunu yapmasına çok memnun olmuştum. Hayatım boyunca, gömleğini çıkarmış ama şapkası hâlâ başında olan bir kovboy görmemiştim fakat tam o anda ve o noktada, bunu hayatımın geri kalanı boyunca düzenli olarak yaşamak istediğime karar verdim. O an, *keşke bir kameram olsaydı*, diye diledim, böylece bu deneyimi tekrar tekrar yaşayabilirdim. Bunun sadece tek gecelik bir ilişki oluşu o anda gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı.

Daha sonra botlar çıktı. Mack çoraplarıyla botlarını da çıkardığında odanın ortasında sadece eskitilmiş bir kot pantolon ve saman rengi bir kovboy şapkasıyla kalakalmıştı. Belinde sarı metalden büyük bir kemer tokası vardı.

“Yüce Tanrım, merhamet et!” dedim fısıltıyla, gözümü ondan alamıyordum. Konuşmama bir şekilde güney

aksanı karışmıştı. Onu tüm o taşralı ihtişamıyla karşımda dururken gördüğümde böylesi uygun gelmişti. Bir kez daha hıçkırdım.

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu Mack, sırtıışı iyice büyümüştü. Bana doğru birkaç adım attı, ben ise biraz geri çekildim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Mack alçak sesle. Durumumuz bir yırtıcıyla avını aklıma getirdi.

Ani utangaçlık krizimden dolayı kekeleyerek, “Ben... Bilmiyorum,” dedim. Mack sözlerle ifade edilemeyecek kadar muhteşemdi. Onun karşısında çıplak kalmaya korkuyordum.

Mack bana doğru ilerlemeye devam ederek, “Benden korkmana gerek yok,” dedi. Elini teskin edici bir hareketle ileri doğru uzattı, avucu yere bakıyordu. “Şşş! Buraya gel, bebeğim. Bırak sana sadece sarılayım. İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

Mack’in sözleri beni iliklerime kadar ısıttı. İçimde, ürkek bir atın onun yanındayken nasıl hissedeceğini artık tam olarak bildiğime dair bir his vardı. Bu adamın bana zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. Çekip gitmek, yapabileceğim en aptalca hareket olurdu. Asla bu pişmanlıkla yaşamayacaktım.

Elimi uzattım ve parmaklarımızın birbirine kenetlenmesine müsaade ettim. “Sadece biraz gerginim. Tek gecelik ilişkiler asla benim tarzım olmadı.” Pekâlâ, aslında bu yalan sayılırdı. Üniversitedeyken gayet tarzımdı, fakat o zamandan beri değildi. Altı yıl süren adanmış ilişkiler yaşamıştım ve hepsi de tamamen gerzek tiplerleydi. Ben son derece istikrarlı biriydim.

“Şapka yüzünden, değil mi?” Mack şapkasını çıkardı ve gözlerini benden bir saniye bile ayırmadan şapkasını yavaşça yere bıraktı.

“Şapka yüzünden değildi,” dedim, sesim gergin çıkıyordu. *Kesinlikle şapka yüzünden değildi.* Nabzım gidecek hızlanıyordu ve kaç ya da savaş dürtüm etkisini göstermeye başlamıştı. Belki de seviş ya da kaç dürtümdü. Mack’in bana bakışını hesaba katarsak, muhtemelen bu daha uygundu.

Mack kemer tokasını parmaklarının arasına alıp bana doğru kıvrarak, “Kemer tokası yüzünden mi?” diye sordu.

Tokanın ön kısmında bir armanın üzerine kazınmış Latinceye benzeyen harflere bakarak, “Kemer tokası yüzünden değil,” diye fısıldadım. Tokadakilerin ne olduğuna kafa yoramayacak kadar şaşkındım. Mack bana mantıklı düşünmemi imkânsız kılacak kadar çok yaklaşmıştı. Alkolden dolayı da başım fazlasıyla dönüyordu, o yüzden faydası olmasını umarak ayağa kalktım.

Mack sadece birkaç santimetre uzağımda durdu. Botları ayağında değilken o kadar da uzun değildi, fakat yine de gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalacağım kadar uzundu.

“Bu koca şehirdeki en güzel kadın sensin, biliyor musun?”

Birazcık güldüm, boş sözlerine kanmamıştım, fakat yine de içimi ısıtmasına izin verdim. “Bir veya iki saat içinde yaklaşık altı bira içtiğini biliyorum, o yüzden bu durumun muhakemene engel olduğunu düşünmek zorundayım.”

Mack başını salladı. “Hayır. Akli melekelerim yerinde.”

“Lanet olsun! Bugün için dışın bu çeyreklik kelimelerle dolu, yanılıyor muyum?”

Bana ne kadar güçlü bir adam olduğunu ve şu ana dek kendini nasıl da dizginlediğini hatırlatarak beni hızlı bir hareketle göğsüne doğru çekti. “Çeyreklik kelime ne demek?” Başını eğdi ve ağzımın kenarını öptü.

“Şey... Şey...” Cevap vermeye çalışıyordum, fakat sonra soruyu unuttum. Dudaklarımın çevresine kondurduğu küçük öpücükler beni sersemletiyordu.

“Hı? Çeyreklik kelime?” diye hatırlattı Mack.

“Şey... Büyük bir kelime... Yirmi beş sent değerinde...” Ağzımı açtım ve dönüp dudaklarını hissetmeye çalıştım, fakat Mack başını çevirerek beni öylece bıraktı. Ağzı boynuma doğru indi, dudakları tenimi hafifçe emiyordu. Boynumdaki en hassas noktayı yaladı ve sonra hafifçe üfleyerek bedenimin o tarafındaki tüylerimin hepsinin ürpermesine yol açtı.

Ona yakınlaşmak için gerindim, göğüslerim arzuyla sızlıyordu.

“Seni çıplak görmek istiyorum,” diye fısıldadı Mack. Mack’in elleri sırtıma doğru kayarak saçlarımı kenara çekti ve elbisemin fermuarını yavaşça açtı. Parmak uçları fermuarın arkasından inerek omurgamın üst kısmından belime kadar tenimde yavaşça kaydı. Elbisemin omuzları gevşeyip kollarımdan düştüğünde, odanın serin havası tenimi okşadı. Tutkumun ateşi gölgelenmişti ve yüzüm Mack’in beni görüp vücudumun beş para etmeyeceği kanısına varmasından korkarak alev alev yanıyordu. Orada

sutyen ve külotumla öylece dikildim, yüzüm parlak kırmızıya dönmüştü.

“Tanrım, kadın!” Mack beni yeniden hışımla kendine doğru çekti, arzusunun sertliği kalçama çarpıyordu. Hayatımda hissettiğim en tatlı acıydı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve bu Mack’i harekete geçirdi.

Elbisemi ayaklarımın dibine düşene kadar aşağı doğru çekti. Ayaklarımı kaldırarak elbiseden kurtuldum ve elbiseyi hafifçe tekmeleyerek kenara ittim. Bu sırada sürekli Mack’e yapışık halde duruyordum. Mack beni kollarının üst kısmıyla hafifçe iterek aniden geriye çekildi. “Bekle. Sadece bir saniye için... Bırak sana bakayım.”

Başımı yere eğdim, Mack’in gözlerine bakamıyordum.

Mack, uzun süre tek kelime etmedi. Bilmemenin basısına dayanamayarak gizlice baktım. Mack vücudumu baştan ayağa inceliyordu ve yandaki banyodan gelen loş ışıktan hiçbir şey seçemiyordum. Mack’in yüz ifadesi ciddiydi. Hatta tehlikeliydi.

Ellerimi vücudumun üstünde kavuşturmayı isteyerek, “Ne?” dedim.

“Hayır, bekle! Kendini örtme! Lütfen... Seni bir süre daha hayranlıkla seyretmeme izin ver.”

Yüzüm tekrar kızardı. Tek düşünebildiğim, altlarına iki plastik meme büyütücü saklanmış olan aşırı küçük göğüslerim, geniş kalçalarım ve koca popomdu. “Sen neden bahsediyorsun?” Kendimi tuhaf hissetmekle seksi hissetmek arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Mack’in söyleyeceği tek bir sözle iki taraftan birine girebilirdim.

Mack başını salladı. “Böyle vücutların sadece fantezilerimde var olduğunu sanırdım. Gerçekte de var oldukla-

rım fark etmemiştim.” Elini kaburgalarımın ve kalçamda gezdirdi. “Her yerde kıvrımlar var.” Gözlerimin içine baktı. “Halis muhlis bir kadının vücudu...”

Göğsünü ittirdim, boğazımdan kahkaha yükselirken içimdeki korku dağıldı ve sonra tamamen yok oldu. *Kıvrımları seviyor!* “Defol git, seni çılgın!”

Mack ellerimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. “Kesinlikle hayır, hiçbir yere gitmiyorum. Beni buradaki inine sen çektin ve şimdi benden faydalanmana izin vereceğim.”

Yapmacık bir öfkeyle ağzım açık kaldı. “Seni buraya ben mi çektim? Benimle dalga mı geçiyorsun?” Onunla boğuşarak elinden kurtulmaya çalıştım, fakat beni sımsıkı tutarak yatağa doğru yürüttü.

“Duygularıyla oynama, Andie. Beni buraya sadece soyunup muhteşem vücudunu göstermek ve sonra da kapı dışarı etmek için getirmediğini söyle lütfen. Egomun bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum. Ayrıca... Diğer kırsımlarım da kaldıramaz.”

Küstahlık yapmak için çenemi kaldırdım, fakat Mack boyunun avantajını kullanarak dudaklarımı ele geçirdi ve beni dudaklarıyla susturdu.

Vücudumu bu kadar çekici bulması düşüncesi, içimde bir ateşin alevlenmesine yol açtı. Bu geceden sonra bir daha asla görmeyeceğim bir adamı odama getirme konusunda her ne kuşku varsa, evet... Hepsi pencereden uçup, sıcak Las Vegas gecesine karışmıştı. Kendi çekiciliğimle ilgili tereddütlerime gelince... Evet, onlar da şüphelerime eşlik etmişti ve yerlerine son derece azgın, son derece heyecanlı bir *ben* bırakmışlardı. Parti kızı Andie,

kesinlikle geri dönmüştü. Mack beni öperken iç çamaşırlarımdan kurtuldum ve tamamen çıplak kaldığımda Mack'ten uzaklaştım.

“Vay canına!” Mack bana bakıyordu, gözleriyle vücudumun her ayrıntısını inceliyordu. “Şanslı olmak işte bu... Yirmi bir masası, bunun yanında hiç kalır.”

İltifatları kalbimi coşturdu ve ani bir enerji patlaması yaşadım. “Oley!” diye bağırdım ve onu yatağa iterek üstüne sıçradım. Ancak sıçrayışım biraz fazla coşkulu olmuştu, çünkü ineceğim yeri yanlış hesapladığımdan dolayı yatağın yan tarafına düştüm. Yatağın ucuna tutunmaya çalıştım, fakat aptal saten örtü tutunmamı engelledi. Yatağın kenarından devrilip gümbürtüyle yere düştüm. Yerde birkaç saniye öylece kalarak odanın dönmeyi kesmesini bekledim.

Mack bana bakmak için yatağın kenarından eğildiği sırada gülmemeye çalışarak, “Lanet olsun!” dedi. “İyi misin?”

Ayağa fırladım ve gülümsedim, tam bir geri zekâlı olduğum gerçeğine aldırmaksızın eğlenmeye devam etmeye kararlıyım. Kollarımı başımın üstüne kaldırıp tavana doğru uzattım. Mack'e bir süperstar gülümsemesiyle bakarak, “Nasıl inişti ama?” dedim.

Mack beni belimden yakaladı ve yatağa doğru çekti, üstüme çıktı. “Altın madalyayı hak ediyor.” Kot pantolonu çıplak bedenime baskı yapıyor, erotik duygularımı birkaç kademe daha arttırıyordu. Budalalığımın ortamı bozacağından korkmuştum, fakat tek yaptığı ikimizin de aynı mizah anlayışına sahip olduğumuzu anlamamı sağlamak oldu.

Mack’i üstümden ittim ve üstüne çıkmak için debelen-
dim. “Ben üstte olacağım,” dedim.

Mack oturmaya çalışırken, “Vay canına!” dedi. Belimi
tuttu ve beni tek bir hareketle hiç zorlanmadan sırtüstü
yatırdı. Artık o üstteydi ve bana tepemden bakıyordu.

“Pantolonunu çıkar!” diye emrettim. “Ve seni incele-
yebilmem için odanın ortasında dur. Öküzün trene baktığı
gibi bakma sırası bende.” O anda elimde bir kamçı olsay-
dı, kamçıyı şaklatırdım. Bu gece Mack ile birlikte olmak
beni tamamen galeyana getirmişti. Eğer odada bir boğa
olsaydı, kırmızı bir pelerini havaya kaldırıp ona doğru
sallardım.

Mack, gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan ya-
taktan indi ve geri gitti. “Baş üstüne, hanımefendi...”

Candice’in aksine ben hanımefendi diye hitap edil-
mekten gocunmuyordum. Eğer isterse bana bütün gece
hanımefendi diyebilirdi.

Odanın ortasında, yatağın ayakucuna yakın bir yerde
durarak pantolonunun düğmelerini açtı. Yavaşça ve dik-
katlice, neredeyse acı çekiyormuş gibi görünen sertleşmiş
penisini ortaya çıkardı. Hediyesinin sadece benim zevkim
için açılma şekli, Noel sabahı ve doğum günüm bir araya
gelmiş gibi hissettirmişti.

Penisini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Aman
Tanrım, çok büyük! O şeyi pantolonuna sığdırabilmesi
bir tür sihir olmalı.*

Mack kot pantolonunu bacaklarından aşağıya doğru
çekerek çıkardı ve yan tarafına koydu.

Mack’in orta kısmına bakmaya devam ederek, “İç ça-
maşırın yok,” dedim. *Tanrım, çok büyük bir penisin var,*

demek dışında aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Fakat bu düzgün bir hamle gibi gelmemiști, o yüzden en basit cümleye bağılı kalmıştım.

Bana doğru gelerek, “Aşırı sınırlayıcı,” dedi. Yataкта durduğum noktadan bakıldığında, bel çevresi ve penisi tam göz hizamdaydı.

Yatağın ucuna yaklaşarak bacaklarımı yataktan aşağıya uzattım, Mack’in cüssesinden ve şeklinden büyülenmiştim. Penisinin içime girdiğini hayal etmek bile ıslanmam için yeterli olmuştu. Penisinin görüntüsü vücuduma arzu dolu şok dalgaları yayıyordu. Her zaman ön sevişmenin çok önemli olduğunu düşünürdüm, fakat bu gece hepsini geçip arkama bile bakmadan doğrudan konunun özüne girebilirdim. Ancak sonra bir kez daha Mack’in penisini gördüm. Ona dokunmalıyım. Onu elime almak için uzandım, bir taraftan da tepkisini ölçmek için Mack’e bakıyordum.

Mack’in gözleri o denli yakıcıydı ve yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki, bu kadar kızışmış olmasaydım ve Mack’in de benden etkilendiğine ikna olmasaydım, onu korkutucu bulabilirdim. Kendimi güçlü ve denetim sahibi hissediyordum. “Ne istiyorsun?” diye sordum. Sesim bir fısıltıdan daha yüksek sayılmazdı.

“Ne vermek istiyorsan...” Mack’in sesi pürüzlüydü, arzudan boğuklaşmıştı.

Elimi tecrübe amaçlı uzattığımda, Mack’in çenesindeki kaslar gerildi. Çok hafif bir dokunuşla penisinin önce dibine doğru, sonra tekrar ucuna doğru okşadım. Mack’in hafif dokunuşları seven adamlardan mı yoksa daha sıkı kavranmayı tercih edenlerden mi olduğunu henüz bilmi-

yordum, fakat kesinlikle öğrenecektim. Dilimi penisinin ucuna hafifçe değdirmem karşısında, Mack nefesini içine çekip hafifçe sıçrayarak tepki verdi.

Gözlerini kapatmadan önce söyleyebildiği tek şey, “Tanrım!” oldu.

İslatmak için penisinin ucunda dilimle daireler çizdim ve sonra onu ağzıma aldım. Bu sırada Mack parmak uçlarını omzuma koymuştu. Yatak odasında gerçekten iyi olduğumu bildiğim tek şeyi yaptığım sırada, Mack’in parmaklarını hafifçe etime geçirdiğini hissettim. Sanırım bir grup bencil ezikle çıkmanın da bir faydası vardı. Bu durum, kesinlikle bir kıza iyi oral seks yapmayı öğretiyordu.

Mack’in kalçaları benim ritimimle uyumlu olarak hareket etmeye başladı ve solukları hızlandı. Elim Mack’in bacaklarının arasındaydı, hayalarını okşuyordum. Dudaklarımın her dokunuşuyla hayalarının yukarı çekilmesi ve sonra gevşemesinden, penisini çok uzun süre çekmeye devam edersem Mack’in aklını kaçırarak derecede altüst olacağını ve emrime amade olacağını biliyordum. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Mack beni itti ve penisini çekerek ağzımdan çıkardı. Yüz ifadesinde gördüğüm hayvani şehvetten dolayı dudaklarım bir tebessümle kıvrıldı.

Mack homurdanır gibi bir sesle, “Tadına bakmalıyım!” dedi. Beni yatağa doğru itti ve bacaklarımın arasında diz çöktü. Bacaklarım komik bir şekilde yataktan sarkıyordu. Geri doğru çekilmek istedim, fakat buna vakit bulamadım. Bir şeyler söylemeye yeltendim, ancak Mack’in ağzı herhangi bir başlangıç sinyali veya hemen hemen hiç uyarı vermeden aniden üzerimdeydi. Sustum. Bir saniye

önce yorgun çenemi dinlendirirken, bir saniye sonrasında bu adamın güzel yüzü bacaklarımın arasındaydı ve üzerimde çılgınca bir sihir yapıyordu.

“Aman Tanrım!” dedim, sesim sanki ağlıyormuşum gibi çıkmıştı. Bacaklarımın arasından kalbime, beynime ve bedenimin diğer her yerine fırlayan hisler, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Boğazımdan uzun, sessiz bir inilti kaçtı. Belimi havaya kaldırdım, kendimi Mack’e doğru itip sessizce daha fazlası için yalvarıyordum.

Mack’in dili içime doğru kaydı ve beni orgazm öncesi heyecanı ile aniden kıpırdatan bir şey yaptı. Bir parmağı dilinin yerine geçti ve ağzı en hassas noktaya gelerek son derece nazikçe, hafif daireler çizmeye, yukarı ve aşağı hareket etmeye başladı. Bacaklarımı kaldırdım ve hiç utanç duymadan omuzlarının üstüne koydum. Muhteşem ağzına daha da yakınlaşmak için bacaklarımı bir kaldıraç gibi kullanıyordum.

Mack bu davetimi hevesle kabul etti, hareketleri giderek hızlandığı sırada kendisi de inliyordu. Normalde, böyle bir yaklaşımı geri çevirirdim, fakat tamamen ve tek kelimeyle kendimden geçmiştim. Çirkin yüzünü göstermeye kalkışmış olabilecek utanç veya korkunun her parçasını ele geçiren cinsel bir girdaba düşmüştüm. Bacaklarımı mümkün olan son noktaya kadar açmak ve Mack’in bana yapmakta olduğu şeyin her zerresini hissetmek istiyordum. Hafifmeşrep Andie geri dönmüştü.

Mack inledi, en hassas yerlerime karşı boğuk bir inilti çıkararak içime işleyen, şaşkınlıktan ve iffetsizce saf hazdan nefesimi kesen hafif titreşimler gönderdi. Gel-

mekte olan dalgayı hissedebiliyordum. Beni daha yüksek bir yere, vahşi yolculuğumuzun sonuna götürecek olan dalgayı... Tatmin olmayı deli gibi istiyordum, fakat aynı zamanda istemiyordum. Henüz olmazdı. Bu hazzın gece boyunca sürmesini istiyordum.

“Yaklaştın,” dedi. Dili durmamıştı, fakat eli geri çekilmişti. Mack iki avucunu da karnıma koydu. Elleri sıcaktı ve karnımı tamamen kaplıyordu. Tenimi okşadı, sonra da yukarılara çıkarak iki göğsümü de avuçlarına aldı. Sert meme uçlarımı sıkarak bana yeniden çılgılık attırdı. Mack’in her yerine dokunmaya çalışıyordum, her şeyinin daha fazlasına ihtiyacım vardı. Açgözlüydüm ve tamamen utanmazdım.

Hızlı hızlı nefes alarak ve inleyerek, “Evet!” diye bağırdım. Elimde değildi. Her şey kontrolden çıkmıştı.

“İçine boşalmak istiyorum,” dedi Mack boğuk bir sesle.

“Evet. Lütfen, Mack. İçime boşal.” Mantıklı düşünceler beni terk etmişti. Tek istediğim içimi tamamen doldurduğunu hissetmek, penisinin beni en son noktaya kadar zorlamasının hazzını yaşamaktı. Mack’in penisi daha önce beraber olduğum erkeklerin hepsinin penisinden çok daha büyüktü ve bu yeni deneyimi kollarımı ve bacaklarımı açarak karşılamıştım.

Mack aniden bacaklarımın arasından uzaklaştı ve bir prezervatif paketinin yırtıldığını duydum. Daha sonra kolları kaskatı kesilmiş halde üstümde duruyordu, avuçları iki yanımda yatağa yaslanmıştı. Bir eli belimin altına doğru kaydı ve beni yatakta yukarı doğru çekti. Ellerimi kollarının ve pazılarının şişkin kaslarında gezdirdim ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çektim.

Mack'in ağzından tutkumuzun tadını almanın zevkini çıkardım.

Mack bedenini üstüme doğru indirirken sert penisi bedenime baskı yapıyor, içeri girmek için yalvarıyordu. Öpüştük ve birbirimizin dillerinin tadına baktık, tutkumuz hâlâ Mack bacaklarımın arasında olduğundaki kadar güçlüydü.

Mack'in eliyle birlikte elimi aşağıya doğru indirdim ve birlikte penisinin başını girişime yönlendirdik. Onun için tümüyle hazırdım.

“Emin misin?” diye sordu Mack.

Az önce ağızlarımızın bulunduğu yer düşünüldüğünde bu delice bir soruydu. Fakat sanırım Max, gerçek sevişme olayına farklı değer veren türden adamlardan biriydi. Dillerimizin sertçe öpüşmesinin arasında, “Evet, eminim,” dedim. Hiçbir şeyi tehlikeye atmadığımdan emindim. Muhtemelen kokteyllerin de oldukça fazla katkısı vardı, fakat bir nebze olsun umurumda değildi. Tutku, kalmış olabilecek sağduyumun her zerresine üstün gelmişti. Bu da daha yeni tanıştığım bu çekici yabancının şu anda odamda ne işinin olduğunu açıklıyordu. “Lütfen onu içime sok!” Yalvarıyordum, fakat umurumda değildi. Artık göbek adım “*Utanmaz*” olacaktı.

İlk başta biraz direniş oldu. Kıvrımlarım tutkuyla o kadar ağırlaşmıştı ki, Mack'in girmesini engelliyordu. Mack bir kez daha uzanarak penisinin ucunu ustalıkla oynattı ve yavaşça içeri yönlendirdi.

Çılgılık attım, bacaklarımı iki yana açtım ve kalçalarımı öne doğru ittim. Onu daha fazla içime girmesi için zorluyordum.

“Mmmm, sabırlı ol,” dedi Mack. Öpücüklerimin altındaki dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

“Yapamam,” diye yalvardım. “Lütfen...”

Mack içime sadece azıcık daha girdi ve sonra geri çıktı. Onu daha derine girmesi için zorlama girişimlerimden ustaca kaçmıştı.

Bir sonraki hamlesini soluksuz beklerken, “Beni kışkırtıyorsun,” dedim. Bana yaptığı şeyden hem çok zevk alıyordum hem de nefret ediyordum.

Bu kez penisinin başını biraz daha ileri ittirdi. Orada birkaç saniye kıpırdamadan tutarak kalçalarıyla küçük bir daire çizdi ve sonra yeniden geri çekildi. Sanki bir bal kâsesine parmağını banıyordu, birazcık tadına bakıyor, biraz kendi tadını veriyor ve sonra ortadan kayboluyordu. Bu, delirticiydi, aynı anda lezzetliydi.

Ellerimi Mack’in kalçalarına koyarak, “Çok kötüsün,” dedim. Sonuna kadar gitmesini sağlamak için ne gerekirse yapmaya hazırdım, onu üstüme inmeye zorlamak da dâhil.

“Ah öyle mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Mack içime girdi, penisinin yarısı içimdeyken durdu. Küçük, kısa vuruşlarla penisini sıkıp gevşetti ve sonra yine içimden çıktı.

Sonraki hamlesini beklerken hızlı hızlı soluyarak, “Evet, gerçekten, gerçekten öyle düşünüyorum,” dedim. Beklentiyle kıvranıyordum, bilememek beni çıldırtıyordu. Şimdi mi olacaktı? Bu kez tamamen içime, en derine girecek miydi?

Mack penisini tamamen içime soktuğunda, “Eeevet!” diye tısladım. Penisi girdikçe giriyordu, birkaç çılgınca

saniye boyunca hiç durmayacağını düşündüm. Ellerimi Mack'in kalçasına koydum ve onu gidebileceği kadar derine ittim. Kendimi Mack'in karnının altına doğru bastırdım ve bunun yarattığı duygulardan dolayı çığlık attım. Her şeyi, Mack tamamen içimdeyken kalçamla daireler çizmek ve kendimi ona doğru itmek başlattı. Aynı anda hem hiçliğe hem de her yere çıkan yola koyulmama sebep olan buydu.

Mack kahredici bir yavaşlıkla içimden çıktı ve işkence tekrar başladı. Kendini sonuna kadar içime sokup birkaç saniye öylece bekliyor, saf cinselliğin, saf hayvani isteklerin baş döndürücü okşayışıyla geri çekiliyordu. Kalçalarını aşağı doğru çekerken kendimi defalarca ona doğru ittim. Derine girmesi, ritmini hızlandırması ve ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi bana sağlaması için onu zorladım.

Mack geri çekilme çabasıyla dişlerini sıkarak, "Bunu yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın," dedi. "Lanet ol... Tanrım, çok güzel!" Cümlesini resmen soluksuz kalarak bitirdi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Neden bahsettiğine dair fikrim yoktu. Bildiğim tek şey devasa bir orgazm dalgasının önümde olduğu, benim bu dalga içinde boğulmaya tamamen hazır olduğum ve bunu dört gözle beklediğimdi. Alkolün bunu imkânsız kılması gerekirdi, beni hissiz ve uyuşuk kılmış olmalıydı. Ancak görünüşe göre tam tersi bir etki yapmıştı. Ya da belki sadece Mack yüzündendi. Hayatım boyunca bu kadar şaşırtıcı derecede çekici bir adamla birlikte olmamıştım.

Mack'in itişleri giderek daha sertleşti ve daha derinde kalmaya başladı. Hassas çıkıntım Mack'in bedeninin vuruşunu zevkle karşılıyordu. Mack'in her itişine kendi

itişimle cevap vererek onu memnuniyetle karşılıyordum. Ritmimiz deli gibiydi, yabani, ham... Dikkatlice kaleme alınmış hayatımda yepyeni bir deneyim... Mack'in kontrol edemediği heyecanından doğan hırıltıları ve solukları, benim giderek yükselen tutku coşkuma ayna tutuyordu.

Mack öfkeli bir sesle ve kontrolsüzlüğünden dolayı kendinden geçerek, "Ah, kahretsin, geleceğim!" dedi.

Bana bunu yapan, Mack'in kontrolünü kaybetmesi ve onun içimi dolduruyor olmasının yarattığı duygunun bir birleşimiydi. Bir süredir biriken hisler beni gafil yakalarak hep birden bana hücum etti. Bağırma, çılgılık atma ve hızlı hızlı solumaya başladım, bedenimin yaptığı şeyler üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Tırnaklarımı Mack'in sırtına geçirdim, derisine ne yaptığıma aldırıyordum. Bana seslenen karanlık uçuruma düşmek istemi-yordum. Oraya bir kez düşersem, asla geri çıkamamaktan korkuyordum. Mack beni korurdu. Mack beni boğulmak-tan korurdu.

Ve sonra, Mack yüksek sesle bağırıp içime kısa, keskin vuruşlarla girmeye başladığında düştüm. Başımın içinde girdap yaparak dolanan kadifemsi karanlığın içine düştüm. Bunun yarattığı his tümüyle çok güzeldi. Bu adam içimi doldururken ve bedeninin her santimiyle bana zevk verirken başka seçeneğim yoktu.

En zirveye doğru heyecan verici yolculuğumuza çıktığımızda ve tekrar dünyaya indiğimiz sırada zaman durmuştu. Saat ancak ikimizin de orgazmı tam olarak sona erdiğinde çalışmaya başladı.

Bedenlerimiz birbirine karışmıştı. Sertliğinin birazını kaybettiğinde bile Mack'in her santimini hissedebiliyor-

dum. Mack üstüme yığıldı ve yüzünü başımın yanındaki yastığa koydu.

“İyi misin?” diye fısıldadı, nefesinin belli belirsiz esintisi kulağımı gıcıklıyordu.

Başımla onayladım, sesimin henüz düzgün çıkacağından emin değildim.

Mack içime hafifçe ittirdi.

İçime yayılan şoktan dolayı ciyakladım.

Mack kıkırdadı. “Biraz hassas mıyız?”

“Biraz...” diye itiraf ettim. Yaptığım herhangi bir şeyden dolayı utanmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Sanmıyordum. Bu kadar güzel hissettiren bir şey kesinlikle yanlış olamazdı.

Tuhaf duygular kabararak beni boğmaya başladı. Yaşam planım gerçekten çok aptalca ve boş geliyordu. Bu adam planıma asla uyum sağlayamazdı. Ama şu an bana kendimi asla böyle hissettiremeyeceklerini bile bile Luke gibi adamlara nasıl geri dönebileceğimi merak ediyordum.

Mack’in ağır bedenini üstümde hissedip hayatım boyunca yaşadığım en iyi sevişmenin hazzının içinde yüzerken, ilk kez hayatımda ne yaptığımı sorguladım. Bunları Vegas’ta tek gecelik bir ilişki sırasında düşündüğüm için kendime gülmeye çalıştım, fakat hiç komik gelmedi. Bu gerçektir. Bu kovboyla olan bağlantı, öylesine *bir şey* değildi.

Mack, “Tam şu anda aklından ne geçiyor?” diye sorarak yan tarafıma kaydı. Artık iyice gevşeyen penisi içimden çıkmıştı, nemli bir şekilde bacağımda duruyordu. Mack kullanılmış prezervatifi çıkardı ve komodindeki bir gazete parçasının üstüne koydu.

“Hiçbir şey. Beynim henüz çalışmıyor.” Aklımdan geçenleri ona kesinlikle söylemeyecektim. Arkasına bakmadan kaçardı ve onu bir daha asla göremezdim. *Onu tekrar görmek istiyor muyum? Evet, sanırım istiyorum. Hayır, istediğimi biliyorum.*

Mack parmağını alnımdan burnuma doğru yavaşça gezdirerek, “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Minik burnunu kırıştırmandan yalan söylediğini anlayabiliyorum. Bana ne düşündüğünü söyle.”

“Ah, yani şimdi ben Pinokyo mu oldum?” Geçıştirmeye, dikkatini kafamın içine girmeye çalışmaktan başka yöne çekmeye çalıştım, fakat bunu yutmuyordu.

“Lütfen söyle.”

Mack o kadar samimi görünüyordu ki, kalbim duracak gibi oldu. Yatakta bu kadar iyi olan ve bu kadar görkemli bir adam aynı zamanda nasıl bu kadar *iyi* olabilirdi? Bu, doğanın en temel kanunlarına aykırı değil miydi? Belki de Mack, evrimleşmiş bir mutanttı. Başımı çevirdim, yüzlerimizin arasında sadece iki veya üç santim mesafe vardı. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü ben de bir sürü şey düşünüyorum ve senin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.”

“Önce sen söyle,” dedim. Kalbim aptalca bir sebepten hızlanmaya başlamıştı. Aynı şeyi düşünüyor olmamız imkânsızdı. *Ama düşünseydik harika olmaz mıydı?*

“*Luceo non uro,*” dedi Mack. “Babam hep böyle derdi.”

“Ne anlama geliyor?” diye sordum. Hâlâ oldukça sarhoş olmama rağmen Mack’in İngilizce konuşmadığından emindim.

“Eğer seninle şansım olmasını istiyorsam, riski göze

alıp sana aklımdan geçeni söylemem gerektiği anlamına geliyor. Çünkü başarısızlık, hiç denememekten daha kötü olacaktır.”

Sırıttım. “Benimle şansının zaten yaver gittiğine oldukça eminim, fakat sapıkça sevişme peşindeysen beni bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmek zorunda kalacaksın.” Onun için her şeyi yapacağıma emindim, fakat ona bunu söyleyerek işleri o kadar da kolaylaştırmaya niyetim yoktu.

Mack üstümde tamamen ayılarak, “Sevişmekle ilgili değil,” dedi. “Pekâlâ! Sevişmek pastanın üstündeki krema kaplaması gibi işin mükâfat kısmı olabilir, fakat asıl konu bu değil.”

“Çok gizemli davranıyorsun,” dedim, artık çok gerilmiştim. Bu kovboydan gerçekten hoşlanmıştım. *Mack*. Mack’in hakkında, iç çamaşırı giymediği ve nasıl kullanacağını kesinlikle iyi bildiği büyük bir kukurikusu olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum. *Yee-haw*.

“Gizemli olmaya çalışmıyorum. Sanırım bazen arzulağım kadar cesur olamıyorum. Olan şu ki...” Mack duraksayarak sırtüstü döndü ve ellerini başının altına koydu. “Aklımda bir şey var ve muhtemelen fark yaratmayacağını, muhtemelen seni bir daha asla göremeyeceğimi bilme rağmen bunu sana söylemek istiyorum.”

Bir daha asla birlikte olamayacağımız düşüncesi mindemin bulanmasına yol açtı ve alkolün etkisiyle yatağın hâlâ dönüyor olmasına rağmen mide bulantımın sebebinin alkol olmadığına oldukça emindim. Yatak cidden çok kötü dönüyordu.

“Söyle artık,” diye direttim, kelimeleri ağzımda yuvar-

lıyordum. “Önce sen söyle, sonra da ben söyleyeceğim.”

Mack kolunu boynumun altına uzatarak, “Tavuk!” diye takıldı.

“Suçlu!” Mack’e iyice sokuldum, başımı göğsüne yaslayabilmek için yan döndüm. Aptalca olduğunu biliyordum, fakat o anda önemsendiğimi hissettim. Kısa süre öncesine kadar *Kocam* demek istediğim adamın yanında gerçekten hiç hissetmediğim bir duyguydu bu. Aslında çok acıklı bir durumdu. Oregon’lu bir adamı ihtirasla arzuluyordum, oysa ülkenin diğer ucunda yaşıyordum. Durumumuz şu an olduğundan daha karmaşık olamazdı.

“Pekâlâ, işte geliyor. Eğer bunu söyledikten sonra gitmemi istersen, öyle olacak. Söylemeyip bir fırsatı kaçırmaktansa, söyleyip utanç yürüyüşünü yapmayı tercih ederim.”

“Yeter artık, söyle şunu.” Yalancıkdan yüksek sesle esnedim. “Şuracıkta uyuyup kalacağım.”

Mack boştaki eliyle kaburgalarımı gıdıkladı. “Huysuz birisin. Bu özelliğini seviyorum.” Üzerime eğilerek boynumu öptü, bir iz bırakacak kadar sert emmişti. Deliye dönmem gerekirdi, fakat öpüşünün yarattığı hazdan dolayı meme uçlarım taş gibi sertleşince tersi bir duygu galip geldi.

Mack boynumu bıraktı ve yeniden sırtüstü uzandı. “Akıldan geçen şey, bunun sona ermesini istemediğim. Sende kalbimi veya aklımı kement gibi kendine bağlayan bir şeyler var. Ve korkarım sen serbest bırakmadıkça onu geri alamayacağım.”

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu. Sanki nabzım hiç atmıyordu. Ve sonra zorlukla nefes aldım, oksijen ihtiyacı ağır basmıştı. Farkında değildim ama bir süredir

nefesimi tutuyordum. “Gerçekten mi?” diye ciyakladım. Daha önce hiç kimse bana buna biraz olsun benzer bir şey söylememişti. Hatta beni sevdiklerini iddia eden adamlar bile.

“Gerçekten. Bu sende Meksika’ya kaçma isteği uyan-dırıyor mu?”

“Meksika mı?” diye kıkırdadım.

“Aklıma gelen en uzak yer orası. Ayılmam için bana birkaç dakika daha tanı, daha iyi bir yer düşüneceğim.”

Dirseğimi kaldırıp başımı avucuma dayadım. “Belki de sırf bira yüzünden böyle söylüyorsundur. Belki de ayık kafayla gün ışığında baktığında, düşündüğün kadar harika değildir.”

Mack beni kendine doğru çekti ve uzun uzun öptü. “Hayır. Bira yüzünden değil. Biraz kafayı bulmuş olabili-rim, fakat bu beni sağır, dilsiz veya kör yapmaz. Sen özel-sin. Sen hissetmedin mi? Birbirimize nasıl da mükemmel uyduğumuzu?” Mack’in yüzünde savunmasız bir ifade vardı. Bu, onun için önemliymiş gibi görünüyordu.

“Evet...” diye fısıldadım. Mack’in ağzından böyle şeylerin çıktığını duymak beni o kadar çok heyecanlan-dırmıştı ki, düzgün konuşamıyordum. Hatta düzgün dü-şünemiyordum. Beynimde ziller çalıyordu ve sirenler ötüyordu. *Benden hoşlanıyor! Hem de çok! Benden ger-çekten hoşlanıyor! Ve penisi bir atınki kadar büyük!*

Mack beni üzerine doğru çekerek, “Bak sana ne diye-ceğim...” dedi, “...tam şu anda seninle yapmak istediğim iki şey var, fakat önce hangisini yapsam karar veremi-yorum.” Mack bana haylazca sırıttı, saçım aşağı doğru sarkarak etrafımızda bir perde oluşturmuştu.

“Ne? Ters ilişki mi?”

Mack yüksek sesle uzun süre güldü. Kalçalarımın önce şaplak attı ve sonra da onları nazikçe ovalayıp sıktı. Kalçalarını bana doğru itti ve yarı sertleşmiş penisi vajinamın kıvrımlarına baskı yaptı. “Hayır, seni çılgın kız, düşündüğüm bu değildi. Yine de hakkımı sonra kullanmak üzere saklayabilirim.” Mack’in yanağındaki gamze yirmi bir oynadığımızdan beri ilk kez ortaya çıkmıştı.

“Tamam, anal sevişme değilse o halde ne düşünüyorsun?” Kendimi hafifçe Mack’in penisine sürttüm ve bu kadar kısa süre içinde bir kez daha sevişme fikrinin hiç de kötü gelmediğini fark edince şaşırdım. Aslında tam tersiydi. Mack her geçen saniye daha da sertleşiyordu.

Mack elini aramıza uzattı ve penisini yukarı kaldırdı, penisinin başı karnımın alt kısmına dokunuyordu. Mack hiçbir şey söylemedi, sadece ne yapacağımı görmek için bekledi.

Kendimi Mack’in üstünde ayarladım. Kalçalarımınla küçük daireler çizerek aletin başını vajinama yerleştirdim. Onu sonuna kadar içime almak için vajinamın ağzına ittirerek yavaşça üstüne oturdum. Ancak penisinin üstüne tamamen oturduğumda durdum, penisinin başı yolun sonuna ulaşmıştı.

Mack’in söyleyebildiği tek şey, “Lanet olsun, kadın!” oldu. Kalçaları tüm konuşma fikirlerini aniden unutturan bir ritimle hareket ederken başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı.

Az önceki sevişmemizden dolayı hâlâ hassas ve şişkindim, o yüzden orgazma yaklaşmam fazla uzun sürmedi. Fakat bu kez hissettiklerim farklıydı. Keskin. Vahşi.

Çok daha kontrolsüz. Yumuşak ve nazik itişlere değil, hıza ve sert vuruşlara ihtiyacım vardı. Mack'in penisinde aşağı yukarı hareket ediyordum, bedenime istediği acıyı vermek için sertçe bastırıyordum.

Mack her itişimde bana aynı şekilde karşılık veriyordu. Aleti o kadar sertti ki, çelik gibiydi. Hırkımdan birkaç kez çığlık attım, aradığım şeyi elde edemiyordum. Bir şey... Bir şey... Ne olduğunu bilmiyordum. Bir türlü yakalayamıyordum. Ona ihtiyacım vardı, fakat *o şeyin* ne olduğunu bile bilmiyordum.

Mack bir kez yüksek sesle hırladı ve doğrularak oturdu, tek bir hareketle beni sırtüstü çevirdi. Daha sonra içimden çıktı ve beni karnımın üstüne doğru çevirdi. "Poponu havaya kaldır," diye emrederek kalçalarımın altından tuttu ve popomu havaya kaldırdı.

Ses çıkarmadan itaat ettim. Bunu istiyordum. *O şey*, işte buydu.

Başparmaklarıyla vajinamın dudaklarını ayırdı ve bir kez daha içime girdi. Bükülmüş dizlerini hafifçe altıma doğru kaydırđı ve içime girmeye devam ederken kalçalarımın üst kısmını bir kaldıraç gibi kullandı. Her itişinde bedenim yatağın baş kısmındaki yastıklara doğru kayıyordu.

Kalçamı o kadar yukarı kaldırmıştım ki, Mack'in hayalarının klitorisime çarptığını hissedebiliyordum. Hafif vuruşlar bile beni çıldırtıyordu. Bu yeterli değildi. Fakat şimdiye dek farkına varmamış olsam da, Mack'in haşın itişleri tam da ihtiyaç duyduğum şeydi.

Koridorlarda veya muhtemelen alt katta insanların beni duymasını umursamadan, "Evet! Evet!" diye bağırdım.

Mack sıkıldığı dişlerinin arasından, “Kahretsin! Seni becermeye bayılıyorum,” dedi. Birbirine çarpan bedenlerimizin çıkardığı ses, odanın içinde yankılanıyordu.

“Evet, becer beni! Lütfen, becer beni!” Utanç duymadan yalvarıyordum, fakat bu bana son derece doğru geliyordu. Onun olmak istiyordum, hayatımın her bir geceğinde onun bana sahip olmasını istiyordum. Şu ana kadar gerçekten bir kadın olarak yaşamamışım gibi hissediyordum.

Anlamadığım bir başarı hissi yaşıyordum. Eskiden hiç hazzetmediğim bir şey olan sert sevişmeden haz duyardım.

Bu zevk duygusu nereden geliyordu? Benim en ilkel, en hayvani parçam olmalıydı. Tutku yabaniydi, beni başka bir yere sürüklüyordu ve yapabileceğimi asla düşünmediğim şeyler düşünmeme, söylememe ve yapmama sebep oluyordu.

Mack savaş çığlığı atan vahşi bir adam gibi ses çıkarak, “Aaaarrrgghh!” diye bağırdı.

“Aaahhh!” diye çığlık attım. Çok yaklaştım, hem de çok.

Mack üstüme abandı, elini bedenimin altına geçirdi. Hızlı bir tempoyla ve her itişinde homurdanıp hırlayarak içime girmeye devam ederken, parmağı klitorisimi ovalamaya başladı.

O basit dokunuş... İçimi tamamen doldururken en kaba şekilde bana zar zar dokunan o iki parmak... Kendimi kaybetmem için, beni mahvedip bütün bütün yutmakla tehdit eden bu tutkuya düşmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bacaklarımı açabildiğim kadar açtım, kalçamı

olabildiğince yukarı kaldırdım ve başından sonuna kadar çığlık atarak orgazmın tadını çıkardım. Mack o gece ikinci defa içime geldi ve ben çok geniş hayal gücümle bile olabileceğini hiç hayal etmediğim bir orgazm yaşadım.

Dakikalar sonra, belki de saatler sonraydı. Mack içimden çıktı ve hemen yanıma yan olarak uzandı. Ona baktım, saçım yüzümün üstünde karmakarışık duruyordu.

Ukala bir tavırla, “Neye bakıyorsun?” diye sordum.

“Bana uçabileceğimi düşündüren güzel bir kadına...”

Alacağım cevaptan çekinerek, “Peki, sırada ne var?” diye sordum. Gece yarısını geçmişti ve Candice yakında dönerdi.

“Aklımda gerçekten acayip, gerçekten çılgınca, gerçekten aptalca bir fikir var.”

“Ne, prezervatif kullanmadan sevişmek gibi mi?”

Mack yüzünü buruşturdu. “Bunun için üzgünüm. Sorun... olacak mı?”

“Özür dileme, benim hatamdı. Ayrıca hap kullanıyorum.”

“Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de temizim. Doktor öyle diyor.”

“Ben de.”

“Güzel. Konumuza dönersek. . .bahsettiğim bu değildi.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum, saçımı üfleyerek yüzümden çektim. “Tamam, o halde bana da söyle, seksi şey.”

“Emin misin?”

Yüzümü işaret ettim. “Sence ben ne istediğini bilmeyen bir kadına mı benziyorum?”

Mack beni sırtüstü yatırıp zorla öptü. Ellerimi yanaklarına koyup ittirmeden önce öpücüğünün birkaç saniyelğine biraz daha ateşlenmesine izin verdim. “Oyalanmayı kes de söyle artık.”

Mack yataktan fırladı ve kot pantolonunu giymeye koyuldu. “Gel hadi. Dışarı çıkıyoruz.”

Doğrularak oturdum, kafam karışmıştı. “Dışarı mı? Sarılıp yatacağımızı düşünmüştüm.”

“Evet. Önce dışarı çıkıyoruz, sonra sarılıp yatıyoruz.” Elbisemi yerden aldı ve bana doğru uzattı.

Yavaşça yatağın kenarına doğru kaydım, elbiseyi almak için elimi uzattım. Mack elbiseyi biraz daha yaklaştırınca aldım, bu ani enerji patlaması ve *dışarıya* yapacağımız gizemli yolculuk hakkında nasıl hissettiğimden emin değildim. Kokteyller ve sevişmek bir uyku iksiri gibi gelmişti ve yapmak istediğim tek şey dinlenmekti.

Mack elbiseyi bırakmadı, beni gözlerine bakmaya zorladı. “Bana güveniyor musun?”

Hiç tereddüt etmeden başımla onayladım. Ona güvenmemeliydim. O bir yabancıydı. Mack’in vücudunu ve çekici bir yaratık olduğunu biliyordum, fakat onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum. Her şeyin son derece saçma görünmesinden dolayı az kalsın sesli olarak gülecektim. Fakat işin aslı ona gerçekten güveniyordum. Tamamen. Onun yanındayken kendim olabileceğimi biliyordum. Kendimden emin, çekici ve denetim sahibi olabiliyordum. Önümüzdeki on yıl boyunca sürdürülmesi gereken bir plan içermeyen bir hayat hayal edebiliyordum. Nereden geldiğimi ve şu an olduğum kadına dönüşmek için arkamda kimi bıraktığımı unutabiliyordum.

Nihayet, “Evet, sana güveniyorum,” dedim.

“Tamam, o zaman giyin. Senin için bir sürprizim var ve umarım bunu yapmayı istersin.”

Yataktan inerek, “Ne olduğuna dair bir ipucu alabilir miyim?” diye sordum.

“Elbette. İşte ipucun: *Yanma, parla.*”

Mack bana gülümseyip göz kırptığında içimin yağları eridi. O anda bu yabancı kovboya kendimi çok kötü kap-tırdığımı fark ettim.

Yatakta ters döndüm ve inledim. Beynim zonkluyordu ve kusacakmışım gibi hissediyordum. Horlama sesleri beni yarı uyanık halimden çıkarıp iyice kendime getirdi. Kurumuş gözümü araladığımda yatakta yanımda birbirine girmiş sarı saçların bulanık bir görüntüsünü yakaladım.

“Candice?” diye sordum. Sesim bir kurbağanın sesi gibi çıkmıştı. Ne oluyor? Dün gece sigaraya mı başlamıştım?

Candice, yüzü yastığa gömülmüş halde, “Ne?” diye mırıldandı.

“Neredeyiz?” diye sordum. Doğrulmaya korkuyordum. Yatak, odanın içinde ayağa kalkamayacağım kadar çok dönüyordu.

“Vegas.”

“Vegas’ta nerede?”

Candice başını kaldırdı, arkadaşımın saçları koca bir düğüm halinde yüzüne düşmüştü. “Otel odasında.” Candice yüzünü yatağa geri bıraktı. Saniyeler sonra yeniden horlamaya başladı.

Kendi tarafıma döndüm, Candice’ten uzaklaştım ve

yanımdaki komodine baktım, dün gece neler yaptığımı hatırlamaya çalışıyordum. Bilinçli zihnim hatıralarımın koridorlarında gezinerek gerçekleri anlamaya, onları belirsizlikten ve hiçbir anlam ifade etmeyen şeylerden ayıklamaya çalışıyordu.

Candice ve Kelly ile aşağıya indiğimizi hatırlıyordum. O kısmı gayet netti. Ellerimi çıplak göğsüme koydum, şu jel meme büyütücüler üzerimdeyken uyuyakalmadığıma memnun olmuştum. Bunca zaman sonra göğüslerim kesin kan dolaşımı zorluğundan düşmüş olurdu. Meme uçlarımla hassaslaştığımı fark ettim.

Seks. Biriyle sevişmiş miydin? Kovboyun hayal meyal görüntüsü aniden gözümün önünde belirdi. “Ah, aman Tanrım! Bir kovboyyla çılgın bir maymun gibi sevişmiştim.”

Kelly kapı eşiğinde duruyordu. “Az önce ne dedin? Bir maymunla sevişmekle ilgili bir şey miydi?”

Dikkatlice doğrularak oturdum, bu hareket beni çok fazla zorladığı için alnımı tuttum. “Hayır. Bir maymunla değil, bir kovboyla çılgın bir maymun seksi yaptım.”

“İçinde maymun yoksa bunu maymun sevişmesi yapan neydi?” Kelly yatağın ayakucuna oturup Candice’in ayağını gıdıklamaya başladı. Candice inleyerek ayağını geri çekti.

“Kes sesini. Başım çatlıyor.” Büyük ihtimalle kan çanağına dönmüş olan gözlerimle Kelly’ye baktım. “Ben dün gece ne yaptım?”

Kelly omuz silkti. “Bana sorma. Aşağıya kumarhaneye indim ve bu sabah kendimi diğer yatakta buldum. Ben de pek bir şey hatırlamıyorum.”

Candice yüzünü yastıktan kaldırmadan konuştu. “Sarhoş oldun, seni dayanıksız. Ve ben de senin arkanı toplamak için iyi bir erkek araştırma vaktimin bir saatini heba ettim. Üç kez filan kustun.”

Kelly dudaklarını ve dilini şapırdatarak, “Oh!” dedi. “Demek ağzım o yüzden kedi pisliği gibi kokuyor.”

Candice’in kolunu dürterek, “Peki ya ben?” dedim. “Dün gece ben ne yaptım?”

Candice öfkeyle iç geçirerek oturdu. “Ben nereden bilebilirim? Kovboyla çıkageldin. Oda kalabalıklaştınca ben çıktım ve buraya döndüğümde gitmiştiniz. Uyudum. *Tek başıma*, diyebilirim. Bu şehir sıkı erkekler bakımından kıt bir yer.”

Bacaklarımın arasındaki sızı aksini söylüyordu, fakat Candice ile tartışmadım. Düzgün bir şekilde konuşabilecek kadarını hatırlamıyordum. Bu odada kovboyla birlikte geçirdiğim geceye ait ufak tefek ayrıntılar parça parça aklıma geliyordu. Aklıma gelenlerden dolayı yüzüm kızardı. Ayağa kalktım, cep telefonumu da alarak banyoya gittim. Kapıyı kapatırken, “Yaptığım çoğu şeyi hatırlamıyorum,” dedim.

Kelly kapı kapandığında onu duyabilmem için bağırarak, “Belki de böylesi daha iyidir!” dedi.

Aynada kendime baktım. Boynumda bir kızarıklık vardı. Cep telefonumu klozetin arka kısmına koyarak saçımı toplayıp atkuyruğu yaptım. İki kızarıklık. Bir tane de diğer tarafta vardı. *Harika. Bunlardan biri başıma son geldiğinde sekizinci sınıftaydım.*

Soyundum, duşa girerek sabunlandım ve hafızamı toparlamaya çabaladım. *Kovboyla dün gece saat dokuz ci-*

varı tanıştım. Adı neydi? Mike? Mick? Ve sonra buraya çıktık ve... Seviştik. Evet, kesinlikle seviştik.

Bacaklarımın arasına dokundum ve hassas yerlerimin kullanılmış gibi hissettirdiğini, dün gece gerçekten çok iyi vakit geçirmişim gibi geldiğini fark ettim. Kovboyun çıplak görüntüleri, şapkayla ve kot pantolonla görüntüsü, beni kollarında tutuşu... Mümkün olabilir miydi? Hatıralarımın hepsi sıcacıktı ve sevildiğimi hissettiriyorlardı. Ekstazi mi almıştım? Uyuşturucu mu kullanmıştım? Son derece zevkli geçtiği belli olan sevişme, beni güzelce tatmin ettikten sonra neler olduğunu keşke hatırlayabilseydim.

Saçımı şampuanladım ve kaşlarımı çatarak konsantre oldum. *Kovboy şu an neredeydi? Deli gibi sevişmemizin ardından 'Görüşürüz, sevişme için sağ ol,' deyip öylece çekip gitmiş miydi? Peki ben sonra nereye gittim? Candice geri döndüğünde neden burada değildim? Ne yapıyordum ve her ne yapıyorsam onu kiminle yapıyordum?*

Cevapları bulamıyordum. Bu durum beni birçok açıdan rahatsız ediyordu, özellikle de gerçekten hatırlamam gerekiyor gibi hissettiğim için huzursuzdum. Önemli bir şey olmuş gibi geliyordu, hatta çılgın maymun sevişmesinden bile önemli bir şey.

Candice banyoya girdi ve klozete oturdu. "Kendimi bayatlamış kedi kakası gibi hissediyorum," dedi ve tuvalet kâğıdı rulosuna vurarak kâğıdı döndürmeye çalıştı. Tuvalet kâğıdı ona itaat etmiyordu.

"Yine de kedi pisliğinden birazcık daha iyi görünüyorsun," dedim. Şeytan dilimi ele geçirmişti ve arkadaşşıma işkence ediyordu.

“Evet, her neyse... Acele et ve çabuk çık da ben de duşumu alabileyim.”

Saçımdaki kremi durularken, “Bu süslü süitte başka banyo yok mu?” diye sordum.

“Var, ama Kelly’nin kusmuğu gibi kokuyor, o yüzden almayayım.”

Saçımı sıkarak fazla suyu akıtıp bir havlu aldım ve havluya sarındım. “Tamamdır. Sıra sende. Benim işim bitti.” Duştan çıkıp Candice’i kendi haline bıraktım. Odaya girdiğimde Kelly’yi yatağın ucunda bir kâğıt parçasına bakarken buldum.

Çantamdan iç çamaşırı çıkarıp havlunun altından çamaşırımı giyerken, “O da ne?” diye sordum.

“Emin değilim.” Kelly kâğıdın tersini çevirdi. “Sanırım bir tür emanet fişi.”

Kelly’nin yanma gidip kâğıdı ondan aldım. Kâğıdın üstünde sadece bir numara vardı, başka bilgi yoktu. “Bir yerlere valiz veya manto gibi bir şeylerimizi bıraktık mı?”

Kelly başını salladı. “Öyle bir şey yaptığımızı hatırlamıyorum, fakat sanırım bu mümkün.”

Kâğıdı çantama koydum. “Ne olur ne olmaz diye bunu saklayacağım.”

Kelly omuz silkti. “Tamam. Ben gidip giyineyim. Uçağımız kaçta kalkıyor?”

Komodinin üzerindeki saate baktım. “Üç saat sonra... Acele etsek iyi olur. Bir şeyler yemeliyim.” İçine bir şeyler girerse, midemin biraz olsun sakinleşeceğini umuyordum. Hayatım boyunca bu kadar akşamdan kalma hissettiğimi hatırlamıyordum. “Şu margaritalar veya her ne içtiysem beni mahvetti.”

“Tekila, *seni öldürür*, derler. Bu bir şaka değilmiş.”
Kelly odadan çıktı.

Bir saniye için orada sessizce dikildim. Kelly’nin bulunduğu bu kâğıdın önemli olduğuna dair rahatsız edici duygu aklımdan çıkmıyordu. Geri dönüp çantadan fişi aldım. “Sen nereden geldin?” diye sordum. Fiş cevap vermedi.

Telefonu kaldırarak danışmanın düğmesine bastım. Hint aksanlı bir adam telefona cevap verdiğinde, tahkikat yürütürken kullandığım en başarılı avukat ses tonumu kullandım.

“Merhaba. Ben Andie Marks. Oda numaram... Ah, zaten biliyorsunuz. Pekâlâ, aramamın sebebine gelince, sanırım odamda bir emanet fişi buldum ve valiz odanızda tutmanız için neyi emanet bıraktığımı söyleyebilir misiniz acaba? Dün geceyi pek hatırlayamıyorum da.”

“Lütfen emanet fişinin üzerindeki numarayı söyler misiniz?”

Numarayı okudum ve bekledim.

Bekleme müziğini dinlerken banyodan bir ciyıklama ve çığlık yükseldi.

Kapıdan Candice’e, “Ne oldu?” diye seslendim. Telefonu onu görmeye gidecek kadar uzatamıyordum.

“Üzgünüm, Andie, gerçekten çok üzgünüm!” diye bağırdı Candice. Sesi biraz boğuk geliyordu.

“Ne için?”

“Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Telefonunu kazayla klozete düşürdüm.”

“O halde çıkar!” diye bağırdım. İçimi büyük bir korku kaplamıştı. Müşteri iletişim bilgilerimin hepsi ve milyonlarca e-postam o telefondaydı. Hepsini yedeklemiştim,

fakat bu bütün bir gün boyunca ofisimle iletişim kuramayacağım anlamına geliyordu. Kâbus böyle bir şey olsa gerekti.

“Aldım!” Candice başını kapıdan uzattı. “Ama sanırım onu öldürdüm. Çok, çok özür dilerim.” Candice ağlayacak gibi görünüyordu.

Aptal aleti klozetin üstünde bırakmak benim hatam olsa da Candice’e ciddi bir vicdan azabı çektirmek üzereydim. Fakat danışmadaki adam hatta geri döndü, o yüzden ona sadece sertçe kaş çattım ve elimle gitmesini işaret ettim.

“Hanımefendi, hâlâ orada mısınız?” Adamın sesi gergin geliyordu.

“Evet, hâlâ buradayım.” *Hâlâ buradayım ve iki misli kızgınım.*

“Şey... Görünüşe göre ufak bir sorun olmuş.” Evet, adam kesinlikle ama kesinlikle gergindi.

“Nasıl yani?” diye sordum, endişelenmeye başlamıştım. *Danışmaya ne bıraktım? Lütfen bir maymun olmasın.*

“Bu sabah danışmaya birkaç beyefendi geldi. Dün çantalarını onlar için sakladığımız konusunda ısrar ettiler, fakat ellerinde bir emanet fişi yoktu. Valiz odasına girmelerine izin verdik...”

İç çektim. “Söyle şunu. Öfkelenmeyeceğim.” En azından öfkelenmeyeceğimi düşünüyordum.

“Çantaları olduğunu iddia ettikleri eşyaları doğru tanımladılar, biz de çantaları almalarına izin verdik.”

“Çantalar nasıldı?”

Adam cevap vermeden önce yanındaki birine fısıldadı. “Dört kamp çantası... Spor çantası gibi olanlardan...”

Adamın kullandığı *hanımefendi* kelimesi bir şeyler çağrıştırmıştı. “Adamlardan biri kovboy şapkası takıyor muydu?”

“Evet! Aslında hepsi takıyordu.”

Başımı salladım, içimi üzüntü kaplamıştı. Gitmişti. Veda bile etmeden. Belki de *veda* etmişti, ama ben hatırlamıyordum. “Sorun değil. Arkadaşımın çantasıydı. İyi yapmışsınız. Sinirlenmedim.”

Adam rahatlayarak duyabileceğim kadar sesli bir şekilde iç geçirdi. “Ah! Güzel, güzel, güzel... Bu harika bir haber! Ayrıca size yaşattığımız sıkıntı ve strese karşılık, lütfen siz ve konuklarınıza bizimle bir gece daha kaldığınızda kullanmak üzere bedava bir kupon takdim etmeme izin verin.”

Bunun üzerine kaşımı kaldırdım. “Bugün ayrılıyorum.”

“Kuponun son kullanma tarihi yoktur. Elbette bir gün tekrar gelirsiniz, değil mi?”

Hayır. “Elbette. Belki. Otelden ayrılırken kuponu da alırım.”

“Harika, mükemmel. Teşekkürler, Bayan Andie.”

“Önemli değil. Hoşça kalın.”

Telefonu kapattım, emanet fişine bakıyordum. Kovboyun çantalarını alıp gitmesi beni neden bu kadar rahatsız etmişti? Çöp kutusuna bakıp fişi içine atmak için elimi uzattım, fakat son saniyede vazgeçtim. Bunun yerine, yavaşça çantama doğru yürüdüm ve fişi çantamın yan gözüne soktum.

Aptallığımdan dolayı başımı sallayarak otelden ayrılmak için hazırlanmaya koyuldum. Uçağımız kısa süre

sonra kalkacaktı ve kahvaltı işini halledip bir taksi çağdırmamız gerekiyordu. Bana hatırlamam gereken bir şey olduğunu söyleyip duran rahatsız edici hatıraları görmezden geldim.

İki yıl sonra. . .

Masamdaki mesaj yığınınına bakıp somurttum. Her biri bir öncekinden daha beterdı. Bazılarında telefon numarası eksikti, isimler yanlış yazılmıştı, bazılarında isim dışında hiçbir şey yoktu. Sonuncu mesajı gözlerime inanamayarak okudum ve telefonumda Ruby'nin masasındaki ışığın yanıp sönmesini sağlayacak olan düğmeye bastım. *“Biri-leri seni Blakenship dosyası ile ilgili bir şey için aradı.”*

“Efendim?” dedi Ruby geveleyerek.

“Rubes, buraya gelebilir misin?”

“Adım Ruby.”

“Tamam. Ruby, lütfen buraya gelir misin?”

“Bir dakika içinde geliyorum.”

Bir dakika on dakikaya dönüştü ve bir kutu çöreğine iddiaya girerim Ruby sırf beni bekletmek için tüm bu zaman boyunca meşgul numarası yapmıştı. Bu günlerde Ruby beni kızdırmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Ama bu durum artık sona ermeliydi. İçimizde aylardır birikenleri dökmek için kaçınılmaz yüzleşmeyi gerçekleştirmeliydik. Onun saçmalıklarıyla uğraşamayacak kadar meşguldüm.

Ruby kapıda dikiliyordu. Asistanımın sırtı o kadar dik duruyordu ki, koca poposunda bir bilardo ıstakası varmış gibi görünüyordu. Ruby benim yanımdayken artık hiç rahat görünmüyordu. Sadece iş hakkında konuşuyorduk. Artık ona Rubes dememe izin yoktu.

“Lütfen otur.” Önümde duran koltukları işaret ettim.

Ruby çenesini biraz daha havaya kaldırarak, “Ayakta durmayı tercih ederim,” dedi.

Sesli bir şekilde iç çektim. “Ruby, lütfen... Lütfen yeniden tepemi attırma. Gerçekten çok uzun bir gün ve çok uzun bir hafta geçirdim.”

Ruby’nin yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Ah, üzgünüm! Huysuzluğun benim yüzümden mi? Ayrıca Goldman teklifini kaybetmenin ve geçen hafta işe gelirken trafik cezası yemenin de suçlusu benim.” Ruby ellerini geniş belinin önünde gelişiğüzel kavuşturdu. “Şimdi ne yapmam gerekiyor? Özür mü dilemeliyim? Belki de istifa etmemi istersin.” Ruby iki kaşını da kaldırarak bana baktı, sahte masumiyet ifadesine hâlâ devam ediyordu. Bu tavrı bende suratına tokat atıp o ifadeyi yüzünden silme isteği uyandırıyordu.

Ruby’nin sözleri canımı yakıyordu. Acımasız, sivri lafları içimi parçalıyordu. Ben ofis dışındayken Ruby’nin not aldığı mesaj yığını elime aldım. “Birçok şey yüzünden suçlusun, fakat şimdilik seninle sadece bunlar hakkında konuşmak istiyorum.” Gönderilmeyen mektuplar ve yanlış dosyalanan formlar hakkındaki konuşmayı başka bir güne saklamaya karar vermiştim. Ruby huysuz olduğunda onu idare etmesi çok zordu ve şu anda kesinlikle huysuzdu.

Ruby hiçbir şey söylemedi, sadece orada öylece diki-
lip sessizlik tavrı yaptı.

“Ruby, lütfen, bana bir daha sordurtma! İçeri gel, ka-
pıyı kapat ve otur!”

Ruby bana yapabileceğini ve istese yapacağını göster-
mek için birkaç saniye daha tereddüt etti ve sonra dedi-
gimi yaptı.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda sesimdeki öfkenin
birazını olsun uzaklaştırmayı başardım. “Neler oluyor?
Lütfen söyler misin? Bu stresi daha fazla kaldıramam.
Sana karşı dürüst olmak zorundayım.”

Ruby gözlerini kaçırdı ve masamda duran bir kâğıt
ağırlığına baktı. “Ne demek istediğinden emin değilim.”

“Ruby, lütfen bana bak.”

Ruby tavana baktı, gözlerini kasıtlı olarak kırıştı-
yordu.

“Neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Ruby omuz silkerek, “*Bradley* ile uzun bir öğle ye-
meğine çıktın ve sen yokken bir sürü kişi aradı. Ben de
mesajlarını aldım. Benden başka ne yapmamı istediğini
anlamıyorum,” dedi. Uzun tırnaklarını koltuğun kenarına
vuruyordu.

“*Bradley*’nin adını bu şekilde söylemek zorunda mı-
sın? O benim nişanlım, Ruby. Onun adını bu kadar kü-
çümseyerek söylemen beni üzüyor.”

Ruby koltuğunda kıpırdandı ama cevap vermedi. Tır-
naklarını yeniden vurmaya başladı.

Sorunlarımızın birçok belirtisinden biri olmasına rağ-
men, “Mesajları kastetmedim,” dedim. “İkimizin arasın-
da olanlardan bahsediyorum.”

Ruby kaşını ukala bir şekilde kaldırarak nihayet yüzüne baktı. “Biz mi? Ne demek istiyorsun?” Ruby yine masumu oynuyordu.

Çılgılık atmak istiyordum, fakat kendimi tuttum. Öfke Ruby’yi sadece daha da kötüleştirirdi, bana karşı her zamankinden daha da merhametsiz kılırdı. “*Bizi* kastediyorum. Yani sen Ruby ve ben Andie. Eskiden iyi anlaşırdık. Seninle çalışmayı severdim ve bence sen de benimle çalışmayı seviyordun. Fakat uzun süredir işler kötüye gidiyor.” Ses tonum biraz yükseldi. “Ve öyle bir noktaya geldik ki, artık birlikte çalışamayacağımızı düşünmeye başladım.” Ruby’ye en başarılı yalvarma bakışımı attım. Bu bakışım jüri üzerinde gerçekten çok etkili oluyordu.

Ruby’nin burun delikleri genişledi, fakat tek kelime etmedi.

“Beni duyuyor musun, Ruby?” Kalbim reddedilmenin acısıyla sıkıştı. Ruby benden nefret ediyordu, fakat ben onu hâlâ seviyordum ve ona saygı duyuyordum. Bir zamanlar bana karşı çok iyiydi. O olmasaydı, dava dosyaları arasında yol almayı öğrenme konusunda nasıl başarılı olurdu, emin değildim. Ruby alanında bir uzmandı ve ben onun bir dava makinesine dönüşmesine yardım ettiği ilk genç avukat değildim. Fakat şu an bana yardım etmek yerine, gününün her dakikasını işimi yapmayarak veya işimi olması gerekenden iki kat zorlaştırarak beni kızdırmaya çalışmakla geçiriyor gibiydi.

“Evet, seni duyuyorum.” Ruby sonunda bana baktı. “Asıl soru şu; sen *kendini* duyuyor musun?”

Kaşlarımı çattım. Bunu beklemiyordum. “Bence duyuyorum.”

Ruby hafifçe omuz silkti. “Bence duymuyorsun.”

“Açıkla,” dedim, meraklanmışım.

“Hayır, almayayım.” Ruby kendini yukarı doğru kaldırmak ister gibi ellerini koltuğun kollarına koydu. “Hepsi bu kadar mı?”

Koltuğu işaret ettim. “Hayır. Kalkma. Bitirmedim.”

“Ah, her şey *senin* ne istediğinle ilgili, değil mi?”

Şimdi ilerleme kaydetmeye başlamıştık. “Her zaman *değil*, fakat avukat olan benim ve sen benim asistanımsm. İlişkimizle ilgili seni rahatsız eden ne?”

“Asistanın olmamdan bahsediyorsan, o halde beni hiçbir şey rahatsız etmiyor. Tek bir şey bile.”

“Peki ya asistanım olmandan *bahsetmiyorsam*?” Onu zarflamaya başlamıştım. Ruby’nin konuyu nereye getirmeye çalıştığına dair fikrim yoktu, fakat öğrenmek istediğime adım gibi emindim. Ruby ile aramızda bozulan her neyse onu onarabilirsem hayatım yeniden güllük gülistanlık olabilirdi, özellikle de burada çalıştığım onca saat düşünülürse. Ya da hemen hemen güllük gülistanlık olabilirdi. Evet, bazı pürüzler varlığını sürdürmeye devam edecekti, fakat birkaç pürüzle idare edebilirdim. Eğer bir kız biriyle evlenecekse, bazı pürüzlerle idare edebilmiyordu. Bunu hayatın basit bir gerçeği olarak benimsemiştim. Bir erkekle birlikte olmanın gerekli bir musibeti...

Ruby açıklamaya başladı. “Asistanın olarak değil mi? Tamam o halde! Eğer birbirinden karşılıklı olarak haz duyan iki kadın olmamızdan bahsediyorsan, o zaman bambaşka bir hikâye söz konusu. Öyle bir durumda beni rahatsız eden bir sürü şey var.”

Bu, duygularımı incitmişti. İnsan ilişkileri konusunda

kendimle gurur duyardım. Şirkette İş Cambazı, yani tek başına, iki yıldır çalışan diğer küçük hissedarların hepsinden daha fazla müşteri getiren kişi olarak tanınırdım. Beni herkes severdi. Her partiye ve sosyal etkinliğe davet edilirdim. “Nasıl yani?” diye sordum.

“İşimi seviyorum.”

Birkaç saniye Ruby’nin verdiği cevabı iyice düşündüm, fakat kafa yormam şaşkınlığımı bir nebze olsun gidermeye yardımcı olmamıştı. “İşini sevmenin konumuzla ne alakası var?”

“İşimi sevmemin çok alakası var. Eğer bu işe ihtiyacım olmasaydı, sen yaptığın şeyleri belki... yapmamış olurdun veya ben artık burada çalışıyor olmazdım.”

Yüzümü ellerimle kapattım, içimde kıvranan öfkeyi dışa vurmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. Ruby’nin konuyu nereye getirmeye çalıştığına dair fikrim yoktu, fakat ne olduğunu anlayana kadar bu işin peşini bırakmaya niyetim de yoktu. Bir yıldan fazla süren sessiz tavrın, hatta bazen ciddi saygısızlığın ardından sonunda benimle konuşuyordu. Her şeyi halletmenin zamanı gelmişti.

Sesim parmaklarımın arasından geçmeye çalışırken boğuk çıkıyordu. “Lütfen bana neden bahsettiğini söyle artık, Ruby.”

“Gördün mü? Burada sorunlardan biri de bu zaten. Ağzın.”

“Ağzım mı?” Başımı kaldırıp yeniden ona baktım.

Ruby dudaklarını büzleştirerek başını salladı. “Sus-tum. Başka bir şey söylemeyeceğim. Bu işe ihtiyacım var.”

“Benimle konuşursan kovulacağını düşündüğün için mi konuşmadığını söylüyorsun?”

Ruby bana sert bir gülümsemeyle baktı. “Aynen öyle diyorum. Gördün mü? Sen zeki bir kızsın.” Ruby ayağa kalktı. “Halletmem gereken dosyalar var, o yüzden sakıncası yoksa...”

Artık sinirleniyordum. “Sakıncası var! Otur!”

“Sakin benimle bu şekilde konuşma! Ben senin köpeğin değilim!” Biz avukatlar etrafındayken sesinden uzak tutmaya çalıştığı güneyli aksanı, cümlesinin sonuna doğru kendini göstermişti.

Ayağa kalktım, sesim olması gerekenden daha yüksekti. “Bunu biliyorum, Ruby! Köpeğim olmadığını biliyorum! Senden sadece oturmanı ve bir değişiklik yaparak benimle medeni bir şekilde konuşmanı istiyorum!”

Kapı açıldı ve Bradley başını içeriye uzattı. Bradley Ruby’ye bakmadan, “Bir sorun mu var, tatlım?” dedi.

“Hayır,” diyerek ona gitmesini işaret ettim. “İyiyim. Bize birkaç dakika ver.”

Bradley içeriye girerek, “Evet, elbette,” dedi.

Göz ucuyla baktığımda Ruby’nin gözlerini yuvarladığını gördüm.

“Sadece The Coral Group ile şehir kulübündeki randevumuzu kesinleştirmek istemiştım. Yarın saat tam yedide. Geç kalamayız.”

“Evet, hatırlıyorum. Takvimimde var zaten.”

“Tamam, harika!” Bradley bana her zamanki takdir tebessümüyle baktı. Bu gülümsemesi hep içimi ısıtırdı, fakat bu kez içimde Bradley’nin suratına tokat atma isteği uyandırmıştı. Kendimi bir anda suçlu hissettim. Bir kız,

birkaç hafta içinde evleneceği biri için muhtemelen bu şekilde hissetmemeliydi.

Hissettiğim kadar öfkeli görünmemeye çalışarak, “Müsaade eder misin?” dedim. “Şu anda küçük bir toplantının ortasındayız. Konuşman gerekiyorsa birkaç dakika içinde gelirim.”

“Ah, çıkmamı mı istiyorsun?” Bradley, Ruby’ye baktı. “Sorun ne, Rube? Yine bir şeyleri yüzüne gözüne mi buluşturdın?” Bradley, Ruby’ye en başarılı ucuz film yıldızı gülüşünü attı. Candice ve Kelly benimle hâlâ konuşurken Bradley’nin gülüşünün olmasını gerekenden fazla mü-kemmel gördüğünü söylemişlerdi. O zamanlar onlara karşı çıkmıştım. Şimdiyse onun Ruby’ye bir tür tacizde bulunmasını izlerken kendimden o kadar da emin değildim.

Ruby koltuğundan kalkmaya yeltendiğinde müdahale ettim. “Bradley, hadi ama bize biraz müsaade et, olur mu?”

Bradley ellerini havaya kaldırdı. “Hey, sadece şakaydı. Yapmayın, hanımlar, biraz neşelenin.” Bradley kapıya arkasını dönerek geri geri çıktı ve başı dışında bütün bedeni ofisimin dışına çıktığında durdu. Sesi şakacılıktan çıkıp resmi bir tona bürünmüştü. “Ruby, yine de cidden... Andie’nin işi bitince bana haber ver, bu sayede ben de uğrayıp onunla biraz sohbet edeyim, olur mu?”

Ruby ona cevap bile vermedi. Bradley bana göz kırptı, başparmağını havaya kaldırdı ve Ruby’nin arkasından el hareketi yaparak çıktı. Muhtemelen Ruby’yi kovacağımı düşünüyordu. Ruby ile Bradley’nin pek anlaşamadıklarını söylemek çok yetersiz bir ifade olurdu.

“Pekâlâ, nerede kalmıştık?” diye sordum.

“Sana çok meşgul olduğumu söylüyordum ve sen de beni bu görüşmeden azat ediyordun.”

“Hayır, orada kalmamıştık.” Masamın arkasındaki yerimden ayrılarak Ruby’nin yanına gittim ve solundaki koltuğa oturdum. Ruby bana arkasını döndü, masamın yanında uzanan kitap raflarıyla dolu duvara bakıyordu.

“Ruby, eğer bana karşı dürüst davranmanın işine mal olacağını düşünüyorsan böyle bir şeyin olmayacağını bilmeni istiyorum. Dürüst davrandığın için gitmene asla müsaade etmem. Dahası... Kıdemli ortaklar seni seviyorlar. Buradaki işin tamamen güvence altında!”

Ruby başını yavaşça bana doğru çevirdi. “Bunu yazılı olarak da alabilir miyim?”

“Lanet olsun, Ruby! Yasaları sen de benim kadar iyi biliyorsun. İşin güvende! Hadi, konuş benimle!”

Ruby iç çekti. “Keyfini kaçırmak istemiyorum.” Ruby’nin ses tonu çok sert sayılmazdı. Altı aydır bana söylediği en güzel şeydi ve bu beni umutlandırmıştı.

“Lütfen, eğer bu karmaşanın temeline inmemizi sağlayacaksa umurumda değil. Keyfimi kaçır.”

Ruby üzücü bir sesle uzun uzun iç geçirmeden önce bana uzunca ve dikkatlice baktı.

Tek başına bu bile bende ağlama isteği uyandırıyor. Ruby’nin çok kötü haberler vermeye hazırlandığını bildiğim için söylemek üzere olduğu şeyleri adeta duymak istemiyordum.

“Tamam, doğrudan konuya geleceğim. Çünkü bu, duyman gereken bir şey... Ayrıca artık arkadaşlarınla konuşmadığına göre, bunu yapma yükü benim omuzlarımda.”

Ruby dudaklarını birbirine bastırdı ve oturuşunu dikleştirdi. “Yüce İsa! Bu kadar cüretkâr ve açık sözlü olduğum için beni affet, fakat bunu doğru sebeplerden yaptığımı biliyorsun ve tüm kalbimle samimiyim.”

Kalbim duracak gibi oldu. Ben de kendi duamı ettim. *Sevgili Bebek İsa, lütfen bana Ruby’ye bağırıp çağırma-
mam için güç ver. Çünkü içimde Ruby konuşmasını bitir-
meden bağırma- isteyeceğime dair bir his var.*

Ruby’nin yüz ifadesi kısmen merhamet, kısmen de öfke doluydu. “Çok değiştin, fakat bu, iyiye doğru bir değişim olmadı,” diye söyleyiverdi Ruby. Gözleri kocaman açıldı ve birkaç kez göz kırptı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. “Bu fazla cüretkâr oldu, değil mi?” Gergin bir tavırla güldü. “Söylemek istediğim, Kelly’nin düğününden döndüğünden beri değiştin. Bütün hayatın değişti. Arkadaşlarınla konuşmayı bıraktın, benimle konuşmayı bıraktın. Şu *Bradley* denen adamla takılmaya başladın.”

“İşte yine başlıyoruz! Onun adını yine aynı ses tonuyla söylüyorsun. Bunun tüylerimi diken diken ettiğini biliyorsun, Ruby.” Küçük Bebek İsa ona en ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmişti. Ruby’nin başı şimdiden koparılma tehlikesindeydi ve Ruby konuşmaya daha yeni başlamıştı.

Ruby eğilerek doğrudan gözlerime baktı. “Eskiden o senin tüylerini diken diken ederdi. Hatırladın mı? İkimiz de o adamdan nefret ederdik.” Ruby kolumu dürttü. “Şimdi ise başka herkes ondan nefret ederken sen... Onunla yatıyorsun.” Ruby’nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Gelmiş bir de onunla *evlenmekten mi* bahsediyorsun?

Sen cidden aklını mı kaçırdın, ufaklık? Kendine bunu nasıl yapabilirsin? Senin için yeterince iyi biri olmakla yakından uzaktan alakası yok. Arabanı yıkamak için bile yeterince iyi değil.”

Kendimi utanmış, kızgın ve hasta hissediyordum. “Onu seviyorum, Ruby.” Kelimeler az kalsın boğazımda takılıyordu. Bu sözler dudaklarımdan dökülmek istemiyordu.

Ruby kaşlarını çatı. “Ah, saçmalık! O adamı sevmiyorsun. Sen *bir* erkekle evli olma fikrini sevmiyorsun. *Herhangi bir* koca işini görür.”

Kendimi koltuğa pat diye bırakıp yerime oturduğumda yüzüm öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Bana bunları söylediğine inanmıyorum. Sana bu hakkı veren ne?”

Ruby uzanarak bileğimi tuttu, elimi kucığına doğru çekti ve ben tuhaf bir şekilde öne doğru eğilmek zorunda kaldım. Ruby’nin konuşması tutku doluydu. “Bana bu hakkı neyin verdiğini söyleyeyim. Seni önemsiyorum, Andrea Lynn. Sen iyi bir kızsın. Harika bir avukatsın ve güçlü bir kadınsın. Ama ya o *Bradley* denen adam... Özür dilerim, fakat o adam sadece senin önünü kesiyor, kızım. Evcil bir finoymuşsun gibi tasmanı sımsıkı eline almış ve ben öylece arkama yaslanıp neye bulaştığını bilmeden kendini ona ömür boyu bağlamana seyirci kalmayacağım. Bir arkadaşın olarak, sana duymam gereken şeyleri söylemek benim görevim. Ve gidip kendine yeni bir yardımcı bulmak istiyorsan seni anlayışla karşılarım. Fakat burarlarda yeni birini bulmada iyi şanslar. Artık bir şöhretin var, biliyorsun.” Ruby başını yavaşça salladı, şirketin gelmiş geçmiş en kurnaz kişisiydi.

Elimi geri çekmeye çalıştım ama beni sımsıkı tutuyordu. Sesim öfke doluydu. “Neye bulaştığımı biliyorum, Ruby. Ben yetişkin bir kadınıym.” Bu sözler dilime ham bir meyve değmiş gibi ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

“Dıştan tamamen yetişkin görünebilirsin, fakat içinde hâlâ aşkı arayan ve gerçek aşkın yerine berbat dublörler koyan genç bir kız var. Neden, hem benim hem de Candice ile Kelly’nin gördüklerini göremiyorsun? Akıllısın, güzelsin, güçlüsün. Erkekler söz konusu olduğunda neden bu kadar sağır, dilsiz ve kör oluyorsun?”

Acı acı güldüm. “Vay canına! Rezilliğin hakiki bir üçlemesi... Üç puanlık batırma. Bunun için çok teşekkürler.”

“Hayır.” Ruby parmağını yüzüme doğru salladı. “Hayır, hanımefendi. O oyunu benimle oynayamazsın.”

“Ne oyunu?” Suçluluk duygusu baskın gelmeye başlamıştı. Avukatlık yeteneklerimi onun, yani saygı duyduğum bir kadının, bir arkadaşımın üzerinde kullanma girişimimi mahvetmişti. Ruby’nin söylediği gerçekleri duymamak için can atıyordum.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun. Oynadığın şu oyun. Tamamen yapmacık ve çıkarıcı davranıp şu *Bradley’nin* sana öğrettiği şeyleri yapmaya başladığın oyun. O seni kötü etkiliyor, Andie. Hem de çok kötü. Seni diğer insanların duygularını önemsemeyen soğuk bir insana dönüştürdü. Artık neyin önemli olduğunu bile bilmiyorsun.” Ruby’nin ses tonu ve yüz ifadesi biraz çaresizleşti. “Bunu hissedemiyor musun? Bunu göremediğini biliyorum, fakat en azından *hissedemiyor musun?*”

Elimi hızla çektim. “Neyin önemli olduğunu biliyo-

rum. On beş yaşımdan beri attığım adımları yönlendiren, dikkatlice hazırlanmış bir yaşam planım var. Üniversiteye git, hukuk fakültesine git, şirkete ortak ol, evlen, çocuk sahibi ol. Planım tamamen normal ve iyi. Tüm bunlar akıl sağlığı yerinde olan herkes için önemli ve değerlidir. Kâğıt üzerinde tamamen mantıklı geliyor.”

Ruby irkildi. “Ağızından çıkanları duyuyor musun? Hayatın kâğıda yazılamaz! Kalbi ve beyni olan insanlar bu şekilde davranmaz!”

Ayağa kalktım. “Elbette ne dediğimi duyuyorum! Söylediklerimle, yapmakta olduklarımla ve geçmişte yaptıklarımla gurur duyuyorum! Şimdiye dek bu şirket tarihindeki en genç küçük hissedarım. Tanrı aşkına, ben İş Cambazı’yım!”

Ruby hayal kırıklığı içinde başını salladı. “Hayır. Sen yolunu kaybetmiş bir kızsın. Çimenlerdeki başka bir yilandan öğrendiği bir sürü yeni ve pis kelimeyi tıslayan bir çimenlik yılanısın.” Tiksintiyle güldü. “Şu *Bradley* ise yılanların kral kobrası.” Ruby ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümek üzere bana arkasını döndü. Ofisimden çıkmadan hemen önce, son kez laf sokarak beni çileden çıkardı. “Belki de kral kobraya, *kabul ediyorum*, demeden önce kendine şu soruları sormalısın. Neden bütün arkadaşların, tüm o *iyi* kızlar, seni terk etti? Neden artık hiç olmadığın kadar yalnızsın? Evlenmek üzereyken yabancılarla dolu bir davet listesi hazırlamak yerine, neşeli olup bu neşeni diğerleriyle paylaşıyor olman gerekmez miydi?” Ruby başını salladı. “Evliliğin daha çok bir cenaze törenini andırarak ve kendi adıma ben bunun bir parçası olmayacağım.”

Ruby kapıyı çarparak çıktı ve ben ofisimin ortasında yanaklarımdan yaşlar süzülerek kalakaldım. Söylediği o zırvaların hiçbirini duymak istememiştim. Sadece asistanım olarak neden bu kadar kötü bir iş çıkardığını ve neden arkadaşım olmayı bıraktığını öğrenmek istemiştim. Bunun yerine tepeme bir yığın pislik boşaltılmıştı ve kalbim ikiye ayrılmıştı.

Koltukları normalde halıda durmaları gereken izlerin üzerine koymadığımı önemsemeden yerlerine geri ittim. Masama geçerek tiksintiyle başımı salladım. Ruby saçmalıyordu. Bradley kariyerimi ve şirketteki itibarımı iyileştirmekten başka bir şey yapmamıştı. Birlikte şehir kulübüne katılmıştık ve diğer çiftlerle her hafta sonu tenis oynuyorduk. Sürekli birlikte yemeğe çıkıyorduk ve hatta nikâhtan önce birlikte eve çıkmayı tasarlıyorduk. Ben aptalca bir sebep yüzünden bunu ertelemiştim, ama şu an nedenini hatırlayamıyordum. Bradley yaşam planımı anlayan ve bu konuda benimle tamamen hemfikir olan tek kişiydi. Tıpkı benim gibiydi. Düzenli, kararlı ve zeki... Dünyanın geri kalanı için ne yazık! Planlamanın ve kararlılığın değerini anlamıyorlarsa, canları cehenneme! Bradley ve şirket dışında hiç kimseye veya hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Bunu düşününce göğsümü parçalayan fiziksel acıyı görmezden geldim.

Telefonumun sesi Ruby'nin aradığını haber verdi. Masamın ucuna doğru eğildim, ahizeyi kaldırdım. Ruby'nin özür dilemesini dört gözle bekliyordum. Zarif bir tutum sergilemeyi ve söyledikleri içimi parçalamamış gibi davranmayı planlıyordum. Daha sonrasında eskisi gibi devam edebilirdik, elbette Ruby işini daha iyi yapardı. Yüzümde gergin bir gülümseme belirdi.

“Efendim?” dedim, soğuk bir gurur ifadesi sesime hükmediyordu.

“Üçüncü hatta sana telefon var. Mahkemeden biri.”

“Kimmiş, Ruby?” diye sordum, aniden tedirgin olmuştum. Küçük tartışmamızın ardından saçma sapan telefon bağlamalarından birini daha yapacak kadar yüzünüzce davranıyordu. En azından bir isim, bir bölüm ve bir dava dosya referansına ihtiyacım olduğunu biliyordu. *Tanrım, bu kadının sorunu ne?*

Ruby'nin sesi son derece sakın, son derece sıradandı, sanki iki dakika önce ciddi bir görüşme yapmamışız gibiydi. “Kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Ruby. “Evlenme izni belgesi bölümünden biri.”

“Ah!” Kaşlarımı çattım, nefesim tamamen kesilmişti. “Beni neden şimdi arıyorlar? İzin belgesini almak için randevum bu hafta sonuna doğru olacaktı. İşleri asla hızlandırmazlar veya vaktinden önce yapmazlar.”

Ruby ahizesine nefes vermekle yetindi.

Ruby ile medeni bir konuşma yapma ümidimi yitirerek, “Bağla,” dedim.

Telefonun bağlanmasını bekledim, aklımdan bir sürü soru geçiyordu. Bradley yemek firmasını ayarlamaktan sorumluydu, ben ise yasal işlemleri ve müzik topluluğunu ayarlayacaktım. Konuk listemiz çoğunlukla en önemli müşterilerimizi ve çalışma arkadaşlarımızı içeriyordu, yani bir noksanlık veya hata söz konusu olamazdı. Eğer o izin belgesini zamanında alamazsam mahvolurduk. Bir sürü para kaybetmeden ve başımız ağrımadan hiçbir şeyi yeniden planlayamazdık.

Telefon bağlandı. “Merhaba, ben Andie Marks. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba, Bayan Marks, ben Latisha. Evlilik izni için siz mi başvuruda bulundunuz? Annnnnndrea... ıh... Marks. Üzgünüm, yazınızı ciddiye okuyamıyorum. Bu formlara daha düzgün yazmalısınız.”

Kadının azarlamasını duymazdan geldim. *Şşş, tamam. Adliyede asgari ücretle çalışan bir memur sanki bana form doldurmak hakkında ders verebilirmiş gibi. Hukuk fakültesine gittiysen parmağını kaldır* “Evet, doğru... Benim...”

“İkinci adınız Lynn ve sosyal güvenlik numaranız 078-05-1120 mı?”

“Evet, bu da doğru... Bir sorun mu var?”

“Evet. Sizi o yüzden aradım. Formda yanlış cevapladığınız bir soru var. O yüzden tekrar buraya gelip yeni bir form doldurmanız ve boşanma ilamınızı da forma dâhil etmeniz gerekiyor. Tüm bunlar tamamlanana dek işlemlere devam edemem ve o ilam olmadan hiçbir işe yaramaz. Sistem formunuzu kabul etmez, o yüzden denemeye bile kalkışmayacağım. Ayrıca bunu sizin için değiştirmemi istemeyin, çünkü işler o şekilde yürümez.”

“Bekleyin! Ne?” Beynim düzgün çalışmıyor, kadının mantıksız sözlerini bana anlamlı gelecek bir cümle halinde toparlamaya çalışıyordu.

Kadın sesli bir şekilde iç çekti. “Numara yapmayın. Ciddiye, bugün, avukat oyunları oynayacak havamda değilim, tamam mı? Bugün bitmeden halletmem gereken on beş, hayır, on altı form var. Ve halledemezsem, takım lideri bir daha yakamdan düşmez, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Evet, anlıyorum, fakat hayır, numara yapmıyorum.

Ciddiyim. Hayatım boyunca hiç evlenmedim.” Karnımın içinde kocaman bir delik açılmıştı ve o delik erimiş lav doluydu. *Bu, başıma geliyor olmaz!* Eğer bir hata olduysa Bradley küplere binecekti. Bekârlığa veda için golf partisi ve diğer her şeyi planlamıştı. Üniversiteden dernek arkadaşları etkinliklerine katılmak için dünyanın dört bir tarafından buraya geleceklerdi.

Kadın kuşkucu bir sesle, “Evli olmadığınıza emin misiniz?” diye sordu.

“Eminim,” dedim. Liseden sonra muhtemelen McDonald’s Hamburger Üniversitesi dışında bir yere gitmediği belli olan adliyedeki bu iğrenç tip beni cidden tedirgin ediyordu. “İnanın bana, eğer nişanlımdan başka biriyle evlenmiş olsaydım, bunu bilirdim.”

Kadın, “Nevada’da hiç bulunmadınız mı yani?” diye sordu. Kadının sesinde şeytani bir gülümseme hissediliyordu.

Hatıralar birden üzerime hücum edip beni korkudan boğulmakla tehdit etmeye başlayınca gözlerim yandı. Az kalsın konuşamıyordum. Nevada’ya gitmiştim. *Ah, Tanrı beni kahretsin, Nevada’da bulunmuştum!* “Belki... Bir kez...”

“Ne zaman? İki yıl önce olabilir mi?”

Kalbim gerçekten gürültülü ve hızlı bir bas davul gibi çarpıyordu. Dokunmadan bile boynumdaki nabız atışını hissedebiliyordum. “Belki?” Sesim artık sadece bir gıcırtıdan ibaretti. *İki yıl önce... Kelly’nin bekârlığa veda partisiydi! Hayır, bu, başıma geliyor olamaz!*

“Sistemime göre... Gavin MacKenzie adında bir adamla, 10 Nisan 2011 tarihinde evlenmişsiniz. İmza, formdaki imzanızla eşleşiyor. Belki biraz daha düzensiz,

ama aynı imza... Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor mu? Gavin MacKenzie? Nedir bu? İskoç mu?"

Kalbim de beynim de her an patlayacakmış gibi geliyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve kafamdaki tüm kan boşalıırken çenem açık kaldı.

"Hanımefendi? Hâlâ orada mısınız?" diye soran kadının sesi sikkın ve uzaktan geliyordu.

Telefon elimden düşerek masaya çarptı. Sümenimin yanından hafif bir ses geliyordu. "Bayan Marks? Orada mısınız? İyi misiniz? Alo? Bu telefonu artık kapatıyorum. Bu tarz oyunlar için vaktim yok, size söylemişim."

Oda dönmeye başladı ve görüşümü tekrar netleştirmeye çalışarak gözlerimi defalarca kırpıttım. Ama görüşüm daralmaya devam etti, sonunda sadece iğne ucu kadar ışık görünen, uzun, gri bir tünel halini aldı.

Ruby'nin endişeli yüzü tepemde durur halde yerde uyanmadan önce, gördüğümü hatırladığım son şey buydu.

Uçak, Baker City, Oregon’a en yakın havaalanı olan Boise, Idaho’ya öğle yemeği vaktinde indi. Dün gece dairemde uykusuz bir gece geçirmiştım. Bradley’e şehir dışında bir müşteriyle, ertelememin mümkün olmadığı acil bir toplantıya katılmak zorunda olduğumu söyleyerek, işten sonra bara gitme teklifini geri çevirmiştım. Neyse ki, farklı bölümlerde çalışıyorduk ve Bradley müşteri dosyalarımın hepsi hakkında bilgi sahibi değildi. Aksi takdirde, başımın belada olduğunu anlardı. Ayrıca Ruby’nin *şu Bradley’den* bir şeyler saklamayı sorun etmemesinden dolayı da şanslıydım. Ruby uçak, otel ve araba kiralama rezervasyonlarımı yapmaktan adeta büyük zevk almıştı. Suçluluk duygusu bir ülsere dönüşüp beni için için kemiriyordu.

Ruby’nin oyuncak şans cücesini elime tutuşturduğunu hatırlamak, yüzümü az da olsa güldürerek acımı biraz olsun hafifletmişti. Koltuğuma bir zombi gibi oturup, o kadar yerin içinde Oregon’a gidip düzeltmek zorunda olduğum büyük hatayı açıklamaya çalıştığımda Ruby, “Bunu al,” demişti. İptal veya boşanma kararı alıp, adliyedeki

izin belgesi saçmalığını düzeltmek için bir haftadan daha az vaktim vardı, yoksa işim biterdi. Bir kez daha bekâr kalırdım. Yaşam planım hayal olurdu. Ruby beni, “Sana şans getirecektir,” diye temin etti. “Michael ile tanıştı-ğında bu bebek cebimdeydi, huzur içinde yatsın.”

Ruby yüzünde hoşnut bir ifadeyle başını geri eğip birkaç saniye tavana baktı.

Müstakbel kocasıyla tanıştığında cebinde neden yumrulu, plastik, gudubet bir oyuncak cüce olduğunu sormadım. Konuyla alakasızdı ve tüm enerjimi sadece konuyla alakalı gerçeklere saklamalıydım. Elimdeki nesneye baktım, bebeğin mavi ve mor komik saçları her yana doğru fırlamıştı. Bebeği çekmeceme kapatmak üzereyken Ruby arkasını döndü. Bebeği bırakmak yerine çantama attım ve bu saçma geziye onu da beraberimde götürdüm.

Beni araba kiralama acentelerine yönlendirecek işaretlere bakarak derin bir iç geçirdim. Bir hata olmalıydı, öyle olmak zorundaydı. Nasıl olur da Vegas’ta bir adamla evlenirdim ve bununla ilgili hiçbir şey hatırlamazdım? Böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı.

Ancak, bazen oluyordu işte. Kendimi istatistiksel geçerliliği olan bir grubun bir parçası olarak bulabilmeme yetecek kadar sık oluyordu. Keşfettiğim şeyi hatırlayınca, ayaklarım ve bacaklarım havaalanında çamur veya bataklık kumu gibi bir şeylere batıp çıkarak ilerliyordu sanki. Bu belayla baş etmek için motivasyonum, yok denecek kadar azdı.

Ofisimde yerden kalktığımda ve Ruby’i bir ambulansa gerek olmadığına ikna ettikten sonra araştırma moduna

girmiştim. Araştırma konusunda hiç kimse benim kadar iyi olamazdı, hem de hiç kimse... Özellikle de yasal bir boşluk bulmaya bu kadar odaklandığım zaman... Bana fakslanan evlilik belgesindeki sözüm ona kocamın adını ve önemli bilgileri araştırırken, Vegas'ta hatırlayamayacak kadar sarhoş topluluğa hizmet veren yirmi dört saat açık küçük evlendirme kiliseleri hakkında birçok gazete makalesine rastlamıştım. Onlardan birinde ben de bulunmuştum. Ve bundan hiç şüphem yoktu, orada bulunmuştum. Formdaki imzam gerçektir. Evet, imzam baştan savmaydı. Evet, eğri büğrüydü. Evet, hatta lekeliydi. Fakat kesinlikle bana aitti.

Enterprise araba kiralama şirketinin levhası başımın üzerinde belirdi. Üst dudağımı silerken elim titriyordu. Boise, yılın bu zamanında olabileceğini tahmin ettiğimden çok daha sıcaktı. Küçük valizimi omzuma takarak koridorda ilerledim.

Yaptığım araştırmaların tümü, önemli bir gerçeği ortaya çıkarmakta başarısızlığa uğramıştı. Evlilik işleminin tamamlanıp tamamlanmadığı... Gavin MacKenzie'nin nasıl görüldüğünü bile hatırladığımdan emin değildim. Hukuk firmasının kaynakları özgeçmiş sorgulaması alanında oldukça güçlüydü, fakat adamın resmini içeren bir şey çıkmamıştı. Gavin'in trafik kayıtları elimdeydi, kususuzdu, fakat Motorlu Taşıtlar İdaresi'nde vesikalık fotoğrafı yoktu.

Duyduğum öfke ve hüsrana yüzünden ağlamak istiyordum. Tüm bu karmaşa, yaşam planıma tamamen ters düşüyordu. Eğer Bradley bunu ondan sakladığımı veya

böyle aptalca, sorumsuzca bir şey yaptığımı öğrenirse düğünümüz iptal olurdu. O zaman ben de şu, mihrapta terk edilen kızlardan biri olurum. *İğrenç. Beni hemen şimdi vurun.* Ondan sonra *İş Cambazı* unvanım da kısa süre içinde elimden alınırdı. Çaktırmadan iki kişiyle aynı anda evlenmeye çalışan bir kızla kim hukuksal bir çalışma işine girmek isterdi ki? Şehrimizde kötü haberlerin son derece hızlı yayılması sinir bozucu bir durumdu. Onları evli olduğumu bilmediğime ikna etmeye çalışsam da kimse bana inanmazdı. Yetenekli bir hukukçu olarak bile, bunun ikna edici bir şekilde savunamayacağım bir iddia olduğundan emindim.

Gişedeki adam, “Enterprise’a hoş geldiniz. Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Evet. Bir rezervasyonum vardı.” Ruby’nin verdiği kâğıtları adama uzattım. Kâğıtların hepsi son derece intizamlı bir şekilde düzenlenmiş ve etiketlenmişti. Ruby oyununa etkili bir şekilde geri dönmüştü, hatta ofisten ayrıldığım sırada bana sarılmış ve beni öpmüştü. Sanırım bu, acınası hayatımda küçük bir avuntuydu. Hatta Ruby, beş kereden fazla küfretmeme rağmen beni azarlamamıştı.

Acentedeki görevli, bilgisayarına bir şeyler girdi, imzalamam için bana birkaç form uzattı ve sonra birkaç anahtar ile küçük siyah bir kutu verdi. “İşte, buyurun! Büyük Boise bölgesinde iyi eğlenceler. Haritaya ihtiyacınız var mı?”

“Hayır, GPS’i kullanacağım.” Adamın verdiği küçük aygıtı baktım. Aygıtın iş göreceğine tam anlamıyla güvenemiyordum, fakat haritalar konusunda berbattım.

Adam gülümsedi ve başıyla onayladı. Sandalyesini çevirip aksi yöne baktığında, gitmemi istediği belli olmuştu.

Dışarı çıkıp park alanına doğru yürüdüm ve görevlinin dosyaya yazdığı park yerini buldum. Orada durmuş beni bekleyen, parlak sarı ve siyah makineyi görünce kaşlarımı çattım. *Bu da ne? Binek çim biçme makinesi mi?* “Bu doğru olamaz!” dedim kendi kendime. Orada benden başka kimse yoktu. O yüzden kiminle konuştuğumu sandığımı bilmiyordum, fakat son yirmi dört saattir kafamın içinde binlerce konuşmanın geçmesi, kendi akıl sağlığımı sorgulamama yol açıyordu. Sesli olarak kendi kendime konuşmak da muhtemelen pek iyi sayılmazdı. Fakat lanet olsun! Bari taze tutmak için deliliğin seviyesini ara sıra artırıyorduk!

Anahtarlıktaki düğmeye bastım ve farlar bir defa yanıp söndü. Demek ki yanlış araba değildi. “*Bir Smart araba mı? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?*” Araba, yaban arısının sarı tonunda, devasa bir tekerlekli patene benziyordu. Hatta devasa bile sayılmazdı, belki sadece büyükçe bir paten denilebilirdi. Arı sokmasına alerjisi olan bir kız için, köy yollarında uçan devasa bir yaban arısı gibi görünmek kesinlikle kötü bir fikirdi.

Park alanında duran, gerçeğe uygun boyuttaki diğer elli arabadan birini almak için gidip tartışsam mı diye düşünüp taşındım, fakat beş saniye sonra bu fikirden caydım. “Boş ver!” dedim, aşırı kızgındım. “Dört litre benzinle on üç kilometre gitsek bari, değil mi?” Ses tonum hafifçe kendini kaybetme durumuna kaymıştı, ancak bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Zar zor dayanıyordum. Stres

beni tımarhaneye göndermeye yetecek kadar yoğunlu. Gözümün önüne sürekli Bradley'nin, "Evlendin mi? Tamamen yabancı biriyle mi? Las Vegas'ta mı? Sarhoşken mi? Elvis adında biri tarafından mı evlendirildin?" diyeceği geliyordu. Tamamen anlaşılamayacak kadar korkunç bir durumdu. Bradley, sırf onu tüm müşterilerinin, kulüp arkadaşlarının ve ebeveynlerinin önünde küçük düşürdüğüm için beni terk ederdi. Benden mükemmel bir nişanlı olmamı bekleyen bir sürü insan vardı.

Valizimi yandaki koltuğa attım ve park alanından çıktım. Pati çekip öfkemi tatmin edici derecede gürültülü ve uygunsuz bir şekilde gerçekten ifade edebilmeyi diliyordum. Fakat bir Smart arabanın pati çekmeyi bilmediğini çabucak öğrendim. Çim biçme makinesine uygun ebattaki motoru, bu kadarını yapacak donanıma sahip değildi. Bu araba sadece beni hemen hemen hiç dirsek mesafesi olmadan, çok benzinle A noktasından B noktasına götürmeyi biliyordu. Kendimi küçük sirk arabasıyla vızıldayarak gezinen bir palyaço gibi hissediyordum. Tek eksikğim biraz yüz boyası ve pofuduk ayakkabılardı. İlk başta palyaçoların taşıdığı şu pirinç kaplama klaksonumun da eksik olduğunu düşünmüştüm, fakat sonra direksiyona bastırınca durumun farklı olduğunu öğrenmiştim. Evet, bu doğruydı. Smart arabada bir palyaço klaksonu vardı.

Baker City, Oregon'a iki saatten biraz daha uzun süre sonra vardım ve otel odama girdim. Yıpranmış, eski odada yatağa oturarak, çirkin duvar kâğıdını seyrettim. Komodinin üstünde yanı başımda duran klasör, gizemli Gavin MacKenzie'yi bulmama yardım edebilecek bir sürü

bilgiyle doluydu. Artık sadece bunu kullanacak cesareti toplamam gerekiyordu. Ardından buradan ayrılabilirdim, birkaç yabancıya bir iki soru sorardım, verdikleri ipuçlarını izleyerek Gavin'in izini sürerdim ve onunla şu konuşmayı yapardım. Yani benimle yattığını ve sonra da muhtemelen bir de evlendiğini hatırlayıp hatırlamadığını soracağım konuşmayı... Karnıma kramplar giriyordu.

İlk durağım yerel restorandı. Baker City çok küçük bir kasabaydı, o yüzden filmlerde gördüğüm tüm o küçük kasabalara benzeyeceğini düşünüyordum. Herkes bir kahve ve turta için restorana gider, değil mi?

Tezgâh'ın önüne oturdum ve kafeinsiz bir kahve sipariş ettim. İlk hamlemi yapmadan önce ortalığı kolaçan ediyordum. Turta istememiştim, çünkü şu anda mideme pek güvenemiyordum. Karnım, son derece gergin bir kelebek sürüsüyle ağzına kadar doluydu sanki. Telefonum çantamın içinde titriyordu, fakat onu duymazdan geldim. Arayan Bradley veya her kimse, ben bir yol tarifi alana kadar beklemek zorundaydı.

Öncelikli hedefim hayatım boyunca soracağım en saçma sorulardan bazılarını soracak cesareti bulmaktı. Konuşmanın gidişatını gözümde şu şekilde canlandırmıştım:

Ben: *Gavin MacKenzie'yi tanıyor musunuz?*

Taşralı kişi: Kim soruyor?

Ben: *Karısı.*

Taşralı kişi: (boş boş bakıyor?) *Aloo—*

Bir hikâye uydurmadan Gavin'in izini sürmemin imkân-

nı yoktu. İkimizi de küçük düşürmeyecek iyi bir hikâyeye ihtiyacım vardı. Bir paket şeker aldım ve seçeneklerimi düşünerek şekeri fincanıma boşalttım. *Bir avukat olduğumu ve onu bir miras ile alakalı aradığımı söyleyeceğim.* Kahve fincanıma bakıp kaşlarımı çattım, çay kaşığını alıp şekeri karıştırdım. *Hayır, bu işe yaramaz. Akrabalarının adlarını öğrenmek isteyeceklerdir ve yanımda buna benzer bir bilgi yok.* Kahvemi karıştırdım, karıştırdım, karıştırdım. *Gavin'in bir yarışmada biraz para kazandığını söyleyeyim. Hayır, bu çok aptalca olur. Neyim ben? Publisher's Clearing House muyum?*⁵ Başımı salladım ve biraz daha şeker aldım. Şeker paketini aceleyle yırttım ve küçük, beyaz kristaller tezgâhın her yerine saçıldı. *Başka bir şehirden akrabası olduğumu ve soyağacımı araştırdığımı söyleyeceğim.*

“Nasıl gidiyor?” diye sordu bir kadın sesi. Garsonum tezgâhın arkasından bana bakıyordu ve benden bir cevap bekliyordu.

Kendime hâkim olamadım ve kelimeler ağzımdan aniden döküliverdi. “Gavin MacKenzie’yi arıyorum, onu tanıyor musunuz?” *Ah, lanet olsun! Kadın, “Nasıl gidiyor?” diye mi, yoksa “Ne yapıyorsun?” diye mi sormuştu?* Tenim kıpkırmızı kesilip yanmaya başlamıştı ve bir peçeteyle yelpazelenmemek için kendimi zor tutmuştum. Az önce bunu pat diye söylediğime inanamıyordum. Soğukkanlılığımı korumakla ilgili mükemmel planıma ne olmuştu? *Aaah! Bazen kendimden tamamen nefret ediyorum.*

“Mack’i elbette tanıyorum. Mack’i herkes tanır. Fa-

5 Çekilişler, ödüllü oyunlar ve piyango etkinliklerini kullanarak çeşitli dergi abonelikleri ve ticari ürünleri halka posta ve internet yoluyla doğrudan pazarlayan bir Amerikan şirkettir.

kat annesi ve büyükannesi dışında hiç kimse ona Gavin demez.” Kadın gülümsedi, mutluluk hissi karaca kahvesi gözlerine pek yansımamıştı. Kadının isim etiketinde “Hannah” yazıyordu. Sarı saçları biraz fazla cırtlak ve yüzünde haddinden fazla makyaj olsa da, Hannah sevimli biriydi. Benden birkaç santim daha uzun olduğunu ve hemen hemen aynı yaşta olduğumuzu, belki de benden bir iki yaş daha büyük olduğunu tahmin ediyordum. Tamamen klişe bir restoran garsonu gibi görünmesini engelleyen tek özelliği, ağzını şapırdatarak sakız çiğnemesiydi. Hannah bana Candice’in taşralı versiyonunu hatırlatıyordu. Arkadaşım aklıma gelince yüreğim cız etti. Candice ile konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Ben bu durum için iş tempomu suçlarken Ruby şu *Bradley*’yi suçluyordu.

“Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz? Yani Mack’i?” diye sordum.

“Sen kimsin ve onu ne için bulmak istiyorsun?” Kadın öylece karşımda dikiliyordu, kahve demliğini elinde tutuyordu, kalçasını yana doğru kaldırmıştı ve ben itiraf edene kadar orada durmaya kararlıydı.

Söylemek üzere olduğum yalanlardan dolayı kulaklarım yanmaya başlamıştı. “Ben... Şey... Andie. Ve onu soyağacı çizelgemi tamamlayabilmek için arıyorum.”

“O da ne? Okul projesi filan mı?”

“Evet,” dedim. Aklıma aniden bir yalan gelmişti ve bu yalan hızla zapt edemediğim bir saçmalık çağlayanına dönüşmüştü. “Üniversitede özel bir ders görüyorum ve bu derste aile ağacımızla bilgilerimizi toparlıyoruz. Ve onun ailesi, yani MacKenzie ailesi... Onlar da benim

soyağacımda. Sanırım. Daha net olmak gerekirse, Baker City'den MacKenzie ailesi..."

Arkamdan gelen pürüzlü bir ses korkudan tüylerimi ürpertti.

"Luceo non uro!"

Taburemde arkamı döndüm. "Ne?" Arkamı dönerken kahvemi tezgâha çarptım. Elim ve tezgâhın her yerine kahve sıçradı, fakat dökülen kahveyi temizlemekle uğraşmadım. Çünkü insan-ayı-domuz karışımı dev bir yaratık tarafından yenmek üzere olduğumdan endişe duyuyordum.

Adam bir kez daha, *"Luceo non uro!"* diye bağırdı ve sonra güldü. Adamın ağzı tümüyle dolaşık, bakımsız sakallarla kaplıydı. Dişlerini ve dilini görür gibi oldum ve kendimi biraz olsun daha güvende hissettim. Dişsiz bir insan-ayı-domuz yaratığı fikri beni nedense muazzam dişli bir yaratıktan daha fazla korkutuyordu. Şu anda beyin hücrelerimin hepsini kullanamadığımı açıklı.

Garson hafifçe burun kıvrarak, "Evet, doğru söylöyorsun," dedi.

Adamın bana saldırmak veya beni yemek üzere olduğunu anladığımda sonunda sesimi yeniden bulmuştum. Adam sadece orada durup bana tepemden bakıyordu ve Latince konuşuyordu. Hatta çok küçük bir ihtimal de olsa sanki gülümsüyordu, fakat adamın yüz dekorasyonu olarak kullandığı kahverengi tüylü halıdan dolayı tam olarak ne olduğunu söylemek imkânsızdı.

Boğazımı temizleyerek sesime biraz takviyede bulundum. "Özür dilerim, ne dediniz?"

Adamın sesi nazik ve yumuşak çıkmaya başladı. Restoranlarda kadınlara homurdanmadığı zamanlarda pekâlâ

bir kitap anlatımcısı olabilir. “*Luceo non uro*. Bu, MacKenzie kabilenin sloganıdır.”

“MacKenzie kabilesi mi?”

Adam, başını kaldırdı. “Kabilenin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Cehaletimi örtbas etmek için ona en iyi *şaka-yapıyor-olmalısın* bakışımla karşılık verdim. “Elbette biliyorum. Saçmalamayın. Bir proje hazırlıyorum.”

“Ben de öyle dediğini duydum. Hangi okula gidiyorsun? Çok ilginç bir projeye benziyor.” Adamın ses tonu birden bire insan-ayı-domuz karışımı yaratıktan kültürlü bir akademisyenin sesine dönüşmüştü.

Alice ile aynı tavşan deliğine düştüğümün ya da uçuş sırasında bana gizlice yasa dışı bir şeyler içirildiğinin su götürmez bir olasılık olduğuna karar verdim. “Sadece bir eyalet üniversitesi... Yaşadığım yer olan Florida’da. Oduka küçüktür, eminim orayı hiç duymamışsınızdır.”

Adam ellerini arkasına koyup topuklarının üstünde hafifçe sallanarak ve sabırsızlıkla bekleyerek, “Duymamış olabilirim, ama duymuş da olabilirim,” dedi. “Adını duyanaya kadar bilemem.”

“Palm Beach Devlet Üniversitesi?”

“Soruyor musun yoksa söylüyor musun?” dedi. Adamın sakalı oynadı. Tüylü karmaşanın yukarı doğru kaymasını bir tebessüm olarak algıladım.

“Söylüyorum.” Kısmen kahveme doğru geri dönerek pisliğimi peçetemle temizlemeye koyuldum. “Peki, sloganı tekrarlar mısınız?”

“*Luceo*, yani ‘parlamak’; *non*, yani ‘olumsuzluk eki’; ve *uro*, yani ‘yanmak.’”

“Yanma, parla!” dedim kendime söyler gibi. Neden bu söz bende bir şeyler çağrıştırıyordu? Neden bu sözü daha önce bir yerlerde duyduğumu düşünüyordum?

“Şirin sayılır, değil mi?” dedi Hannah.

Bana şirinden ziyade seksi gelmişti, fakat yine de gülümsedim ve başımla onayladım. Bu karmaşanın bir an önce hallolmasını istiyorsam, yerel halkla iyi geçinmeliydim.

“Yani oralı mısın?” diye sordu Hannah.

Kadın, kahve demliğini tezgâhta ikimizin arasına koydu. “Yani Floridalı mısın?” Biraz daha kafeinli lezzetten almak için ona el sallayan en az üç kişiyi görmezden geliyordu.

Başımı sallayarak onayladım. “Evet, orada yaşıyorum. Buraya sadece araştırma için geldim.”

Hannah beni çözmeye çalışıyormuş gibi dudağını çiğneyerek, “Telefon etme imkânın varken sırf araştırma yapmak için çok uzun bir yol kat etmişsin,” dedi. Restoran Barbie’sinin yalanlarımı ortaya çıkarmak üzere olduğunu düşünmek beni tedirgin ediyordu. Hannah’nın beni suçüstü yakalamaktan son derece mutlu olacağı izlenimine kapılıyordum.

“Evet, aramayı denedim, fakat MacKenzie kabilesine bu yolla ulaşmak anlaşılan çok zor.”

“Kimi aramayı denedin?” diye sordu Hannah.

Kadının soruları, cevap verme isteğimi azaltmaya yetecek derecede yoğun bir hal almaya başlamıştı. “Hatırlayamıyorum. Notlarım yanımda değil.” Yalan, yalan ve daha fazla yalan. Ayaklarımın dibindeki omuz çantasında oyuncak bir cüce ve MacKenzie ailesi hakkında bulabildiğim her şey vardı. Ne yazık ki, elimde bir adres olarak

sadece kasabanın ortasında bir posta kutusu ve hiç kimse-
nin cevap vermediği bir telefon numarası vardı.

“Gavin’i neden arıyorsun?” diye sordu Hannah. Kadının ses tonu sahiplenici bir hava almıştı. Sadece özel kişiler ona gerçek adıyla hitap ettiğine göre, şu anda pekâlâ Gavin’in *diğer* karısına bakıyor olabileceğimi fark ettim. *Uçaktan iner inmez bir yığın at pisliğine basmış olma şansım ne acaba?* Kadının hafif asi ifadesine baktım ve cevabı hemen anladım. *Görünüşe göre, oldukça fazla.* Kadının parmağına baktığımda parmağında yüzük olmadığını gördüm. Rahatlayarak nefesimi yavaşça bıraktım. Kadının ve hâlâ arkamda duran insan-ayı-domuz yaratığın bu konuşmadan dolayı ne kadar gerildiğimi fark etmemelerini umuyordum.

“Eğer araca ihtiyacın varsa, ben MacKenzie çiftliğine doğru gidiyorum,” dedi boz ayıya benzeyen adam.

Adama bakmak için arkamı döndüm, ama dönmeden önce Hannah’nın yüzünde oluşan sert ifadeyi yakalayabilmişim.

“Gerçekten mi? Bu harika olur. Sizi arabamla takip edebilirim.”

Adam restoranın ön camından direkt Smart arabama baktı.

Adam sadece, “Hiç tavsiye etmem,” dedi.

Bu adamla bir aracın içinde kapalı kaldığımı hayal ettim ve göze almak istediğim belirli riskler olduğu gibi almaya niyetli olmadığım riskler de olduğuna karar verdim. “Sorun değil. O küçük araba çok hiddetlidir, sizi şaşırtacaktır.”

“Nasıl istiyorsan öyle yap. Artık gitmeye hazır mısın?”

“Fakat henüz kahvesini bitirmedi,” dedi Hannah, bunun için çok da üzölmüş gibiydi.

“Bekleyebilirim,” dedi adam.

Ayağa kalktım. “Gerek yok. Zaten çok fazla şeker katmışım.” Tezgâhın üstüne biraz para bıraktım, aslında kahveyi ve cömert bir bahşişi karşılayacak kadar fazlaydı. “Teşekkürler, Hannah.”

Hannah kaşlarını çatıp bana baktı. “Adımı nereden biliyorsun?”

Manalı bir şekilde isim etiketine baktım. “İh, tahmin ettim.”

Hannah gözlerini kısarak tehdit eder bir ses tonuyla, “Gözüm üzerinde, Abby,” dedi.

“Adım *Andie*.”

İnsan-ayı-domuz adam, “Bırak artık, Hannah Banana,” dedi ve ricasının bitiminde iç çekti.

“Kes sesini, Boog! Artık bana ne yapacağımı söyleme, anladın mı? Ve bana o isimle hitap etmeyi kes!”

Omuz çantamı aldım, mutsuz Hannah Banana’yı arkada bıraktığım için çok mutluydum. Kadının yabancılarla bir derdi olduğu belliydi, o yüzden gitme vaktim gelmişti. Dahası, şansım yaver giderse ve şu MacKenzie çiftliğini akşam yemeğinden önce bulursam yarın öğlen evde olabilirdim. Bu küçük sorunu halledip hiç kimsenin bula-mayacağı küçük bir kutuya kapattığımı hayal ettiğimde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Hadi, beni izle. Şuradaki mavi kamyonette olacağım. Bizi yaklaşık otuz dakika sürecek bir yol bekliyor.”

Adamın sözleri kafama dank ettiğinde yürümeyi bıraktım. “Otuz dakika mı?” diye sordum.

Adam cevap vermedi. Restoranın kapısından çıktı ve onu izlemem için beni orada öylece bıraktı.

Yolculuğun ilk kısmı çok kolay geçti. On beş dakika boyunca sorunsuz bir yol vardı, hava güzel olduğu için camları açmıştım ve sesim süzülerek rüzgâra karışıyordu. Radyoda “Walking On Sunshine” çalıyordu. Şarkının sözlerini avazım çıktığı kadar bağırarak söylüyor, bey-nime salgılanan mutluluk hormonunun zevkini çıkarı-yordum. *Hayat güzel! Hayat muhteşem!* Yaşam planıma doğru seyahat etmek için yeniden yola koyulmuştum. Kendimi uçakta kucağımda imzalanmış fesih evrakları ve yüzümde bir gülümsemeyle hayal ettim. Bu zafer resmi-nin içinde tepsimde duran bir kokteyl bile vardı. Hatta belki birinci sınıfa bile terfi edebilirdim.

Şarkım bitmek üzereyken insan-ayı-domuz adam, namı diğer *Boog*, iki şeritli asfalt yoldan saparak tek şe-ritli toprak bir yola döndü. Aslında buraya yol demek bile cömertlik sayılırdı. Daha çok bir patikaya benziyordu. Adamın büyük tekerleklerinin iki taraftaki otları ezerek ilerlediğini görünce bir palyaço arabası kullandığım için mutlu hissettim.

Ancak mutluluğum mümkün olabileceğini sandığım-

dan çok daha kısa sürdü. Hayatım tam beş saniyede patlayarak sorunsuz ilerlemekten *Elm Sokağı'nda Kâbus'a* dönüştü. Gerçek anlamda *patladı*. Yani, patlak lastikteki gibi patladı. Devasa kamyonetinin yerden kaldırdığı toz bulutundan Boog'u görmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki yoldaki kocaman çukuru görmedim. Tekerleğim çukura girdi ve sonra çıkmak istemedi. Aracın tümü dengelessiz duruyordu, yolcu kısmı sürücü kısmından daha aşağıdaydı.

Gaz pedalına bastım ve araba hafifçe sallandı, fakat sonra kulağıma sadece dönen tekerleklerin sesi geldi. Palyaço arabasının ve benim işimiz bitmişti.

Başımı kaldırdığımda Boog'un kamyonetinin uzaklaşarak daha küçük görünmeye başladığını gördüm. Boog yoldaki çukurları otobanda gittiğinden daha yavaş gitmek için bir sebep olarak görmüyor gibiydi. Adamın dikkatini çekmek için palyaço arabasının klaksonuna defalarca bastım, fakat görünüşe göre Boog beni duymuyordu. Kısa süre içinde bir toz bulutunda gözden kayboldu.

Arabadan indim ve arabanın diğer tarafına dolandım. Ön tekerlek inmişti ve çukura iyice saplanmıştı. "Lanet olsun!" Çığlık attım ve arabayı tekmeledim, bu sırada ayak parmağımı incittim. "Of-of-of-of-OF!" diye bağıryor, tek ayağımın üzerinde zıplayarak artık sadece arabayı değil parmağımı da hallettiğim için endişeleniyordum. Deli gibi zıplayarak küfürler savurduğum sırada yakındaki ağaçların ve çalılıarın arasından bir at ile sürücüsü çıkageldi.

Atın sırtındaki adam, “Anlaşılan başınız belada,” dedi.

Hangisinin daha güzel görüldüğüne karar vermiyordum. At bir renk cümbüşüydü, adam ise geniş göğüslüydü, kalçaları dolgun ve sıkıydı. Kovboyların reklamlarda kot pantolonlarının üzerine giydiği, şu pantolon koruyucu deri zımbırtılardan giymişti. Eğer tahminde bulunmam gerekseydi, benden birkaç yaş küçük olduğunu söylerdim. Bana daha önce gördüğüm birini hatırlatıyordu, fakat tam olarak kim olduğunu çıkaramıyordum. Aklımdan eskiden izlediğim bir Kızılderili filminde gördüğüm bir film yıldızı olabileceği geçti. Burası ünlülerin takılmaları için iyi bir yer olurdu. Hiçbir paparazzi aptalca bir fotoğraf için bu çöle gelerek onca yolu kat etme zahmetine girmezdi.

“Bu ne tür bir araba böyle? Elektrikli mi?” Kovboy, atını bana doğru sürerek, palyaço arabamı incelemek için yaklaştı.

“Elektrikli değil. Bu bir Smart Araba. MacKenzie kabilesinden olma ihtimaliniz var mı acaba?”

“Olabilir,” dedi kovboy. “Kimin sorduğuna bağlı...”

Atından indi ve ilerleyerek kötü durumdaki tekerleğimin yanında durdu. Çömelerek elini tekerleğin üstüne koydu.

“Adım Andie ve Gavin’i bulmak için buradayım. Sen o musun?” Onun Gavin olmadığından oldukça emindim. Tanrı aşkına! Altın sarayıma kabul ettiğim ve evlendiğim adamla ilgili bir şeyleri herhalde tanırdım. Bu adam bana tamamen yabancı gelmişti.

Kovboy, ayağa kalktı. Hâlâ tekerleğe bakıyor, fakat başını sallıyordu. “Hayır. Gavin olmadığıma adım gibi eminim.” Tek bir şık hareketle atma geri bindi ve hayatının her gününde bunu yapıyormuş gibi bacağını eyerin üstünden sarkıttı. Eskimiş deriyi gıcırdatıp oynatarak hayvanın başını Boog’un kamyonetinin gittiği yöne doğru çevirmek için yularları kullandı. Diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı ve botlarını atın yan taraflarına vurdu. Hayvan, kuyruğunu sallayarak harekete geçti.

Beynim gözlerimin gördüklerini algılamaya çalışırken ağzım açık kalmıştı. *Beni... öylece bırakıyor mu?* Kovboyun gerçekten gittiğine inanamıyordum, fakat yaptığı tam da buydu, hem de arkasına bir kez olsun bakmadan.

Sesimi yükselterek, “Beni burada mı bırakacaksın?” diye sordum.

Kovboy cevap vermedi, o yüzden arkasından koşmaya başladım. “Hey! Seninle konuşuyorum! Beni burada ölümüne mi terk edeceksin?”

Kovboy, arkasına dönüp bakmadan sakince, “Ev o kadar da uzak değil,” dedi. “Ölmezsin.”

Sonraki saat boyunca o yolda gördüğüm son ulaşım aracı umudu kovboyun atının devasa poposuydu. Fakat o yolda gördüğüm son *canlı*, kovboyun atı değildi.

Yolun yaklaşık bir buçuk metre ötesindeki bir grup kayadan gelen hışırtı sesinden dolayı sıçrayarak, “Ah! Tanrım!” diye bağırdım. Kayaların arasındaki gedikten bir şey çıktığında ve yola doğru sürünmeye başladığında sesim yarı çığlık, yarı fısıltı gibi çıkmıştı. “Çıngıraklıylan mı? Dalga mı geçiyorsun?” Topuklu ayakkabılarım dünyanın en kötü koşu ayakkabılarıydı, fakat bir anda koşu ayakkabısına dönüşmüşlerdi. Engebeli araziye ve acıyan parmağımı önemsemeden, sadece tepeden tırnağa yılan zehriyle dolarsam düğünümü kesinlikle kaçıracağımı düşünerek yolda hızla koşmaya başladığımda çantam kalçama çarpmaya başladı. Kendimi bu yolun kenarında şişmiş, zehirlenmiş bir ceset olarak hayal edebiliyordum ve bu görüntü bana sekiz santimlik topuklarla ulaşabileceğimi bilmediğim bir hız kazandırmıştı.

Yavaşlamak zorunda kalacak kadar yaralanmadan önce dizlerimin üstüne iki kez düştüm. Toza her battığımda kendi çantam tarafından ölümüne dövülüyordum ve bunun hiç de yardımı olduğu söylenemezdi. Yere doğru eğilip bileğime tutunarak ayağa kalkmaya çalışırken çantam bir kez daha başımın yan tarafına çarptı ve “Kahretsin,” diye homurdandım. Ayakkabımın ucu toprak yol yerine taşla denk geldiğinde ayağımı iyice burkmuştum. Çantamın kemerinin arasından baktım ve saçımı üfleyerek yüzümden çektim. Burada her şey aynı renkti. Sarımsı kahverengi... Ve neyin taş, neyin yol ve neyin içine düşülecek lanet olası bir çukur olduğunu anlamak imkânsızdı.

“Ooohhhh mmmmm rrrrr!” Vahşi bir kadın gibi inliyordum, acıyı ayağımdan çıkarıp atmosfere göndermeye çalışıyordum. İşe yaramıyordu. Ayakkabı ayağımdayken

topallayarak yürümeyi denedim. Ancak bu da işe yaramadığı için ayakkabıyı çıkardım. Ayakkabım çantama sığmazdı, o yüzden ayakkabıyı elimde tuttum. O ana dek karşılaştığım yılanlara, örümceklere ve at popolarına, “Baker City berbat bir yer!” diye bağırdım. “Bu cehennem çukurundan çıkıp, bütün normal insanların yaşadığı Doğu Yakası’na dönmek için sabırsızlanıyorum!” Oyuncak cüceyi çantadan çıkardım ve ona baktım. “Sözde bana iyi şans getirecektin, seni küçük pislik.” Kolumu geriye doğru çektim. Küçük haini tozun içine fırlatmaya hazırlanmıştım, fakat son anda Ruby’nin bu lanet şeyden bahsederken nasıl da ruhani bir havaya büründüğünü düşünerek vazgeçtim. Tekrar yürümeye başladım, oyuncak cüceyi elimde sımsıkı tutuyordum.

Güneş, başıma, boynuma vuruyordu ve yanımda güneş kremi getirmiş olmayı diliyordum. Tenimin kavrulduğunu hissedebiliyordum. Kavrulan tenimin kokusu daha sonra çekeceğimi bildiğim acıyı bastırarak midemi bulandırıyor. Birkaç dakika geçici bir koruma olarak çantamı başıma koydum, fakat sonunda pes ettim. Çantam çok ağırdı ve taşımam gereken aptal ayakkabılarımla oyuncak cüce vardı, bu yüzden tek elimi kullanabiliyordum. Sonunda, çantayı omzumda taşımaya çalışmaktan vazgeçtim ve tozun içinde arkamdan sürükledim.

Hayatta kalma şansımın yüzde yirmi beşten daha az olduğunu tahmin ettiğim noktaya geldiğimde ileride bir bina gözüme çarptı. Belki de bir evdi. Ya da bir ahırdı. Bulanıklaşan görüşümle dalgalanan sıcaklıktan dolayı kesin olarak söylemek zordu. Orası her ne ise, üzerinde bir çatı vardı ve muhtemelen içinde de bir musluk vardı.

Acı içinde topallamaya devam ederken elimdeki ayak-kabıyı eve doğru uzatarak, “Su,” dedim. Arkamdan ve yanlardan gelen başka tıkırtılar duydum, fakat hiç yoktan buz gibi soğuk limonata yaratamayacağım gibi onlardan da daha fazla kaçamazdım. Ah, şu anda soğuk bir şeyler için neler vermezdim. Limonatayı kafama dikip içerdim ve bardağı muhtemelen yolda hemen arkamda duran tüm yılanlara, son bir kez düşmemi bekleyen koca yılan sürüsüne fırlatırdım.

Evin etrafındaki geniş arazi parçasını çevreleyen çitin kapısına varmak üzereyken suratımı yere çarpmamla sonuçlanan son düşüşümü gerçekleştirdim. Parmağım başka bir taşa, çukura veya yılan gibi bir şeye takıldı. Yol beni hiç de misafirperver olmayan bir şekilde karşılamak için ayaklanmıştı. Baker City, Oregon’un gerçek anlamda çok yakından ve hususi bir şekilde tadına bakmıştım. Yolun ortasında sırtüstü döndüğümde ağız dolusu toprağını tükürüyordum.

Başımın üzerinde, orta kısmında bir arma bulunan devasa bir kemerli giriş vardı. Armaya alevler ve bir halat resmi kazınmıştı ve üzerinde üç Latince kelime vardı. *Luceo non uro.*

Kelimeleri sesli olarak fısıldadım. “*Luceo non uro.* Yanma, parla.” Gözlerimi kapattım ve kendimden geçtim. Kovboy şapkasıyla kot pantolon giyen ve belinde sarı metal renginde bir kemer tokası bulunan bir adam hatırlıyordum. Bu sözler o kovboyun bana söylediğini hatırladığım son şeydi.

Yanma, parla.

Bir kadının, “O halde onu kaldır, lanet olsun!” dediğini duydum. “Senin sorunun ne, oğlum? Böyle yapmamalısın!”

“Of, o gayet iyi. Sadece numara yapıyor. Elindeki o şey ne?”

“Kurumuş dudaklarına bak, aptal! Susuz kalmış ve bileğini veya bacağını incitmiş. Şu ayağının tabanına bir bak. Tüh tüh, ayakkabısız olan ayağı kanıyor.” Erkeğin aksine kadının sesi son derece endişeli ve ilgili geliyordu.

“Burada olup onu taşıması gereken kişi Mack. Buraya benim için değil, Mack için geldi.”

“Daha sonra hepsini dinleyeceğiz, fakat şimdi onu güneşin altından alıp oturma odasına götürmeni istiyorum, derhal. Ayrıca, bir daha benimle küstahça konuşursan önümüzdeki üç hafta boyunca hayvanları dağlama görevini tek başına yapacaksın.”

“Tanrı aşkına, anne, çirkinleşmene gerek yok! Yapmayacağım demedim. Sadece Mack’in sorunlarıyla benim değil kendisinin uğraşması gerektiğini söyledim. Onun sorunlarıyla uğraşmaktan bıktım.”

Surata inen bir şaplak sesi yarı baygın halimde gülümsememi sağladı.

“Sakın ha, Ian MacKenzie! Yetişkin bir erkek olduğunu düşünebilirsin, fakat spatulamı ortaya çıkarıp sana tepeleme bir porsiyon çıplak popo gözlemesi sunmak benim için kesinlikle hiç sorun olmaz, duydun mu?”

Zoraki söylendiği belli olan, “Evet, hanımefendi,” sözlerinden önce yüksek sesle iç çekildiğini duydum.

“Şimdi sana söylediğimi yap ve kıza karşı nazik ol. Kızcağız MacKenzielere hepsinin bir grup vahşi moron olduklarını sanacak.”

Adam konuşmaya çalışıp bunun yerine gülererek, “Anne!” dedi. “Bu hiç de hoş değil, haksız mıyım? Çocuklarına vahşi moronlar demek... Tanrım!”

“Ne görürsem onu söylerim. Sizi içeride bekliyor olacağım. Şimdi işe koyul.”

Çakıl taşlarını ezen ayak sesleri giderek uzaklaştı ve beni vahşi moron Ian MacKenzie ile tek başıma bıraktı.

“Gülümsediğini görüyorum. Mor saçlı küçük arkadaşınla hasta numarası yapmayı bırakıp bir ara koca kıcını yerden kaldırmama yardım edebilirsin artık.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Afedersin? Sen az önce popoma hakaret mi ettin?”

Ian omuz silkti, adamın yüzü ifadesizdi. “Ne görüyorsam onu söylerim ve bunun için özür dilemem.”

Şu anda hemen ayağa kalkıp annesi ona her ne için söz verdiyse ondan tepeleme bir porsiyon vermek istedim. Ayağa kalkmaya çalışarak, “Senin aptal yardımına ihtiyacım yok,” dedim. Adamın uzattığı eline vurarak onu ittim. “Bana dokunma, seni vahşi moron!”

“Ah, bu çok hoş... Engelli insanları, durumlarını bir hakaret olarak kullanarak küçük düşürmek...” Ian geriye

çekildi ve bana bolca yer açıldı. “O halde devam et, kendi başının çaresine bak. Ben burada durup hemen arkandaki çingiraklı yılanı vuracağım.”

Çılgılık atarak arkamı döndüm. “Ne?” Dönerken aynı anda geri çekilmeye çalışmışım ve ne yazık ki tek ayak-kabıyla yapmayı beceremediğim bu hareket birleşimi beni bir kez daha yere devirdi. Yılanla aramdaki mesafeyi olabildiğince açmak için yengeç gibi yürüdüm, koca popomu yolda sürüdüm ve güçlkle ilerledim.

Ümitsizce önce çalılara sonra da başımı kaldırıp Ian’a bakarak nefes nefese kalmış halde, “Nerede?” diye sordum.

Pislik herif gülüyordu.

Kafama dank etti. “Orada bir çingiraklı yılan yoktu, değil mi?”

Ian bana gülmeye devam ederek başını salladı, adamın gözlerinden yaş gelmişti. “Vay canına! Mecbur kalınca kesinlikle kaçabiliyorsun.”

Tokadımın deri pantolon korumasından geçtiğine emin olarak Ian’ın bacağına sertçe vurdum. “Ayağa kalkmama yardım et, serseri! Bileğim berbat durumda ve artık senin sayende kıyafetlerim de mahvoldu.” Bu takım elbiseyi çılgın kuru temizleme sihri bile kurtaramayacaktı. Ayrıca bu takımı en sevdiğim mağazadan daha geçen ay satın almıştım. Kasabanın girişindeki levhaya bir slogan koymaları gerekiyordu. “*Baker City, Dünyanın En Tozlu Yeri.*”

Ian yere doğru eğildi ve beni koltukaltlarımdan tuttu. Tek bir hareketiyle ayaktaydım ve Ian’m önünde duruyordum. Lanet olsun, adam güçlüydü. Omuzları neredeyse bir buçuk kilometre genişliğindeydi.

Ian omzunu hafifçe indirip elini uzatarak, “Kolunu omzuma at,” diye emretti.

“Olmaz.” Ian’ın elini ittim.

Ben yanında olduğum halde öne doğru ilerlemek üzereydi, fakat sonra durdu. “Neden olmaz?” Ian dönüp bana baktı. Bu kadar yakınımdayken sonunda yüzüne iyice bakabilmişim. Çok tanıdık geliyordu. *Muhtemelen, ağabe-yiyle kazara evlendiğim içindi.*

Beynimle ağzım arasına engel koyamadan önce, “Sen ve Gavin ikiz misiniz?” diye sordum.

“Hayır, alakası yok.” Ian omzunu yeniden indirerek kolumun altına doğru itti. “Hadi, annem derimi yüzmeden önce seni içeri götürmeliyim.”

“Jemima Teyze⁶ muamelesi görmek için biraz fazla büyük değil misin?” diye sordum, Ian’ın yardım etmesine daha fazla direnmemeye karar vermişim. Yardımı olmasa gerçekten yürüyemezdim. Beni burkulmuş bileğimden ziyade muhtemel güneş çarpması daha kötü yapmıştı.

Ian kıkırdadı. “Annemi tanıımıyorsun, değil mi?”

“Hayır, hiçbirinizi tanıımıyorum.” Topallayarak yürümeye devam ettim. Ian’ın desteğini takdir ediyordum, fakat bunu sesli olarak itiraf etmekten nefret ediyordum.

“Hiçbirimizi tanıımıyorsan, o halde burada Gavin’i sorarak ne yapıyorsun?” Kendimle mücadele içindeydim, ona gerçeği mi söylesem, yoksa soyağacı hikâyeme devam mı etsem, diye merak ediyordum. Bir aile ağacı projesi için sadece Gavin’in izini sürüyor olmam mantıksızdı, fakat yalan söyleyerek devam etmek gerçeği söyle-

6 Amerika’nın en ünlü ve köklü akça ağaç şurubu markasıdır. Markanın reklam yüzü olarak her an spatulasını arkasından çıkarmaya hazır halde bekleyen, tombul, anaç bir zenci kadın kullanılmıştır.

mekten daha kolaydı. Hatta burada Gavin'in ailesine ait arazide durup hedefime ulaşmak üzereyken bile, gerçek hayat aşırı büyük ve korkutucuydu.

“Aile ağacımı araştırarak bir proje yapıyorum ve karşıma Gavin'in adı çıktı. Sadece ipuçlarını takip ediyorum.” Kendime bunun tamamıyla yalan sayılmadığını söyledim, yüzümün yanmasına yol açan suçluluk hissini hafifletmeyi umuyordum. Nevada Eyaleti'nin kayıtlarına göre resmi olarak MacKenzie aile ağacının bir parçasıydım. Aslında ağacın dallarından birinde Gavin'in hemen yanında duruyordum. Eğer gerçekten bir proje yapıyor olsaydım, tüm bunlar mantıklı gelirdi. Yani kısmen... Biriyle evlenip evlenmediğini hatırlamama kısmı hariç...

“Vay canına! Kulağa ilginç geliyor,” dedi Ian, fakat ses tonundan ciddi olmadığı seziliyordu. “Önce Utah'a mı gittin?”

“Neden öyle yapacaktım?” Sakat ayağım kazayla yere düşüp yolun kenarına çarparak arkaya doğru kıvrılınca acıyla nefes aldım.

Ian çektiğim acıdan dolayı bana ayak uydurmak için yavaşladı ve küfrederek mırıldandı. “En iyi soy kayıtlarının orada tutulduğunu sanıyordum.”

Tüm bu zaman boyunca bir tarafımdan uydurarak konuştuğum için Ian'm bu konuda haklı olup olmadığına dair fikrim yoktu, fakat onu aydınlatmanın zararı olmayacağını fark ettim. “Evet, o işi internet üzerinden hallettim. Ancak, Utah konusunda haklısın. Sıradaki durağım orası olabilir.”

“Yani ülkenin her yerine uçup soy ağacıyla ilgili ipuçlarını mı izliyorsun?”

“Evet, sayılır.”

“Bir işin yok mu?” Verandaya varmıştık ve bileğim artık zonklamaya başlamıştı. Ian bir basamak altımda duruyordu ve ona bakmak için arkamı döndüm.

“Evet, bir işim var. Avukatım.”

Ian homurdandı. “Bu beni neden hiç şaşırtmadı acaba?”

“Sorunu cevaplamamı gerçekten istiyor musun?” diye sordum. Ona hak ettiği cevabı vermeye hazırdım. Bu ahmak kovboy sabrımı taşırmıştı.

Arkamdan gelen bir erkek sesi, “Bu da kim?” diye sordu.

Arkamı döndüm ve saman rengi bir kovboy şapkasının altından içime işleyen parlak mavi gözleri görünce az kalsın beyin kanaması geçirecektim.

Boğuk bir fısıltıyla, “Mack,” dedim. Hatıralar dev bir tsunami dalgası halinde, beni saf bir duygu yoğunluğu içinde boğmak üzere üzerime hücum etti.

“Andie,” dedi Mack. Yüzü öfke dolu çizgilerle kaskatı kesilmişti.

Ian beni arkaya doğru eğildiğimde yakalayarak, “Hoop, işte yine gidiyor,” dedi. Ian beni bir bebekmişim gibi kucağına aldı ve evin içine taşıyarak yerden elli santim kadar yüksek olan bir kanepeye bıraktı.

Bedenim yastıklara savsak bir şekilde çarparken, başım kontrolsüzce sallanıyordu. Başım öylesine dönüyordu ki, oturma odalarına kusmaktan korkuyordum. Bedenim sonunda sabit durmaya başladığında tavana bakarak midemi ve boğazımı kontrol altına almak için birkaç kez yutkundum. *Sakın kusma, sakın kusma!*

Ellilerinde görünen, eski kot bir elbise giyen bir kadın ortaya çıkarak tepeme dikildi. Kadının boyalı kahverengi saçları gevşek bir topuzla toplanmıştı ve başının üstünde bir güneş gözlüğü vardı. Elinde florlu sarı rengi sıvı dolu bir bardak tutuyordu. “Al bakalım, tatlım. Şundan biraz iç.” Kadın yanı başımdaki sehpa üzerine oturdu.

“Nedir bu? Antifriz mi?” diye sordum, yorgunluktan ve mide bulantısından dolayı sesim çatallıydı.

Kadın yüksek sesle kahkaha attı ve sonra gülümsedi. “Antifriz mi? Bak bu yeni bir şey. Birçok şeyle suçlandı-

ğım olmuştu, fakat eve gelen bir misafiri otomobil ürünleriyle zehirlemekle hiç suçlanmamıştım. Hadi bakalım, Gatorade'ini⁷ iç. Vücudun susuz kalmış.”

Halsizce gülümsedim. “Ah! Gatorade. İyiymiş.” Oyuncağı küseyi sehpayı bıraktım ve titreyen elimle bardağı alarak ekşimsi suyun hepsini beş yudumda içtim.

Kadın, “Aferin,” diyerek kolumu sıvazladı ve ayağı kalkmadan önce bardağı geri aldı. “Hadi gel, Ian. Bırakalım da bu genç hanım, Mack ile arasındaki sorunu çözün.”

Odanın karşısındaki girişin yanından gelen kalın bir erkek sesi, “Ben kalmıyorum,” dedi.

Kadın yanımdan ayrılarak Mack'e doğru yürüyerek, “Evet, kalıyorsun, hayatım,” dedi. Mack'i yalnızca kanepe'nin en ucundaki yastıkların hepsinden başımı eğerek biraz olsun görebiliyordum. Kapıda kot pantolonu ve siyah bir tişörtle dikiliyordu, şapkası ve kemer tokası dünyaya onun bir taşra çocuğu olduğunu ilan ediyordu. Hayal ettiğimi sandığım güzel kovboy bir hayalet gibi rüyalarımın ve kâbuslarımdan çıkmıştı! Karşımda duruyordu. Sadece geçmişime değil, bugünüme ve artık geleceğime de musallat olan bir hayaletti.

Mack, annesine anlaşılmayan bir ifadeyle bakarken, yaşlı kadın oğlunun kolunu sıvazladı. “Kızcağız kim bilir nerelerden gelmiş ve haline bakılırsa yolun çoğunu yürüyerek gelmiş. En azından vaktinin birkaç dakikasını hak ediyor.”

“Vaktimin zaten birkaç dakikasını aldı ve inan bana, o kadarı bile gereğinden fazlaydı.”

7 Bir enerji içeceği.

“O halde benim için birkaç dakika daha ver. Anneni mutlu et.” Kadın odadan çıktı ve Ian’ı da beraberinde sürükledi. Ian hiçbir şey söylemedi, sadece bir sebepten ağabeyine, sonra da bana dik dik baktı. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda bakışlarıyla hâlâ kafamda delikler açıyordu.

Doğrulmaya çalıştım, fakat hafifçe kalktığımda bile susuz kaldığım için veya sebep her ne ise o yüzden başım yeniden dönmeye başladı, gerisin geriye uzandım. “Biraz daha yaklaşabilir misin? Orada dururken seni çok iyi görüyorum.” Onunla aynı odada olduğum için karnıma kramplar giriyordu. Fakat bunca yol gelmişim, yılanlara, örümceklere, toza ve beni ölüme terk eden insan-ayı-domuz adama katlanmışım. Güçlü bir kadın olma, dişini sıkma ve işleri halletme zamanıydı. Çantamın nerede olduğuna dair fikrim yoktu, fakat yakınlarda bir yerde olmalıydı. Çantamı yere düşürmeden önce ön kapıya kadar gelmişim. Evliliğin iptali için gerekli evrakların hepsi hazırды ve yapmam gereken tek şey Mack’in noktalı yeri imzalaması için ona açıklama yapmaktı.

Mack odanın içine doğru birkaç adım attı, odanın ortasında benden yaklaşık üç metre uzakta durdu. Hiçbir şey söylemiyordu.

Orada dikilirken ne kadar da yakışıklı görüldüğünü fark edince içim sızladı. Onunla tanıştığım gece hakkında her şeyi hatırlamıyor olabilirdim, fakat yüzünü asla tümüyle unutamamışım. Bunu artık biliyordum. Onunla tanıştığımda Mack’in o ana dek gördüğüm en muhteşem erkek olduğunu düşünmüştüm, ancak artık o zaman

yanıldığımı biliyordum. Mack şu anda hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem adamdı. İki yıl ona iyi gelmişti. Yüzünde ince çizgiler oluşmuştu ve bronz teni daha da koyulaşmıştı, yüz ifadesi daha sertti. Ama gözleri... Pırıl pırıl gözleri her zamanki kadar parlak maviydi. Bakışları göğsümü delip kalbimde delikler açıyordu. Mack kızgındı ve acısının sebebinin ben olduğumu açıkça gösteriyordu. Muhtemelen onu, Vegas'ta çılgın bir hafta sonunda yaptığı saçmalığı ailesine açıklamak zorunda bıraktığım için öfkeliydi.

Gülümsemeye çalıştım, fakat tebessümden ziyade suratımı ekşitiyormuşum gibi görüldüğünü hissedebiliyordum. Yüzüm tam da bu gerekli anda emirlerime itaat etmek istemiyor gibiydi. Ağzımın bir tarafı seğirmeye başlayınca yüzümü zorlamayı bıraktım. "Önceden bildirmeden geldiğim için özür dilerim, fakat gerçekten aramayı denedim."

Mack'in yüzündeki gülümseme kesinlikle sertti. "İlginç."

"Nasıl yani?" İçimde bu cevabın içinde görüldüğünden fazlası olduğuna dair bir his uyanmıştı ve Mack nihayet birkaç saniye sonra açıklama yaptığında hayal kırıklığına uğramadım.

"Telefon kullanmayı bilmiyor olabilirsin diye düşünmüştüm. En azından kendime söylediğim buydu."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Elbette telefon kullanmayı biliyorum. Anlaşılan asıl sorun, senin telefona cevap vermeyi bilmemen. Son birkaç gündür evini en az on kez aradım." Doğrulamaya çalıştım. *Yatarken hakarete uğrar-*

sam adam değilim. Bacaklarımı kanepenin kenarından uzatarak sonunda daha ciddi bir görüntü sergileyebilmiştim. Mide bulantısıyla mücadele ediyordum, fakat kazanmaya kararlıyım. *İşe koyulma vakti.* “Dinle, zamanını almak veya sana ailenle, kız arkadaşınla sorun çıkarmak istemiyorum. Fakat evlenmek üzereyim ve bir sorunumuz var. Evlilik izni için başvuru sürecinde Nevada’daki kayıtlarla ilgili küçük bir sorun olduğunu keşfettim. Sadece bunları düzelttirmem gerekiyor. Sonra sonsuza dek paçanı bırakacağım, söz veriyorum.”

“Küçük bir sorun. Kayıtlarla ilgili.” Mack bunu o kadar soğuk bir ses tonuyla söyledi ki, beni ürküttü.

Karşımda son derece sinirli bir kovboy olduğunu gösteren tüm beden dilini cesurca görmezden gelerek boğazımı temizleyip devam ettim. “Evet. Bir sorun. Görünüşe göre Nevada Eyaleti gerçekten evlendiğimize dair yanlış bir algıya kapılmış.” Zoraki gülmeye çalıştım, fakat sesim daha çok boğazlanan bir kazı andırıyordu, o yüzden gülmekten hemen vazgeçtim. “Sadece yanımda getirdiğim evrakları imzalamana ihtiyacım var, böylece bu durumu düzeltebiliriz.”

“Evraklar...” Söylediklerimi tekrarlayıp durması bakımından bir papağanı andırıyordu. Son derece sinir bozucuydu. Öfkemin sesime yansımaması için çabalıyordum, fakat bu neredeyse imkânsızdı.

“Evet, fesih evrakları... Veya boşanma evrakları. İkisini de getirdim.” Tanrıya şükür, kendi ağ iletişimim sayesinde, Nevada’da şahsen iletişim kurabileceğim avukatları tanıyordum. Çalışanların her birini Oregon’da adamın

biriyle evlendiğime dair uyandırmadan şirketin bağlantılarını kullanmamın imkânı yoktu. Olay olurdu. Hayır! Bu işi halletmenin tek yolu gizlilikti. Bradley burada ne yaptığımı öğrenemezdi. Asla anlamazdı. Evlendikten birkaç yıl sonra, artık aramızda bir sorun oluşturmayacağı zaman ona söyleyecektim. Şimdi de bir sorun oluşturmuyordu aslında.

“Bir grup evrak yetmedi, ikincisine de mi gerek duydu?”

Kanepede huzursuzca kıpırdandım. İşte kendimi süper aşüfte Andie gibi hissettiğim kısma gelmiştik. “Ne olur ne olmaz diye... Bilirsin...”

“Hayır, bilmiyorum,” dedi Mack, son derece sakindi. “O yüzden sordum.”

Yüzüm alev alev yanıyordu. “Evliliği bitiremezsek, en azından feshedebiliriz. Fakat bunu yaparsak, boşanma çok daha hızlı gerçekleşir.”

Mack yüzüme dik dik bakıyordu, onun yüzü de kızarmıştı. Tek farkla... Bana bakarken çenesini gerip durmasına bakılırsa, onun kızarması muhtemelen utanmasının sonucu değildi.

Gitmek için arkasını dönmeden önce nihayet, “İmzalamayacağım,” dedi.

“İmzalamayacağım da ne demek?” Tam olarak anladığımdan, hatta doğru duyduğumdan bile emin değildim. Belki de güneş çarpması yüzünden beyin kanaması geçirmiştim.

“Boşanmaya inanmıyorum,” dedi. Mack başka bir şey söylemeden odadan ve evden çıkarak ön kapıyı o kadar

sert bir şekilde çarptı ki, perdeler sallandı ve vitrindeki bazı cam eşyalar birbirine çarpıp çınladı.

Mack'in arkasından koşmak için ayağa kalktım, fakat ayaklarım birbirine dolanıp beni sehpanın üzerine düşürmek üzereyken kendimi hemen yanlamasına kanepeye bıraktım. Kalçam yastıklara çarptı ve yastıkların içinden boşalan hava yüzüme vurdu. Birkaç kez göz kırparak doğrulmadan önce aklımı toplamaya çalıştım.

“Ne. Oluyor. Böyle.” dedim odaya doğru. O anda ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Mack'in arkasından mı koşmalıyım? Hayır, bacaklarım işbirliği yapmıyordu. Ona bağırmalı mıydım? Hayır, bir şey duyamayacak kadar uzaklaşmıştı bile. Geri gelmesini mi beklemeliydim? Başka seçeneğim olduğundan emin değildim.

Yastıklara geri yaslandım ve hiçliği seyre daldım. Zihnimde bu beklenmedik durumun doğuracağı sonuçlar dönüp duruyordu. Mack'in belgeleri imzalamayı reddedeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu karmaşada aklıma gelen en kötü şey başka bir kadın olmuştu, düşüncesi bile rahatsız edici olsa da o kadar korkunç sayılmazdı. En azından, kıskanç bir kız arkadaş veya hatta ikinci bir eş ona evrakları imzalaması için bir motivasyon kaynağı olabilirdi.

Lanet olsun! Şimdi ne yapacağım? Odaya bakındım, zihnim her yere yoğunlaşıyordu, fakat hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Ancak, gözüm bir grup fotoğrafa ilişti ve beynim orada gördüğüm yüzlerden birine odaklandı. Kanepeden kayarak indim. Ailenin sevdikleri kişileri çerçevelerin içinde sergileyen masaya doğru elleri-

min ve dizlerimin üstünde emekleyerek ilerledim, ayaklarımın beni yere kapaklanmadan oraya kadar götüreceğine güvenmiyordum.

Masaya ulaştım ve odağın diğer ucundan gözüme çarpan fotoğrafı aldım. Bana bunu yararına kullanabileceğimi söyleyen yüzleri ve fotoğraftaki kişilerin verdiği pozları görünce gülümsedim. “İşte bu. Seni yakaladım, kovboy.”

Çerçevesi fotoğrafı yerine koydum ve emekleyerek kanepeye döndüm, işleri muntazam bir şekilde yapmak ve önümdeki savaş için gereken enerjiyi toplamak için tüm gücümü geri kazanmam gerektiğine karar vermiştim. Sırada kısa bir uyku çekme vardı ve kanepenin karşı konulamayacak kadar rahattı. Ağrıyan ayağımı kanepenin ucundan sarkacak kadar uzattım ve yan döndüm. Aptal oyuncak cüceyi elime alıp birbirine bastırdığım ellerimi yanaklarımın altına koyarak kendime sadece azıcık kestireceğimi söyledim. Cücenin saçları çenemi gıcıklıyordu, fakat onu orada bıraktım. Toz, yılan ve öfkeli kovboylarla dolu büyük bir eyaletteki tek arkadaşım bu cüceydi. *Baş dönmem geçene ve saldırı planımı oluşturana kadar birazcık kestireceğim.* Mahkemedeki davalarımın hepsi planlama ve yeteneğin birleşimi sayesinde kazanılmıştı. Bunu yapabilirdim, hiç sorun değildi. Yirmi dört saatten kısa sürede imzalı belgelerle Baker City’den ayrılmış olacaktım. Sadece Mack’i bir daha gördüğümde oyunumun başında olmalıydım. Bu sayede onu, beni istediğimden mahrum etmeye çalışmanın boşuna bir çaba olduğuna ikna edebilirdim.

Bir ara içeri birinin girdiğini ve mutlulukla sarılıp içi-

ne kıvrıldığı ağır bir şeyi üzerime koyduğunu hissettim.

Nihayet birbirine çarpan tabak ve bardakların, tabaklara sürtülen çatal bıçakların sesiyle uyandım. Uzaktan gelen sesler, çok sayıda insanın çok yakında olduğunu gösteriyordu. Oyuncak cüceyi sehpaye koyup araştırmaya gittim.

Şişmiş ayağıma çok fazla ağırlık vermediğimden emin olarak yavaşça kalktım, koridora çıktım ve orada bir banyo buldum. Banyoya girerek mesanemi boşalttım ve elimden geldiğince saçımı düzelttim. Saçım büyük ölçüde umutsuz vakaydı. Topakları ve dolaşıkları düzeltecek tarağım yoktu ve daha önceden yaptığım atkuyruğunu düzeltip sıkılaştırmak için lastik tokayı saçımdan çıkardığımda toka koptu.

“Kahretsin.” Tokaya baktım, tokayı geri bağlayıp bir kez daha denesem mi diye düşünüyordum.

Kapının diğer tarafından, “Merhaba?” diye bir ses geldi. Bu, bana Gatorade veren kadındı. “Andie? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“İh, hayır, teşekkür ederim. Hemen çıkıyorum.” Parmagımı ıslatarak dişlerimi ovaladım, ağızımdaki acı tattan kurtulmaya çalışıyordum, sonra da ellerimi yıkadım. Kapıdan çıkmadan önce kendime son kez baktım, güneşte yanmış, dolaşık saçlı bir harabeydim. Mack’ın belgeleri imzalamak için can atmaması tuhaf bir gizemdi. Onun yerinde olsaydım zavallı popomu buradan defedebilmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Banyodan çıktığımda yaşlı kadını koridorda sabırla beklerken buldum.

“İşte geldin. İyi uyudun mu?” diye sordu kadın.

“Şey, evet. Bunun için üzgünüm.” Utançtan yüzüm daha da kızardı. “Sersemlik hissinden kurtulmak için biraz kestirmeye niyetlenmiştim fakat gerçekten uyuyakalmış olmalıyım.”

Kadın, elini omzuma koydu, beni nazikçe ama kararlı bir şekilde koridorda ilerleterek oturma odasının karşı tarafına yönlendirdi. “Kolunu kaldıracak halin yoktu. Burada kestirmiş olman kesinlikle sorun değil. Hiç önemli değil. Biz de tam akşam yemeğine biraz erken oturmak üzereydik ve senin de bize katılmak isteyebileceğini düşündüm. Bu arada benim adım Maeve.”

Aniden durdum. “Akşam yemeği mi? Ailenizle mi?”

“Evet, tatlım. Her gece ailecek burada yemek yeriz.” Maeve içtenlikle gülümsedi. “Bir tür gelenek... Oğullarımız hep arkadaşlarıyla dışarı çıkan, çalışan türden çocuklar oldular. Fakat her zaman ısrar ettiğimiz tek şey televizyon, telefon ve radyo olmadan, hep birlikte masanın etrafında toplanıp evde yemek yememizdi. Sadece yemek yiyerek, konuşarak ve gülerek yemek yeriz. Tabii bazen bağrıışmalar da oluyor.” Maeve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Evde sadece erkeklerinin bulunmasının olmazsa olmazı...”

Duyduğum dehşete rağmen gülümsedim. “Çok hoş... Yani birlikte yemek yeme kısmı...”

“Bizim hoşumuza gidiyor.” Maeve hareket etmem için beni itekledi, ama yerimden kıımıldamadım.

“Özür dilerim, sorun bileğinde mi yoksa ayağında mı?” Maeve endişeyle ayağıma baktı.

“Hayır, artık çok daha iyi... Fakat sanırım burada yemek yememeliyim. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, ama kasabada bir şeyler atıştırmayı tercih ederim.”

Beni daha sert itekleyerek, “Ah, hayır, ısrar ediyorum,” dedi.

Hareket ettim çünkü aksini yapmak kabalık olurdu. Dahası, benim yararına müdahalede bulunması için bu kadına ihtiyacım olabilirdi, o yüzden onu karşıma almak benim açımdan zararlı sonuçlar doğurabilirdi. “Sanırım, sorun olmayacaksa...”

“Hiç sorun değil. On kişiden azı için yemek pişirmeyi hiç öğrenemedim zaten.”

“On mu?” diye ciyaktım. Odaya yaklaştıkça sesler daha da yükselmişti. *Orada on kişi mi var?*

“Bazen o kadar kalabalık oluyoruz. Bu gece sadece dördümüz, Boog ve sen varsın. Ancak, yine on kişilik yemek pişirdiğim için artanları yarın öğlen yemeğinde yiyeceğiz. Umarım kaburga seviyorsundur.”

Midem bir ayı gibi guruldamak için tam da o anı seçmişti. Kaburga, kendime otantik kuyu kebabı üzerine uzmanlaşmış yerel bir lokantada ayda bir kez yeme izni verdiğim yasak zevklerimden biriydi.

Maeve güldü. “Bunu evet olarak kabul ediyorum. Hadi gel! Senin yerini Gavin’in karşısına ayarladım.”

Köşeyi beraber döndük ve karşımdaki manzarayı görünce ayaklarım yavaşladı. Odadaki tek kadınlar Maeve ve bendik. Yerin geri kalanı devasa adamlar tarafından zapt edilmişti. Hiçbiri doksan kilodan az gelmiyordu ve tek başına Boog Star Wars’taki iki Wookie yaratığındaki kadar tüyle neredeyse bunun iki katı çekiyordu.

Ian ve Mack'in yakışıklılıklarını kimden aldıklarını anlamak çok kolaydı. Ebeveynlerinin mükemmel bir birleşimiydiler, iri vücut yapılarını ve kare çenelerini babalarından, saç renklerini ve gülümsemelerini ise annelerinden almışlardı.

Odada olduğumu fark ettikleri an yüzlerindeki tebessüm kayboldu. Sohbet durdu ve bütün gözler bana çevrildi.

Boog sessizliğin sebebini öğrenmek için arkasını dönüp baktı. "İşte geldi. Uyuyan Güzel dirilmiş." Boog güldü ve elinde tuttuğu kemiği kemirmeye koyuldu.

Boog'un yanındaki boş sandalyeye doğru yürüdüm ve sandalyenin arkasında durdum. "Senin sayende değil. Beni orada öleyim diye çingiraklı yılanlarla bıraktığın için teşekkürler." Kızgın görünmeye çalışıyordum, fakat yemekler o kadar güzel görünüyor ve o kadar güzel kokuyordu ki, öfkeme inandırıcı olmasını sağlayacak kadar yoğunlaşamıyordum.

"Seni getirmeyi önermeye çalıştığımı hatırlıyorsundur..." Boog bana doğru döndü, ben ise adamın sakalına yapışan donmuş kaburga yağı parçaları yüzünden midemin bulanmaması için çabalıyordum. Boog tam anlamıyla vahşi bir adama benziyordu ve bu yüzden Mack'in ailesinin onu masalarında istemelerine neyin sebep olabileceğini merak ediyordum.

Masanın karşısındaki Mack'e baktım ve Mack bakışımı yakalayınca gözlerimi hızla patates püresine çevirdim. *Lanet olası mavi gözler! Beni neden bu kadar etkiliyorlar?* Ateşim çıkmış gibi hissediyordum. Tenim aniden hassaslaşmıştı ve içimi ateş basmıştı. Mack'i zorlamak

için fotoğraftaki kızı kullanmakla ilgili büyük planım aniden saçma gelmeye başlamıştı. Mack kesinlikle kolayca sindirilecek birine benzemiyordu. Neden onun daha yumuşak başlı olduğunu hatırlıyordum? O gece çok mu içmiştim, yoksa Mack mi değişmişti?

Dikkatimi yeniden Boog'a yönelttim. Sandalyemin arkasında dikilip ona bakmak görsel bir soğuk düş almak gibiydi, duygularımı kontrol altına almamda yardımcı oluyordu. "Evet, fakat beni getirmeyi teklif ettiğinde yolun Bağdat'tan fırlamış gibi olduğunu ve bir Smart arabayla yolculuk yapmaya uygun olmadığını söylemeyi unuttun."

Boog homurdandı. "Yabancılar..." Kaburgasından bir ısırik alarak konuşmaya devam etti, ağzının et dolu olması onu bir nebze olsun rahatsız etmiyordu. "Senin için haberlerim var. Smart Araba bu civarda hiçbir yerde seyahat etmek için uygun değildir, anayolda bile. Etrafta bu kadar çok dört çeker kamyonet varken kaza yaparsan yaralanabilirsin. Smart arabayı ait olduğu golf sahasında bıraksan daha iyi edersin."

Mack sandalyesinde kıpırdandı ve ben yeniden ona baktım. Çenesindeki kas birkaç kez seğirince yanaklarının yanmaya başladığını hissettim. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyordum. Ancak tek farkla... Sanırım varlığım onu sinirlendiriyordu, oysa onun varlığı bana başka erkeklerle nişanlı olan kızların düşünmemesi gereken aptalca şeyler düşündürüyordu. Sandalyeyi çekip masanın önünde durdum.

Boog devam etti. "Bir daha bir beyefendi seni bir yere götürmeyi önerdiğinde önerisini kabul etmeli ve bu kadar büyük şehir özgürlüğü meraklısı olmamalısın."

“Bir beyefendi bana böyle bir şey önerdiğinde dediğin gibi yapacağım.” Pişmiş kelle gibi sırttım ve sandalyenin kenarlarından tutarak masaya iyice yaklaştım. Boog’un azarlamasından ve zekice cevabımdan dikkatim o denli dağılmıştı ki, kendimi niyetlendiğimden daha yukarıdan bıraktım ve kalçam tahtaya değdiğinde yüksek bir çarpma sesi çıkardı. Yine kızarmıştım, utançtan kimseye bakamıyordum. Zaten masada büyük arkamı çoktan fark etmiş olan en az bir adam vardı. Artık bütün aile, sandalyeyle kıyaslandığında kalçamın biraz daha büyük geldiğinin farkındaydı.

Masanın başında, hemen solumda oturan iri adam, “MacKenzie Kabilesi çiftliğine hoş geldin,” dedi.

Başımı onun olduğu yöne çevirdim, dikkatin başka yöne çekilmesinden memnundum. “Anladığım kadarıyla siz aile reisisiniz.” Elimi uzattım. “Ben Andie. Andie Marks.” Adamın elimi tutuşu sıkı ve içtendi.

Mack’in dişlerini sıkarken çenesinin birkaç kez seğirdiğini görmek için tam vaktinde ona doğru baktım. Ancak Mack daha sonra ağzına bir parça kaburga götürdü ve yüzünün yarısını örterek ne hissettiğini anlamamı imkânsız hale getirdi.

“Ben Angus,” dedi Mack’in babası. “Oğullarım Gavin, Mack adıyla tanınır ve Ian. Şuradaki eşim Maeve ve bu Bay Atticus Boegman, fakat herkes ona kısaca Boog der.”

Herkese başımı sallayarak selam verdim. “Sizlerle tanıştığıma memnun oldum.” *Bazılarınızla ikinci kez...* Mack sıradan baş sallaması ve tabağındaki bezelyelerin düzenine olan ani ilgisiyle masada olmama ve tam karşısında oturmama aldırış etmiyormuş gibi davranmakta çok

başarılıydı. Mack'in bezelyeleri tabağında itekleyerek farklı dizilişler oluşturmalarını şaşkına dönmüş bir şekilde izliyordum.

Angus bana içinde yeşil ve siyah renkli küçük tane-cikler bulunan kocaman, ağır bir kâse dolusu patates pü-resini uzattı. “Pekâlâ, Andie Marks, seni Baker City'ye getiren sebebi bize de anlat. Anladığım kadarıyla buralar-dan değilsin.” Angus gülümsedi ve Boog'un beni kasaba dışından büyük şehirli aptal kız gibi göstermekte çok iyi bir iş çıkarmış olmasına rağmen, ne kadar dikkat etsem de adamın ifadesinde alaydan eser göremedim. Belki de ben kendimi o şekilde göstermişim. Her halükarda fark etmi-yordu. Kendimi rahat hissetmiyordum ve kesinlikle bir yabancıydım. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsam herkes için o kadar iyi olacaktı.

Angus'un sorusu beni panik durumuna geçirdi. Elim-den geldiğince yoğunlaşarak patatesi kaşıkla alıp tabağı-ma bıraktım, aynı anda hem yemek servisi yapıp hem de konuşamıyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum. Za-man kazanmalı ve bir plan yapmalıydım. *Neden Baker City'deyim?* Burası mahkeme salonuna hiç benzemiyor-du. Oradayken her zaman doğruyu söylerdim. Oysa bura-da, bu yargıç ve jürilerin önünde aile ağacı maskaralığını sürdürmek veya tüm iğrenç hikâyeyi anlatmak arasında bir tercih yapmalıydım.

Mack'e kaçamak bir bakış attım ve onu başını hafifçe sallarken yakaladım, muhtemelen beni uyarıyordu. Utanç ve mahcubiyetten midem bulandı. Vegas'ta ona kapıldı-ğım için çok kötü bir insanmışım gibi hissettim. Daha da kötüsü bu fikrin beni bu kadar üzmesiydi. Başından

sonuna kadar, bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Bu masada oturmak bile çılgıncaydı. Elimde imzalı evraklarla çoktan havaalanına doğru yola koyulmuş olmalıydım.

Angus bir cevap bekliyordu, o yüzden ağzımı açtım ve bir şeyler geveledim. “Haklısınız, buralı değilim. Floridalıyım.”

“Florida!” diye bağırdı Angus. “Vay canına! Evinden çok uzaktasın, haksız mıyım?” Angus bir kaburga alıp ısırırdı, gözleri mutlulukla veya neşeyle parlıyordu, fakat hangisi olduğunu söylemek zordu.

Kaburga yerken Boog’dan daha zarif davrandığını görünce sevindim. Kendimi tutamayıp ona gülümsedim. Bir boz ayı kadar iri ve korkutucu olmasına rağmen hoş biriydi. “Evet, Baker City evimden birden fazla bakımdan çok uzak.”

Mack dışında herkes kibarca güldü. Mack yemeğini düzenli bir şekilde çiğnemeye ve ikimizin arasında duran tuzluğa bakmaya devam etti. O kadar yakışıklıydı ki, kalbim sızlıyordu.

“Ne zamandır kasabadasın?” diye sordu Maeve.

“Daha bugünden beri... Öğle civarı geldim.” Tabağıma biraz bezelye koydum, elimden gelen ve resmen yiyebileceğim en küçük porsiyondu. Bezelyeler ve ben genellikle pek anlaşılamayız.

“Peki, şimdiye dek neler gördün?” Maeve, Boog’u tümüyle atlayarak bana bir sepet ekmek uzattı. Boog bunu gayet doğal karşıladı, kaburgasını dişlemeyi bir saniye bile bırakmıyordu.

“Bakalım! Otelimi, kasaba merkezindeki restoranı ve buranın dışındaki çingiraklı yılanlı ve örümcekli yolu gördüm.”

“Henüz hiçbir şey görmemişsin,” diye bağırdı Maeve. “Lütfen Baker City’yi bu ufak ayrıntılara bakarak değerlendirmeye. Bu kasaba, dünyadaki en güzel yerlerden biridir.”

Ian tiksintiyle homurdandı.

“Boş ver onu,” dedi Angus. “Bu günlerde çiftlik işlerinin veya Baker’in pek heveslisi değil.”

Ian çatalını bir bezelye yığınının altına batırarak, “Çok doğru,” diye mırıldandı. Bezelyeler çatala batırılmaktan kasten kaçmaya çalışıyormuş gibi tabağın her yerine yuvarlandı.

“Onu iyice kızdırma Angus, lütfen.” Maeve derin bir iç geçirdi. “Onları takma Andie. Bu gece sinirler biraz gergin, çünkü şu anda yapacak bir sürü fazladan işimiz var. Birkaç gün sonra herkesin ağzı kulaklarında olacak ve buzağıkların bakımı bittiğinde yıllık pikniğimizi yapacağız.”

Tüm hayatım boyunca yediğim en lezzetli patates püresinden bir yudum alarak, “Maalesef ben kaçıracağım,” dedim. Bir çatal dolusu patates püresi daha aldım ve düğün öncesi diyetimin çağrısını duymazdan gelerek nişastalı lezzetti mideme indirdim.

Angus kolunu masada tabağının yanına yaslayarak, “Ne kadar kalmayı planlıyorsun?” diye sordu. “Piknikte bizimle olmanı çok isteriz. Bu civardaki her yerden insanlar gelecek, aileden ve arkadaşlarımızdan birçoğu katılacak. Oldukça önemli bir olaydır.” Angus çatalıyla Mack’i gösterdi. “Oğullarımı yabani atların üstünde görmem gerek. Bunu kaçırmak istemezsin.”

Yutkundum ve cevap vermeden önce bir yudum su içtim. Çünkü Mack’in tepeden tırnağa kovboy kıyafetleri

içinde, bir atın üstünde oradan oraya savrulurkenki görüntüsü şaşırtıcı derecede çekiciydi. “Sadece bir iki gün daha burada olacağım ve sonra eve döneceğim.” Çatalımı ve bıçağımı aldım, kaburgaya saldırmaya hazırlanıyordum. “Yine de beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim.” Başımı kaldırıp Mack’e baktım, onun da bana bakmakta olduğunu fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Mack benden önce davranarak başını çevirdi.

Ian suçlayan bir ses tonuyla, “Buradan sonra Utah’a gideceğini sanıyordum,” dedi.

Maeve dostça fakat sert bir ses tonuyla, “Ian,” dedi, “Kafamın tasını attırıp beni çileden çıkarmadan önce, hemen şimdi bu konuyu kapatıyorsun.”

“Sadece soruyordum. Oraya gideceğini kendisi söyledi.” Ian kaşlarını çatıp önce bana, sonra da tabağına baktı. Ian, olduğundan çok daha genç gösteriyordu, tahminimce yirmi altı civarındaydı.

Omuz silktim. “Utah’a belki giderim, belki de gitmem. Henüz karar vermedim.”

Angus’un bakışı tabağıma kaydı ve adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. kaburgayı keserken aniden kendime gelip donup kalmıştım.

Boog Angus’un yüz ifadesini fark etti ve bakışını çatal ve bıçağıma kadar takip etti. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Boog.

Bıçağımı hafifçe kaldırarak Boog’a anlayışı kıt biriymiş gibi baktım. “Eti kemikten ayırıyor olabilir miyim?”

Boog sırtıttı ve tabağından bir kaburga alarak kemiği bir mağara adamı gibi ısırды. Ağzı dolu olduğu halde, “Yabancılar...” dedi.

Mack birkaç kez göz kırptı ve hafifçe gülümsemiş gibi geldi. Ancak sonra yüzü yine ifadesiz bir maske halini aldı ve ben yeniden kafasından neler geçtiğine dair hiçbir şey anlayamamaya geri döndüm. Bu, aşırı sinir bozucu bir durumdu. Muhtemelen umurumda olmamalıydı, hayatımda en önemli yeri tutması gereken tek şey imzası olmalıydı. Fakat şu anda dünyadaki her şeyden çok Mack'in ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Birkaç kez göz kırptım, düşüncelerimi burada buluma sebebime ve yaklaşmakta olan nikâhımın görüntülerine odaklamaya çalışıyordum. Ancak, Bradley'nin görüntüsünü zihnime çağırmaya çalışmak, Mack'i aklımdan çıkarmamı sağlamıyordu. Tek yaptığı ikisini karşılaştırmama yol açmaktı ve bu cidden aptalcaydı, gezinilmeyecek derecede tehlike sulardı.

“Onu rahat bırak,” diye çıkıştı Maeve. “Herkes elle riyle yemek yemez.” Maeve çatalını ve bıçağını alarak kaburgasının etlerini kesmeye başladı. Maeve'in bunu yapmasının tuhaf olduğunu söyleyebilirdim. Beni rahat ettirmek için bu kadar uğraşması yüzünden içimden ona sarılmak geliyordu. Fakat sonra ona ve Angus'a karşı dü-rüst davranmadığım için kendimi suçlu hissettim. Onlar yanlış bir şey yapmamıştı, yalanlarımı hak etmiyorlardı.

“Yani, anladığım kadarıyla seninle bir şekilde akraba-yız, doğru mu?”

Mack sesli bir şekilde boğazını temizledi ve bardağını alarak su içmeye hazırlandı. Bana hiç bakmadan, “Baba, bırak yemeğini yesin,” dedi.

“Sadece merak ettim.” Angus çatalını öylesine salladı. “Ian, Andie'nin soyağacı araştırması yaptığından bahset-

mişti. Aslında buraya seni aramak için gelmiş.” Angus bana döndü. “Neden özellikle Mack? Sence araştırmada neden benim değil de onun ismi karşına çıktı?”

Ağzım açıldı, ama kelimeler çıkmak istemiyordu. “Şey... Bilmiyorum?” Suçluluk duygusu ağır gelmeye başlamıştı. Bu güzel insanlara yalan söylüyordum ve bu, iştahımı kapatıyordu.

“İşte yine yapıyor,” dedi Boog. “Cevabı söylemek yerine soru soruyor.” Boog peçetesini kullanarak üstünkörü ağzını ve sakalını sildi.

Sakalında yemek kalıntıları kalan birkaç nokta gördüm ve bu görüntü yüzünden suratımı ekşittim.

“Ne? Bir şey mi kalmış? Benim için temizle, olur mu?” Boog yüz tüylerini havaya kaldırıp bir dizi parlak beyaz dişini açığa çıkaran sinsî bir gülümsemeyle bana doğru iyice yaklaştı.

Geriye doğru eğilerek ona tiksintiyle baktım, cevap vermek için doğru kelimeleri bulamıyordum.

Maeve gülmemeye çabalayıp hiç de başarılı olamayarak, “Boog, onu rahat bırak,” dedi. “Arkadaşımızı mazur görmelisin. Bayanlara sataşmaya bayılır. Kasabada bu kadar popüler olmasının sebebi de bu zaten.”

Ağırbaşlı bir şekilde başımı salladım ve tekrar arkama yaslandım. “Ah, evet! Şu eski *sakalımdan-yemek-kalıntısını-çıkarma* numarası. Çekici... İddiaya varım, fıstıklar kapının dışında kuyruk olmuştur.”

Angus son derece yüksek sesle haykırdı ve o kadar çok güldü ki boğazına bir şey kaçtı. Mack babasının yeniden düzgün nefes almasını ve konuşabilmesini sağlamak için ayağa fırlayıp babasının sırtına defalarca vurmak zorunda

kaldı. Çekinerek yerimde kıpırdamadım, insan-ayı-domuz adamın ağzının payını verdiğimden dolayı oh çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

Mack yerine oturduğunda masadakiler sonunda sakinleşmişti ve beni çingiraklı yılanlarla toz toprağın içinde bırakan koca kafalı Boog'un fiyakasını bozduğum için küçük bir zafer duygusunun tadını çıkarıyordum.

Boog somurtarak, "Kuyruk oluyorlar," dedi, pes etmeye niyeti yoktu.

Masadakilerin hepsi birkez daha kahkahaya boğuldu, hatta Mack ile Ian bile katılmıştı. Mack'in yüz ifadesini görünce kalbim duracak sandım. Las Vegas'tayken buna çok benzeyen bir ifadesini gördüğümü hatırladım. O zaman benim yanımdayken mutluydu. Ben de onunlayken mutluydum herhalde. Aksi takdirde, onunla asla evlenmezdim. Sarhoşken bile doğruyla yanlış birbirinden ayırt edebilmiş olmalıydım. Onunla neden evlendiğimin büyük gizemi artık o kadar da büyük değildi. Ancak bu kadar önemli bir olayı hemen ertesi günü neden hatırlamamıştım ve Mack bana yasal olarak bağlandıktan hemen sonra neden ortadan kaybolmuştu? O da mı unutmuştu? Mack babasıyla bir şey hakkında konuşurken ona kaçamak bir bakış attım. Hatıralarımın içinde onlara dikkat edemeyecek kadar kaybolmuş, neden bahsettiklerini duymamıştım. Mack bana yaptığımız her şeyi gerçekten hatırladığına inanmam için her sebebi sunmuştu ve bu konuda benden daha mutsuz görünüyordu. Belki de resimdeki kızla ilgiliydi. Ne olduğunu olabildiğince çabuk öğrenmeye hemen oracıkta karar verdim. Muhtemelen, normalde planladığımdan bir gün daha fazla kalmak zorunda kala-

caktım, fakat bu işi halletmek için buna değerdı. Bu aile kolayca bağımlı hale gelebileceğım bir ilaç gibiydi.

Angus, gözleri parlayarak, “Ne düşünüyorsun, Andie?” diye sordu.

“Ne hakkında?”

“Boog’un internetten randevulaşması hakkında... Sence kendine bir iki balık yakalar mı?”

Gözlerimi kocaman açıp boş boş bakındım, ilanda ne yazdığını gözümde canlandırmaya çalışıyordum. “Sanırım bir yerlerde...” Göz ucuyla Boog’a baktım. “Boog gibi bir adamla çıkmayı sorun etmeyecek kadınlar da vardır.”

“Duyuyor musun, Boog?” diye sordu Ian. “Bu civarda Koca Ayak ile çıkacak kızlar olduğunu söylüyor.”

Boog elindeki kemiği tabağına bırakarak, “Yapmayın ama!” dedi. “Doğru kadına sunabileceğım pek çok şeyim olduğunu biliyorsunuz. Sadece fazla seçiciyim.”

Kıs kıs güldüm ve sohbet bensiz devam ederken ağzımı bir çatal dolusu bezelyenin arkasına sakladım.

Tatlılar geldiğinde Mack’i yeniden bana bakarken yakaladığım zamana kadar, dostça geçen gürültülü yemeğın bir parçası olmaktan keyif ve mutluluk duymuştım. O anda masada Mack’in karşısında oturuyor olma sebebim aniden aklımı başıma getirdi ve yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Artık keyif yerine mide bulantısı hissediyordum. Basitçe söylemek gerekirse, Mack tüm hayatım boyunca gördüğüm en çekici erkekti. Açıkçası çekiciliğının bir kısmı bakışlarıydı, diğer kısmı ise ailesiydi. Angus ile Maeve inanılmaz derecede kibar ve samimi, şahsen hiç tanımadığım türden insanlardı. Bu kadar iyi olmak belki

de taşraya özgü bir durumdu. Oysa bu tarz insanların sadece filmlerde olduğunu sanırdım.

Onlarla karşılaştırıldığında Bradley'nin ailesi buzdolabı gibiydi. Tebessüm ederlerdi, fakat gözlerinden asla samimiyet okunmazdı. Aynı gülümseme şeklinde ben de mükemmelleşmişim ve bu düşünce beni her şeyden daha çok korkutuyordu. Ruby haklı mıydı? Bradley beni kötü mü etkiliyordu?

Başımı sallayarak hayal âleminden çıkıp gerçeğe döndüm. Cazibelerine karşı direncimi arttırmalıyım ve bu küçük sevgi yuvalarında fazla rahat hissetmemeliydim. Tek başına Mack'in bile bir sürü kusuru vardı ve hepsini topladığında güzel bir yüz hiçbir şey ifade etmezdi. Anlaşılan içten içe pisliliğin tekiydi. Öyle olmak zorundaydı. Yani ne tür bir adam bir kızı onunla evleneceği kadar sarhoş edip, sonra da onu Vegas'ta bir otel odasında terk ederdi? Evlenmek istediğim türden bir adam böyle yapmazdı, orası kesindi.

Evlilik için Bradley, Mack'ten çok daha iyi bir tercihti. İşinde son derece çalışkandı, yükselmeye azimliydi, hırslıydı ve bir sosyalleşme makinesiydi. Bazen programı benim için bile fazla dolu olurdu. Fakat bu, dünyada üst seviyelere çıkmaya ve adından söz ettirmeye odaklanmış biriyle beraber olmak için ödemem gereken bir bedeldi. Bradley hemen hemen her bakımdan benim için mükemmel kişiydi. *Hayır... Her bakımdan. Benim için her bir kokuşmuş bakımdan mükemmeldi.*

Düşüncelerimin eşliğinde zonklayarak içindekileri söylemek için zihnime girmekte ısrar eden şüphelerimi duymazdan geldim. Bradley'i aramak için odadan çık-

bileyim diye sandalyemi geriye doğru ittim. Sesini duydum, ona bir gün daha kalma planımı söyleyecektim ve her şey yoluna girecekti. Yeniden işime dönüp hedeflerime odaklanacaktım.

Maeve masaya büyük, kalın bir elmalı turta koyarak içsel konuşmamı ve odadan çıkma planımı bozdu. “Turtanı vanilyalı dondurmayla veya dondurmasız yiyebilirsin. Dondurmayla yemeni tavsiye ederim, dondurmayı bu öğlen kendim yaptım.”

Tatlıya bakıp somurttum. Lanet olsun sana, elmalı turta! Dondurmalı elmalı turta gelmiş geçmiş en sevdiğim tatlıydı. Maeve tatlıyı masaya koyup ev yapımı dondurma hakkındaki tüm o çılgınca konuşmasına başlayana dek aramayı yapmayı ve otelime dönmeyi planlamıştım. Artık ev yapımı dondurma ile uğraşan kalmış mıydı? Bu, ev yapımı dondurma yemek için son şansım olabilirdi.

Maeve kaşlarını çattı. “Elmalı turta sevmez misin?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, Maeve’nin tatlısına ters ters bakarken yakalanmıştım. “Hayır! Yani, evet! Elmalı turtaya bayılırım. Özür dilerim, sadece tatlı yemek için vaktim kalmadığını ve otelime geri dönmem gerektiğini düşünüyordum.”

Maeve gülümsedi. “Elbette vaktin var. Senin için bir dilim koymak bir dakikamı bile almaz.”

“Vakti olmadığını söyledi ya, anne.” Mack bana değil, yalnızca annesine bakıyordu. Nedense onu masanın altından tekmeleme isteği duydum. Ayağımın ona tekme sallamaması için bacak kaslarımı sıkmak zorunda kaldım.

Maeve oğluna kaşlarını çatarak baktı. “Kabalaşma, Mack! Andie bizim misafirimiz. Bir parça elmalı turta is-

tiyorsa, yediğinden emin olacağım.” Maeve bana dönerek somurtmak yerine gülümsedi. “Ayrıca, istersen bu gece burada kalabilirsin.” Maeve duraksayarak kocasına baktı. “Öyle değil mi, Angus, tatlım?”

“Elbette kalabilir. Burada aile için bir sürü yerimiz var.” Angus karar verilmiş gibi başını bir kez salladı.

Mack ile aynı çatı altında uyuma düşüncesi yüzünden yüzüm kızardı. Bunu bir kez yapmıştım ve şu anda bulunduğum durum belliydi. “Hayır, bunu yapamam, fakat teklifiniz için çok teşekkür ederim. Daha sonra bir... Telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. O yüzden otelime dönmeliyim.” Neyse ki, görüşmemin saat kaçta olacağını sormamışlardı, çünkü şu anda saatin kaç olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu.

“Bizde de telefon var,” dedi Angus. Çatalını masaya bırakmıştı ve bana dik dik bakıyordu, neşesi biraz solmuş gibiydi.

“Evet, fakat... Numaralarım otelde kaldı.”

“Otelde kalmayı tercih ettiği belli,” dedi Ian. “Burada kalmak istemediği belliyken, neden onu kalması için zorlamaya çalıştığınızı anlamıyorum.”

Hepimiz aynı anda cevap verdik.

“Beni zorlamıyorlar.”

“Onu zorlamıyoruz!”

Sebepten olduğum anlaşmazlığa dayanamayarak ayağa kalktım. “Gerçekten, sorun değil. Teklifiniz için minnettarım, fakat gitmeliyim.” Ağırbaşlılığı yaralı ayağımın üzerine vermek için tam da o anı seçmişim ve bunun bir hata olduğunu fark ettiğimde artık çok geçti. “Ah! Lanet olsun!” Yana doğru sendeleyerek Boog’un üstüne düştüm

ve elim düşüşümü durdurmak için uzandığında doğrudan Boog'un başının yan tarafına çarptı.

Boog yerinde kıpırdamadan oturuyordu, sadece hızlı hızlı gözlerini kırpıyordu.

Dengemi yeniden sağlamak için sağlam ayağımın üstünde zıplayarak, "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Elimini uzatarak Boog'un başını ve kulağını ihtiyatlı bir şekilde sıvazladım. "Acıtmış olmalı." Benim elim bile temastan dolayı sızlıyordu.

Boog, turta diliminden kocaman bir parça kestiği sırada benim tepesinde kaçışmamı görmezden gelerek, "Oh, önemli değil," dedi. "Bir kız için bile yeterince güçlü vuramıyorsun." Masadaki kıs kıs gülmeleri duymazdan gelerek tatlısını yemeye devam etti. "Elbette, az önce seni kasabaya geri götürebilecek tek adama tokat attın."

"Kalacağını sanıyordum," dedi Angus. "Yardıma ihtiyacımız var, Boog, biliyorsun." Angus gergin görünüyordu. Yemek boyunca son derece sevecen davranan neşeli Angus ile kıyaslandığında gerçekten korkunçtu.

"Biliyorum, fakat üç silindirli küçük arabasını yolda bir çukurda bıraktı ve ata binemediğini de biliyorum. O halde benden ne yapmamı istiyorsun?"

Mack derin bir iç çekerek, "Onu ben geri götürebilirim," dedi.

"Hayır, oğlum, şu anda sensiz idare edemeyiz." Angus sinirlenmişti.

"Sadece bir saat sürer." Mack tabağını ileriye doğru itti.

Kendimi berbat hissediyordum. Anlaşılan beni kasabaya geri götürmek büyük bir sorun olacaktı. "Boş verin," dedim aceleyle. "Başka bir yol bulurum. Taksiye ne dersiniz? Taksi çağırabilirim."

Maeve bana acıyarak gülümsedi. “Maalesef, kasabamızdaki taksi hizmeti son derece yetersizdir. Ama yine de istersen, şansımı deneyip onları ararım.”

Başımı sallayarak onayladım. “Harika olur. Size zahmet verdiğim için üzgünüm.” Başımı eğip turtama baktım. Turtanın şeker parlayan krema kaplaması ve yapışkan, ılık, kahverengi elmaları çekiciliğini hafifçe kaybetmişti. Midemin tüm bu mutlulukla baş edebileceğinden emin değildim.

“Hiç sorun değil, yemin ederim,” diye temin etti Maeve. “Sen turtanı ye, ben de gidip telefon edeyim, olur mu?”

Başımla onayladım, konuşabileceğimden emin değildim. Nedense ağlayacak gibi hissediyordum. Bu insanlar bana karşı çok iyiydiler. Eğer onlara gerçeği söyleseydim, ne yapacaklarını merak ediyordum. Muhtemelen beni ön kapıdan kovarlardı ve yürüyerek dönmemi söylerlerdi. Çıngıraklı yılanların canı cehenneme!

“Kremayı gerçek tereyağı kullanarak kendim yaptım. Beğenip beğenmediğini söylersin.” Maeve göz kırptı ve masadan kalktı.

Cesaretimi toplayıp Mack’e hızlı bir bakış attım. Durmadan tatlısını yiyordu, gözleri işine odaklanmıştı. Ne düşündüğünü belli etmeyecekti, orası kesindi. O gece yirmi bir masalarında Mack ile tanışmam bir mucizeydi. Aslında Mack poker masalarında olmalıydı, düşündüklerini gizleme yeteneği sayesinde muhtemelen o oyunda gerçekten çok başarılı olurdu. Aklından neler geçtiğine dair herhangi bir fikrim olmadığını biliyordum ve onu gece boyunca gizlice incelemiştim.

“Şu önemli telefon görüşmesi ne ile ilgili?” diye sordu Ian. “Avukat işi mi?”

Ona sertçe baktım. Ian gülümsüyordu, yalanımı yakaladığını düşündüğü açıktı. *Küçük pislik.*

“Evet. Avukat işi.”

“Avukat mısın?” diye sordu Angus. “Ne tür bir avukatsın?”

“Dava avukatıyım.”

“Tartışmayı seviyor. Bu beni neden şaşırtmadı acaba?” diye sordu Ian.

“Kapa çeneni, Ian!” dedi Mack.

“Neden gelip sen kapatmıyorsun?” Ian çatalını gürültüyle tabağına bıraktı ve peçetesini çatalının yanına attı.

Mack de aynını yaptı ve sandalyesini zemine sürterek ayağa kalktı. “Hadi, o zaman. Bayağıdır kıcını tekmelemiyordum. Anlaşılan vakti gelmiş de geçmiş bile.”

Angus iç geçirerek ve başını sallayarak, “Çocuklar, oturun,” dedi. İki yetişkin oğlunun birbirine saldırması fikrine karşı nispeten kayıtsız görünüyordu. “D ve K süresince her zaman kıpır kıpır olurlar.”

“D ve K mi?” diye sordum.

İki kardeş önce babalarına, sonra da bana bakarak sin-sice gülümsedi. Kalbimin birkaç saniye boyunca durmasına yol açan ikiz tanrılar gibiydiler. Birbirlerine hem çok benziyorlardı hem de birbirlerinden çok farklıydılar. *Ta-pılası mı? Onlara MacKenzieler demişler.*

“D ve K sadece damgalama ve kısırlaştırma için kullandığımız ufak bir takma isimdir,” dedi Ian.

Midem altüst oldu. MacKenzie ihtişamının tüm görüntüsü solarak yerini yanmış deri ve kesilmiş vücut par-

çalarının düşüncesine bırakmıştı. “Bunu cidden yapıyor musunuz?”

Angus sabırla gülümseyerek, “Evet, bunu cidden yapıyoruz,” dedi. “Dünyanın her yerindeki diğer tüm çiftçiler gibi.” Angus ayağa kalktı. “Hadi, Boog. Sana bir şey göstereceğim. Sana da, Ian. Hayvanların arka kısımlarından sorumlusunuz.”

“Başlarını tercih ederdim,” dedi Ian, neşesi kaçmıştı. Babasını izleyerek odadan çıktı, Boog da arkasından gitti.

Angus’un sesi verandada yavaş yavaş duyulmaz oldu. “Yönetim sana geçtiğinde istediğin yerde durabilirsin. Bu gece hayvanların arkalarından sorumlusun.”

Mack ile yemek odasında baş başa kalmıştık. Konuşmak için ağzımı açtım, fakat tek kelime edemeden Mack etkili bir şekilde önümü keserek diğerlerini izlemek üzere arkasını döndü. Öfkeyle uflayarak ellerimi kalçalarımaya koydum. Mack’in dinlemeye niyetli olmadığı belli olsa da, kızgınlık ve kırgınlık bana konuşma cesareti vermişti. “Hiçbir şey söylemeden çekip gidecek misin?” Tüm bu durum öylece görmezden gelebileceği bir şeymiş gibi davranması beni deli ediyordu. *Ben artık dünyamın kaç bucak olduğundan bile emin değilken, nasıl oluyor da o her şeye karşı bu kadar etkilenmemiş ve ilgisiz kalabiliyor?*

“Yapacak işlerim var.” Bana bakmadı, cam kapılardan arka verandaya bakarak ilgisizce arka cebinden eskimiş bir beysbol şapkası çıkardı.

“Evet, benim de yetişmem gereken bir düğünüm var. O yüzden sakıncası yoksa, seninle boşanmamız hakkında konuşmak istiyorum.” Son sözlerim az daha boğazımda

takılıp kalıyordu. Her ne kadar çılgınca, saçma ve fazla-sıyla aptalca olsa da, onun gibi bir adamdan boşanma düşüncesi tamamen yanlış geliyordu. Ancak hâlâ tam olarak anlayamadığım bir sebepten, bu adamla onu tanıdıktan sadece birkaç saat sonra evlenmiş olduğum gerçeğini değiştiremeyeceğime göre, bu duyguyla artık savaşıyordum.

Mack bana döndü, ellerini sandalyesinin arkasına dayadı, şapkası parmaklarının arasından yan tarafa doğru sarkıyordu. Sesi son derece kibirliydi. “Aslına bakarsan boşanmamız gerektiğini düşünmüyorum.”

Kaşımı kaldırarak ona baktım. “Ah öyle mi? Nasıl yani?”

Mack omuz silkti. “Çünkü evli olduğumuzu düşünmüyorum. Evlilik yoksa boşanma da yoktur.”

Homurdandım. Duygularım ve sezgilerim hakkında kararsızlık yaşıyor olabilirdim fakat yasal evraklarımı biliyordum. Ne kadar istesek de yazılı belgeleri inkâr edemezdik. “Ah, inan bana evliyiz.”

“Sen öyle diyorsun.”

Tüylerim diken diken oldu, çenemi meydan okuyarak kaldırdım. “Nevada Eyaleti ve evlilik belgesindeki imzan öyle diyor.” *Kalın kafalı pislik! Aptal kovboy! Taşralı seksi tip! Tanrım, neden bu kadar çekici olmak zorunda!*

“Taklit edilmiş olabilir.”

Mack’in sözlerinin altında yatan suçlamadan dolayı ağzım açık kaldı. “Seni tanımadığım halde ne diye bir evlilik belgesinde imzanı taklit edeyim ki?”

Mack’in bakışları gözlerimi deliyordu. “Bence asıl soru, beni tanıımıyorsan en baştan neden benimle evlendiğin olmalı.”

Odada çıt çıkmıyordu. Yan odada guguklu bir saat görevini yapmaya başlamıştı, küçük kuşun her ötüşünün ardından kapısının kapanma sesi duyuluyordu.

Guguk!

Guguk!

Guguk!

Guguk!

Guguk!

Guguk!

Mack haklıydı. Lanet saat de haklıydı. Vegas'ta yaptığımız şeyi yapmış olmak için ikimizin de aklımızı tamamen kaçırmış olmamız gerekirdi. Turtam yeni bir sevimsiz görüntü sergilemek üzere gibiydi. Midem utanç, öfke ve üzüntüye çok benzeyen bir duyguyla yanıyordu. İki yıl önce ikimiz de deliydik. Deli gibi âşıktık. Bu sözler ruhumu ele geçiriyordu ve karanlıkta daha fazla gömülü kalmayı reddediyordu.

Mack daha sakın bir sesle, "Söylediğim gibi..." dedi. "İşe dönmem gerekiyor. Belki daha sonra sohbet edebiliriz."

Beni gözlerimde yaşlar parladığı halde yemek masasının önünde bırakıp gitti.

Maeve odaya gelip yanımda durarak, “Ayy, tatlım, neyin var?” diye sordu.

Gözyaşlarımı hızlıca sildim. “Ah, bir şey yok. Gözüme karabiber kaçtı.”

Maeve şaşırarak başını geri doğru çekti. “Karabiber mi? Biberi gözüne nasıl kaçırabildin?”

Maeve’i oyalamaya çalışarak sorusuna elimi sallayarak cevap verdim. “Benim için bir taksi bulabildiniz mi?”

Maeve üzülerek başını salladı. “Hayır, üzgünüm. Sanırım şu anda hepsi dolu.” Maeve masanın etrafında dolanarak tabakları ve kalan yemekleri toplamaya başladı. Beni odada yalnız bırakarak her şeyi mutfağa götürdü.

Birkaç tabak alarak arkasından gittim. Sürekli topallıyor, ayağımın üzerine yeniden ağırlık vermeye çok korkuyordum. “Taksiler dolu mu? Dolu derken ne demek istiyorsunuz?”

“Yalnızca birkaç arabaları var ve bin bir türlü şey için çağırılıyorlar. Sanırım bu gece lisede bir dans partisi var, o yüzden bütün gece çocukları taşımakla meşgul olacaklardır.”

“Vay canına!” dedim. *Baker City’de taksiye ihtiyaç duyduğum bu tek seferde, okul balosunun olması ne şans ama!*

“Küçük kasaba hayatı böyledir,” dedi Maeve. Bu konuda üzgün görünmüyordu. “İyinin yanında kötüyü de kabul etmek gerekir.”

“Muhteşem akşam yemeği ve tatlının dışında iyi olan hiçbir şey görmedim.” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum. Kafamın karman çorman olmasından ve görgü kurallarını unutmama yol açmasından dolayı Mack’i suçladım. O ve Ian, ikisi de suçluydu. Birbirinin tıpatıp aynısı iki mankafa!

“Ah, o kadar da kötü değildir.” Maeve’in sesi neşeliydi.

“Şimdiye dek sadece oteli ve buranın dışındaki yolu gördün, inan bana küçük kasabamızı yargılamak için bu kadarı yetmez. Bu gece burada kal, yarın Mack ile ikinize güzel bir öğle yemeği hazırlayayım. Seni gezintiye çıkarabilir ve sana tepelerin bir kısmıyla diğer güzel yerlerin bazılarını gösterebilir. Bu sayede eve, araştırman için Baker City MacKenzie ailesinin hoş, geniş kapsamlı bir bakış açısıyla dönmüş olursun.”

“Gezinti mi? Yani atla mı?”

“Dört tekerli tercih ediyorsan başka...” Maeve kirli tabakları evyenin yanına yığıdı.

“Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, fakat tekerlekler kulağıma atacaklarından daha iyi geldi.”

“Aslına bakarsan biz atları tercih ediyoruz. Benzin parası gerektirmiyorlar, o yüzden hem kesemiz hem de çevre için daha iyi. Ayrıca hemen hemen her yere gide-

biliyorlar. Mack'in sana göstermek isteyeceğinden emin olduğum bazı yerlere attan başka araçla gitmek imkânsızdır.” Maeve bana bakıp göz kırptı. “Ata binmezsen eğlenmenin yarısını kaçırmış olursun.”

“Eğer ata binmeyi denersem muhtemelen ölürüm.” Bu düşünce aynı anda hem heyecan vericiydi hem de korkutucuydu. Oldum olası atlara hayrandım, fakat atların hayatımın bir parçası haline gelmesini hiç düşünmemiştim. Bana kalırsa atlar, filmler ve televizyondaki tuhaf rodeo kanallarına göreydi.

“Daha önce hiç ata binmedin mi?” diye sordu Maeve. Sanki evet dersem kulaklarına inanamayacakmış gibi bir hali vardı.

“Bir keresinde bir ata dokunacak kadar yaklaştım.”

“Burnuma bir hikâye kokusu geliyor. Ne olmuştu?”

Parmağımı tezgâhın kenarında gezdirdim ve on yaşımdayken bir yaz kampı sırasında bir ahırda bulunmamla ilgili anılarıma daldım. “Atın ne kadar da güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kocamandı. Mağrurdu. Yanımdaki kişi atın burnunu sevmemi söyledi. Sonunda cesaretimi toplayıp elimi uzattığımda at ani bir hareketle başını kaldırdı ve o kadar yüksek sesle kişnedi ki altıma kaçırdım.”

Maeve ahenkli bir kahkaha krizine girdi. “Ah, Andie! Bu çok komik... Kaç yaşındaydın?”

“Dokuz veya on... Bir kızın artık bunu yapmaması gereken bir yaşta altıma kaçırmamın utancını çok net hatırlayacak kadar büyüktüm.” Elimini tezgâhtan çekerek tuhaf bir şekilde arkama koydum. Kendimi yeniden altına kaçırmış o küçük kız gibi hissediyordum.

Maeve sabunlu eliyle kolumu sıvazladı. “Sorun değil. Mack asla yaşlı ve inatçı bir atın altına kaçırmana yol açmasına izin vermez. Mack’in yanında tamamen güvende olacaksın.” Maeve bana ıslak bir tabak uzattı. “Bunu benim için kurular mısın?” Çenesiyle yandaki tezgâhta duran havluyu işaret etti.

Tabağı ondan aldım ve somurtarak tabağa baktım. “Oregon’da bulaşık makinesi yok mu?”

“Elbette, her yerde var. Ama burada sade bir halkız. İşleri elle yapmaktan gocunmuyorum. Bana rahatlatıcı geliyor.”

Tabağı gıcır gıcır ses gelene kadar sildim. Tabağın beyaz yüzeyinde yansımamı fark edince gülümsedim. Bir rutini, basit bir işi sohbet etmekten zevk aldığınız birinin eşliğinde yapmak hoş bir duyguydu. Resmen sakinleştirme veya meditasyon etkisi vardı. Maeve’de, bu mutfakta yanında dururken kendim gibi davranmamı sağlayan geçinmesi kolay bir yön vardı. Ona yandan bakarak, Mack ile Las Vegas’ta yaptığımız şeyi söylesem benden nefret eder mi acaba, diye merak ettim. Benden nefret edebileceğini düşünmek beni üzdü. Bu çok saçmaydı, çünkü bir iki gün içinde gitmiş olacaktım ve sonra onu veya Angus’u bir daha asla görmeyecektim. Ya da Mack’i...

Midem huzursuzca kasıldı. Mack’i bir daha asla görmeme düşüncesi neden gerçek bir fiziksel acıya yol açıyordu? Onu görmeyeceğim için rahatlayıp oh çekmem gerekirdi. Mack gibi bir adamla vakit geçirmem bir tarafa, Bradley burada bulunmamı bile hoş karşılamazdı. Nişanlım aptal değildi. Bir şeyler döndüğünü hemen anlardı. Bu, onun katil içgüdüsünün bir parçasıydı. Bir köpekba-

lığının sudaki kandamlasının kokusunu duyabilmesi gibi, Bradley de diğer insanların sakladıkları duygularının kokusunu alabiliyordu. Onu bu kadar başarılı bir avukat yapan da bu özelliği idi. Mücadele ettiği kişiler bazı şeyleri sır olarak saklamak için ellerinden geleni yapsalar da, Bradley her zaman meselenin özünü öğrenirdi.

Tüm bu karmaşayı Bradley'den saklama şansımın çok zayıf olduğunu fark edince midem altüst oldu. Bana karşı hislerinin beni bağışlayacak kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Ayrıca bunu ne kadar önemseydiğimi de merak ettim ve bu beni her şeyden daha çok endişelendirdi.

Maeve başını işinden kaldırmadan, “Şuradaki dolaba, sağında...” dedi.

Tabağı kaldırdım, bir tabak daha diğerine katılmak üzere olduğu için dolabın kapağını açık bıraktım.

Mutfakta durduk ve sonraki yorum aramızdaki havada uçuşmadan önce, beş dakika daha samimi bir sessizlik içinde bulaşıkları yıkadık.

“Pekâlâ, bana yaptığın şu araştırmadan bahset, Andie.”

Maeve'e göz attım, ancak yüzündeki ifadeden merakı ve kendini bulaşık yıkama işine vermesi dışında hiçbir şey okunmuyordu. Servis tabaklarını ve çatal bıçakları yıkamaya koyulmuştu.

“Biraz araştırma yapıyordum ve... Bir MacKenzie ile bağlantım olabileceğini belirten bir şeyle karşılaştım. O yüzden buraya gelip, bunun doğru olup olmadığını anlarım diye düşündüm.” Ona yarım yamalak gerçeklerden bahsetmenin stresi yüzünden parmaklarım titriyordu. Maeve kendisine yalan söylenmesini hak etmiyordu. O yanlış bir şey yapmamıştı.

“Tam olarak nasıl bir araştırmaydı?”

Biraz daha doğru bilgi vermenin uygun olacağına karar verdim. Konuşmaya devam edebilmemin tek yolu buydu, yalanlar boğazımda takılıp kalıyordu. “Aslında, evleniyorum.”

Maeve önündeki evyenin içinde duran tencereyi ovalamayı bıraktı ve konuşmamı bekledi.

“Evlilik lisansı için başvuruyordum ve adliye karşıma bir belge çıkardı, o yüzden evlenmeden önce gelip meselelerin aslını öğrenmeye karar verdim.” Kalp atışım hızlanarak daha hızlı nefes almama yol açtı. Kendimi kontrol edemezsem her an birkaç kilometre koşmuş gibi sesler çıkarmaya başlayabilirdim. *Sakinleş, geri zekâlı!*

Maeve’in eli tencerenin dibinde dönerek ve yavaşça daireler çizerek hareket ediyordu. “Evleniyorsun.”

“Evet. Doğu kıyısında... Bir hafta sonra...”

“Uzun süredir mi birliktesiniz?” Maeve yanlarını ve tabanını ovalamak için tencereyi ters çevirdi.

“Henüz iki yıl olmadı. Yeterince uzun...”

Maeve bana bir bakış attı, dudaklarında hafif bir tebesüm belirdi. “İnsanın böyle bir şey için zaman çizelgesi olacak değil ya?”

“Ah, benim var.” Artık güvendeydim. MacKenzie kabilesinden yaşam planım hakkında konuşmaya geçmiştik. Maeve oldukça akıllı başında birine benziyordu. Nerelerden geldiğimi anlayacağına emindim.

Maeve ovmayı yeniden bırakarak bana döndü. “Gerçekten mi? Aşk için bir zaman çizelgen mi var?”

“Şey... Elbette. Sayılır. Yani, takvimimde yazmıyor. Tamam, belki takvimimde gerçekten yazıyordur, ama o şekilde değil.” Açıklamaya çalışırken panikliyordum.

“Seni yargılamıyorum, Andie. Yalnızca anlamaya çalışıyorum.”

“Hayır, biliyorum. Sanırım sadece açıklaması zor. Anlarsınız, gençliğimden beri bu planı uyguluyorum.”

Maeve tencereyi durularken, “Hı hı...” diyerek başını salladı.

“Ve planıma yirmi bir, sonra yirmi yedi ve yirmi dokuz ve son olarak otuz yaşına geldiğimde başarmış olmam gereken belirli hedefler koydum.” Maeve’in duruladığı tencereyi alıp tencerenin içini kurularken destek almak için tezgâha koydum.

Maeve güldü. “Planını otuz beş yaşında kesmişsin. O zaman mı emekli olacaksın?”

“Hayır.” Ben de gülümsedim, benimle çok sert dalga geçmediği için memnundum. “O zaman çocuk sahibi olma işini halletmiş olacağım.”

“Peki, hedeflerinden birini gerçekleştiremezsen ne olacak?”

“Bilmiyorum. Henüz öyle bir şey olmadı.” İçimden gelen şahsi bir gururla ona bakıp sıırttım. “Neden bu denli hedef odaklı olduğumu bilmiyorum. Hedeflerimi yerine getirmek kendimi başarılı hissettiriyor. Sanki hayatımdaki her şey iyi olacakmış gibi geliyor.”

Maeve aynı anda birkaç çatalı sabunladı. “Hayatında işlerin pek iyi gitmediği bir zaman mı oldu?”

Kulaklarımda bir zil sesi çınlamaya başladı. Kalbimin atışı o kadar gürültülüydü ki, Maeve’in de duyacağından korktum. “Belki gençliğimde işler biraz çılgıncaydı. Ama bu, çok uzun zaman önceydi.” Boğazımdaki tıkanıklığı gidermek için boğazımı temizledim. Bugüne dek hiç

kimseyle çocukluğum hakkında konuşmamıştım ve konuşmayı hiç düşünmemiştim. Asla!

Maeve bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda bende ağlama isteği uyandıran nazik bir ses tonu vardı. “Bazen, hayatlarımız kontrolden çıktığında, kendimizi güvende hissetmemizi sağlayan tek şey, ters istikamete dönmektir. Her bir ayrıntıyı kontrol etmektir.”

“Belki...” dedim, Maeve’in değerlendirmesine katıldığımdan emin değildim. Yaşam planım heba edilmiş yılların ve bir sürü yanlış seçimin bir sonucuydu. Yaşam planımı rayına oturttuğumda akıllıca kararlar vermeye başlamıştım. Geleceğim için yatırımlarla sonuçlanan kararlar... Elvis’in aşk şapelinde sarhoşken yapılan bir evlilik dışında, yaşam planım çok işime yaramıştı. Planımda koyduğum tarihe kadar evlenmekte tamamen kararlıydım.

“Bana nişanlından bahset,” dedi Maeve, neyse ki hedeflerim hakkında tartışmayı geçmişti.

“Adı Bradley. Benden iki yaş büyük ve ikimiz çok uyumluyuz.”

Maeve bir kez daha gülümsedi. “Uyumlu... Kulağa çok romantik geliyor.”

Onu hafifçe dürttüm. “Öyle. Cidden. Aynı ofiste çalışıyoruz, ikimiz de avukatız. Çok hırslı ve hedef odaklı biridir. Başarı hakkında benimle aynı fikirde... Aynı benim gibi iki çocuk sahibi olmak istiyor, bir kız, bir de erkek. Yale’e gitmiş ve ebeveynleri de avukat. İkimiz mükemmel bir çiftiz.”

“Ona âşık mısın?”

Kurulamak için elime aldığım bir avuç dolusu çatalı kazayla yere düşürdüm. Maeve’in sorusu beni aniden asabileştirmişti. “Elbette ona âşığım!”

“Sadece merak ettim, çünkü o kısmından bahsetmedin.”

“Onu gerçekten seviyorum. Gerçekten.” Kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hissettim, fakat buna gerek yoktu. Elbette Bradley’yi seviyordum. İkimiz mükemmel bir çifttik.

“Arkadaşların onun hakkında ne düşünüyor?” diye sordu Maeve.

Çatalları geri toplama işinin ortasında aniden durdum ve kısmen dönerek ona baktım.

Maeve evyeyi yıkamayı bitirmişti ve bana bakmak için suyu kapattı. “Yanlış bir şey mi söyledim? Burnumu fazla mı sokuyorum?” Maeve’in yüzü düştü. “Özür dilerim. Angus bana her şeye burnumu çok fazla soktuğumu söyler.”

Elimi Maeve’in koluna koyup kolunu yavaşça sıktım. “Hayır, sorun değil. Aslında sadece hassas bir noktam...” İç çektim, gözümün önüne arkadaşlarımdan Bradley’nin davranışlarına olan tepkileri geldi. “İşin doğrusu, arkadaşlarımdan hiçbiri onu sevmez. İş yerimdeki sekreterim bile ondan nefret ediyor.”

Bez parçasını bırakıp çatal bıçakları kurulamayı bitirmek için havluyu elimden alarak, “Sence sebebi ne?” diye sordu.

Tezgâha yaslanarak omuz silktim. “Sanırım Bradley bazen ısrarcı olabiliyor. Ben de eskiden ondan hiç hoşlanmazdım. İki yıl önce arkasından dalga geçerdim.” Kaşlarımı çattım. “Bu çok korkunç, değil mi?”

“Hoşlanmamaktan aşka ve evliliğe nasıl geçiş yaptın? Oldukça büyük bir sıçrayışa benziyor.”

Cidden ona verecek iyi bir cevabım yoktu. Kafamda

Bradley’yi sevmemde geçtiğim yolu duymak bile iki büküm olmama yol açtı. Sahip olduğum her şeyi aşka yatırdığım iki yılın ardından, Luke tarafından soğuk ve üstünkörü bir şekilde terk edilmiştim. Las Vegas’a gitmiştim ve ateşli bir yabancıyla vahşi bir kaçamak yaşamıştım. Sonrasında ise hayatımı yeniden rayına oturtma hedefiyle eve dönmüştüm. Bradley kalıba mükemmel uyuyor gibiydi. Kendimi yalnız ve kaybolmuş hissettiğim sırada bana çıkma teklif etmişti. Zamanlama mükemmeldi ya da o zaman ben öyle düşünmüştüm. Daha önce bunu neden daha yakından incelememişim? Hayat planıma çok fazla odaklanıp bir şeyleri gözden mi kaçırmıştım? “Bilmiyorum. Aptalca geliyor, fakat sanırım... Sanırım ben Las Vegas’tan döndükten sonra başladı.”

“Las Vegas mı?”

“Evet.” Maeve’ye bakmıyordum. Yere bakıyordum, hatıralarda kaybolmuştum. Hatıralar nedense daha geçen hafta yaşanmışlar gibi üstüme akın ediyordu. Bunu iki yıldır ilk kez yaşıyordum. “En yakın arkadaşım Kelly, bir cenaze levazımatçısıyla evleniyordu.”

“Bir levazımatçı mı?” Maeve şaka yapıyormuşum gibi güldü.

“Evet, cidden, levazımatçı Matty ile evlenecekti. O yüzden diğer en iyi arkadaşım Candice, Las Vegas’ta bir bekârlığa veda partisi ayarladı. O sırada Luke adında bir adamla çıkıyordum ve işte son derece yoğunum. O yüzden gitmek istemedim, ama kendimi suçlu hissettirerek sonunda dediklerini yaptırılar. Ya da Ruby yaptırdı.”

“Ruby kim? Başka bir arkadaşın mı?”

“Hayır. Evet. Ruby benim asistanımdır. Aynı zamanda

kocaman bir ateş topu halinde bir araya getirilmiş annem, komşum ve kız arkadaşım gibidir.”

“Komik birine benziyor.”

Ruby ile birlikte geçirdiğimiz son birkaç saatin hatırasıyla içim ısındı ve başımla onayladım. Son anlarımız geçtiğimiz yıldan çok daha iyiydi. “Evet, öyledir. Çok küstahtır. Fakat son derece gerçekçidir, dürüsttür ve sektördeki en iyi hukuk sekreteridir.”

“Yoğun bir avukat için muhtemelen çok değerlidir,” dedi Maeve.

“Evet, kesinlikle öyle... Sadece değerli değil, aynı zamanda ısrarcıdır. Candice ile birlikte Las Vegas’a gitmem için bana baskı yaptı ve ben de gittim.”

“Kulağa eğlenceli geliyor. Las Vegas’ta kız kıza bir gece...” Maeve bir çift ayakkabıyı ayağıyla bana doğru itti. Mokasen ayakkabılara benziyordu. “İşte, şunları giy. Yürüyüşe çıkalım.”

Rahat, eski deri ayakkabıları giyip Maeve’in arkasından arka kapıdan çıkarak verandanın merdivenlerinden indim. Artık çok az topallıyordum, bileğim daha iyiydi. Hava yeterince ılıktı ve hırka giymeme gerek yoktu. Ancak Maeve bana bir hırka uzattığında, hırkayı omuzlarıma attım.

“Bana Vegas’tan bahset,” dedi Maeve. “Ben oraya hiç gitmedim.”

Bir patikada Maeve’in yanında yürüyordum, inek böğürtülerinin geldiği tarafa doğru gidiyorduk. “Gürültülü ve gece gündüz her yerde ışıklar var. Bir de her an bir şey olabilirmiş, aslında her an bir şey olacaktı gibi hissettiren bir heyecan havası var.” Yüzümde açan gülümsemeyi durduramıyordum. “O bakımdan sihirli bir yer.”

“Orada ne yaptınız? Kumar mı oynadınız? Büfelerin muhteşem olduğunu duymuştum.”

“Büfe falan görmedik, ama kumar oynadık. Aslında ben kumar oynadım, demeliydim. Arkadaşlarım gecenin çoğu kısmında odadaydılar. Sanırım sonunda pek de kız kıza gezme olmadı.”

“Bütün gece odada sensiz mi durdular?” Maeve’in gülümsemesi kaybolarak yerini endişe aldı.

Kahretsin! Neden ona bunu anlatıyorum? “Şey, evet... O gece bir süre yalnız kaldım, ama iyiydi.” *İyiden de öteydi. Yanımda biri vardı.* Hatıralar yüzünden karnıma kramp girdi.

“Kumar oynadığını söyledin. Hangi oyunu oynadın?”

Zorlukla yutkundum. Maeve’in soruları daha çok bir sorgudaymışım gibi hissettirmeye başlamıştı, ama bunda onun hiçbir suçu yoktu. Sadece muhteşem oğlunun resme dâhil olduğu kısma çok fazla yaklaşmıştı.

“Yirmi bir oynadım.”

“Ah, Mack’in en sevdiği oyun! Aslına bakarsan, birkaç yıl önce Ian’ın bekârlığa veda partisi için kardeşiyle Las Vegas’a gitmişti. Bin dolardan fazla kazanmıştı. Parayı yeni bir at almak için kullandı. Şimdi düşünüyorum da, komik olan şu ki...” Maeve, yüzünde birkaç saniye kalan tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Daha sonra gülümse-di, tuhaf bakışı kaybolmuştu. “Hey, belki aynı anda oradaydınız!”

Gülümsemeye çalıştım, fakat dudaklarım aşırı titriyordu. Neyse ki, güneş ufuk çizgisine doğru iyice indiği için Maeve’in gözlerini alıyordu. Beni iyi göremediğini düşündüm. “Belki...” dedim.

Maeve iç çekti. “Oğullarımız için zor bir zamandı.”

Maeve’in sesindeki üzüntü beni aşırı derecede meraklandırmıştı, fakat Mack ile ilişkimin durumu etkilemiş olabileceği ihtimali varken, onu konuşmaya zorlamak yanlış geldi. Mack gecenin en azından bir kısmını benimle geçirmişti. Eğer Vegas’ta bulunma amacı kardeşinin bekâr bir adam olarak geçireceği son geceleri kutlamaksa, Ian ağabeyinin yanında olmamasından dolayı çok sinirlenmiş olmalıydı. *Belki de Ian olanları biliyordur. Belki de bana karşı o yüzden bu kadar kaba davranıyordur.*

Maeve’e ayrıntıları sormak üzereyken patikada bir virajdan döndük ve kalabalık bir sığır, çit ve erkek grubuyla karşı karşıya kaldık. Erkekler sığırları son derece kızdıran bir şeyler yapmaya koyulmuşlardı.

Maeve olanları rahat bir şekilde görebileceğimiz fakat erkeklerin ayağına dolanmayacağımız kadar uzaktaki bir çite onunla birlikte oturmamı işaret etti. Biraz zorlanarak da olsa Maeve'in yanına tırmandım, bileğim ağırlığımı o şekilde kaldırmamdan pek hoşnut olmamıştı. Çite yerleştiğimizde, Maeve izlemekte olduğumuz görüntüyü açıklamaya başladı.

“Buzağuların hepsinin fazla büyümeden aşılınması, damgalanması ve kısırlaştırılması gerekiyor. O yüzden erkekler bu kadar geç saatlere kadar çalışıyorlar ve Boog da yardıma geldi. Halletmemiz gereken yüzlerce hayvan var ve bu çok yorucu bir iştir.”

Daha küçük hayvanlar Ian'ın teşvikiyle metal çitlerin arasındaki bir yoldan, Mack'in beklemekte olduğu, çitle ayrılmış kare şeklinde küçük bir kapan alanına yönlendiriliyordu. Buzağı o alana girdiğinde Ian buzağıyı demir çubuklardan yapılmış daha küçük bir kutuda kısırmak için girişi kapatıyordu. Mack hayvanın başını ve sonrada bedenini kısırmak için manivelayı çekiyordu.

Mack'in bir manivelayı daha oynatıp, danayı meka-

nizmanın içinde tümüyle yana yatırmasını izlerken kalbim ağzıma geldi. Kaba kuvvet gösterisi, saf, hayvani bir şehvet şeklinde, beklenmedik ve heyecan verici gelmişti. “Aman Tanrım!” diye fısıldadım, gözlerimi ondan ayırmıyordum. “O ne yapıyor?”

“Üzerinde işlem yapabilmeleri için danayı doğru konuma getiriyor. Dananın şu anda içinde bulunduğu metal kutuya sıkıştırma kanalı denir.”

“Dananın üzerinde hangi işlemleri yapacaklar?”

“Göreceksin.”

Mack dananın boynunun yanındaki küçük bir kapıyı açtı. Aynı anda Ian içeri girdi, dananın arka ayağını tuttu ve çekerek düz bir şekilde uzattı.

Daha sonra Angus elinde bir şeyle gelerek dananın boynunun üzerine bakacak şekilde durdu.

“Angus ne yapıyor?”

“Danayı aşılayacak ve sonra da damgalayacak.”

“Acıtır mı?” diye sordum, hayvan için ağlamaya hazırdım.

“Aşı mı? Hayır, hiç acıtmaz. Veterinerlerin kedi veya köpeklere yaptıkları gibi, aşırı derinin hemen altına enjekte ediyorlar. Damgalama birazcık acıtabilir. Genellikle öylece yatarlar. Fakat bazen biraz böğürürler veya birkaç kez tepinirler. Hepsi normal... İşlem biter bitmez, hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp yürürler. Onlar sert küçük haylazlardır. Asıl acıtan kısırlaştırma, fakat sandığın kadar değil.”

“O kısmı kim yapıyor?” diye sordum, midem yeniden bulanmaya başlamıştı.

“Boog. Ona testislerle ödeme yapıyoruz. Bu konuda

eli çok hafiftir ve son derece ustadır. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız, hayvanlar da öyle.”

Zorlukla yutkundum, sesim gerilmişti. “Sanırım yanlış anlamış olabilirim. Az önce ona *hayalarla* ödeme yaptığınızı söylediğinizi duyduğumu sandım.”

Maeve kıkırdayarak dizime hafifçe dokundu. “Evet, doğru duydun. Nedenini birazdan anlayacaksın.”

Karşılık vermedim, çünkü testislerin bir maaş çeki gibi kullanılmasını anlayamayacağımdan oldukça emindim. Dahası, tartışmak boşuna nefes tüketmek olurdu. Buralarda farklı bir değerler bütününe göre çalıştıkları belliydi.

Dana hafifçe tepindi ve sonra pes etti. İradesini onu zapt eden adamlara teslim etmiş gibiydi. Mack’in kol kasları derisinin altında esnedi, kalçaları danayı çevirme ve makineyi çalıştırma çabasıyla kot pantolonunda çıkıntı yapmıştı. Mack, kovboy şapkası yerine beysbol şapkasını takmıştı ve her nasılsa şapkanın mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha seksi görünmesini sağlamıştı. Kesinlikle hasta falandım herhalde. Ona her baktığımda başım dönüyordu ve kendimi keyifsiz hissediyordum.

“Sorun ne, Andie?” Maeve bana bakıyordu.

“Ah, sadece ateşim olabileceğini düşünüyordum. Başım biraz dönüyor.”

“Muhtemelen kısırlaştırma düşüncesi yüzündendir. Pek de yemek sonrası sohbete uygun sayılmaz, değil mi?”

Angus bir kabloya bağlı bir şey tutarak yaklaştı ve hayvanın arkasında durdu.

“Şimdi ne yapıyor? Ve ben bunu bilmek istiyor muyum acaba?”

“Damgalama. Bazı çiftçiler kulak künyesi kullanır.

Ancak bize göre hayvanlar dağlarda çok yükseğe çıktıklarında künyeler sorun çıkarıyor. Oralarda künyelerin takılabileceği bir sürü dal ve diğer şeyler var. Sonra da kurtçuk sorunları çıkıyor. Ayrıca, sığır hırsızları tarafından kolayca çıkarılabiliyorlar. Damgalama kolay, hızlı ve sonrasında sorun çıkarma riski daha az, o yüzden bunu yapıyoruz.”

Angus demirin ucunu dananın kalçasının yan tarafına bastırdı. Büyük bir duman bulutu yükselerek Angus’un başını kapladı. Yanan tüy ve et kokusunu duyacak kadar yakında olmadığım için gerçekten memnun oldum. Ellerimi yumruk yaparak, “Zavallı bebek...” diye fısıldadım. Yumruklarımı ağzıma bastırdım, gözlerimi yapılan işlem- den alamıyordum. Angus ayağa kalktı ve kenara çekildi.

“Hayvanlarımıza iyi bakıyoruz ve damgalama da bunun bir parçası,” diye açıkladı Maeve, sesinden gurur okunuyordu. “Damgalama yapmasaydık hayvanlarımız kolaylıkla çalınırdı ve hayvanları çalan insanlar genellikle onlara iyi bakmazlar.”

Danayı yere devirip canının yanmasına izin verdiği için Mack’e sinir olmam gerekirdi, fakat işin aslı hamburger yemeyi seviyordum. Adalet ve sorumluluk duygum bana, kendim de bunun gönüllü bir faydalananıyken, bu işlem- den ve katılımcılarından nefret etmemin yanlış olduğunu söylüyordu. “Sanırım sizin bakımınızdayken hayvanlara elinizden gelen en iyi şekilde davranıyorsanız, yapabileceğiniz en iyi şey budur.”

“Burada elimizden geldiğince Temple Grandin yöntemlerini uyguluyoruz. Sıkı destekçileriyizdir.”

“Temple Grandin mi?”

“Hayvancılık sektörüne ve hayvan besiciliğine büyük katkıları olmuş parlak bir bilim kadınıdır. Ona internette bir göz atmalısın. Oldukça şaşırtıcı bir kadındır.”

“Yani... İşlerin nasıl yürütüleceğine dair kuralları filan mı var?”

“Hayır, tek başına kurallar değil. Aslında Temple otistik ve çevresindeki dünyaya karşı, aynı ineklerde olduğu gibi özel bir hassasiyeti vardır. O yüzden dünyayı hayvanların gözüyle görebiliyor. Bu, geçmişte çiftçilerin asla başaramadığı bir şeydi. Dünyamızda, sığırlar bir amaç için kullanılan araçlardır. En azından eskiden öyleydi. Ancak, Temple Grandin’in anlayışı ve katkıları sayesinde, hayvanları yemek amaçlı besleyerek geçimimizi sağlarken, aynı zamanda onların buradaki yaşamını elimizden geldiğince güzel kılmanın yollarını bulabildik. Bu çok hassas bir dengedir, fakat biz hatasız yaptığımızı düşünüyoruz.”

“Kulağa etkileyici geliyor.” Yalan söylemiyordum. Daha önce böyle bir şey duymamıştım ve çiftçilerin yararına sığırları anlama işini gerçekleştirenin bir kadın olduğunu düşünmek bile insanda güç hissi yaratıyordu. Bu Temple denen kişinin omzunda zorlu bir görev olmalıydı. Genel olarak, iş bitirici kadınlara hayranlık duyardım, o yüzden onu daha sonra Google’da araştırmayı aklımın bir köşesine not ettim.

“Hayranlık verici! Gerçekten. Sana onun hakkında yapılan sinema filmiyle başlamanı öneririm. Çok güçlü bir filmidir. İzlerken mendile ihtiyaç duyacağını garanti ederim. Onun çalışmaları, kesinlikle bu civardaki pek çok kişinin farklı düşünmesini sağladı. Yıllarca önce Angus’la başlayarak başka birçok işleme dâhil oldu ve bu hareket

her yıl giderek daha da büyüyor. Şu anda ülkemizdeki sığırların yarısından fazlası Temple'ın keşfettiği ve öğrettiği yöntemlerle yetiştiriliyor.”

“Bu... İnanılmaz. Ciddi söylüyorum.”

“Evet. Temple inanılmaz biri. Zeki ve merhametli... Bize hayvanların saygımızı, iyi bir hayatı ve acısız ölümü hak ettiklerini hatırlatıyor. En azından bunu yapabiliriz. Daha önce konuşmasını canlı olarak izledim. Resmen bir enerji ve bilgi kasırgasıydı. Temple gerçek bir enerji topu. İnsanın kadın bir çiftçi olmaktan dolayı kendisiyle gurur duymasını sağlıyor.” Maeve ileride gerçekleşen işlemlere baktı ve başını salladı.

Boğazımda bir türlü kurtulamadığım bir düğüm oluştu. Başımı çevirerek adamlara baktım ve Boog'un hayvanın arka bacaklarının üzerine midesinin yanma eğilmesini izledim.

Maeve yumuşak bir ses tonuyla, “Şu anda boğayı kısırlaştırıyorlar,” dedi. “Bu kısmı hayvanların canını yakar. Ama Boog işinde iyidir ve hızlıdır. Bir dakika içinde bitmiş olacak.”

“Bunu neden yapıyorlar?”

“Hayvanın erkeklere ve diğer hayvanlara karşı daha az saldırgan olmasını sağlıyor. O yüzden bir güvenlik meselesi sayılır. Ayrıca bu sayede etleri daha iyi olur. Hayvanlar yemek amaçlı satılıyor, o yüzden asıl önemli olan da budur.”

Dalgınca başımı salladım, Boog'a odaklanmışım. Ne yaptığını tam olarak göremiyordum. Ancak yaklaşık bir dakika sonra doğruldu ve elindeki şeyi ayaklarının yanındaki bir kovaya bıraktı.

“O neydi?” diye sordum.

“Testisler. Boog daha sonra onları kızartıp yiyecek. Piknikte de biraz olacak, bu sayede sen de tadına bakabilirsin.” Maeve bana baktı. “Umarım, geliyordur.”

“Birkaç gün içinde olacağını söylemiştiniz. Ben o zamana kadar gitmiş olacağım.” Testis yemekle ilgili yorum yapmaya kalkışmamıştım. Çünkü iki dünya bir araya gelse bile, dudaklarımın arasından bir dana testisi girmeyecekti.

“Yaşam planına ve diğer şeylere odaklanmana bakılırsa, anlaşılan çok fazla çalışıyorsun.”

Maeve’in konuyu değiştirmesi beni biraz afallattı. “Iıh... Evet, gerçekten çok çalışıyorum. En azından haftada altmış saat.”

“Vay canına! Bu cidden çok fazla... En son ne zaman tatile çıktın? Belki de çıkma planın vardır.”

Bu konuyu bir süre düşünmek zorunda kaldım. “Sanırım birkaç sene önceydi. Aslında tam olarak tatil sayılmazdı.”

“Vegas seyahatin mi?”

Başımla onayladım. “Evet. Sadece bir buçuk günlüğüne gitmiştim. Pek bir şey yapmadım.” *Evlenmek dışında. Ihh! Bir yalan daha. Bu ne zaman sona erecek? Yarım yamalak doğrularım yüzünden kendimi kesinlikle gergin hissediyordum.*

“Oğullarım da en son o zaman kasaba dışına çıkmışlardı. Aslında tam olarak doğru sayılmaz. Mack en son o zaman bir yerlere gitmişti. Ian bir süre için buradan ayrıldı. Tatile çıkma planları vardı, ama planı suya düştü.”

“Bu çok kötü... Nereye gidecekti?”

“Hawaii.” Maeve gülümsedi, fakat yüzündeki mutlu bir gülümseme değildi, çok fazla keder yüklüydü.

“Hawaii, kulağa hoş geliyor.” Ses tonumdan merakım okunuyordu, ama önemsemedim. Merak ediyordum. Birinin tatile ihtiyacı varsa, o da Ian’dı. Belki de bir yerlerde sörf yapmaya veya şnorkelle dalmaya gitmek, tutumlarını değiştirmesine yardımcı olurdu.

“Aslında Hawaii olup olmamasını hiç umursamıyordum. Ian pek de kumsal seven bir tip değildir. Oraya gitmek Ginny’nin hayaliydi, o yüzden Ian da kabul etti.”

“Karısı mı?”

Maeve derin bir iç çekti. “Hayır, Ginny onun karısı olacaktı. Ancak düğünü belirlenen tarihten sadece birkaç gün önce iptal ettiler.”

“Ah! Berbat bir durum!” Mack yaklaşan düğünü kutlamak için Las Vegas’a gelmişti. Büyük ayrılmanın hemen öncesinde yakınlarında olduğumu bilmek kendimi kötü hissettirdi.

“Korkunçtu. Herkes için çok duygusal bir zamandı. Elbette özellikle Ian için... Hâlâ kendine gelememi.”

“O yüzden mi bu kadar...” Kendi kendime gözlerimi yuvarladım. Az kalsın, “*bu kadar kaba bir pislik,*” diyecektim. Kaba bir pislikten bahsetmişken... Evet, işte o benim. Mihrapta o küçük terk etme olayı yüzünden, muhtemelen binlerce kez gözyaşı dökmüş olan bu kadının duygularına karşı tamamen ilgisiz bir şekilde oturan kız...

Maeve kolumu sıvazladı. “Ben o yüzden bu kadar hidetli demeyi tercih ederim. Eskiden böyle değildi. İzdırabının altında tatlı bir çocuk yatıyor.”

“Bu konuda sözüne güveniyorum. Birkaç belirti görmüştüm.”

Maeve ayağa kalktı, hatıraları aklından defediyor gibiydi. “Hadi. Gidip daha yakından bakalım.”

Daha yakından bakmayı istediğimden değil, beni rahat ettirmek için bu kadar uğraşan iyi bir kadına karşı kabalık etmekten nefret ettiğim için Maeve’in arkasından çitten atladım. Aramızdakiler farklı olsaydı arkadaş olabileceğimizden emindim. Bana biraz Ruby’yi hatırlatıyordu.

Maeve, danaları tek tek içeri aldıkları kapının yanına giderek orada durdu. Ben de yanında duruyordum, Mack’ten yalnızca birkaç metre ötedeydim. Mack yana döndü. Yüzünün profilden görüntüsünü çok net görebiliyordum ve kendimi ona bakmaktan alamıyordum.

“Kaç tane kaldı?” diye sordu Maeve.

Angus başını kaldırmadan cevap verdi. “Aşağı yukarı yüz tane.”

“Yarına biter mi?”

“Belki biter. Belki de bitmez. Duruma göre değişir.”

Maeve başıyla onayladı. Hangi duruma göre değişeceğini merak ettim ama sormama yetecek kadar da meraklanmamıştım. Sığır yetiştiriciliği hakkında istediğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim zaten.

Gördüğüm, hayvanların çektiği acıya, resmen barbarca damgalama ve kısırlaştırma yöntemlerine sinirlenmeye çalıştım. Fakat bir türlü öyle hissedemiyordum. Aksine, hissedebildiğim tek duygu hayranlık ve imrenmeydi. Maeve, et için sığır yetiştiriciliği işini hayvana ve hayvanın hassasiyetine saygılı olarak, insancıl bir işlem haline getirmek için ellerinden geleni yaptıklarını açıkça belirtmişti. Burada gördüğüm sevgi dolu takım çalışmasını ve birbirleriyle geçinmelerini kıskanmıştım.

Burada yaşananlarla evdeki hayatımı karşılaştırdığımda, benim dünyam yetersiz kalıyordu. Hukuk firması insanların benim ve diğer herkesin çuvalldamasını beklediği son derece rekabetçi bir çevreydi, öyle görünüyordu. Son teslim tarihleri son derece katıydı ve sonu gelmiyordu. İş yükü ise inanılmaz ağırdı. Omzumdaki küçük şeytan başımın yan tarafını dürterek özel hayatımın da işimden daha iyi durumda olmadığını hatırlatıyordu. Maeve'e söylediğim onca yalan sayılabilecek şeye rağmen, nedense burada kendime karşı dürüst olmak gerçekten çok kolaydı.

Bradley ile ne zaman bir yerlere gitsem, ne söylediğime, yüzümde hangi ifadeyi sergilediğime, hangi izlenimi verdiğime sürekli dikkat etmek zorundaydım. Burada ise bunların önemli olmadığını hissediyordum. Eğer iyi ve saygılı olursam MacKenzieler beni severdi, hepsi buydu. Ne giydiğimin, hangi okula gittiğimin, bir yılda kaç para kazandığının veya geçen ay kaç saat çalıştığının önemi olmazdı. Onlar sadece beni ve insanlara nasıl davrandığımı önemserdi.

Mack ile yaptıklarımı ve bu konuda onlara şu anda söylediğim yalanları öğrendiklerini hayal etmek beni üzüyordu. Mack'i kullandığımı, sonra da onu terk ettiğimi düşüneceklerdi. Çiftliklerinden defolup gitmemi ve bir daha asla geri dönmememi söyleyeceklerdi. Akşam güneşinin altında çitin önünde dururken, onları bir daha görmeyecek olmama rağmen onlar tarafından sevilme istediğimi fark ettim. Yaptığımı bile hatırlamadığım bir şey yüzünden benden nefret edeceklerini düşünmek, beni gerçek anlamda hasta ediyordu.

"Gidip odanı hazırlayacağım. Sadece yatağa nevresim koymam gerekiyor." Maeve çitten uzaklaştı.

“Sana yardım edeyim,” dedim.

“Hayır, sen kal. Hazır olduğumda gelip seni alırım. Sanırım çocuklar izleyicilerinin olmasından hoşlandı.” Maeve erkeklerin bulunduğu yöne bakıp başını salladı ve ben de bakışını izledim. Ian sağ kolunu esnetiyor, ağa-beyini pazılarını kıyaslamaya ikna etmeye çalışıyordu. Mack başını sallamakla yetinip arkasını döndü.

Maeve’e bakmadan başımı sallayarak onayladım. Tuhaf bir sebepten karşımdaki manzara beni büyülemişti. Dört kovboy, şunu üç kovboy ve bir tüylü Wookiee yapalım, bir dananın tepinerek koşuşturduğu bir ağla toplanmıştı. Görünüşe göre ufaklık testislerini arkasında bırakmış olmasına rağmen, sıkıştırma makinesinden kurtulduğu için çok mutluydu. Ian şu anda diğer kolunu esnetiyordu. Mack hafifçe gülerek başını sallıyordu. Boog ile Angus sessizce bir şeyler konuşuyordu. Bir kameram olsaydı onların hemen oracıkta elli pozunu çekerdim. Bir dergi kapağına benziyordu. Makalede de şöyle yazardı. “*Baker City, Oregon’un dağ vadisinin kalbinde çiftlik hayatı... Cennet misali...*” Gözlerimi şehri çevreleyen zirvelere kaldırdım. Zirveler haşmetliydi, zayıflayan ışıktaki artık zar zor görünüyorlardı.

Yavru dana benim olduğum tarafa doğru geldi ve çitin önünde durarak beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Kocaman kahverengi gözleri bana bakıyordu ve gözlerime kilitlenmişti. İstesem de gözlerimi ayıramazdım. Fakat zaten istemiyordum. Çok güzeldi. Huzursuz olduğuna dair işaretler aradım, ama hiç yoktu. Elimi uzattım. Alnına dokunmayı çok istiyordum, ama biraz korkuyordum. Belki de başını cidden sert bir şekilde çekip bana böğürürdü ve altımı ıslatmama yol açardı.

Buzağının ağzından uzun pembe bir dil uzandı ve parmağımı yaladı.

Gafil avlandığım için biraz gülerek, “Aman Tanrım!” dedim. Dili, dünyadaki en sert zımpara kâğıdına benziyordu. “Sen ne kadar da cesur, minik bir canavarsın!”

Ufaklık, onaylıyormuş ve bana seve seve katılıyormuş gibi başını birkaç kez aşağı yukarı salladı. Uzun kirpikleri sevimli bir kız buzağıya benzemesini sağlıyordu.

Elimle ıslak pembe burnunu ovalayarak sııttım. Dananın dili dışarı çıktı ve işaret parmağımı yakalayarak ağzına doğru çekti. Telefonu tuşlamak için kullandığım

parmağımı Jaws’a, yani katil danaya kaptırmak üzere olduğumu düşünerek nefesimi tuttum, ama buzağı parmağımı emmeye başladı. Son derece sulu ve gürültülüydü. Boyuna göre çok güçlü emiyor, bana parmak ucumda bir kızarıklık oluşmasının mümkün olup olmadığını merak ettiriyordu.

“Sevimli bir ufaklık, değil mi?” diye sordu Mack.

“Evet. Parmağımı bir inek memesiymiş gibi emiyor.” Durumun saçmalığına güldüm. Dana hiç durmuyordu. Elimde biraz süt bulma fikrinden dolayı, kocaman kötü bir kovboyun arkasından yaklaşmakta olduğuna endişelenemeyecek kadar çok mutluydu.

“Küçük domuzlara benzerler. İzin verirsen bütün gün yemek yerler.” Mack dananın başını iterek uzaklaştırdı ve parmağım pat diye serbest kaldı.

Başımı eğip baktığımda, parmağımın dana salyasıyla kaplandığını gördüm. Neşem biraz kaçmıştı. “İğrenç. Sahnırım bu, kötü bir fikirdi.”

Mack arka cebinden bir bandana çıkararak kumaşı eline düz bir şekilde yaydı. Islak parmağımı tuttu ve mavi, yumuşak kumaşı yavaşça çekerek parmağımı kuruladı. “Aç ve pasaklıdırlar. Her biri...”

Söyleyecek komik bir şey bulmak, hem havalı hem de sıradan bir karşılık vermek istiyordum. Ama yapamadım, çünkü Mack bana dokunuyordu. Aramızdaki o küçük kumaş parçası bile, mantığımı kullanabilmem için duygularımın kabarmasını engellemeye yetmiyordu.

“Konuşmalıyız,” dedim. Sesim biri beni boğazlıyor muş gibi çıkmıştı.

Mack’in gözlerinin çevresindeki deride, ben buralarda

yokken çok fazla gülümsediğini belli eden ince kırışıklıkları görebilecek kadar yakınındaydım.

“Konuşacağız,” diye cevap verdi Mack sakince. Tepedeki parmaklığın üstünden bana bakarak bandanasını cebine koyarken, diğer eli çitin üzerinden benim elimin sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Bakışım güneşte yanmış, güçlü eline ve benim parmaklarıma kıyasla devasa görünen kalın parmaklarına kaydı. Elimi azıcık sağa doğru kaydırıp ona dokunabileceğim düşüncesine takılıp kaldım. Elbette yaşam planımı çöpe atma riskini göze alacak kadar cesur, aptal ve istekli değildim.

Gözlerimi kapatıp yavaşça üçe kadar sayarak kendimi toparladım. Elim olduğu yerde kaldı. Onu bu kadar kolay çöpe atamayacak denli uzun süredir bu planın üzerinde çalışıyordum.

“Sence ne zaman konuşabiliriz?” diye bastırdım. “Gerçekten en kısa sürede eve dönmem gerekiyor.” Bu sözleri söyledikten sonra ağlamakla gülümsemek arasında gidip geldim. Mack bana çok yakındı, ama yine de çok uzaktı. Aslında yakınımda olmasını istememeliydim. Ama istiyordum ve bu, felakete davetiye çıkarmaktan başka bir şey değildi. Şu ana dek Bradley ile evlenmemin önündeki tek engelin, bir kâğıt parçasıyla bir imza olduğunu sanıyordum. Artık bundan daha fazlası olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

“Yarın konuşacağız. Şimdi işe dönmeliyim.” Mack gitmek için arkasını döndü, eli parmaklıktan kayarak çekildi.

Elini tuttum ve bekledim. “Bu gece daha geç saatlerde konuşmaya ne dersin?” Eğer çok fazla beklersem,

tamamen aptalca bir şey yapıp uğraş verdiğim her şeyi mahvedeceğimden korkuyordum. Bu yerle ilgili bir şeyler aklımı bulandırıyor, kendim için planladığım gelecek de dâhil, neyin önemli olduğunu unutmama yol açıyordu.

Mack'in parmakları parmaklarımın üzerine kıvrılarak elimi birkaç saniye nazikçe tuttu ve sonra elimden kayıp gitti. "Gece yarısından sonraya kadar çalışacağım ve sonrasında da çok yorgun olurum. Yarın sabah, işlerimi hallettikten sonra beni bul."

"Saat kaçta?" diye sordum. Her şeyi halletme konusunda bu kadar istekli, aciz ve gergin görünmekten nefret ediyordum. Yapılması gereken en akıllıca şeyin bu olduğunu hissetmeme rağmen, onu boşanma için acele ettirmek duygusuzluk ve merhametsizlikmiş gibi geliyordu. Kesinlikle ateşim vardı. Hastaydım. Kalbim yanıyordu.

"Saat dokuzda." Mack diğer adamların yanına döndü.

Daha fazla tartışabilirdim. Ama aniden Mack'in arkasının muhteşem bir görüntüsünü yakaladım ve bir an için dilim tutuldu. Etrafta koşuşturan küçük bir hayvan yüzünden akli başından giden bir köpeğe benziyordum. *Sincap! Güzel popo!* Bu kasabada spor salonunun nerede olduğunu öğrenmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Birkaç gün kalacaksam spor yapmalıydım. Mack'in yaptığı belliydi.

Birkaç gün kalmak mı? Bu da nereden çıktı?

Aklım o kadar çok yöne dağılmıştı ki, gülsem mi, ağlasam mı, yoksa kızarmış bir dana testisi mi yesem, bilemiyordum.

Maeve arkamdan yaklaşarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Şaşıracak irkildim. Maeve'in beklenmedik gelişi, beni tuhaf düşüncelerimden aniden çekip çıkarmıştı. "Evet." Dikkatimin dağılmasından memnun olarak Maeve'in arkasından eve girdim. Bir parçam Mack'ten uzaklaştığım için rahatlamıştı. Onu görmek, odağımı kaybetmeme, yapmam gerekenleri, hatta Bradley'yi unutmama neden oluyordu. Ama diğer bir parçam Maeve'in bu kadar çabuk gelmemiş olmasını diler gibiydi. Mack'i çalışırken izlemek beni etkiliyordu. Parmaklarına dokunmak bile sıcak, tehlikeli biçimde şehvetli hatıraları geri getirmeye yetmişti. Anılarımın birçoğu kötüydü, geri getirmek istemeyeceğim türden hatıralardı. Sonuç olarak bu durum, iyi olanları ekstra özel kılıyordu.

"Odanı Mack'in odasının hemen ilerisine ayarladım. Normalde kasabada kalır. Ama son zamanlarda eski odasına geri döndü. Yol çekmek zorunda olmamak ona birkaç saat daha uyku sağlıyor."

"Yalnız mı yaşıyor?" Maeve'in cevabını beklerken ellerimi sıkarak yumruk yaptım. Cevabın ne olmasını istediğimi bilmiyordum. İki türlü de işleri karmaşıktıracaktı.

"Hayır. Bir oda arkadaşı var. Son zamanlarda burada bu kadar çok kalmasının bir sebebinin de bu olduğundan şüpheleniyorum."

Aniden başım yeniden dönmeye başladı ve hiç anlamlı gelmeyen bir şey yüzünden hüznlendim. Benimle beraber olduktan iki yıl sonra neden hâlâ bekâr olacağını düşünmüştüm? Gösterişli, akıllı, iyi bir aileden geliyor ve çiftçilik yapıyor. İyi bir avdan da fazlası... *O benim kocam!* Öfke, kıskançlık ve üzüntü, hepsi aynı anda üstüme

hücum ettiği için az kalsın gözyaşlarına boğuluyordum. *Resimdeki şu kız. Bu o. Mack'in birlikte yaşadığı kişi o.*

Maeve eve giden basamağı, ardından da girişin önündeki merdivenleri çıktı. Bana kendimi toparlamam için vakit kazandırmıştı. Tekrar konuşmaya başladığında yeni normal halime, yani şaşkın ve kendime kızgın halime geri dönmüştüm.

“İşlere başlamadan önce normalde sadece bir şeyler atıştırıp kahve içeriz, sonra da saat sekiz buçuk gibi gerçek bir kahvaltı yaparız.”

“Mack ile saat dokuzda sohbet edecektik. Sanırım bunu kahvaltıdan sonra yapacağız.”

“Ah, bu çok hoş!” Maeve koridorda ilerleyerek açık bir kapının önünde durdu. “İşte burası. Banyo koridorun hemen sonunda... Bir şeye ihtiyacın olursa, Mack'in kapısına tıklatabilirsin veya yemek odasının altında benim odamı bulabilirsin.”

“Sorun çıkmayacağına eminim.” Kendimi Mack'in kapısını çalarken hayal edince yüzüm kızardı. *Öyle bir şey asla olmayacak!* Odaya girdim, çantamın yatağın ucunda, oyuncak cücemın ise komodinde durduğunu gördüm. Güzel. Bradley'yi arayabilirim ve kafamı toparlayabilirim. Duvarlardaki beyzbol koleksiyonlarına bakınca nerede olduğumu hemen anladım. “Burası Ian'ın odası,” dedim.

“Evet, nasıl anladın?” Maeve'in yüzündeki gülümseme cevap vermeme gerek olmadığını söyler gibiydi. “Lisedeyken bir süperstardı, fakat üniversiteye gittiğinde beyzbol oynamakla ilgilenmedi. Nedenini asla anlayamadık. Aslında teklifler almıştı.”

“Benim yüzümden odasından olmasını istemiyorum.”

Ian'ın tek ihtiyacı benden hoşlanmamak için bir sebep daha bulmaktı.

“Hayır, artık burada kalmıyor. Bu oda birkaç yıldır boş.”

Odada bir sürü fotoğraf vardı, fakat fotoğraflardaki kişilerden biri eksikti. Eskiden orada her kim varsa, makasla kabaca kesilip çıkarılmıştı. En yakınımıdaki fotoğraflardan birini şifonyerin üzerinden aldım. Ian yaklaşık on yaş daha genç görünüyordu. Bebek yüzlüydü ve şimdiki kadar uzun veya yapılı değildi. Bir kolunu kendinden daha uzunca bir çocuğun omzuna atmıştı, diğer kolu ise eskiden bir kişinin bulunduğu boşluğun üstündeydi. Çerçeveyi yerine koyarak, “Anlaşılan kötü bir ayrılık olmuş,” dedim.

“Ginny... Her zaman birlikteydiler. Evlenmek için nişanlandılar ve sonra... Şey... Evlenmediler. Ian Las Vegas'tan döner dönmez ilişkileri bitti.”

Odada dolanmaya başladım. “Ne oldu? Yoksa çok mu özel bir soru oldu?”

Maeve iç çekti. Arkama doğru hızlıca baktım ve Maeve'in kapının kasasına yaslanarak kollarını kavuşturduğunu, dalgınca halıya baktığını gördüm.

“Keşke bilseydim. Ian ilişkileri ve çiftlik dışındaki hayatında olup bitenler konusunda pek açık değildir. Mack'in bile bildiğinden emin değilim. Angus'un bilmediğini biliyorum.” Maeve kapıdan çekildi ve kollarını iki yanına sarkıttı. “Artık bunun bir önemi yok. İlişkileri bitti ve ikisi de ellerinden gelen en iyi şekilde hayatlarına devam etti.” Maeve yüzüne çöken kederi saklamaya çalışmak için hafifçe gülümsedi. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Belki bir havlu?” Onu sıkıntıya sokmak istemiyordum, ama Baker City’nin toz zerrelerinin bedenimin her çatlak ve deliğine dolduğunu hissediyordum. Bir duş kendimi cennette gibi hissettirecekti. Belki kafamdaki karmaşayı da yıkayıp götürürdü. Mack’i evrakları imzalaması için zorlamadaki başarısızlığım kesinlikle yorgunluktan kaynaklanıyordu.

Maeve alnına hafifçe vurdu. “Çok üzgünüm. Elbette bir havluya ihtiyacın var. Banyoda, lavabonun altında... İsteddiğini al. Kapının arkasında bir bornoz var, konuklarımız için sakladığımız küçük beyaz bir bornoz. İstersen onu da kullanabilirsin. Daha geçen gün yıkadım.”

“Kimsenin bornozunu çalmak istemem.”

“Evdeki erkeklerin hiçbirine uymuyor, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok.” Maeve kapının kasa-sına avucuyla birkaç kez vurdu. “O halde iyi geceler, Annie. Seninle tanıştığıma çok sevindim, sabah görüşürüz.”

“Evet, herşey için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz.”

Maeve’in arkasından kapıyı kapattım ve gidip yatağa oturdum. Odadaki duvarlara ve raflara göz gezdirerek Ginny’nin yüzünün kesilmiş olduğu on ikiden fazla resim saydım. Vegas seyahatinin Mack ve bana yaptığı gibi, Ian’ın hayatını ne kadar karıştırdığını merak ettim. Ayrıca bu seyahat hiç olmasaydı, hepimiz için ne kadar iyi olacağını düşündüm.

Yatağa uzandım ve Las Vegas’ın hayatımın üzerinde yarattığı tüm etkileri hesapladım. Vegas olmasaydı feshettirmem gereken bu evlilik olmazdı. Vegas olmasaydı, çingiraklı yılanlarla ve boğazıma kadar tozla bu kadınsız topraklarda, Bradley’nin arkasından dalavereler çeviriyor

olmazdım. Vegas olmasaydı, yabancı bir adamın odasında oturup onun yırtık pırtık olmuş hayatına bakıyor olmazdım. Vegas olmasaydı, Bradley ile özel Mar-a-Lago Kulüp'te yemek yiyor, umursamaz bir sözüm ona arkadaş grubuyla oturup çiçekler ve pastaya ne kadar ödeme yaptığımızı konuşuyor olurdum. Vegas olmasaydı, Mack ile hiç tanışmamış olurdum. Onu orada otururken görmezdim, onunla yirmi bir oynamazdım, onunla asansöre binip odama çıkmazdım ve onunla çılgın maymun seksi yapmazdım. Vegas olmasaydı, kovboy şapkalı bir yabancıyla evli olmazdım. Yüksek sesle hüzünlü bir iç çekerek yan döndüm, oyuncak cüceyi komodinden aldım ve çenemin altına sıkıştırdım.

O halde neden? Ah, neden Vegas bir hataymış gibi gelmiyordu? Ve neden son on yıl içinde yaptığım en akıllıca şeymiş gibi hissediyordum?

Merdivenlerden gelen bot sesleri beni uyandırdı. Doğru-
larak oturdum, nerede olduğumu ve neler olduğunu an-
lamaya çalışıyordum. Başımı eğip kendime baktığımda
tamamen giyinik olduğumu gördüm. Sadece kıyafetlerim
değil, tüm bedenim rahatsız bir yapışkanlığa dönüşmüş,
kalın bir ter ve toz tabakasıyla kaplıydı. Cüce bebeği
elimde sımsıkı tutuyordum. *Ah kahretsin! Bradley'yi ara-
mayı unuttum.* Bebeği komodine koydum ve çantamı ya-
taktan alarak telefonumu çıkardım. *Şarjı bitmiş. Kahret-
sin! Şarj aletimi otel odamda unuttum.* İçime bir rahatla-
ma hissi yayıldı ve aramamak için makul bir mazeretimin
olmasına sevindiğim için rahatladığımı fark etmek beni
korkuttu. Bradley ile konuşmak hiç içimden gelmiyordu
ve bunun sebebi sadece ne yaptığımı öğrenmesini isteme-
mem değildi. Düşünebildiğim tek şey, Bradley'nin Ru-
by'den ne kadar nefret ettiği, benimse Ruby'yi gerçekten
ne kadar çok sevdiğimdi. Nedense Ruby'den nefret eden
herkesle ilgili ciddi bir sorun oluyordu. *Bunu neden daha
önce düşünmedim?*

Bir yerlerde bir kapı açıldı ve sonra hafifçe çarparak

kapandı. Yataktan çıktım ve parmak uçlarımda odamın girişine doğru ilerledim. Kapıyı açıp başımı koridora uzattığımda kimseyi göremedim. Koridorun karşı tarafında bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Maeve Ian'ın artık evde kalmadığını ve ana yatak odasının alt katta olduğunu söylemişti, o halde duyduğum kişi Mack olmalıydı. Başımı kapıdan içeri çekip öylece dikilerek ve Mack'i dinleyerek ne yapmak niyetinde olduğunu anlamaya çalıştım. Banyoyu kullanmak istiyordum. Belki bu geç saatte bir duş bile alabilirdim. Bu sayede rahatça uyurdum, fakat Mack'in de banyoyu kullanması gerekiyorsa yoluna çıkmak istemiyordum.

Birkaç dakika geçtikten sonra tekrar dışarıya baktım. Kapısının altından artık ışık parlamıyordu. Patlamak üzere olan mesanem ürkeklik etmeme müsaade etmeyecekti. O yüzden odadan çıktım ve çit çıkarmamaya çalışarak parmak uçlarımda koridorda ilerledim. Banyoya girdiğimde kapıyı kapatıp kilitledim.

Maeve'in söylediği gibi lavabonun altında pembe, pofuduk bir havlu vardı. Ayrıca küvetin kenarlarında Baker City'nin pisliğinden arınacağımı vaat eden çeşitli saç ve duş ürünleri duruyordu. Hızlıca soyunup sıcak duşa girdim. Sıcaklık üstüme hücum edip tenimi gıdıkladığında gözlerim kendiliğinden kapandı. Kalın saçlarımdan işleyip kafa derime sızan sıvı, tüylerimi diken diken ediyordu.

Gül kokan duş jelini alıp elime bolca döktüm. Bacaklarımdaki ve ayaklarımdaki kirleri ovalamak için hummalı bir sabunlanma işine daldığım sırada duş perdesinin dışından bir ses geldiğini duydum. Ses çok yakından, kesinlikle banyonun içinden gelmişti, fakat kapıyı kilitle-

diğime emindim. Olduğum yerde donakaldım. “Kim var orada?” dedim yavaşça.

Kapı kapandı. *Aman Tanrım! Lanet kilide ne oldu?*

Sabunlu ellerimle göğüslerimi örttüm. Her şey kaygandı ve köpük kaplıydı. Duş başlığı bayağı arkamda kalmıştı ve vücudumu zamanından önce durulayabileceğim bir konumda değildi. Önceden bu iyi bir şey gibi gelmişti, aına şu an pek de iyi görünmüyordu.

“Orada biri mi var?” diye sordum. Perdeyi yakalayıp kenarından etrafa bakınmalıydım ama yerimden kıpırdamıyordum. İnce perdenin diğer tarafında bir adam varken, duşta çıplak halde durduğum düşüncesi aynı anda hem korkutucuydu hem de şehvaniydi. Orada tek bir kişi olabilirdi. Ama o böyle bir şey yapmazdı... Ben çıplak halde banyodayken kilitli bir banyoya girmezdi. *Yapar mıydı?*

“Konuşmak istediğini söylemiştin.” Mack’in sesi derinden geliyordu ve kısıktı. Ancak kendini bana sanki zincirlerle bağlamıştı ve beni tutsak etmişti. Kaçmalıydım. Öfkelenmeli ve rencide olmalıydım. Ancak kaçmadım ve kızgın değildim, sanki dilim tutulmuştu.

“Ben... Ben duştayım.” Gözlerimi sıkıca kapattım. Düşünebildiğim en iyi cümle bu olduğu için utanmıştım. Ona defolup gitmesi için bağırlıyor olmalıydım.

“Görebiliyorum. Fakat sabah, işlerimi halledince bir yere gitmem gerekiyor. O yüzden bir gün daha beklemek yerine, şu anda konuşmak isteyeceğini düşündüm.”

Hızlı hızlı başımı salladım, Mack’in düşüncesi mantıklı gelmişti. Duşta çıplak olmam ve gecenin bir yarısı olması hariç... “Tamam.” Tereddüt ediyordum, ellerim hâlâ göğsümdeydi. “Ama bakmak yok.”

“Tamam. Ama seni zaten tamamen çıplak gördüm. Hatta daha da fazlasını...”

Kıpırtılar duydum ve suya doğru biraz geri çekildim. Ensemə sürdüğüm sabun aşağıya doğru akarak kalçalarımın arasından süzülüyordu. Köpüklerin hassas kısımlarımdan kayarak akması ve Mack’ın perdenin diğer tarafında olması, her şeye erotik bir hava katıyordu. Göğüslerimin üzerindeki kendi ellerim bile cinsel olarak uyarılmıştı.

Öne doğru ilerleyip perdeden başımı uzattım. Mack’ın üzerinde gömleği ve botları yoktu. Sadece düğmeleri açık, düşük bel bir kot pantolon giymişti ve tezgâha yaslanıyordu. Zorlukla yutkunarak sıkı göğsü, baklavalı karın kasları, kaslı geniş omuzları ve tapılası yüzü yerine, vereceğim cevaba odaklanmaya çalıştım. “*Hatta daha da fazlasını* da ne demek oluyor?”

Mack omuz silkti, bana laubali, çekici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “*Hatta daha da fazlasını* demek şu oluyor. Sen çıplaktın, ben çıplaktım ve ikimiz de birbirimizin vücutlarına hayal etmeye gerek kalmayacak şeyler yapıyorduk. İçinin nasıl bir his verdiğini biliyorum.” Mack’ın dudakları daha da yukarı doğru kıvrıldı ve yemin ederim, o anda dilinin bacaklarımın arasında nasıl bir his yarattığını hatırladım.

Alev alev yanan yüzümü saklamak için perdeyi çekip kattım ve göğsümü yeniden ellerimle örttüm. “Vay canına!” Söyleyebileceğim en iyi şey buydu. Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Kulaklarım çınılıyordu ve bacaklarım o kadar halsizleşmişti ki, düşmekten korkuyordum. Düşmeyeceğimden emin olmak için tek elimle sabunluğa tutundum.

“Özür dilerim. Bu senin için fazla mı cüretkâr oldu?” diye sordu. Mack’in tüm bunlar konusunda tamamen soğukkanlı olduğu belliydi. Sesinde hafifçe zevk almak dışında hiçbir duygu belirtisi yoktu.

“Belki...” diye itiraf ettim.” *Kesinlikle. Lanet olsun, sadece orada kot pantolonuyla dikilip birazcık flört ederek, nasıl oluyor da beni bakire bir ahmağa çevirebiliyor? Benim sorunum ne? Gerçekten benimle flört mü ediyor?*

“Evli olduğumuzu iddia ettiğine göre, neden aşırı cüretkâr olması gerektiğini anlamıyorum. Evli insanlar bizim yaptığımız türden şeyleri sürekli yaparlar.”

Artık daha güvenli sularda gezinmeye başlıyorduk. Tartışmaya gelince, işte bunu yapabilirdim, özellikle de beni destekleyecek kanıtlarım varsa. “Gerçekten evliyiz. Sana bunu kanıtlayacağım ve evet, doğru, evli insanlar böyle şeyler yapar. Fakat biz o şeyleri yaptığımızda henüz evli değildik, yani teknik olarak evliliğimiz asla tamamlanmadı. Şu anda ise başka biriyle evlenmek üzere nişanlıyım, o yüzden...” Cümlemi bir tehditle, edepli olmasını talep ederek bitirmek istiyordum, ama sözler dudaklarımdan dökülmüyordu. Yalan söylemiş olurum ve bugün yeterince yalan söylemişim.

“Yani... Ne? Nişanlısın, o halde gitmem mi gerek?”

Çenemi kaldırarak, “Evet,” dedim. Gerekenleri o söylediğinde, bana ise sadece onaylamak kaldığında her şey çok daha kolay geliyordu. *Ödlek.*

“Ve duşa daha fazla yaklaşmamalıyım, doğru mu?” Mack’in sesi artık lavabonun bulunduğu yerden gelmiyordu. Ayak seslerini duymasam da perdenin hemen arkasında durduğunu biliyordum. Bana dokunabilecek kadar

yakınımda, sadece bir kol mesafesinde olduğunu bilmek meme uçlarımı sızlattı.

Yarı fısıldar bir sesle, “Hayır,” dedim. “Daha fazla yaklaşmamalısın.”

“Sanırım kıyafetlerimi çıkarıp yanına da gelmemeliyim.”

“Kesinlikle olmaz!” dedim. Derin bir nefes aldım. Sonunda yeniden konuşabildiğim için gururluydum, fakat sözlerimi duymazdan gelmesini umduğum için utanç duyuyordum. Ben kötü bir insandım. Annemin erkek arkadaşının benim için öngördüğü her şey gerçekleşiyordu. *Yalancı. Şırfıntı.*

Mack karşılık vermedi. Bir sonraki sataşması için saniyelerce bekledim, ama ses çıkmadı.

“Mack hâlâ orada mısın?”

Perde aniden açıldı ve ben şok içinde çılgılık attım.

“Ahh! Aman Tanrım! Lanet olsun!” Kollarımı değişik şekillerde vücudumun üstüne kapatarak kendimi olabildiğince örtmeye çalıştım. “Ne yaptığını sanıyorsun, man-yak herif?”

Mack çırılçıplak halde banyonun ortasında duruyordu, penisi bir füze misali bana çevrilmişti.

Mack kocaman sırttı. “Sözüm ona karımla duşa giriyorum.” Yanıma girerek beni şiddetle akan suyun altına sıkıştırdı.

“Sen...” Ağzımdan köpürerek sular çıkıyordu ve çılgın bir denizkızı gibi sesler çıkarıyordum. Tartışmaya çabalarken bir taraftan da yüzümdeki suyu siliyordum. “Yanıma giremezsin! Çıplağım!”

Mack perdeyi arkasından kapatarak, “Evet, öylesin,” dedi. Daha sonra bana dönüp elini belime koydu.

Eline vurup belimden uzaklaştırdım. “Bana dokunma, yoksa çığlık atarım!” Perdeyi kenara çekip duştan çıkabilirdim. Onu tekmeleyebilirdim veya gözlerine duş jeli atabilirdim. Elinden kurtulmamı sağlayacak birçok yol vardı, fakat hiçbirini yapmadım. Mack bana yaklaştırmaya devam ettiği sırada bana yeniden dokunmasını umarak başımdan, yüzümden ve omuzlarımdan akan suyun altında kıpırdamadan durdum. Burada onunla birlikte olmak ve bunu istemek yanılttı. Hem de çok yanılttı, ama bunu reddetmek de saçmaydı. Bu denli güçlü duyguları inkâr etmek imkânsızdı.

“Çığlık atmak eğlenceli olabilir. Eğer sana dokunmayı kesmemi gerçekten istiyorsan duracağım. Yemin ederim.” Mack diğer elini kalçama koydu. Parmakları etime batıyor, beni ona yaklaştırmaya teşvik ediyordu. “Fakat sana dokunmaya devam etmemi istiyorsan, yapman gereken tek şey, ‘*Lütfen*’ demek ve isteğin yerine getirilecek. Sana gece boyunca dokunacağım. Yapman gereken tek şey istemek...” Mack gülümsemiyordu. Bana bir söz veriyordu, bu çok açıktı.

Sertleşmiş penisinin karnıma baskı yapacağı kadar yakındık. Mack penisini yana doğru yatırdı ve beni daha da yakınına çekti.

Dilim tutulmuştu. Sabunun bir kısmı hâlâ tenimdeydi ve Mack’in ellerine de bulaşmıştı. Elleri sırtımda aşağı yukarı kayarak kalçama kadar inip ağır, mükemmel okşayışlarla tenime masaj yapıyordu. İçimden sıcak bir ıslaklık koparak vajinamı kayganlaştırdı. Serbest kalmak gibiydi. Bugün ona ilk baktığımdan beri içimdeki tutku salıverilmeyi bekliyordu sanki.

Yüzünün çevresinde ıslanmaya başlayan ve uçları kıvrılan saçlarına bakarak, boğuk bir fısıltıyla, “Bunu gerçekten yapmamalıyız,” dedim.

Mack kulağımı yalamak için başını eğerek, “Nedenmiş?” diye sordu. Bu basit dokunuşla bile vücudumun o tarafındaki tüm tüyler diken diken oldu.

“Çünkü...” dedim göğsüne doğru. Ellerim korumacı konumlarını terk edip Mack’in kollarının üzerine düşmüştü. “Ben nişanlıyım.” *Anlaşılan yeterince önemsemediğim bir adamla. Ben korkunç bir insanım.*

Mack beni sertçe kendine doğru çekti, penisi karnımın alt kısmına bastırıyordu. “Hayır, değilsin!” dedi boynuma doğru homurdanarak. “Sen evlisin! Benimle! *Biz* önce geldik, o değil!”

Mack’in pazıları parmaklarımın altında sertçe kasıldı. Pazıları hatırladığımdan daha büyüktü. Daha kalın... “Kocanla sevişmenin yanlış bir tarafı yok,” diye ısrar etti.

İnledim, kendime hâkim olamıyordum. Aslında onun haddi olmasa da, bana beraat teklif ediyordu ve beni etkilemesine izin veriyordum.

Dudakları geçtikleri yerde öpücükten bir iz bırakarak kulağımdan ağzıma doğru indi. Ağzımı hevesle, iştahla ağzına doğru götürdüm. Dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmeye hazır ve istekliydim. Fakat dudaklarımız birleşmek üzereyken Mack geri çekildi. Karınlarımız birbirine değiyordu, ama Mack’in gövdesi arkaya doğru eğilmişti. Göğüslerim boşlukta tek başlarına kalmıştı, meme uçlarım emilmek ve parmaklarının arasında yuvarlanmak için sızlıyordu.

Mack öylece durarak beni süzdü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Sözcüğü söylemeni bekliyorum.”

Burun deliklerim yanmaya başladı ve çenem isyankâr bir şekilde havaya kalktı. “Hayır!” Mack’in göğsünü ittim, ama o yerinden kıpırdamadı.

“Hayır, ne?”

“Sana yalvarmayacağım. Bu yanlış.”

Tek eliyle başımın arkasını yakaladı ve dudaklarımı dudaklarına doğru bastırdı. Ağzını açarak kalın dilini ağzıma sokup ağzımın içini ele geçirdi. Kollarım yukarı doğru uzanıp boynuna dolanırken, baldırlarımı Mack’in baldırlarına doğru ittim. Ağzına doğru iç geçirdim. *Diren-mek buraya kadarmış.*

Göğüslerimdeki sabun ona doğru hareket etmemi kolaylaştırıyordu. Islak ve kaygandım. Artık yapmam gereken tek şey, bedenimin alt kısmına bir şekilde yukarı doğru kavis vermektir ve bu sayede yalnızca Mack’in verebileceğini bildiğim tatlı rahatlamaya kavuşacaktım. Ağır vücudunun üzerimde durduğu anların hatıraları zihnime hücum ederek, beni Las Vegas’taki o geceden beri hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirmediğini itiraf etmek zorunda bıraktı.

Mack dudaklarıma doğru, “Söyle,” diye inledi.

“Hayır,” diye inleyerek karşılık verdim. “Söylemeyeceğim.” Yaptığımız şey yanlıştı. Yalvararak bunu daha da kötüleştirmeyecektim. Zihnimin gerilerinde, yalvarmazsam tüm suçu tutkuya, Mack’in benimle aynı mekânda bulunduğu her anda aklımı bulandıran şaşkınlığa atabilirim diye düşünüyordum. Elimde değildi. Bunun için suçlanamazdım. Ben yalnızca cinsel dürtüsünü kontrol edemeyen zavallı küçük bir aşüfteydim.

Mack baldırımı tuttu ve havaya kaldırarak kalçasının üstüne attı. Penisini vajinamın kıvrımlarına doğru yönlendirdi ve penisi tenime temas ettiğinde az kalsın zevkten ağılıyordum. Penisinin başını aşağı ve yukarı doğru kaydırarak vajinamın girişinin üstünde ve çevresinde gezdiriyordu. Tam ortaya geldiğindeyse beni kışkırtmak için ileri doğru hafif vuruşlar gönderiyordu.

“Tek kelime, ihtiyacım olan tek şey...” dedi. Sesi son derece sakindi ve kendinden emindi. Ciddi ses tonu delirticiydi. Son derece kontrollüydü, ben ise zor dayanıyordum. Yapabileceğim tek şey yalvarmayı reddetmekti, aksi takdirde hapı yutardım. Yaşam planım mahvolurdu.

Mack diğer elini belime koydu ve beni kendine doğru çekti. Diğer eliyle ise penisini vajinamın hemen dışında içime girmeye hazır halde bekletiyordu. Penisinin ucu hiç zorlanmadan içime girdi, suyun yıkamayı başaramadığı kaygan ıslaklığım tarafından tamamen kavrandı.

Mack’in omuzlarına tutunup başımı eğdim ve birleştiğimiz noktaya bakarak, “Yüce Tanrım!” dedim. “Ne oluyor?”

“İçine geleceğim,” dedi Mack.

Başımı kaldırdığımda haşin bir yüzün üstüme doğru geldiğini gördüm. Mack’in burun delikleri genişlemişti ve çenesi kasılmıştı. Mavi gözleri tutku doluydu ve şiddetliydi. Saçı ıslanmıştı ve alnından yüzüne dökülüyordu. Tüm bunlar ayaklarımı yerden kesmişti. Karanlık havası, meydan okuyarak düşümü işgal eden bu adamın hükmeden varlığı, özel yerlerim, istediğini zorla alması ve boyun eğmemi talep etmesi... *Tek bir basit kelime...* Gerken sadece buydu.

“Hayır,” dedim.

Ancak ciddi olmadığımı ikimiz de biliyorduk.

Mack'in penisi yavaş yavaş içime girdi. Duracağını sandım. Son karşılaşmamızla ilgili belli belirsiz bir anım, bana Mack'in sevişme yönteminin bu olduğunu söylüyordu. Fakat durmadı. Girmeye devam ederek sonuna kadar içimi doldurdu.

Kendimi beceriksizce ona doğru ittirerek, elimden geldiğince yaklaştırmaya çalıştım. Duş çok küçüktü ve tutunacak bir şey yoktu. Mack kendini geri çekip tekrar içime girdiğinde perdeyi yakaladım ve duş perdelerini omuzlarımıza düşürmeyi başardım.

Mack plastiği kenara itti ve devam etti. Suyun veya kargaşanın ritmini biraz olsun aksatmasına izin vermiyordu. Ayrıca içime girdiği tüm süre zarfında asla başka tarafa bakmadı. Bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Bana sahip oluyordu, buraya gelmeden önce yaptığım planlarla alay ediyordu. İpler benim elimde değil, onun elinde duruyordu.

Mack giderek hızlandı, ıslak bedenlerimiz bir araya geldiğinde çarpma sesleri çıkarıyordu. Umurumda değildi. Ortalığı berbat ettiğimizi ve bunu yaparken son derece gürültülü olduğumuzu bilirken sevişmek daha erotik geliyordu.

Bacaklarımın arasında sıcaklık oluştuğunu ve sıcaklığın vajinamdan dışarı sızmaya başladığını hissettiğimde aniden karşı koyma ihtiyacı duydum. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti ve bu yanıltıcı. Yanlış olmak zorundaydı. Başka erkeklerle yaşadığım diğer deneyimlerimi, sıkıcı ve sahte kılıyordu. Mack her şeyi mahvedecekti.

“Durmamız gerek. Yapmamalıyız...”

Mack her itişinin ardından bana cevabını verdi. “Sen. Benim. *Karımsın*.” Son kelimesi bir hırıltı olarak çıkmıştı.

Ona sıkıca tutundum. Artık doğru veya yanlış olması umurumda değildi. İstedğim tek şey bu duygunun sonsuza dek devam etmesiydi. Sonuçları için daha sonra endişelenecektim.

Mack tamamen içime girdiği anda aniden durdu ve geri doğru eğildi. Suyu kapattı, aynı anda boynumu ısıırıyordu.

“Ayy!” diye bağırdım. “Ne yapıyorsun?”

Tek bir hızlı hareketle kendini içimden çekerek, “Duştan çık,” dedi.

Kendimi bir anda boş ve terk edilmiş hissettim. “Ne?” Beynim beş farklı yöne birden dağılmış, ne yaptığını kesinlikle aklım almamıştı.

Mack duştan çıktı, sertleşmiş penisi tamamen kalkmıştı. “Dışarı! Ellerini tezgâha koy ve eğil!”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, fakat itiraz etmedim. O kadar aptallık yapamayacak kadar ileri gitmiştim. Perdeye takılmamaya dikkat ederek duştan çıktım ve Mack’in dediğini yaptım. Arkamı döndüm, serin hava tüylerimi ürpertmişti. Mack arkama geçtiğinde ve ben belimden itibaren eğildiğimde meme uçlarım taş gibi sertleşti.

Lavaboya doğru bakarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Aptalca bir soruydu. Ne yaptığını ikimiz de biliyorduk. Ben masum kurbanı oynuyordum, o ise yağmacı fatihtti. Bu sadece suçluluk duygusunu hafifletmekte işe yarıyordu.

“Şşş! Sadece öylece dur! ‘*Lütfen*,’ demeye hazır oldu-

ğunda bitireceğiz. O zamana kadar ben sana dokunurken sessiz ol!” Mack’ın büyük elleri iki yanımdan uzandı. Göğüslerimin kenarlarından kayıp onları tümüyle avuçlarına aldı ve ön kısmıma ulaştığında göğüslerimi sıktı. Meme uçlarımı, göğüslerimi tekrar tekrar sıkmaya devam ederken, parmaklarının arasında sıkıştırıyordu. Boğazımdan boğuk bir inilti kaçtığına gözlerimi kapattım. Göğsümden bedenimin diğer kısımlarına yayılarak öncekinden daha çok ıslanmama yol açan haz duygusunun içinde kaybolmuştum. İç kısımlarım onu içimde hissetme, vuruşlarını, kaymasını hissetme ihtiyacıyla zonkluyordu. Mack’ın penisi kalçalarımın arasındaydı. Kendimi ona doğru ittirdim, başladığı işi bitirmesini umuyordum. Bir eli göğsümden kalkarak penisini aşağı doğru indirdi. Penisini artık bacaklarımın arasındaydı. Mack yeniden meme uçlarımı çimdirmek için üzerime eğildiğinde, penisi baldırlarımın arasından tezgâha doğru kaydı. Beni kışkırtacak kadar yakındı, fakat beni tatmin edecek kadar yakın değildi. Çıldırıcı bir durumdu.

Mack dudaklarını boynuma götürüp boynumu emmeye başladığında başımı arkaya doğru kaldırıp, “Bana işkence ediyorsun,” dedim. Boynumu ısırdı ve sonra öptü. Göğüslerimi sıkmaya devam ederken tekrar yaladı ve emdi. Ellerimi duvarda, aynanın iki yanına koyarak Mack’e daha kolay bir erişim sağladım.

“İşkence istediğin an son bulabilir. Sadece ‘*Lütfen,*’ demen yeterli...”

Başımı baygınca salladım, bir kez daha reddediyordum. “Asla.” Sesim sarhoş gibi çıkmıştı ve kendim de sarhoş gibiydim.

Elini göğsümden çekti ve penisinin ucu vajinamın girişini ovalamaya başladı. “Asla asla deme bebeğim. Bunu asla yapma.”

“Asla,” diye fısıldadım. Neredeyse beni yeniden tamamen doldurduğu bir harikalar diyarında sıkışıp kalmıştım. Bunun nasıl bir his olacağını zaten biliyordum ve tekrar yaşamak için sabredermiyordum.

Sırtımı kürek kemiklerimin arasından bastırarak beni daha da eğilmeye zorladı. Memnuniyet içinde eğildim, bacaklarımı iyice açarak kalçamı penisini içine alması için ona sundum. O anda bana geldi. Penisinin ucunu vajinamın kıvrımlarına sürterek ıslattı ve kayganlaştırdı.

“İçin çok güzel,” dedi Mack. “Ve popon... Tanrım, popona bayılıyorum!” Kalçamı sıktı ve tokat attı. Tokadın acısı, olması gerekenden çok daha iyi hissettirmişti.

Başımı eğip kendimi biraz geri doğru ittirerek ve ona içime girmesi için sessizce yalvararak, “Çok büyük...” dedim. Bu bekleyiş beni öldürüyordu.

“Bir bakalım.” Kalçalarımı kavrayıp kendini kaygan vajinama doğru ittirdi, sıcaklığımla tamamen kaplanmak için beni kendine doğru çekti. “Ah, tanrım, evet!” Kalçalarımı sıktı. “Bu kalçalar... Nefis!” Kalçalarımı tutup beni ileri geri hareket ettirmeden önce kalçama bir kez daha tokat attı. Kolları gerilerek uzandı, belimden aşağısını penisinin üstünde ileri geri hareket ettiriyordu. “Ah, hayır, bebeğim!” Kollarını daha hızlı hareket ettirerek kalçasını ritimle beraber öne ve arkaya itiyordu. “Bu kalçalar şu anki halleriyle mükemmeller.”

Hayaları klitorisime çarparak karşılanmayan ihtiyacım yüzünden inlememe yol açıyordu. Kendime dokunmak

için elimi çektim ve Mack hareket etmeyi kesti. Beni belimden tutarak tısladı, “Hayır! Ellerini görebileceğim bir yerde tut!” Elimi lavabonun kenarına koydurdu ve bastırdı. Parmaklarımla tezgâhın kenarını kavrayana kadar beni bırakmadı.

İçime girmeye devam etti. Kalçalarımı sımsıkı tutuyor, beni istediği yerde durmaya zorluyordu. Merhametine kalmıştım. Yarı memnundum, çoğunlukla kızgındım, ama idareyi eline almasını, bana istemiyormuşum gibi davranmış şeyleri yaptırmasını sevmiştim.

“Dokun bana!” dedim.

İçime daha sert girdi. Temasın etkisiyle bedenlerimiz birbirine daha gürültülü çarpıyordu. “Yalvar bana!” diye meydan okudu Mack.

“Hayır,” dedim, fakat bu kez sesim çok daha az ikna ediciydi. İçimdeki sıcaklık artıyordu ve Mack’in penisi giderek daha da büyüyüp kalınlaşıyordu. Boşalması yakındı. İkimiz de yaklaşmıştık. Ama önce o gelecekti.

“Yap şunu!” diye hırladı Mack. “Daha fazla dayanamayacağım.” Sık ve kesik soluklar alıyordu. “Tanrım, kalçaların muhteşem! Lanet olsun!”

Vajinam arzuyla sızlıyordu, son noktasına kadar şişmişti ve dokunması için yalvarıyordu. Zihnimde bunun yaratacağı etkiler dönüp duruyordu. Mack’in ailesinin banyosunda hayvanlar gibi sevişiyorduk. Oysa benim çoktan Florida’ya dönmüş olmam gerekiyordu. Ancak Mack’in bedeni sanki benim için yaratılmıştı ve olması gerektiği gibi birbirimize tam uyuyorduk. İstediğim şey buydu. Şu an bu adam içimdeyken, doruğa ulaşmak dışındada dünyadaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Nefes nefese kalmıştım, zorlukla konuşabildim. “Lütfen, Mack, lütfen... Tamam mı? Lütfen...” Tek bir basit kelimeyle teslimiyetim tamamlanmıştı. Arzuyla inlercesine, “*Lütfen...*” dedim bir kez daha.

Mack hızla geri çekilerek içimden çıktı ve beni sertçe ters çevirdi.

“Ne?” diye bağırdım, kazıklandığımı düşünüyordum.

Daha ne yapacağını düşünecek vakit bulamadan Mack beni havaya kaldırıp lavaboya oturttu, bacaklarımı açtı ve penisini tekrar içime soktu.

Artık yüz yüze, göz göze ve burun burunaydık. Mavi gözleri gözlerimi deliyordu, tutkusu ve duygularını görmemek imkânsızdı.

Sadece birkaç santim öteden, “Sen benim karımsın!” dedi Mack, sıcak nefesini dudaklarımın üzerinde hissediyordum. “Benimle iki yıl önce, Las Vegas’ta evlendin!”

“Evet.”

“Ve ben senin kocanım!”

Başım la onayladım, gözyaşlarım süzülüyordu.

Mack dişlerini sıkarak “Ve bu *biziz*! Evliliğimizi yerine getiriyoruz!” diye hırladı. Kendini içime iyice soktu ve beni belimden kendine doğru çekerek penisine tamamen oturduğumdan emin oldu. İleri geri hareket ederek, içime girip beni doldurarak dört sert vuruşla boşalma noktasına getirdi.

Omuzlarına tutunarak, “Oh, Mack!” diye çığlık attım.

“Ahrrrrrr! Kahretsin!” diye bağırarak üzerime eğildi ve kalçasını bana doğru itti. Ben omzunu ısırırken saç burnumu gıdıklıyordu.

Orgazm dalgalarında seyrederken tırnaklarımı Ma-

ck'in sırtına batırdım. Tam bittiğini düşündüğüm anda Mack içime doğru bir kez daha hareket ederek beni bir zevk dalgasına daha sürükledi. Kendimi kaybetmişim ve geri dönmek istemiyordum. Başım dönüyordu ve şaşkındım. Zihnimde rengârenk bir çiçek dürbününe bakıyor gibiydim, artık nerede olduğumdan veya kim olduğumdan emin değildim.

Mack kollarını bana doladı, beni güçlü kollarına aldı. Birkaç kez titredi. Kulağıma hızlı hızlı soluyor, sesi öfkeli bir boğa veya yük treni gibi çıkıyordu. Bu duygunun beni alıp götürmesine izin verdim, soluklarının sesinden başka hiçbir şey duymuyordum. Rahatlatıcıydı. Tehlikeli bir biçimde cezbediciydi.

Uzunca bir zaman sonra, sonunda hareket etmeyi bıraktığında ve bedenim de bana ihanet etmeyi kestiğinde tutku çılgınlıklarım iniltilere, sonra da gözyaşlarına dönüştü.

Mack derin bir nefes alarak dişlerini tenimden kaldırdı, alnını boynuma yaslayarak derin bir iç çekti. "Seni seviyorum," dedi öylece, nefesi kulağımı gıdıklıyordu.

Kalbim göğsümde acıyla kasıldı. "Lütfen bunu söyleme," diye fısıldadım, ağlamak üzereydim.

"Evet..." dedi. Sesi duygusallıktan pürüzlenmişti. "Anlıyorum." Sertliğini kaybeden penisini içimden çıkararak arkasını döndü, eli kapıdaydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, sesimden keder ve şaşkınlık okunuyordu. Çökerek aynaya yaslandım.

"Dışarıya. Yarın saat dokuzda konuşuruz."

Ve gitmişti. Kapı arkasından kapanmış, beni tutkumuzdan darmadağın olmuş banyoda tek başıma bırakmıştı. Uzun süre öylece oturdum, nihayet kırık bir kalbin ger-

çekten nasıl hissettirdiğini anlayabiliyordum. Önceden bildiğimi sanırdım. Luke benden kısa mesajla ayrıldığında, çocukken diğer insanlar beni hayal kırıklığına uğrattığında canım yanmıştı. Hem de çok... Fakat o acı dolu anlar hakkında yanılmışım. Doğru, kalbimi yaralamışlardı. Fakat şu anda burada olanlar? Gerçek acı buydu. Gerçek gönül yarası buydu.

Dünyada böyle hissetmemi sağlayabilecek tek adamın boşanma evraklarımızı imzalamak için kapıdan çıkışını izlediğimden kesinlikle emindim ve bu başka hiçbir üzüntüye benzemeyen gerçek kederdi. Baker City, Oregon seyahatime geri dönüp baktığımda, Gavin MacKenzie'nin kalbimi binlerce parçaya ayıran adam olduğunu bilecektim. Ve bunu yapmasına izin verecektim. Başka seçeneğim yoktu.

Lavabodan kalktım ve yavaşça duşa doğru ilerleyerek perdeyi yerine taktım. Kalbim acıdan uyuşmuştu. Durulandım, parmaklarım bacaklarımın arasındaki aşırı hassaslaşan kısımlara dokunduğunda yerimden fırladım. Alt kısmımdaki her şey hâlâ kalındı ve şişti. Yıkılmaya çalışırken ilk kez korunmadan seviştiğimizi fark ettim.

Aman Tanrını! Nasıl bu kadar salak olabilirim? Başımı kaldırıp tavana baktım, gözyaşlarım damlayıp kulaklarıma doluyordu. Şimdi ne yapacağım?

Nasıl uyuduğumu bilmiyordum. Belki güneşte kalmaktan kaynaklanan yorgunluğun etkisiydi veya döktüğüm kovalarca gözyaşı yüzündendi. Ama gözlerim saat dokuzu geçene kadar bir türlü açılmadı. Yataktan fırladım ve yalpalayarak kirli kıyafetlerimi geri giydim. Kendime aynada üstünkörü bir bakış atıp merdivenlerden koşarak indim ve oda oda gezerek Mack’i aradım. Dün gece bir hataydı. Bunu ona hemen söylemeliydim. Ona mantıksız beklentileri bırakmamız ve yaşamak için doğduğumuz hayatlarımıza devam etmemiz gerektiğini söylemeliydim. Onun hayatı buradaydı, benim hayatım ise ülkenin diğer ucundaydı. İkimiz tamamen farklıydık.

Angus tezgâha yaslanıp bir fincan kahve olduğunu düşündüğüm bir şey içerek, “Günaydın, günışığı...” dedi. Evyenin yanındaki bir makineyi işaret etti. “Keyfine bak. Fincanlar üstteki dolapta.”

Ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve bir fincan aldım. Bir fincan sade kahve doldururken, “Mack buralarda mı?” diye sordum. Bugün şeker ve krema kullanmayacaktım, damarlarıma sek kafein girmesine ihtiyacım vardı.

“Hayır. Kasabaya gitti.”

Arkamı döndüm. “Ama... Bir randevumuz vardı.”

Angus güldü. “Buralarda genellikle randevulaşmayız.”

“Konuşabilmek için saat dokuzda buluşmak üzere bir anlaşmamız vardı.”

“Şu soyağacı işinle mi ilgili?”

Kahvemden bir yudum alarak başımla onayladım. Uykulu beynime göre baş sallamak tam olarak yalan söylemek sayılmazdı.

“İstersen bana soru sorabilirsin. Önümüzdeki yarım saat müsaidim ve ben de bir MacKenzie'yim.”

“Hayasız bırakacağınız inekleriniz yok mu?”

Angus yeniden güldü. “Hayır, henüz yok. O iş için Mack'e ihtiyacım var ve onun gitmesi gerekti.”

“Nereye gitti? Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?”

Angus biraz somurtarak kaşlarını çattı. “Tam olarak emin değilim.”

Angus'un yalan söylediğini görebiliyordum, fakat beni hiç ilgilendirmedeği muhtemelen doğrudu. Ben sadece kendini Mack'in hayvansı çekiciliğinden kurtarıp gerçek hayatına dönmeye çalışan bir kızdım.

“Telefon numaralarımı, şarj aletimi ve eşyalarımı almak için kasabaya dönecek bir araç bulma şansım var mı acaba?”

“Aslında, eşyalarının hepsi girişte... Boog eşyalarını bu sabah erkenden getirdi.”

Tek kelime etmeden fincanımı bıraktım ve mutfaktan çıkarak ön kapıya doğru yürüdüm. Eşyalarımın hepsinin yerde durduğunu görünce ağzım açık kaldı. “Nasıl olur da...”

Angus arkamda duruyordu. “Arabanı tamirhaneye çektirdi. Ön takım yamulmuş. Düzeltilmesi biraz zaman alacak. Ulaşım aracın olmadığına göre buradayken eşyalarını isteyebileceğini düşündük. Boog resepsiyon görevlisi kızı tanıyor, o yüzden kız onu odana almış.”

Arkamı dönüp Angus’a baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Angus’un yüzündeki ifade ağzımdan çıkmak üzere olan sözcükleri durdurumama yol açtı. Angus... Üzgün görünüyordu.

Şaşırarak kaşlarımı çattım. Hiçbir şey anlamıyordum.

“Evet... Yani... Ahıra doğru yola koyulayım. Maeve birkaç dakika içinde mutfakta olur. Birkaç yumurta toplamaya gitti.” Angus beni orada öylece dikilirken bırakıp gitti.

Ian’ın yatak odasına götürüp önce telefonuma sonra da duvardaki prize taktığım şarj aletim hariç her şeyi olduğu yerde bıraktım. Telefonu açmaya yetecek kadar şarj olduğunda mesajlarımı kontrol ettim. Bradley’den dört mesaj vardı, bir tane Ruby’den ve bir tane de Candice’ten vardı. On adet sesli mesajı kontrol etme zahmetine bile girmedim. Önce Candice’in mesajına baktım.

Candice: *Oregon’a gittiğini duydum? Ara beni, şıllık!*

Candice: *Tamam, şıllık derken sadece şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Ara beni, şıllık!*

Candice’in numarasına basarken gülümsedim. Bradley bekleyebilirdi. Ofis bekleyebilirdi. En iyi arkadaşım la ay-lardır konuşmamıştım.

“Alo? Gerçekten sen misin?” dedi Candice neredeyse bağırarak.

“Evet, gerçekten benim.” O ana kadar Candice’in deliliğini ne kadar da özlediğimi fark etmemiştim.

“Beni Oregon’dan arıyorsun ve Bradley yanında değil, doğru mu?”

“Evet, doğru.”

“Oleeey!” Telefon düştü, gürültülü bir çarpma sesi ve hışırtılar duydum. “Şey, bunun için üzgünüm,” dedi Candice, biraz nefes nefese kalmış gibiydi. “Az önce bir anlığına aklımı yitirdim. Ayrıldınız mı? ‘Gerçek aşkının’ peşinden mi koşuyorsun?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ruby bana her şeyi anlattı. Hadi ama itiraf et. Nasıl biri? Sen ortaya çıkınca kovboy şapkasını havaya fırlattı mı?”

Kalbim hızlanmaya başlamıştı. “Bir saniye dur, Candice! Tüm bunları nereden biliyorsun? Bunu hiç kimse bilmiyor, Ruby bile. Tek yaptığı seyahatimi ayarlamaktı.”

Candice kahkaha attı. “Sen öyle san. Kimin için çalıştığını unuttun mu?”

“İh... Hayır.” Hukuk firmamın tüm bunlarla ne ilgisi olabilirdi?

“Ruby. Ruby için çalışıyorsun. Ruby her şeyi bilir, Ruby her şeyi görür, Ruby bana her şeyi anlatır. Ruby’de bilgisayarındaki dosyaların şifreleri var, tabii ki.”

Gözlerimi kapatıp tüm öfkemi, endişelerimi ve çaresizlik duygularımı da içine katarak iç çektim.

“Kızdın mı? Ona kızma. Sadece sana büyük, şişman bir iyilik yaptı, inan bana.”

“Ne yaptı?” Sözcükler ağzımdan zor çıkıyordu.

“Hiçbir şey. Yani gerekirse yardım edebilelim diye yalnızca Kelly ile bana olanları anlattı.”

Alnımı elime yasladım. “İnan bana, ihtiyacım olan son şey sizin yardımınız.”

“Lütfen telefonu kapatma,” diye yalvardı Candice. “Sonunda sana ulaştım ve beni bir kez daha terk edersen bunu kaldıramam.”

“Seni terk etmek mi?” Yeniden doğruldum. Candice mantıksız konuşuyordu.

“Evet. Beni terk ettin.” Görünüşe göre Candice gerçekten böyle hissediyordu. “*Bradley denen şu adamla çıkmaya başladığından beri bütün arkadaşlarını terk ettin. Artık hayatında tek bir normal kişinin kalmadığını fark ettin mi?*”

Candice’i normal kategorisine koymak Ruby’yi utan-
gaç, özel hayata saygılı insanlar kategorisine koymakla eşdeğerdi ve bu bir yığın tezek anlamına geliyordu. “Uzun süredir birlikte öğle yemeği yemediğimizi fark ettim.”

“Uzun süredir mi? Neredeyse bir yıl oldu. Kahrolası koskoca bir yıl. Ve şimdi bak! Küfretmeme yol açtın! Bu hafta küfretmemek için ettiğim yemini bozmama yol açtın. Umarım mutlusundur. Her neyse, bu kadar yeter! Bana erkeğinden bahset.”

Ağlayacak gibi oldum. “O benim erkeğim değil. Boşanma evraklarını imzalamasını bekliyorum.”

“Yani onunla gerçekten evlendin,” diye fısıldadı Candice. “Aman Tanrım, bu çok romantik!” Candice bir kez daha çılgılık attı, ama neyse ki, bu kez doğrudan kulağıma bağırılmamıştı.

Telefona geri döndüğünde durumu ona açıkladım. “Romantik değil. Korkunç. Berbat. Korkunç.” Gözlerime yaşlar dolmaya başladı.

“Ah, tatlım, sorun ne? Neden ağlıyorsun?”

Yanaklarımdaki yaşları silerek, “Ağlamıyorum,” diye direttim “Sadece sinirliyim.”

“Konuş benimle. Neler olduğunu anlat. Yardım edebileceğime eminim.”

“Yardım edemezsin, gerçekten yapamazsın. Sadece... Çok karmaşık.”

“Anlat bana! İnsanlarla aram iyidir. Basitleştirmene yardımcı olabilirim, söz veriyorum. Lütfen-lütfen-lütfen-lütfen-lüüütfen?”

Candice yalvarışıyla beni yıpratıyordu ve bu sırrı gerçekten içimden atmaya ihtiyacım vardı. Aklımı başıma getirmemi sağlayacak biriyle konuşamamak beni öldürüyordu. “Tamam, iyi. Görünüşe göre iki yıl önce senin odadan çıkmanın ardından, onunla çılgın maymun seksi yaptıktan sonra evlenmişiz.”

“Ah, tatlım! Gidip adamla evlenmeni sağladığına göre, oldukça inanılmaz bir sevişme olmalı.”

“Biliyorum, tamam mı? Ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok çünkü ertesi gün adam gitmişti.”

“Nereye gitti?”

“Hiçbir fikrim yok! Odada bir emanet fişi buldum ve danışmayı aradım. Gelip alt kattan çantalarını aldığını ve gittiğini söylediler. Bir daha da ondan haber almadım, o yüzden başka bir şey bilmiyorum.”

“Evlendiğini hatırlamadığın için de hiçbir şey yapmadın.”

“Doğru. Yani, aramadığı için biraz üzülmüştüm, ama hayatıma devam ettim. O zamanlar başımda Luke belası olduğunu biliyorsun ve sonra da... Hayat yoluma çıktı.”

Candice güldü. “Yani aptal *yaşam planı* yoluna çıktı. O şeyi ne zaman kâğıt öğütücüye atıp gerçek hayatına devam edeceksin? *Kâğıda dökülmemiş* hayatına?”

“Bilmiyorum,” dedim cılız bir sesle.

“Hey baksana, sende gelişme var! Karanlık Güçleri kâğıt öğütücüye atmayı göz önünde bulundurduğunu ilk kez duyuyorum. Aferin sana! Bence Oregon sana iyi gelebilir.”

Güldüm. “Karanlık Güçler mi?”

“Evet,” dedi Candice ikna olmuş bir şekilde. “O kahrolası yaşam planı ilk günden beri seni yanlış yola sürüklemekten başka bir işe yaramadı. Karanlık Güçler. Kılık değiştirmiş şeytan.”

“Üniversiteye ve hukuk fakültesine gitmemi sağladı.”

“Kabul ediyorum, Kelly ve benimle tanıştığın üniversiteye girmeni sağladı, fakat onun dışında iğrenç. Hukuk fakültesinin seni katı yürekli, analitik bir şıllığa dönüştürmekten başka ne faydasını gördün?”

Öfkemden neredeyse tıkanıyordum. “Hey! Bu kadarı çok fazla! Senin için bile, Candice.”

“Hey! Yalnızca yıllardır ihtiyaç duyduğun sert sevgiyi gösteriyorum. Şimdi iyi dinle, çünkü telefonu kapatmak üzere olduğunu biliyorum. Dinlemesi çok zor olacak, ama bunu duymalısın. Erkekler konusunda berbat bir zevkin var, çünkü erkekleri sürekli belli bir kalıba uydurmaya çalışıyorsun. Gerçeklik yerine potansiyele âşık oluyorsun. Kâğıt üzerindeki özelliklere tutuluyorsun, bunların altında yatan gerçek adama değil. Erkekleri kategorilere ayırmayı kes! Kontrol listeleri hazırlamayı ve erkekleri oradaki kıstaslara göre kıyaslamayı kes! Luke bir pislikti ve Bradley ise pislik çukuru. Seni önemsemiyor, kendi arkadaşlarının senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyor. Çekilmez biri ve gün gelecek Baro’dan atılacak, çünkü id-

diaya varım sahtekârlık yapıyordur. İddiaya varım, işleri kısa yoldan hallediyordur. Sen, Bradley ve çıktığın diğer tüm mankafalar için fazla iyisin. Ama belki bu kovboy için değildir. Belki de bu adam doğru kişidir.” Candice konuşmasını daha ılımlı bir ses tonuyla bitirdi. “Onunla tanıştığımda gözüme kesinlikle iyi biri gibi görünmüştü.”

Candice’in konuşmasının yarısında ağlamaya başlamıştım. Şimdiyse öylece oturuyordum, uyumuştum. Çektiğim acı korkunçtu, bu sözleri değer verdiğim birinin ağzından duyduğum için değil, hepsi doğru olduğu için acı çekiyordum. Doğru olduğunu biliyordum, ama bu sözlerle kulak tıkamak dışında bir şey yapacak kadar güçlü olmadığımı da biliyordum.

“Aradığın için teşekkür ederim, Candice. Artık kapatmam gerekiyor.”

“Ah, hayır gerekmiyor! Çorak geçecek bir arkadaşlık dönemi daha yaşayacak değilim! Konuş benimle! Tam şu saniyede aklından ne geçtiğini söyle!”

“Kapatmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Tekrar dene.”

Uzun, titrek bir iç geçirerek, “Benden ne istediğini bilmiyorum, Candice,” dedim.

“Dürüstlük. Şimdi tüm dürüstlüğüne söyle bana, kovboy hakkında ne hissediyorsun? Bu arada adı neydi?”

“Adı Mack. Ve onun hakkında nasıl hissediyorum? Bilmeyorum. Biraz karmaşık.”

“Madde madde bir liste şeklinde açıkla. Sen listeleri seversin.”

“Kes sesini!”

“Hayır, ciddiylim. Maddeli liste. Hadi!”

“Tamam. Maddeli bir liste mi istiyorsun? Al o zaman! Seksi. Yakışıklı. Zeki. Seksi. Çekici. Dayatmacı. Kaslı. İyi bir aileye sahip. Kendinden emin. Kibar. Seksi.”

“Aranızda bir çekim olduğuna dair bir izlenim edindim.” Candice’in sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Titrek bir nefes daha aldım. Yaptığım şeyi itiraf etmekten korkuyordum, fakat doğrusunun bu olduğunu biliyordum. Günahlarımı gerçekten Peder Candice’e itiraf etmek istiyordum.

“Bana anlatmadığın neler var, söyle bakalım?” diye ısrar etti Candice.

“Şimdi de akıl okumaya mı başladın?”

“Evet, hep öyleydim zaten. Onunla yattın mı?”

“Vegas’ta mı? Evet.”

“Hayır, aptal! Oregon’da... Benimle oyun oynama. On dakika içinde bir saç kesimi ve boyam var.”

“O halde işine dön. Bradley’yi aramam gerekiyor. Bana bir ton mesaj bırakmış.”

“Bir uçağa atlayıp, altı saatten kısa sürede oraya gelebilirim.” Candice beni tehdit ediyordu.

“Hayır. Olduğun yerde kal. Burada zaten içinden çıkılmaz bir durumdayım. Karmaşaya senin de eklenmene hiç ihtiyacım yok.”

“O halde söyle. Tekrar seviştiniz, değil mi?”

“Telefona yeniden ciyaklamayacağına söz ver.”

“Oleeeey! Cidden yapmışsın, seni koca şişko fahişe!” Candice kahkahayla gülüyordu, muhtemelen de güzellik salonunun orta yerinde.

“Evet. Dün gece... İnanılmaz derecede erotikti ve yan-

lış bir şeydi. Lanet olsun, Candice! Ne yaptığımı bilmiyorum!” Sesim çıldırmak üzereymişim gibi çıkmıştı ve öyle de hissediyordum.

“Elbette biliyorsun! Bir değişiklik yaparak aklını değil kalbini ve vajinanı dinliyorsun! Aferin sana! Vakti gelmişti. Kahretsin, Vegas’tayken sonunda bunu anladığını sanmıştım! Fakat sonra geri döndük ve sen yeniden kafanın dikine gitmeye başladın. Ruby, Kelly ve ben seni kaybettiğimizi düşündük. Ama geri döndün, bebeğim, *geri döndün!* Sakın bizi yarı yolda bırakma. Bu durum çok fazla parıltı vaat ediyor.”

“Çok fazla ne?” Gözyaşlarımın arasından gülümsüyordum. Candice’in kelimeleri kullanışı çok tuhaftı.

“Çok fazla mutluluk, tatlım... Bence bu kovboy seni mutlu edebilir. Ona neden bir şans tanımıyorsun?”

Başımı kaldırıp Ian’ın raflarındaki fotoğraflara bakarak, “Yapamam,” diye fısıldadım.

“Nedenmiş o?” Candice de benimle birlikte ağlayacak giydi.

“Çünkü sanırım bir kız arkadaşı var. Ve sanırım kız onun oda arkadaşı.”

Candice yeniden celallenerek, “O halde...” dedi. “O kızın gitmesi gerekecek. Oraya önce sen geldin. Sen onun *karısısın.*”

“O kadar basit değil.”

“Elbette basit. Eğer onun için anlamı olan bir kız arkadaşı olsaydı, dün gece seninle sevişir miydi?”

“Belki hayır. Belki de benimle yalnızca bana bir ders vermek için birlikte olmuştur.”

“Ders mi? Neyle ilgili bir ders?”

“Bilmiyorum. Beni gördüğü andan itibaren bana çok kızgın görünüyordu.”

“Evlendiğinizi hatırladı mı?”

“Evet, sanırım.”

“Ama gitmesine ve seni hiç aramamasına rağmen sana kızgındı, öyle mi?”

“Evet.”

“Hımmm... Sen nasıl oldu da onu hiç aramadın? Ortadan kaybolması seni hiç mi meraklandırmadı?”

Omuz silktim. Ian’ın odasında tek başıma oturup iki yıl önce otel odasındaki o günü hatırlamaya çalışıyordum. “Yapamazdım.”

“Neyi yapamazdın?”

“Onu arayamazdım. Numarası yoktu.”

“Emin misin? Gecenin yarısını baygın geçirdin. Tüm düğün boyunca kendinde değildin. Kesinlikle numarasını telefonuna kaydetmiş olabilir ve sen bunu da hatırlamamışsındır, değil mi?”

Midemle birlikte yüzüm de yanmaya başladı. “Ben... Ben telefonda yabancı bir numara gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Hıh. Telefonunda milyonlarca numara vardır. Adına bakmayı da mı akıl etmedin?”

Aniden bir şey hatırladım. “Yapamazdım!”

“Neden?”

“Çünkü lanet telefonumu klozete düşürmüştün, hatırlamıyor musun?” Yataktaki çarşafı tutuyordum ve çarşafı tırnaklarımla parçalayabilecekmişim gibi hissediyordum.

“Ah, lanet olsun! İşte bunu hatırlıyorum. Ah, tatlım!

Ofisine döndüğünde bütün numaraların yeni bir telefona aktarılmak zorunda kalmıştı.”

“Ofisteki yedek dosyamda olmadığı için Las Vegas’ta eklenen numara hariç...” dedim üzülererek. “Tabi Vegas’ta bir numara eklendiğini varsayarsak.”

“Sanırım o halde bir görevin var,” dedi Candice. “Ona numarasını sana verip vermediğini sormalısın. Belki de onu araman gerekiyordu ve sen onu aramayınca adam küplere bindi.”

“Fakat ben neden ona numaramı vermedim? Benimle konuşmak istiyorsa beni arayabilirdi, değil mi?”

“Sorana kadar cevabını asla öğrenemezsin.” Candice’in yanında bir yabancı yavaşça bir şeyler söyledi. “Kahretsin, kapatmam gerek! Sonraki müşterim gelmiş. Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız. Ortadan kaybolmayacağına söz ver!”

“Söz veriyorum.” Yatağa kıvrılıp gün boyunca uyumak istiyordum. Bu tam bir karmaşaydı ve her şeyden önemlisi en iyi dostluklarımı resmen bir kenara attığımı ancak şimdi fark edebilmişim. Erkeklerle ilgili bir sorun, içinden çıkılmaz bir hal aldığına işleri düzeltebilecek tek kişiler kız arkadaşlardır. Neden onları Bradley için bırakmışım?

“Güzel. Çene yukarı, güzel kız! Bu işi halledeceğiz. Bu sırada, Kelly’yi de olaya dâhil edeceğim ve Ruby’den gelişmeleri öğreneceğim.”

“Hayır! Ruby’nin oralarda neler çevirdiğini bilmiyorum, fakat Bradley burada olanları öğrenemez!”

“Ooh, bunun için artık çok geç olabilir. Kapatmam gerek, aşk böceği. Bay bay!” Hat kesildi.

Telefon numarasını çevirirken parmaklarım titriyordu. Eğer Ruby Bradley’e söylediyse işim bitmiş demektir. Sadece yaşam planımın değil, işimin de sonu gelirdi. Profesyonel, çalışkan bir kadın olarak bir isim yapmıştım ve Las Vegas’ta bir parti âleminde içkiyi fazla kaçırıp tanımadığım bir adamla evlendiğim dedikodusu her şeyi mahvederdi. *Puf!* Altı yılım boşa giderdi. Yola çıkmak için elimde planım olmadan sadece utancımın en başa dönerdim.

Danışma görevlisinin şirketle ilgili tanıtımını bitirmesini bile beklemedim. “Jackie, Ruby’yi bağlar mısın? Ben Andie ve acil bir durum söz konusu.”

“Elbette, Andie, bir saniye bekle.” Jackie’nin sesinden yaşadıklarım hakkında bir şeyler bildiğine dair bir izlenim edinmedim ama bunun bir anlamı yoktu. Jackie işinde son derece profesyoneldi. Başkana suikast düzenleyenlerden biri olabilir, ama yine de yüzünde boş bir ifadeyle oturup hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranabilirdi.

Telefon yeniden bağlanana kadar zaman geçmek bilmedi.

“Andie?”

Hayal kırıklığına uğradım. Bu ses Ruby'nin sesi olmayacak kadar kalındı. "Evet..." dedim fısıltı sayılabilecek bir sesle.

"Andie, ben Bradley. Hangi cehennemdesin sen?" Bradley'nin sesi hem endişeli hem de öfkeli geliyordu.

Zorlukla yutkundum. "Daha çok hiçliğin ortasındayım diyebilirim. Sen neredesin?" Alnıma tokat atmak istedim. *Kendinden ne de güzel emin görünüyorsun, Andie!*

"Neredeyim derken ne demek istiyorsun? Senin de olman gereken yerdeyim, yani işteyim."

"Fakat neden Ruby'nin telefonunu sen açtın?"

"Senin aradığını duydum ve araya girdim. Neden beni değil de onu aradığını anlamıyorum. Bir şeyler dönüyor, Andie ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Arkadan Ruby'nin sesini duyabiliyordum ve Ruby hiç de mutlu değil gibiydi. *Tanrı Ruby'den razı olsun!* "Sadece Ruby ile bazı evraklar hakkında konuşmam gerekiyor, sonra da seni arayacağım. Telefonumun şarjı bitti ve şarj aletim yanımda yoktu, o yüzden arayamadım." Ayrıca başka bir adamla birlikteydim. *Ahhh! Bu korkunç. Kesinlikle cehenneme gideceğim. İtiraf etmeliyim. Kulaklarım suçumu itiraf etme düşüncesiyle yanıyordu, fakat şimdilik meseleyi halletmenin tek yolu buydu. Yalan söylemek yanlıştı, haksızlıktı ve ben böyle biri değilim.*

Bradley hiç hoşnut değildi. "Ruby beni dolmakalemiyle bıçaklamakla tehdit ediyor, o yüzden gitmeliyim. Beni hemen ara, Andie. Ciddiyim. Ruby ile işin biter bitmez..."

"Tamam, Ruby ile işim biter bitmez arayacağım. Söz veriyorum. Konuşmalısınız."

“Çok haklısın, konuşmalıyız. Al bakalım.” Bradley telefonu Ruby’ye verdi ve Ruby’nin sesi kulağıma gelmeye başladı.

“Bir şikâyet formu dolduracağım, Bradley. Beni duydun mu? Resmi bir şikâyet... Fazla ileri gittin.”

Bradley karşılık verdi, fakat ne dediğini tam olarak anlayamadım.

“Ruby?”

“Evet, Andie, buradayım. Şu adamın yüzüstlüğüne inanabiliyor musun? Benim telefonumda çağrılara cevap veriyor ve burnunu benim işime sokuyor. Bunun bedelini ödeyecek. Artık canıma tak etti.”

“Ruby, sakinleş. Onu bu yüzden rapor edemezsin. Bana kızgın, benim hatam.”

Ruby derin bir iç çekti. “Çıktığın adamların davranışlarından sorumlu olmadığını ne zaman öğreneceksin? O yetişkin bir adam. Kendi kararlarını kendi veriyor.”

“Onu yirmi dört saatten uzun süredir aramadım. Endişelenmiş, özellikle de aradığım ilk kişi kendisi olmayınca.”

Ruby’nin sesi biraz alçaldı. “Aferin sana! Bu sonunda o işe yaramazdan kurtulacağın anlamına mı geliyor?”

“Hayır. Belki. Kahretsin, Ruby, bilmiyorum! O yüzden aramadım.” Ellerim çok kötü titriyordu. Boştaki elimi yumruk yaptım ve yatağa birkaç kez vurdum.

“Mmm-mmm-mmm, gördüğüm kadarıyla dilini hâlâ düzeltmemişsin.”

“Kes. Cidden. Bilgisayarıma girip dosyalarımı mı baktın?”

Sessizlik.

“Ruby, yaptığını biliyorum. Candice’le konuştum. Ne gördün?”

“Şey...” Ruby sustu.

“Hadi, Ruby. Bütün gün bekleyemem.”

Ağlamak üzereydim. “Evet, bunu ciddi yaptım. O sırada ne düşünüyordum, bilmiyorum, ama beni gitmeye zorladığın o bekârlığa veda partisinde resmen bir yabancıyla evlendim. Şimdi de burada Bradley ile düğünümden önce karışıklığı düzeltmeye çalışıyorum.”

“Bunun için beni mi suçluyorsun?”

“Hayır. Sadece kendini suçlu hissetmen için söyledim.”

Ruby güldü. “Hıh, sanki işe yararmış gibi? Seni zorladığım için kendimle gurur duyuyorum. İyi ki yapmışım. *Şu Bradley’den* kurtulmak için her şey mubahtır.”

“Dinle, Ruby. Bradley yanlış bir şey yapmadı, tamam mı? Hep iyi bir sevgili oldu. Onunla evlenmeye hazırdım. Tanrı aşkına!”

“Onunla evlenmeye hazır mıydın? Yani geçmiş zamandan mı bahsediyorsun?” Ruby bana fısıltıyla bağırma işine geri dönmüştü.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım, bir kez daha avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırdım. “Ne halt edeceğimi bilmiyorum. Bradley ile konuşmalıyım, sonra Mack ile konuşmalıyım. Bu noktada artık kontrol bende değil. Biz konuşurken yaşam planım klozette sifonla dibe iniyor.”

“Mack kim? Kocan mı?”

Koca kelimesini duyunca kalbim tekledi. *Mack benim kocam*. Bu düşünce içimi ürpertti ve aynı zamanda korku hissettim. “Evet. Öyle.”

“Ah Yüce Tanrım! Bu bir sorun, değil mi? Düğünü ip-

tal etmeye başlamamı ister misin? Belki de verdiğin peşinatların bir kısmını geri alabiliriz, hı?”

“Hayır! Hayır, hiçbir şeyi iptal etme. Sadece beni Bradley’nin hattına aktar, lütfen. Ayrıca Ruby? Başka hiç kimseye bir şey söyleme. Candice tamam, ama başka hiç kimse bilemez. İşimle ilgili her şey mahvolur.”

“Ah, endişelenme, ufaklık. Sırların benimle güvende...”

Gözlerimi yuvarladım. “Evet, haklısın. Hoşça kal, Rubes. Sonra görüşürüz.”

Ruby profesyonel sekreter tarzıyla, “Lütfen hatta kal,” diyerek beni Bradley’ye bağladı.

“Bradley.”

Bu tek kelime her şeyi anlatıyordu. Güçlü. Katı. Taviz vermezdi. İstedğini elde etmek için kimi ezdiğini asla önemsemezdi. Neticede beni ona çeken özelliği de buydu, olduğu kişi için özür dilememesiydi. Çok azimliydi ve kendinden emindi. Ben de ona dönüşene kadar bu özelliğini uzun süre kıskanmıştım. Şimdiyse bunun bir hata olduğunu biliyordum. Bu yolda ilerlerken bir noktada en iyi iki arkadaşımın ve meslektaşım Ruby’nin saygısının yanı sıra kendi benliğimi de kaybetmiştim.

Hayatımı mahvetmeyi sona erdirmenin vakti gelmişti. “Merhaba, benim, Andie.” Hat o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Bradley’nin hattan düştüğünü sandım. “Bradley?”

“Hâlâ buradayım. Sadece bir açıklama bekliyorum.”

Bradley’nin sesi soğuktu, bu durum beni hasta ediyordu. Onu kıracaktım. Bradley bazen tam bir pislik olabiliyordu, fakat bu, aldatılmayı veya yalan söylenmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu. “İtiraf etmem gereken bir şey var. Önemli bir şey...”

“Başka biriyle birliktesin, değil mi? Ne kadar süredir devam ediyor?”

İç çektim, gerçeği bütün açıklığıyla söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Geleceğimin gözlerimin önünde ufalanarak küçük parçalara ayrıldığını, yaşam planımın ve planımın sunduğu sağlamlık ile güvenin rüzgâra karışıp yok olduğunu görebiliyordum. Geleceğim artık uzaklara uçup bir yabancının burun deliklerini tıkayacak bir toz bulutundan ibaretti.

“Andie sonsuza dek oturup hatta beklemeyeceğim. Yapacak işlerim var.”

“Üzgünüm. Ben sadece... Boş ver.” Boğazımı temizledim. Doğru şeyi yapmanın vakti gelmişti. “Ne zaman çıkmaya başladığımızı hatırlıyor musun?”

“Elbette. Seni benimle çıkmaya ikna etmek için aylarca uğraştım. Ağzından ilk evet cevabını almak gerçek bir başarıydı.”

Üzülerek gülümsedim. “Sanırım... Çok da doğru olmayan sebeplerden *evet* demiş olabilirim.”

“Bu da ne demek oluyor? Şimdi de bilmece gibi mi konuşacağız, Andie? Bunun için ne zamanım ne de sabrım var.”

Her zamanki Bradley... Sert davranarak aslında bana iyilik yapıyordu. “İki yıl önce Candice ve Kelly ile Las Vegas’a gitmiştim.”

“Sürtükler.”

“Hayır, Bradley, onlar sürtük değil.”

“Maalesef aynı fikirde değilim. Her neyse, nerede kalmıştın?”

“En iyi iki arkadaşım ile Las Vegas’a gittim. Ve oradayken bir şey oldu.”

“Luke ile ayrıldın ve biriyle yattın. Büyütülecek bir şey değil, Andie. İnsanlar böyle şeyleri hep yapıyor.”

Bradley’nin bunu söyleyiş tarzı bende tuhaf bir duygu uyandırdı. Sanki anlayışlı davranmaktan çok savunmacıydı. Bu düşüncemi bir kenara attım, çünkü tüm bu pisliğin söylenmesi gerekiyordu ve bir kez başlamıştım. “Evet, ama bundan daha fazlası var.”

“Ne? Yoksa adama âşık mı oldun? Onunla yeniden birleşmek mi istiyorsun? Lütfen, ne saçmalık ama! İki yıldır benimle birliktesin, Andie. Mesleki ve özel hayatımın iki koca yılını sana verdim. Benim hayatımda iki yıl nasıl bir şey biliyor musun? Köpek yılına benzer. Her birini yediyle çarp, işte bu ilişkide o kadar uzun süredir birlikteyiz. On dört yıl oyun oynamak için fazla uzun bir zaman. Bana doğrudan söyle, çünkü şu an ne demeye çalıştığını anlamıyorum.”

Köpek yılı mı? İlişkimiz ne zamandan beri köpek yılına göre hesaplanıyordu? “Sana söylemeye çalışıyorum, ama sözümü kesip duruyorsun.” Bradley artık beni rahatsız etmeye başlamış, Ruby’nin onda gördüğü bazı şeyleri görmeme yol açmıştı. Çıkmaya başlamadan önce beni rahatsız eden özelliklerini hatırlamıştım.

Bradley çıkışmasını biraz daha kısık sesle sürdürerek, “Üzgünüm,” dedi. “Lütfen devam et. Tekrar yorum yapmadan önce sözünü bitirmeni bekleyeceğim.”

“Teşekkür ederim. Söylediğim gibi... Las Vegas’a gittim. Belki hatırlarsın, yola çıktığımda Luke benden mesaj atarak ayrılmıştı. Aşırı sarhoş oldum ve Gavin adında bir adamla tanıştım. Oregonlu ve evet, seviştik. Daha sonra hatırladığım tek şey, yanımda Candice ile otel odasında

uyandıgımdı. Kelly de diğerk odadaydı. Adam çoktan gitmişti ve onu bir daha ne gördüm ne de ondan haber aldım.”

“Yani?”

“Yani, geçen hafta evlilik iznimiz için başvuruda bulunduğumda, Nevada’da üzerinde adımın bulunduğu bir evlilik belgesi olduğunu öğrendim.”

“Ne? Bu da ne demek?”

“Bu onunla evlenmişim demek. Yabancıyla evlenmişim.”

“Onu becerdiğini söylemiştin.”

“Tam olarak öyle söylemedim ama evet, ana fikir bu.”

“O halde demek ki bir yabancı değilmiş. Ve şu anda da onunla birliktesin, değil mi?”

“Evet. Ona boşanma evraklarını imzalatmaya geldim.”

“Tamam, iyi. O zaman aşağılık herife evrakları imzalattı, sonra da buraya dön. Halletmemiz gereken bir düğün var.”

Telefonu kendimden uzaklaştırıp ekrana baktım, duyduklarıma inanamıyordum. Nasıl bu kadar kayıtsız davranabilirdi? Kaşlarımı çattım. Muhtemelen en kötü kısmını henüz bilmediği için böyle davranıyordu. *Derin bir nefes al. Bunu yapabilirsin.*

Telefonu kulağıma geri dayadığımda Bradley, “Söylediklerimi duydun mu?” diye soruyordu.

“Evet, ama... Öyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Öyle bir şey olmayacak da ne demek? Bunu altı aydır planlıyoruz! İnsanlar uçak biletlerini bile aldı. İade edilmeyen biletlerden hem de.”

“Biliyorum, fakat... Özür dilerim, Bradley. Ben... La-

net olsun!" Parmaklarımı alnıma bastırdım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. "Onunla yeniden yattım. Dün gece..." Derin bir nefes verdim. "Çok, çok, çok üzgünüm, sen bunu hak etmedin. Tam bir pislğim, biliyorum." Kusmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. Ahlak-sız bir sürük olduğumu itiraf etmek, benim için oldukça aşağılayıcıydı. Bir şekilde arınacağımı ummuştum, ama aksine kirlenmiş hissediyordum.

"Oraya bunu yapmak için mi gittin?" Bradley'nin sesi büyük ölçüde sakinleşmişti, bu da durumu öfkesinin getireceğinden daha korkutucu bir hale sokuyordu.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Buraya boşanmak için geldim, hepsi bu."

"Çok ilginç, sence de öyle değil mi? Oraya adamdan boşanmak için gittin, ama bunun yerine onunla seviştin mi?"

"Bradley, lütfen yapma." Titrek bir iç geçirdim. Bu iş çirkinleşecekti. Bunu hak etmiştim, o yüzden kabullenmek için kendimi hazırlayarak öylece oturdum. Cezam için hazırdım.

"Neden? Neden öne çıkıp bunu söylememeliymişim? Diğer herkesin söyleyeceği şey de bu olacak. Bradley kadını elinde tutamadı. Kadın, Batı'dan ahmak bir taşra-lyla evlenip onu kilisede terk etti."

"Hiç kimse bir şey söylemeyecek, çünkü sadece sen, ben, o ve Ruby'nin haberi var."

"Ah, iddiaya varım Ruby böyle olduğu için zil takıp oynuyordur." Bradley'nin ellerini öfkeyle kısa saçlarında gezdirdiğini görür gibiydim. Kızgın olduğunda öyle yapardı, fakat sadece diğer insanlar görmediği sırada.

“Zil takıp oynamıyor, Bradley. Ayrıldığımız için memnun olabilir, ama seni incittiğim için mutlu değil.”

“Ayrılmak mı? Ayrılmıyoruz. Saçmalama.”

Gözlerim neredeyse şaşı kalacaktı. “Ne?”

“Beni duydun. Evleneceğiz. Bu durum hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Delirdin mi sen? Elbette değiştirir!” Biraz isterik bir şekilde güldüm.

“Öyle olmak zorunda değil.” Bradley yarım saniye içinde öfkeli havasından mahkemedeki ikna ediciliğine bürünmüştü. “Dinle, dürüst olalım... Birbirimiz için mükemmeliz. İkimizin de aynı hedefleri, aynı hırsı ve aynı şöhreti var.”

Bu son ifadesine karşı çıkmak istedim fakat Bradley benden önce konuştu.

“Tamam, bir hata yaptın. Hepimiz hatalar yaparız. Ben de birkaç hata yaptığımı biliyorum. Hayat bu. Ancak, yeminlerimizi ettiğimiz anda eğlenenin sona erdiğini anlarız. Tek eşli olacağız, hedeflerimize bir çift olarak sarılacağız. Beş yıl daha bu şirkette çalışırız, sonra da getirileri iyi olursa burada devam ederiz ya da kendi şirketimizi kurarız. Şu anda burada çalışanların yarısını kendi şirketimize alabiliriz. Sonra da sen birkaç çocuk doğurursun, kayak mevsimi için Colarado’da bir yer satın alırsın ve bam! Her şeyimiz tamam.”

“Her şeyi hesaplamışsın, haksız mıyım?” Sesim tamamen zayıflamıştı, bu yüzden kendimden nefret ettim. Bradley bana bir çıkış yolu sunuyordu. Tüm günahlarım için sınırsız bir bağışlanma. Ve ben de karşılığında ona aynı şeyi sunmalıydım. Bradley’nin ne kadar bağışlayıcı

olduğunu göz önünde bulundurarak onun günahlarının ne olabileceğini merak ettim. Gerçekten öğrenmek istemediğime emindim.

Bradley artık heyecanlı görünüyordu. Bir bakıma neredeyse çekiciydi. “Evet, hepsini hesapladım. Sen de beni bu yüzden seviyorsun zaten, değil mi? Yaşam planı, bebeğim. Beni tüm o şeylere inandıran kişi sensin. Bugüne kadar yaşam planını takdir edebilen tek erkek ben değil miyim?”

Üzüntüyle başımı salladım. “Evet, öylesin. Zaten o yüzden ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne? Boş versene. Hayır, kabul etmiyorum. Ayrılmıyoruz. Ayrılmak bir seçenek değil.”

“Bradley, bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Cidden. Fena halde batırdım. Düzeltilemeyecek kadar kötü. Benden daha iyi birini hak ediyorsun. Seni olması gerektiği gibi sevmiyorum. Seni takdir etmeyi ve sorunlarını görmezden gelmeyi öğrendim, ama bu yeterli değil.”

“İnsan sadece takdir ettiği biriyle evlenmez. Sen beni seviyorsun, Andie. Bunu binlerce kez söyledin. Ve benimle evlenmeyi kabul ettin.”

“Ama bunu söylediğimde aşkın anlamını bildiğimi sanmıyorum.”

“Şimdiye kadar mı? O cahil köylüyle sevişene kadar mı? Lütfen.”

“O cahil bir köylü değil. Dinle, kapatmam gerek.”

“Oraya geliyorum, Andie.”

Kalbim tam üç saniye boyunca atmayı kesti. “Hayır! Buraya sakın gelme Bradley.”

“Ya eve dönersin ve bu düğün işini hallederiz ya da ben oraya geliyorum. Endişelenme. Yüz yüze geldiğimizde o herifi seni boşamaya ikna edebileceğime eminim.”

“Bradley, hayır! Şaka yapmıyorum. Bu, tartışmaya açık bir konu değil. İlişkimiz bitti. Bunu telefonda söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm, çünkü bunun ne kadar berbat olduğunu biliyorum, fakat ciddiylim. Biz evlenmeyeceğiz ve sen buraya gelemezsin.”

“Sen kendinde değilsin, Andie. Çok fazla stres altındaydın ve bu benim hatam. Tüm planlama işini sana yıkıp etrafta lak lak ettiğim için tüm sorumluluğu üstüme alıyorum. *Sana* ve bize yaptığım yatırımların boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Bir bilek ayırtacağım. Yarın görüşürüz.”

“Hayır!”

Bağırمام boşunaydı. Bradley telefonu çoktan kapatmıştı.

Telefonumdaki tuşlara deli gibi basarak, “Kahretsin, lanet olsun, kahretsin, lanet olsun!” diye inledim. “Hadi Ruby, aç şunu, aç, aç...”

“Merhaba, Avukat Andrea Marks’ın yardımcısı Ruby’nin sesli mesajına ulaştınız...”

Telefonu kapatarak Candice’in numarasını aradım.

“Selam, ben Candice, yapmanız gerekeni biliyorsunuz! BİP!”

Telefonu yatağa fırlattım. “Lanet olsun!”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” Maeve kapı eşiğinde duruyordu ve ne zamandır orada olduğuna dair fikrim yoktu.

Yanaklarımdaki yaşları hızlıca silerek başımı kaldırıp Ian'ın odasının kapısında duran Maeve'e baktım. "Ah, merhaba! Orada olduğunu görmedim." Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için boğazımı temizledim.

"Yumurta toplamaktan yeni döndüm. Piknik için birkaç şey almak üzere kasabaya gitmem gerekiyor. Benimle gelmek ister misin?" Maeve'in yüz ifadesinden konuşmamı duyup duymadığına dair bir şey anlayamıyordum.

Önce odaya sonra da telefonuma baktım. Bradley'nin tehdidi aklımı kurcalıyordu. *Ya gerçekten buraya gelirse? Beni nasıl bulacak? Hiçliğin ortasındayım.*

Bradley'nin azmini hafife almak bir hata olurdu, bunu biliyordum. O buraya gelmeden Doğu Yakası'na doğru yola koyulmuş olmalıydım. Abartılı, çirkin bir rezaletten kaçınmanın tek yolu buydu.

"Sanırım burada kalsam daha iyi olur," dedim. "Mack'le konuşmam gerek."

"Mack kasabada. O yüzden onunla konuşmak istiyorsan, benimle gelmen en iyisi." Ben karşı koyacak vakit bulamadan Maeve odadan çıktı. Mack ile yapmamız ge-

reken konuşma, annesi yanımda dururken yapılacak türden bir konuşma değildi. Fakat kim bilir ne zaman dönecek olan Mack'i çiftlikte bekleme düşüncesi de hiç cazip gelmiyordu. Eğer onu kasabada bulabilirsem, belki de beni bu şeyi nihayet mümkün olduğunca acısız sona erdirebileceğimiz gözden uzak bir yere götürmeye ikna edebilirdim.

Çantamı aldım, Maeve'in dün gece ödünç verdiği mo-kasenleri giydim ve onun merdivenlerden inen ayak seslerini izledim.

"Sadece üstüme başka bir şeyler giyeceğim," dedim.

Maeve verandadan, "Dışarıda olacağım," diye cevap verdi.

Valizimi yerden alıp içinden bir tişörtle şort çıkardım ve banyoda giyindim. Dişlerimi fırçaladım ve dışarıda Maeve'e katılmadan önce elimden geldiğince saçımı düzelтті.

Garaj yoluna doğru yürürken, "Araban mı var?" diye sordum ve Maeve'in bindiği kamyonete doğru ilerledim.

"Burada birkaç arabamız var, fakat buna benim arabam diyebiliriz sanırım. Çoğunlukla bunu kullanırım."

Yolcu tarafındaki kapıda durdum, parmaklarım kapı kolunda duruyordu. "Dün gece Boog yerine senden beni götürmeni isteyebilirmişim, hıh?" Dün gece beni götürmeyi önermediği için tam bir ukala gibi görünmeden ona laf sokmanın en iyi yolu buydu.

"Sorabilirdin, fakat maalesef *hayır* derdim." Maeve kapıyı kapatarak emniyet kemerine uzandı. "Günbatımından sonra araba kullanamıyorum. Gece görüş sorunlarım var." Arabaya binip yanına oturduğum sırada Maeve ke-derli bir halde gülümsedi.

“Ah! Bu çok sakıncalı.” Emniyet kemerimi taktım, gösterge paneline göz attım. Panelin her yeri toz kaplıydı. Tozları silmemek için kendimi zor tutarak ellerimi kucağımda kavuşturdum. Bunun yerine çantamdan küçük saç fırçamı çıkarıp saçımdaki düğümleri çözmeye çalışarak kendimi meşgul ettim.

“Hayır, pek sayılmaz.” Maeve motoru çalıştırdı ve araba kükreyerek hayat buldu. “Gece dışarı çıktığımda yine de yanımda her zaman Angus veya oğlanlardan biri olur. Arabayı onların kullanmasını tercih ediyorum. Bu sayede yolculuğun keyfini çıkarıp manzarayı seyredebiliyorum.” Maeve geri geri çıkarak bahçeye girdi ve mülkün giriş kapısına giden toprak yola döndü.

Kaşımı kaldırdım, ama sözüm ona manzara ile ilgili çenemi kapalı tuttum, kötü geçen günümün Maeve’in gününü de mahvetmesini istemiyordum. Anladığım kadarıyla tüm manzara bodur çalılar ve topraktan ibaretti. Muhtemelen, uzaktaki dağlar hariç görmeye değer pek bir şey yoktu.

Kapıya varmak üzereyken evin yan tarafından, “Hey!” diye bir ses geldi.

Maeve kamyoneti durdurdu ve camımı indirdi. Boog bütün kamyonetlerin park edildiği ön tarafa doğru geliyordu.

“Nereye böyle?” diye sordu Boog.

“Kasabaya... Markete... Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Biraz tütüne hayır demem.”

“Elimden geleni yaparım,” diye söz verdi Maeve.

Pencere kapanırken Boog cebinden bir telefon çıkardı ve evin yan tarafına geçip gözden kaybolmadan önce birini aradı.

Dün az kalsın beni öldürecek olan toprak yolda ilerledik. Kamyonetin amortisörünün dişlerimi dişetlerimde tutmada pek faydası dokunmuyordu. Ana yola ulaştığımızda başım ağrımaya başlamıştı.

“Umarım pikniğe kalabilirsin. Ailemiz için önemli bir etkinliktir ve soyunda bir MacKenzie bağı olduğuna göre seninle tanışabilmek herkesin hoşuna gidecektir. Sadece bu civardan değil, başka ülkelerden de MacKenziler gelecek.”

Harika. Daha fazla insan utancıma şahit olacak. “Gerçekten yapamam. Olabildiğince çabuk işe dönmeliyim. Mack ile konuştuktan sonra yola çıkacağım.”

Maeve kaşlarını çattı, ama cevap vermedi.

Kısa bir süre sonra sessizlik içimi kemirmeye başladı. “Peki, Mack’in neden kasabaya gitmesi gerektiğini biliyor musun?” Bunu sorarken arkadaş samimiyeti sergilemeye çalışıyordum. “Bana saat dokuzda buluşup sohbet edebileceğimizi söylemişti, o yüzden gittiğini duyunca biraz şaşırdım.”

“Bir fikrim var, ama doğru olduğundan emin değilim.”

Dudağımı ısırdım. “Umarım acil bir durum çıkmamıştır. Yani kötü bir şey...” Durumu idare etme beceriksizliğimden dolayı iki büklüm oldum.

Maeve fark etmemiş görünüyordu. “Kasabada ilgilenmeyi erteleyip durduğu bazı yarım kalmış işleri var. Sanırım vaktinin geldiğine karar verdi ve pirenlenip bunu hemen halletmek istedi.”

“Hannah Banana ile mi?” İşte yapmıştım. Tamamen kaşınmıştım. Ağzım bir kez daha beynimin önüne geçtiği için bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktım. Maeve’in cevabını diken üstünde bekledim.

Maeve arabanın ön camına dönmeden önce bana sert bir bakış attı. “Hannah’yı nereden biliyorsun? Sana ondan Mack mi bahsetti?”

Omuz silkтім. “Dün kahve içmek için restorana gittiğimde onu orada gördüm, sonra da oturma odanızda Hannah ile Mack’in fotoğraflarını fark ettim. Sadece bağlantı kurdum.” Aptal kıskançlık beni canlı canlı yiyordu. Önceden Hannah’nın Mack’in hayatında olabileceği sadece bir şüpheden ibaretti. Mack’i boşanma evraklarını imzalamaya zorlamak için kullanmayı planladığım bir şeydi. Şimdi ise tamamen farklıydı. *Mack onu seviyor mu? Onunla evlenmek mi istiyor? Neden önemsiyorum ki?*

Maeve derin bir iç çekti. “Hannah... Bunu kibarca nasıl söyleyebilirim?” Maeve birkaç saniye boyunca dudaklarını birbirine bastırdı. “Hannah on dört yaşından beri Mack ile birlikte olma fikrine kafasını takmış durumda.”

“Bu...” Kaç yıl olduğunu tahmin etmek için duraksadım.

Maeve cümlemi benim için, “Uzun bir süre...” diyerek tamamladı. “Ve bunca yıldır Mack duygularına asla karşılık vermedi.”

“Fakat birlikte yaşamıyorlar mı?”

“Evet, ama bir çift olarak değil.”

Kıs kıs güldüm. Anneler çok saf olabiliyordu.

Maeve kısa bir an bana kaşlarını çatı. “Hayır, gerçekten... Tüm özel anlarını bilemem elbette, ama oğlumu tanıyorum.”

Belli belirsiz başımı salladım, tek kelimesine inanmamıştım. Maeve inanıyordu, fakat bu sadece bir annenin saflığıydı, doğru olmasını istediği şeydi. Mack gibi bir

adamla ona on yıldan uzun süredir âşık bir kadının birlikte yaşayıp sadece arkadaş kalmaları imkânsızdı. Mack'in, kadını bir sopayla püskürtmesi gerekirdi ve Mack böyle bir şey yapamayacak kadar kibar bir erkekti.

Gözyaşlarıyla mücadele ederek başımı salladım. Anlaşıldı. Çoktan kapılmış bir adamla hayatımın en iyi sevişmesini yaşamıştım. Bu adamın bana verdiği sevişme derisi, evlenmeyi planladığım adamın bana göre olmadığını anlamamı sağlamaya yetmişti. Belki de tam bana göre idi. Belki soğuk, her şeyi hesaplayan ve hayatına nasıl uyacağımdan kesin emin olan biriyle daha iyi olurdu.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kafam çok karışmıştı. Çantamdaki boşanma evrakları ya mutluluğa ya da cehenneme gidiş biletimdi. Bilmemin imkânı yoktu. Şu anda yapılacak en iyi eylem planı kasabaya vardığımızda sihirli bir fal topu almak gibi görünüyordu. Sorunlarımı çözmek için topa sorular sormak, muhtemelen beni kendi başıma başarabileceğimden çok daha iyi bir yola sokacaktı.

“Büyürlerken Hannah hep oğullarımın oyunlarının seyircisi olurdu. Biraz daha büyüdüklerinde onları rodeo yaparken izlerdi, maçlarına giderdi. Fakat Gavin, onunla asla muhatap olmadı. Gavin bana hep Hannah'ya saygı duymadığını söyler. Hana başka biriyle evlendi. Gavin'in bir arkadaşıyla... Ve evliliği birkaç ay önce kötü bir şekilde sona erdi, o yüzden Gavin ona kalacak bir yer sundu. Bunu Hannah için değil, arkadaşının ricası üzerine yaptı. Sadece iyi bir arkadaş gibi davranıyor.”

“Hı hı...” dedim camdan dışarı bakarak. Maeve her kelimesiyle göğsüme bir bıçak saplıyordu. Şimdi de muh-

temelen sırf Mack çok iyi bir adam olduğu için Hannah ile aynı yatak odasını paylaştıklarını anlatacaktı. Dar kot pantolonlu ve kovboy şapkalı gerçek bir aziz...

“Bu konuda Gavin ile konuşmalısın. Açıklayacaktır.”

“Açıklamak zorunda değil,” dedim, sesimi üzüntülü göstermemeye çalışıyordum. “Beni ilgilendirmez.”

“Bundan emin misin?” Maeve kasabada kırmızı ışıktaki durmuştu. Açılan kavşaktan ilerlemeden önce bana bir bakış attı.

“Eminim,” dedim, ama doğru olmadığını biliyordum. Mack ve Hannah beni çok ilgilendiriyordu. Mack benim kocam olsa da, onunla evlendiğini bile hatırlayamayan kadına değil, onu hayatının yarısı boyunca sevmiş olan kadına aitti. Araya girmek adil olmazdı. Harika sevişmek bir birliktelik anlamına gelmezdi. Ayrıca Mack ile her yönden birbirimize zıttık. O bir kovboy, ben ise bir avukatım. O toz toprağın içinde yaşıyordu, ben ise asfaltta yaşıyordum. O ata biniyordu, ben ise palyaço kornalı bir Smart araba kullanıyordum.

Maeve kamyoneti bir park alanına çekti. “Markete geldik. Benimle içeri gel, parti malzemeleri satan yere gitmeden önce birkaç şey alacağız.”

Kamyonetten inip Maeve’i izleyerek içeri girdim, içinde bulunduğum durumu düşünerek yere bakıyordum. Neredeyse üstüme çıkana kadar Hannah’yı fark etmemiştim.

“Bakın şu işe! Yabancı da buradaymış. Seninle burada karşılaşmak çok hoş... Nasıl gidiyor, Annie?” Hannah alışveriş arabasını ön kapının yanında sergilenmek üzere dizilmiş bir kitap yığınının yanına bıraktı. Mini kot şortu ve bel kısmından Daisy Duke⁸ tarzında bağlanmış kırmızı gömleğiyle bize doğru yürüdü. Tek eksiği başının iki yanındaki atkuyruklarıydı, ancak aksine saçları salınmıştı ve dalgalıydı. Saçları son gördüğümde daha az cırt sarıydı, bu da bana güzellik salonunda ciddi miktarda para harcadığını düşündürdü. Başımı eğip şık, nakışlı, rengârenk kovboy çizmelerinin içindeki uzun bacaklarına baktım. Geldiğim yerde aptal bir köylü gibi görüldüğü için alay konusu olurdu.

Ancak burada, tüm bu kılık kıyafeti onu taşralı bir Western şarkıcısı gibi göstermişti. Gerçekten güzel bir şarkıcı... Hatta belki çekici bile denebilirdi. Aniden onu

8 The Dukes of Hazzard isimli Amerikan dizisinde Catherine Bach tarafından canlandırılan karakterin ismidir. Daisy genellikle dar, mini kot şortlar ve üzerine göbeğini açık bırakacak şekilde giydiği oduncu gömlekleriyle ün salmıştır ve kısa kot şortla daha sonra Daisy duke adıyla anılmıştır.

Mack'in gözüyle gördüm ve kendimi kötü hissettim. Her kovboyun şehvetli rüyalarının hayat bulmuş hali gibiydi. Muhtemelen turta yapmayı da biliyordu. Ben ise bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Ben daha çok *satın-al-ve-bu-zunu-çözdür* olayını benimseyen türden bir kıyım.

"Adı *Andie*, Annie değil..." diye düzeltti Maeve. Az önce kamyonetteyken hakkında pek de iltifat ederek konuşmadığımız kıyın yanımıza gelmesinden dolayı şaşırtıcı derecede sakın ve doğal görünüyordu.

Hannah benden bir metreden fazla uzakta olmayan Maeve'e selam vermek için gözlerini benden ayırdı. "Ah, merhaba, Bayan Maeve. Orada olduğunuzu görmedim. Ziyaretçiye turist rehberliği mi yapıyorsunuz?"

Sinirlenerek yakın çevreye bakındım, Mack de onunla birlikte alışveriş mi yapıyor diye merak ediyordum. Bir parçam Mack'i görmek istiyordu, çünkü çekiciliğiyle beni serseme çevirmişti. Fakat diğer parçam, çalışan bir beyni olan parçam, ikimizin arasında birkaç eyalet olmasını istiyordu. Özellikle de Hannah Banana ortalıkta dolaşp Mack üzerinde hak iddia ederken ve sade tişörtüm, şortum ve ödünç mokasenlerimle *Nerdgirl Weekly*⁹ dergisi reklamı gibi hissetmeme yol açarken...

"Sanırım bir tur rehberi olduğumu söyleyebilirsin." Maeve bana bakıp gülümsedi. "Sadece piknik için alışveriş yapıyoruz." Hannah'ya dönüp daha az gülümseyerek baktı. "Sanırım bu sene sen de geliyorsun."

Hannah öyle bir sırtıttı ki Batman'deki Joker rolü için seçmelere katılmış sanırdınız. Kıyının gözleri bile par-

9 Teknoloji kurdu genç kıyınların oluşturduğu ve erkek egemenliğindeki mesleklere kıyınların daha fazla katılımını hedefleyen ve bu konuda kıyınları cesaretlendirme çalışmaları yapan bir kıyın topluluğudur.

lıyordu. “Hayatta kaçırmam. Çocukluğumdan beri her pikniğe katıldım. MacKenzie ailesinin bir parçası olmayı seviyorum.”

Burun deliklerim bu düşünce yüzünden alev alev yanıyordu ve kendimi bastırmayı bile düşünemedim saldırıya geçtim. “Sen bir MacKenzie misin? Yani resmi olarak?”

Hannah’ın gülümsemesi ağzının kenarlarından büzülererek küçüldü. Ozmoz yoluyla bir nevi onlardan biri oldum. Bütün hayatımı Mack’in yanında geçirdim, o yüzden evet, ben de bir MacKenzie sayılırım.”

İlk aklıma gelen cevabı içime atarak gözbebeklerim kıskanç bir garson tarafından tırmalanmadan eve dönmemi sağlayacak olan karşılığı verdim. “Bu çok hoş...”

Hannah çenesini havaya dikti. “Gerçekten öyle... Mack ciddiye iyi bir adam. Kasabada daha çok kalacak mısın? Belki ikimiz bir ara öğle yemeği yiyebiliriz.”

Maeve alışveriş arabasını ileriye doğru itti. “Andie, gelip göz atmak istersen sana bahsettiğim şu kurabiyelere bakmaya gidiyorum.”

Kurabiye mi? Ne kurabiyesi? Bir saniye sonra jeton düştü ve Maeve’in sunduğu kaçış fırsatını değerlendirdim. “Evet, geliyorum.” Hannah’nın yanından uzaklaştım, giderken omzumun üzerinden ona baktım. “Yalnızca bir gün daha buradayım, o yüzden öğle yemeğini atlamak zorundayız. Fakat teklifin için teşekkürler.”

“Seni piknikte göremeyecek miyim?” Kadının gözündeki ümit dolu parıltıyı fark etmemek imkânsızdı.

“Hayır. İşe dönmem gerekiyor.”

“Ayy, bu çok kötü oldu! Yine de iyi yolculuklar!” Hannah alışveriş arabasını döndürerek hızla reyonlar arasın-

daki ilk koridora ilerledi. Gidişimi güzelce kutlayabilmek için alışveriş listesine az önce şampanya ve pasta ilave ettiğine hiç şüphem yoktu.

Maeve ve alışveriş arabasına yetiştiğimde, “Teşekkürler...” dedim. Beş numaralı reyona döndük.

“Lafı bile olmaz. Hannah, yanlış fikirlere kapılan zavallı kızcağız, bazen biraz saçmalayabiliyor.”

“Ne? Yani Hannah’yı uzun süredir kayıp olan kızınız olarak evlat edinmek üzere başvurmadınız mı?”

Maeve güldü. “Hayır. Kesinlikle hayır. İsteddiği zaman tatlı bir kız olabiliyor. Fakat pençelerini oğlumun kolunda o kadar derine batırdı ki, bu durum bazen beni sinirlendiriyor. Ama ben sadece bir anneyim, o yüzden düşüncelerimi kendime saklamalıyım.”

“Belki de Mack teslim olmalı,” diye önerdim. Bu düşünce beni üzmüştü, ama bunu olgunlukla karşılamam gerektiğini düşünüyordum. “Mack’e gerçekten çok bağlı görünüyor.”

Maeve arabayı itmeyi kesti. “Teslim olup hayatını önemsemediği bir kızla mı geçirsin? Peki, kaderinde yazılı olan kız karşısına çıktığında ne yapacak? Bana ızdırap dolu bir hayat gibi geliyor.” Maeve başını salladı. “Hayır, almayayım. Oğullarım için böyle bir hayat istemiyorum. Hayat, ikinci en iyiye razı olamayacak kadar kısa...”

“Belki de Hannah onun için doğru kişidir. Onun böyle düşündüğü kesin.”

“Birisi bir fikre takıntılı diye bu onu karşısındakiler için doğru, hatta iyi bile yapmaz.” Maeve yavaşladı ve belirli bir şey arayarak raflara göz atmaya başladı. “Ne yazık ki, takıntılı insanlar aynı zamanda çoğunlukla sağır,

dilsiz ve kör olurlar. O yüzden ışığı görmelerine yardım etmeye çalışmak nadiren işe yarar. Mack aşırı nazik biri. Cesaretini toplayıp bazen söylenmesi gerekenleri söylemekte zorlanıyor.”

Maeve’in sözleri beynimin içinde çalan devasa Özgürlük Çanları¹⁰ gibiydi. Maeve farkında mıydı, bilmiyorum ama sadece Hannah’dan bahsetmiyordu. Benden ve yaşam planıma olan aptalca takıntımından da bahsediyordu. Her şeyi dikkatlice yazıya dökebileceğim fikrine kendimi neden bu kadar çok kaptırmıştım?

Cevabı biliyordum. Maeve’in dün de dediği gibi bazen insanın hayatı fazlasıyla kontrolden çıktığında ve korkutucu bir hal aldığında ona bir anlam veya mantık kazandırabilecek tek şey biçimdir. Çocukken hayatım tam bir karmaşaydı, bu durumdan akıl sağlığımı kaybetmeden kurtulmak için yapmam gerekeni yapmıştım. Umabileceğim en temel şey hayatta kalmakken, hayatta kalabilmek amacıyla kendime yeni bir gerçeklik yaratmıştım.

Derin bir nefes verdim. Olmaması için ne kadar çabalasam da geçmişim yine karanlık gölgesini göstermek için bugünüme gizlice sızıyordu.

Kurabiye reyonunun sonuna geldiğimizde Maeve, “Neden öyle iç çektin?” diye sordu. Raftan iki kutu çekti ve bana göz kırparak kutuları havaya kaldırdı.

Kutulardan birini ondan alarak markasına baktım, aslında ne yazdığını görmüyordum. “Annemi düşünüyordum.” Anılarımda kaybolmuştum ve ne söylediğimi fark etmeden konuşmaya başlamıştım. *Lanet olsun! Lafını*

10 ABD’nin Philadelphia şehrinde bulunan ve ilk kez Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi’nin okunmasından sonra çalman özgürlüğün simgesi çandır.

geri almak için artık çok geç! Geçmişimi başkalarıyla paylaşmaktan nefret ederdim. Utanç vericiydi ve Maeve ile ailesi gibi insanların karşısında kendimi ikinci sınıf biri gibi hissetmeme yol açıyordu. Utançtan yanaklarım kızarmıştı.

“Annenle birbirinize yakın mısınızdır?” Maeve kura-biyeleri elimden alıp arabaya koydu, ya paniklediğimi fark etmemişti ya da huzursuzluğumu kibarca görmezden geliyordu. Her halükarda ona minnettardım.

Kahvaltılık gevrek reyonuna bakındım, tatlı kahvaltılık yiyeceklerden biriyle ilgileniyormuşum gibi davranıyordum. “Hayır, pek yakın sayılmayız. Ben küçükken yakındık, fakat bir adamla çıkmaya başladı... Ve o ikimizin arasına girdi. Annemle yıllardır konuşmadım.”

“Ah, bu çok kötü...” Maeve sadece kibarlık etmiyor, gerçekten samimi görünüyordu. “Annen nerede? Yakınında mı yaşıyor?”

“Hayır, aslında size benden daha yakın. Son duyduğumda Seattle’daydı.”

“Doğuya dönmeden önce neden uğrayıp onu ziyaret etmiyorsun?” Maeve elini koluma koydu. “Geçmişte ne yaşanmış olursa olsun, seni görmek isteyeceğine eminim. Anneler çocuklarını özlemeyi asla bırakmazlar, çocukları hemen bitişikteki kasabada olsalar bile.”

Suratımı ekşittim. “Yok almamayım. Birlikte zaman geçirmek istediğim biri değil.” Az kalsın ürperiyordum, ama kendimi tuttum. Kirli çamaşırları ortaya çıkarmaya gerek yoktu. Şu ana dek zaten yeterince kötü bir izlenim bırakmıştım.

Maeve elini yana düşürdü. “Bu çok kötü...” Alışveriş

arabasını ileriye doğru itti, köşeyi döndü ve bir şeye gü-rültüyle çarptı.

“Ah!” diye iç çekti ve sonra ses tonu öfkeli bir hal aldı. “Hannah, buralarda gizlice dolanarak ne yapıyorsun?”

“Gizlice dolanmak mı? Gizlice dolanmıyorum. Yalnızca alışverişimi yapıyorum!” Hannah Banana tam bir masumiyet abidesiydi. Kaşlarını o kadar yukarı kaldırmıştı ki, kaşları neredeyse alnındaki saç hizasına değiyordu.

“Öyle mi?” Maeve imalı bir şekilde Hannah’nın alış-veriş arabasına baktı.

Sepet tamamen boştu ve Hannah marketin dörtte üçü-nü dolaşmıştı. Hannah’nın Maeve’le konuşmamızın ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak ederek endişe-lendim.

“Evet, öyle... Bu geceki akşam yemeği için ızgara-lık et almak için buradayım. Eski grubumuz toplanacak. Mack, Ian, Ginny ve ben.”

Maeve güldü. “Parti mi, yoksa cenaze töreni mi düzen-liyorsun?”

Hannah’nın ağzı bir saniyeliğine açık kaldı ama sonra kendine geldi. “Ne demek şimdi bu?”

Maeve arabasını Hannah’nın arabasının etrafından do-landırarak başını salladı. “Bir şey değil. Hiç bir şey değil. Plan yapmadan önce oğullarıma sordun mu? Çünkü hal-letmemiz gereken danalarımız var.”

“Henüz sormadım ama geleceklerine eminim. Onlar için bir sürprizim var.” Kibirli gülüşü yüzünden ona tokat atmak istedim. MacKenzie erkeklerinin üzerinde annele-rinden daha büyük bir etkiye sahip olduğunu düşündüğü izlenimine kapılmıştım. MacKenzileri pek tanımıyordum, fakat bunun gerçek olduğunu hayal bile edemiyordum.

Maeve'i gözlerini yuvarlarken yakalamak için ona tam vaktinde bakmıştım. Maeve çoktan sonraki reyona ilerlemeye başlamıştı. Arkasına bile bakmadan, "Pekâlâ, partinde iyi eğlenceler," dedi.

Hannah bana baktı, markettekilerin yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşurken dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Seni de davet etmek isterdim, Angie. Ama evim gerçekten çok küçük ve Mack yabancılarla takılmayı pek sevmez. Her şeyi basit tutmayı sever, anlıyor musun?" Hannah cevap vermemi bekliyormuş gibi başını yana yatırdı.

Reyonun yarısına vardığımda durdum. "Adım Angie değil, *Andie*. Beni davet etseydin bile geri çevirirdim. Bugün Mack'le konuştuktan sonra kasabadan ayrılıyorum."

"Ayyy, ne yazık! Tamam, o halde, iyi uçuşlar." Hannah ojeli akrilik tırnaklarını bana doğru oynatıp alışveriş arabasını iterek reyonun sonunda gözden kayboldu.

Ona yetiştiğimde Maeve kendi kendine mırıldanıyordu.

Arabanın kenarından hafifçe tutarak, "Senin için alabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır, buradaki işim bitmek üzere. Sadece meşhur limonlu kurabiyelerim için son bir malzeme kaldı. Hadi gel, görmezden gelmem gereken birine aptalca bir şey söylemeden önce buradan çıkalım. Krem peyniri çıkarırken alırım."

Soğutucuların bulunduğu reyondan geçerek marketin girişine doğru ilerledik ve aldıklarımızın ödemesini yaptık. Maeve, "Sen bizim konuğumuzsun ve konuklar ödeme yapmaz," diyerek katkıda bulunmamı reddetti. Oysa şimdiden beni en az iki öğünde ağırlamıştı ve muhtemelen gitmeden bir kez daha yemekte misafiri olacaktım.

Maeve'in yüce gönüllülüğünden dolayı duyduğum mutluluk sadece beş saniye kadar sürdü. Marketin kapısından çıktığımız sırada marketin önüne doğru yürüyen tanıdık bir sima gördüm. Havalı yürüyüşünü fark etmemek imkânsızdı.

“İşte orada!” Maeve ona el salladı. “Mack!”

Kovboy şapkalı adam başını çevirip gülümsedi. Daha sonra beni gördü ve gülümsemesi soldu.

Tanrım, bu kadar muhteşem olması yasaklanmalı! Dün gece yaptıklarımız aniden aklıma hücum edince karnıma on binlerce kelebek yerleşip ufak bir rodeo yapmaya başladı.

Maeve oğlunu kucaklayarak, “Burada ne işin var?” diye sordu.

Mack cevap verirken göz ucuyla bana baktı. “Biraz paketleme ve alışveriş yapmam gerekiyordu. Sizin burada ne işiniz var?”

“Piknik malzemeleri... Fakat bu sabah Andie ile projesi hakkında konuşma planınız yok muydu?”

Mack şaşkınlığını gayet iyi saklıyordu. “Hı, evet. Ama önce diğer işimi halletmem gerekiyordu.”

“Bak sana ne diyeceğim? Andie’yi çiftliğe sen götürsen nasıl olur? Böylece ben de parti malzemeleri dükkânına, sonra da kuru temizlemeciye gidebilirim. Bütün sabahı benim yanımda geçirirse sıkılır ve sanırım işe dönmesi gerektiğini söylemişti. En iyisi işinizi bir an önce halledin, olur mu?” Maeve oğlunun yanağını sıvazladı, sonra da elini koluna koydu. “Çiftlikte görüşürüz, tatlım.”

Gülümsedim. “Çiftlikte görüşürüz. Bunu hep söylemek istemişimdir.”

“O halde söyle.” Maeve öylece durarak bekledi.

“Tamam. Çiftlikte görüşürüz, Maeve.” Kendimi tutamayıp sııttım.

“Dört gözle...” Maeve uzaklaştı ve bizi orada bıraktı. Mack’in yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordum.

“Az önce ne dedi?” diye sordum.

“Dört gözle...” Mack markete arkasını döndü. “Benimle gel. Seni çiftliğe geri götüreceğim.”

“*Dört gözle*, ne demek?” Seksi mokasenlerimle Mack’in arkasından ayaklarımı sürüyerek yürüdüm.

Mack başka bir kamyonete doğru ilerledi. Bu seferki kırmızıydı ve gıcır gıcırdı. Kilitleri açmak için anahtarlığındaki düğmeye bastı. “*Kesinlikle öyle umuyorum*, demek ya da öyle bir şey.”

“Hımm... Daha önce hiç duymamıştım.”

“Taşralılara özgü bir deyiştir. Muhtemelen sana göre değildir.”

Yan tarafa iliştirilmiş olan bir basamak yardımıyla kamyonete bindim. “Ben olsam öyle demezdim.” Ayakkabılarımdan biri yere düşünce geri inmek zorunda kaldım. Ayakkabıyı elime alıp kamyonete bindim. Emniyet kemerimi bağlayarak Mack’in kamyonete binmesini izledim. Bana bakmasını bekliyordum.

Mack bana doğru bakmaktan titizlikle kaçınıyor, aynaları ayarlamakla ve trafiği kontrol etmekle çok meşgulmüş gibi davranıyordu. Bana cevap da vermemişti.

İşim çok zordu. Mack benim mecburi seyircimdi, hoşuna gitse de gitmese de benden kaçamazdı. Şimdi yapmam gereken tek şey, onu konuşturmaktı. Kalbim küt küt atıyor, kan dolaşıma adrenalin hücum ediyordu. Bu işi halletmemiz gerektiğini söyleyen beynimin küçük bir parçası hariç, içimdeki her şey bana eve koşmamı ve bunların yaşandığını unutmamı söylüyordu. Bradley or-

taya çıkmadan önce... Hayatım tamamen kendi içinde infilak etmeden önce... Zaten düğünü iptal etme ve bir yılın hediyeği geri gönderme kâbusuyla karşı karşıyaydım. Neyse ki, içimde Ruby'nin pisliğimin o kısmını temizlemede bana yardım etmeyi sorun etmeyeceğine dair bir his vardı. Muhtemelen Bradley'nin onuruna bir ayrılma partisi düzenlerdi. Henüz cevap vermeye bile başlamadığım asıl soru ise bunların hepsi sona erdiğinde kendimle ne yapacağımdı. İçimden gelen bir ses, Andie'nin yaşam planına göre yaşamamanın artık yeterli olmayacağını söylüyordu. Konuşmayı başlatmak için öksürüyormuş gibi yaptım. "Pekâlâ! Bu sabah konuşmak için saat dokuzda buluşmamız gerekiyordu. Benden kaçtığını hissediyorum." *Ah Tanrım! Daha ilk dakikadan bu şekilde üstüne git! Şık hamle, gevşek ağızlı Andie!* Bu kadar zıtlaşan biri olduğum için kendi alnıma tokat atmak istedim. Mack'le bu şekilde bir yere varamazdım. Bunun için fazlasıyla gururluydu. Kamyonetinde oturuyor olmamın tek sebebi, annesinin ondan beni götürmesini istemesiydi.

Mack park alanından çıkıp ana yola döndü. "Senden kaçmıyorum. Aslında tam tersini yapıyorum, fakat aklımı okuyamadığın için yanlış anlamana şaşırmadım."

"Bir şey söyleyebilirdin." Yüzüme yerleşmek isteyen somurtuşu zapt etmek zorunda kaldım. Görünüşe göre Mack bende hep aynı etkiyi yaratıyordu. Hayal kırıklığı veya incinmiş duygular gibi aptalca hisleri aşmış, profesyonel bir iş kadını olduğumu unuttuyordum.

"Uyuyordun ve zor bir gün geçirmiştin. Sırf bir mesaj iletmek için seni uyandırmaktansa, rahat bırakmanın daha iyi olacağına karar verdim."

“İddiaya varım evinizde kâğıt kalem vardır. Bana bir not bırakabilirdin.”

“Çok resmi...”

İnanamayarak başımı salladım. “Ama bir şey söylemeden ortadan kaybolmak değil, öyle mi?”

Mack saklamaya fırsat bulamadan yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti.

Parmağımla yüzünü işaret ettim. “O neydi?”

“Ne neydi?”

“O gülümseme! Gülümsediğini gördüm, saklamaya çalışma. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Neyden hoşlanıyorum?” Mack masumu oynuyordu.

“Bana işkence etmekten hoşlanıyorsun, olan bu.” Artık homurdanmaya başlamıştım. Kendimi daha önce hiç bu kadar yabancı ve dezavantajlı hissetmemiştim. Bu kadar rezil biri olduğum için kendimden nefret ediyordum. Mahkeme salonunda olsaydık Mack’i dize getirmiş olurdum ve yargıç da başını ona acıyarak sallıyor olurdu. Ama bu kamyonette Mack’in annesinin terlikleri ve eski öğrenci yurdu kıyafetlerimin içinde rezil olan kişi bendim. En üzücü kısmı da bunu kendime benim yapıyor olmamdı.

Mack inkâr edecek bir şey söylemedi. Küçük tebssümü yüzünden silinerek yerini bir kez daha belirsiz bir ifadeye bıraktı.

Bir süre sessizce yol aldık. Stres her geçen kilometre ile daha da artıyordu ve sonunda dayanamadım. “Dinle! Şaka bir tarafa, seninle konuşmalıyım. Gerçekten önemli...”

“Konuş o halde. Hemen yanında oturuyorum.”

“Şu evrakları imzalamana cidden ihtiyacım var.”

“Hayır.”

Artık iyice usanarak ufladım. İşi yokuşa koşmasını bekliyordum, ama direkt bir geri çevirme ummamıştım. Farklı bir yöntem uygulamanın vakti gelmişti. “Beni sevmiyorsun, Mack.”

“Kimi sevip kimi sevmediğimi sen nereden biliyorsun?”

“Beni tanıımıyorsun bile! Beni nasıl sevebilirsin? Bu çok... Şaçma! Hatta ahmakça!”

Mack bana baktı, suratı asıktı. “Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum.” Yola odaklanırken kaşları düştü ve elleri direksiyonda gerginleşti.

“Ah, öyle mi? Bundan şüpheliyim.” Gerçek beni hiç kimse tanıımıyordu. Bradley bile... Ruh eşinizle birlikte olduğunuzda tamamen kendiniz gibi davranmanız gerektiğini söyleyen insanlar gerçek beni tanıımıyordu. Tanısarlardı, o küçük mutlu düşünce hakkındaki bakış açılarını değiştirebilirlerdi. Bazı şeylerin söylenmemesi ve bazı geçmişlerin arkada bırakılması daha iyiydi.

“Pekâlâ! Şuna ne dersin? Çocukluğunu kuzeydoğuda geçirdiğini ve babanın sen çok küçükken sizi terk ettiğini biliyorum. Annenin, sonunda ona kötü davranan biriyle yaşamaya başlamadan önce, bir grup eğlence düşkünüyle çıktığını biliyorum. Yıllarca hayatınızdan endişe ettiğinizi ve lisedeyken anneni sonunda onu terk etmeye ikna ettiğini, ama annenin sen üniversiteye başlamadan hemen önce ona geri döndüğünü biliyorum. Bir keresinde adamın az kalsın anneni öldüreceğini ve senin tüm olaya şahit olduğunu biliyorum.” Mack sustu ve birkaç saniye boyunca bana baktı. “Nasıl gidiyorum?”

Kalp atışlarım tavan yapmıştı ve ağzım aniden kuru-muştu. *Tüm sırlarımı nasıl bilebilir? Bir zihin okuyucu mu? Geçmişimi mi araştırmış?*

Mack benden cevap beklemeyip sırlarımı ifşa etmeye devam etti. “On beş yaşındayken şu... Hmm... Yaşam planın üzerinde çalışmaya başladığını, sanırım ona tak-tığın isim buydu, o zamandan beri planına harfiyen uy-duğunu biliyorum. Las Vegas’a yaptığın şu küçük gezi hariç her şey plana uygun bir şekilde ilerliyordu. Yalnızca belirlediğin kalıba uyan ve seninle aynı şeyleri isteyen er-keklerle çıkıyordun. Planına uymayı bıraktıklarında, on-ları terk edip yeni bir aday buluyordun.”

“Daha ziyade onlar beni terk etti,” diye mırıldandım. Kulaklarım utançtan yanıyordu. Kendimi yeniden belge-leri okumadan imzalayan ve doktorlara onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalarını söyleyen hastanedeki o genç kız gibi hissettim.

“Terk ettin, edildin... Nasıl gördüğüne bağlı... Henüz bitirmedim. Daha sonra bu adam sana evlenme teklif etti. Sen de uygun olup olmadığından emin olmak için bütün kriterlerin kutucuklarını işaretleyerek kontrol ettin, uydu-ğunu görünce de *evet* dedin. Ancak o zaman sonunda beni arayıp iki yıl önce başlattığın küçük sorunu halletmeye karar verdin.”

Kolumu kaldırıp arabanın pencere pervazına dayadım. Diğer elimi ise koltukta sol baldırımın yan tarafına bastı-rıyordum. Kendimi saldırıya uğramış gibi hissediyordum. Tek farkı Mack’in bunu kötü niyet belirtisi bulunmayan normal bir ses tonuyla yapmasıydı. Eğer kamyonet dur-saydı muhtemelen dışarı fırlardım.

Sonunda tekrar konuşabildiğimde sesim titrekti. “Ben sorun filan başlatmadım, sen başlattın. Ayrıca hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Gizlice beni mi araştırdın?”

Mack gücenmiş gibi güldü. “Pek sayılmaz... Beni aramak için kasabada ortaya çıkana kadar nerede olduğunu bile bilmiyordum. Boog beni arayıp seni tarif ettiğinde ve Hannah’ya anlattıklarını söylediğinde, sen olduğunu anladım.” Bu konuda hiç de mutlu görünmüyordu.

“Bu, özgeçmişimi nasıl bilebildiğini açıklamıyor. Geçmişimi kimseyle paylaşmam. En yakın arkadaşlarımla bile.”

“Tabi ki paylaşıyorsun. Benimle paylaştın.” Mack kendiyle gurur duyuyor gibiydi. *Ukala pislik!*

“Hayır, paylaşmadım.” Sesim panikten dolayı iyice yükselmişti.

“Bana yalancı mı diyorsun?” Mack başka bir yola dönerken göz ucuyla bana baktı.

“Hayır, sadece diyorum ki... Yanılıyor olmalısın. Geçmişimi hiç kimseyle paylaşmam, yakışıklı kovboylarla bile.”

“Ama benimle paylaştın. Ve ben öylesine biri değilim. Ben senin kocanım. Böyle şeyleri kocanla paylaşman gerekir.” Mack bir kez daha bana baktı. “Nişanlandığın şu adamla bunları paylaşmadın, değil mi?”

“Şöyle söylemeyi keser misin?” Üst dudağımdan ve koltuk altlarımdan terlemeye başlamıştım.

“Neyi söylemeyi?”

“Kocam olduğunu!” diye bağırdım. Her konuda aşırı sakın davranıyordu. Sanki eli kilit altında tuttuğum nük-

leer füzelerin hepsini harekete geçirecek parlak kırmızı konsol tuşumun üzerinde gezinmiyor gibiydi.

“Gerçek seni o kadar çok mu rahatsız ediyor?”

“Hayır, şaka yapmak beni o kadar çok rahatsız ediyor. Tüm bu olanlar büyük bir şaka gibi, anlamıyor musun?” Beynime yeterli oksijen gitmediği için sık sık nefes alıyordum. *Başım dönüyor. Başım dönüyor. Neden bu kadar başım dönüyor?*

Mack’in kollarındaki kaslar hafifçe kıpırdadı. “Hayır, sanırım anlamıyorum. Açıkla bana.” Smart arabamın canına okuyan toprak yola girdi.

Sol elim havaya kalkmıştı ve ben açıklamamı yaparken bıçakla bir şeyler kesiyormuş gibi hareketler yapıyordu. Mack bunu kesinlikle anlamak zorundaydı, çünkü anlamazsa artık patlayacaktım. Sesim yükseldikçe yükseldi, her cümlele birlikte isterik boyutlara yaklaştı. “Tamam, Mack! Durum şu... İki yıl önce biri tarafından terk edilmişim ve kendimi güçsüz hissediyordum. İçkiyi fazla kaçırmıştım. Seninle tanıştım ve sen çok... Sendin işte ve kendimi kaybettim. İkimiz de kendimizi kaybettik sanırım, çünkü sen de planlarından pek sapan birine benzemiyorsun. Ertesi sabah uyandım, sen gitmiştin ve ben eve döndüm. Tamam mı? Şimdi anlıyor musun? Sadece benim için değil, ikimiz için de hayat devam etti. Ben Bradley ile çıkmaya başladım, sen Hannah ile çıkmaya başladın ve şimdi buradayız. İki yıl sonra, boşanmamız gerekiyor.” Derin bir nefes alıp verdim, gerginliğimin birazını olsun içimden atmak istiyordum. Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Maalesef hikâyenin bazı kısımlarını atlıyorsunuz,

Avukat Hanım.” Taşralılara özgü sözcükleri uzatarak söyleme özelliği Mack’in konuşmasında da biraz hissediliyor, bende başının tepesine çok şiddetli bir şekilde tokat atma isteği uyandırıyor.

Sıktığım dişlerimin arasından, “Hiç sanmıyorum,” dedim.

“Öyle olduğunu biliyorum.” Mack’in telefonu çaldı. Telefonu eline aldı ve ekrana bakıp kaşlarını çattı. Telefonu koltuğa bırakıp duymazdan geldi. Göz ucuyla baktığımda ekranda Hannah’nın adını gördüm.

“Neden açmıyorsun? Hannah senin kız arkadaşın ve izlenimlerime göre ekilmekten hoşlanmayacaktır.”

“O benim kız arkadaşım değil. Sana bunu kim söyledi, bilmiyorum ama muhtemelen o kişiyi bir daha dinlememelisin.”

“Bana söyleyen Hannah’ydı ve onunla birlikte yaşıyor olman da sanırım cabası.”

Mack uflayıp pufladı. “Kesinlikle Hannah’yı dinlememelisin. Ayrıca onunla yaşamıyorum. Bir arkadaşşıma yaptığım iyilikten dolayı o benim yanımda yaşıyor. Geçici olarak... Fakat bu durum, bugün sona eriyor. Eşyalarını topladı ve gitmeye hazır.”

Acı acı güldüm. “Sanırım bu küçük ayrıntıyı ona söylemeyi unuttun. Sana âşık, biliyorsun.”

“Saçmalık! Ailemin çiftliğine, paramıza, kamyonetime ve büyük olasılıkla kardeşime âşık, fakat bana âşık değil.”

“Eğer sana âşık olsaydı onunla çıkar mıydın?”

“Kesinlikle hayır! Benim tipim değil.”

Daisy Duke her taşralı oğlanın tipi olduğu için ve

Hannah'nın da ondan aşağı kalır yanı olmadığı için buna inanmakta çok zorlandım. "Senin tipin Daisy Duke değilse, ne o halde?"

Mack'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Dik başlı. Zeki. Güzel. Komik. Yirmi bir oyununda başarılı. Belki Hannah Banana'dan biraz daha muhafazakâr." Mack bana baktı, sinsice sırıtıyordu. "Kadınlarımda biraz gizem olması hoşuma gider. Bence bunu en iyi şu şarkı sözleri ifade ediyor. *Sokakta bir hanımefendi ama yatakta bir çılgın.*"

Mack'in koluna sertçe vurdum, yüzüm yanıyordu. "Kes sesini! Ben senin tipin değilim. Ayrıca hiçbir yerde çılgın değilim."

Mack uzanarak elimi sıcak avucuna koydu ve bacağına doğru çekti. "Ben de senin tipinim, biliyorsun."

"Hayır, değilsin." Elimi çekmeye çalıştım, ama çok sıkı tutuyordu.

"Elbette öyleyim. Eğitimliyim, çalışma heveslisiyim, çekiciyim. Bunlar senin sözlerin, o yüzden inkâr etmeye çalışma. Ayrıca başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde sana çılgılık attırabiliyorum." Mack elimi kaldırıp bacağına üstüne, pantolonunun ağının hemen yanına koydu.

Kalbim göğsümde deli gibi atmaya başlamıştı. Her an bir köpek gibi dilim dışarıda soluk almaya başlayacakmışım gibi hissediyordum. *Kendine hâkim ol, Fino! Altı üstü bir erkek!*

Bu kez elimi daha ısrarcı bir şekilde geri çektim ve Mack elimi bıraktı. "Cinsellik aşk anlamına gelmez. Öyle olduğunu düşünüp kendini kandırma." Annemle ilgili hatıralarım gözümün önüne geldi. Gece erkek arkadaşıyla

yatak odasında birlikte olduktan sonra hep hülyalı bir ruh haline bürünse de, bu durum adamın daha sonra annemin suratına tokadı yapıştırmasına mani olmazdı.

“Sen, o değilsin, Andie. Sen, annen değilsin.”

“Kes sesini! Sakın bana annemden bahsetmeye kalkma!” Bağrıışlarım kamyonet kabininin dar alanında yankılanarak kulaklarımı çınlatıyordu. Öfkeye kapıldığım için utançtan yüzüm yanıyordu. “Bağırdığım için özür dilerim. Sadece... Lütfen, ondan bahsetme... Annem hakkında konuşamazsın.”

“Bence annen yokmuş gibi davranmaktansa, onun hakkında konuşman daha iyi olur, ama şimdilik bu konuda sana karışmayacağım.” Mack uzanarak elini elimin üzerine koydu, başparmağıyla elimin yan tarafını okşadı. “İkimiz için bir şeyler aldım, bu öğleden sonra ufak bir gezinti yapabiliriz.”

“Gezinti mi? Nereye?” diye sordum, duygularıma şüphe hâkimdi. “Seninle gezintiye çıkmak istemiyorum.” Sözcükler ağızımdan dökülmüştü, fakat duygularım sözlerimle aynı fikirde değildi.

“Tepelerin biraz yukarısına doğru... Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Böylece bu konuyu konuşup halledebiliriz. Uygulaman gereken bir yaşam planı olduğunu biliyorum, o yüzden daha fazla ertelemeye gerek yok.”

Benimle dalga mı geçiyor, üzgün mü, yoksa başka bir şey mi hissediyor, anlayamıyordum. “O gece seninle karşılaştığıma şaşıyorum,” dedim.

“Öyle mi? Nedenmiş o?”

“Çünkü bu ifadesiz poker oyuncusu suratınla, yirmi

bir masaları yerine poker masalarında bir sürü para kazanabilirdin.”

Mack gülümseyerek göğsümü doğrudan delip geçen ve bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru yayılan bir çekim dalgası gönderdi. “Ara sıra poker oynamaktan da hoşlanırım, ama her zaman önce biraz yirmi bir oynayarak ısınırım.” Elini direksiyona geri götürmeden önce elimi sıvazladı. “O gece de aynı şeyi yaptığıma memnumun, o kadarını söyleyebilirim.”

Bir şey söylemedim, o gece yirmi bir oynayarak hayatımı iyi yönde mi değiştirdiğinden, yoksa beni ömür boyu sürececek bir sefaletle mi mahkûm ettiğinden emin değildim.

Verandada oturarak Mack'in ön tarafa gelmesini bekledim. Mack bana ulaşım aracımızı almaya gittiğini söylemişti. Verandanın çatısını ayakta tutan direklerden birine yaslanmışım, ayaklarım merdivenlerde duruyordu. Serin bir esinti saç tellerimi yüzüme doğru ittirip tenimi gıdıkladığında aklım başka yerlere gitti.

En son ne zaman güneşin altında oturup düşüncelerimin kendiliğinden akmasına izin verdiğimi hatırlayamıyordum. Çok güzel bir duyguydu, o kadar ki, Mack'in hemen geri dönmemesini diliyordum. Şu anda burada oturup Bradley, Hannah veya geleceğim hakkında endişe duymadan, bir süre sadece nefes alabilmek için zamanı dondurabilecek bir büyüye büyük paralar ödeyebilirdim. Her şey tam bir kördüğündü.

Mack'in kamyonette söylediklerini tekrarlamak, Las Vegas'ta neler yaşandığına dair parçaları bir araya getirmeme yardım ediyordu. Mack'in söylediği her şey anlamlı gelmiyordu, ama bazıları öyleydi. Görünüşe göre ters giden ilk şey irade gücümü tamamen kaybetmemdi. Mack'in cinsel enerjisi bir mıknatısa benziyor, beni

kendine çekiyor, bana planlarımı ve geçmişi arkamda bırakıp amaçlarımı gerçekleştirmek için feda ettiğim her şeyi unutmak gibi aptalca şeyler yaptırıyordu. Hayatım boyunca çalışmam anlamına gelen her şeyi terk etme düşüncesi bile yönümü bilmeden, tamamen kontrolsüz bir şekilde, sonsuza dek rüzgârda savrulacakmışım gibi kendimi kaybedercesine korkmama yol açıyordu. Hepsinden de önemlisi, yaklaşık altı saat içinde Mack tüm kirli çamaşırlarımı taşıması için onun omuzlarına yıkmam konusunda beni bir şekilde ikna etmişti. Dolabımda yaşayan hayaletler sıcak Las Vegas gecesinde dans etmek için dışarı çıkmıştı.

Yine de Mack benimle evlenmek başına gelen en kötü şey değilmiş gibi davranıyordu. Duşta sevişmemizin ortasında “A” ile başlayan şu kelimeyi söylemişti, ama o tür bir ilan ciddiye alınamazdı. Demek ki bana âşık değildi, fakat benden boşanmak için acele ediyor da sayılmazdı. Tam olarak ne istiyordu?

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Mack’in bana âşık olması, gerçekliğimin bir parçası olarak değerlendirilemeyecek kadar saçmaydı. İnsanlar yabancılara âşık olmazdı. Yabancılar herhangi bir şey, herhangi biri olabilir, yabancıların hiç kimsenin katlanmak isteyeceği sınırsız miktarda kirli çamaşırları bulunabilirdi. Mack benim bir seri katil veya sekiz çocuk annesi bir kadın veya zaten evli olmadığımı nereden bilebilirdi? Bilemezdi. Bizim gibi akıllı insanlar, yirmi dört saat açık şappellerde, Elvis adında bir adam tarafından evlendirilmek gibi aptalca şeyler yapmazlardı. Bu, kaybedecek bir şeyi olmayan sorumsuz insanların yapacağı türden bir şeydi.

Haksız mıyım?

Yerde tozun içine bir kalp çizerek iç çektim. Geriye dönüp olaylara bu verandanın bakış açısından baktığımda, o zamanlar kaybedecek pek bir şeyim olduğundan artık emin değildim. İki yıl önce, Kusmuk Luke tarafından yeni terk edilmiştim. Beni canımdan bezdiren bir şirkette, çok fazla talep olan küçük bir hissedarlık mevkii için rekabet ediyordum. Başka bir erkek için arkadaşlarıma yol vermeye hazırdım. Bu, insanın kulağına uğruna çaba sarf edilecek bir şey gibi gelmiyordu.

Kim olduğuma dair muazzam düşüncelerimin hepsi, Nevada Eyaleti nüfus kayıt bürosundan aldığım o belgeyle birlikte darmadağın olmuştu. Görünüşe göre bazen, akıllı, sorumluluk sahibi insanlar da yirmi dört saat açık bir şapelde Elvis adında bir adam tarafından evlendirilmek gibi aptalca şeyler yapabiliyordu. Durum ya böyleydi, ya da ben düşündüğümden on kat daha aptaldım.

Asıl sorun, böyle bir şey yapmış olmam değildi. Tüm bunları öğrendiğimden beri ilk kez hangisinin daha kötü olduğunu merak etmemdi. Yani, Vegas'ta bir yabancıyla evlenmek mi, yoksa hayatımı önceden yazarak planlayıp yapıtımın sonunda mutlu olmayı beklemek mi? Hayatım oyuncular, sahneler ve yazdığım repliklerle, hayal bile edemediğim bir mutlu sonu bulunan bir tiyatro oyununa benziyordu. Sonu net görünen bir mutluluk için uğraşmak yerine, baş aşağı gidiyordum, hiçliğe doğru yönelmiştim. Önümü göremediğim koca bir duman bulutundaydım. Bunu kendi kafama kendim sokmuştum. Bu başarı, başarı, başarı takıntısını... Fakat mutluluk nerede kalmıştı? Aşk neredeydi? Ve ben bunu daha önce neden fark etmemiştim?

Verandada oturup kendimi yaşlı bir kadın olarak hayal ettiğimde zihnimde oluşan tek şey, yemek masasında karşımda oturan ve bana o tanıdık gülümsemesiyle bakan yaşlı Mack'in görüntüsüydü. Şimdi geriye dönüp baktığımda kendim için oluşturduğum plan aptalca olmakla kalmıyor, aynı zamanda anlamsız geliyordu. Boş... Güvenli, fakat sonunda gerçek benliğimi kaybetmeme yol açabileceği için çok ama çok tehlikeli... *Ben nasıl birine dönüştüm böyle? Ayrıca tüm hayatımı yeniden gözden geçirmeme sebep olan bu saçma, toz kaplı yılan cennetinde ne var?* Belki de o yılan beni gerçekten ısırmişti. *Zehir insana böyle şeyler yapabilir mi?* Bileklerimin arkasına bakarak gerçeği gösterecek iki delik izi aradım.

"Hazır mısın?" Mack'in sesi bahçenin aşağısından geliyordu.

Daldığım hülyadan çıkarak Mack'e ve ulaşım aracına baktım. Konuşmayı başarabildiğimde sesim bana biraz yabancı geldi. "Hayatta olmaz, Mack!" Başımı salladım. "Ağzımı bozduğum için özür dilerim ama böyle bir şey olmayacak."

Mack elinde iki dizgin takımını tutarak sıırttı. "Elbette olur. İyi olacaksın. Buraya gel de binmen için bir el atayım." Mack siyah yeleli kahverengi bir at ile krem rengi yeleli çok hoş sarı bir at arasında duruyordu.

İster dişi isterse erkek olsun, atın ne kadar güzel olduğu umurumda değildi, ona binmeyecektim. "Sen kendine el at. Hiçbir yere atla gitmeyeceğim. Bu şeyler insanı ısıtır. Bana dört tekerliyi, ya da siz ona her ne diyorsanız, işte onu getir."

"Yapamam. Benzini bitti." Mack gülümsemeye devam ediyordu, halinden çok memnun olduğu belliydi.

Gülümsemesinin güzelliğine aldırış etmedim. Beni ölümüne çekerek büyülemesine izin vermeyi reddediyordum. “Yalan söylüyorsun.” Onu baştan aşağı süzdüm.

Mack’in yüzündeki sırıtış kaybolup yerini *bir kuzu-kadar-masumum* diyen bir ifade aldı. “Hayır... Kupkuru... Hadi gel, senin için yaşlı bir aygır getirdim.” Mack çene-siyle kahverengi atı işaret etti. “İstese bile seni sırtından atamaz ve söz veriyorum, seni atmak istemeyecek. Ayrıca ısırma huyu da yok.” Mack, başını beline doğru uzatarak hamle yapan sarı atın dişlerini dirseğiyle itti. Mack’in canı yanmış gibi görünmüyordu, fakat atın hamlesini engellemede iyi iş çıkarmıştı.

“Hah! O at seni ısırmaaya çalıştı!” Biraz geriledim, atm sıradaki hedefi bensem, manevra yapacak yeterince yerim olmasından emin olmak istiyordum. At çok büyüktü, kendisi de oldukça uzun olan Mack’e tepeden bakıyordu.

“Kabul ediyorum, bu biraz hareketlidir. Fakat ona ben bineceğim, sen de annesine bineceksin, o yüzden sorun çıkmayacak. Tüm kalbimle yemin ederim,” dedi ve eliyle göğsüne bir çarpı işareti yaptı.

“Kalbin diğer tarafta...”

Mack göz kırparak, “Biliyorum,” dedi. Çapraz yaptığı parmaklarını havaya kaldırdı. “Ne olur ne olmaz diye tüm ihtimalleri düşündüm.”

Yersiz olmayan korkularımı kayıtsızca görmezden gelmesi karşısında ağzım bir karış açık kaldı. “Beni atla öldürmek zorunda değilsin. Yapman gereken tek şey, evrakları imzalamak...” Mack bana sorgulayarak bakınca açıklama yaptım. “İnsanlar her gün bu şeylerin üstündeyken ölüyor.”

“Benim atlarımın üzerindeyken değil...” Mack elini uzattı. “Hadi ama, hayatım. Benimle küçük bir gezintiye çık. Doğuya dönüp beni burada kırık bir kalple bıraktığına, kaçıracağın her şeyi sana göstermeme izin ver.”

O anda kalbimin yağları azıcık da olsa eridi ve yeniden soğuk davranmaya başlayamayacağımdan oldukça emindim. Bunun sebebi Mack’in söyledikleri değil, onları söyleyiş şekliydi. Güçlü, çekici kovboydan yufka yürekli âşık çocuğa o kadar hızlı geçiş yapıyordu ki, başımı döndürüyordu. Hatta biraz da aşk sarhoşu oluyordum.

Ayağa kalkıp Mack’in elini huysuzca tutarak ona sert bir bakış attım. Cazibesine kapılmamak için elimden geleni yapıyordum. “Kırık bir kalple kalmayacaksın, seni koca budala.”

Mack ellerini belime koyarak eğildi, dudaklarını boynuma ve kulağıma yaklaştırdı. “Çoktan kırıldın.” Sonra da beni aniden havaya kaldırarak korkudan bağırmama yol açtı.

Beni bindirdiği at kılını bile kıpırdatmadı, fakat diğer at yana doğru sıçrayarak bize bakıp homurtular çıkardı. İki katlı atın üzerindeki yeni görüş açımdan sarı atın çok heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

“Aman Tanrım!” diye fısıltıyla çığlık attım, aklımdaki her şey uçup gitmişti. “Bir atın üzerindeyim!” Kalçamdaki kaslar o kadar sıkı kenetlenmişti ki, tüm bedenim yaklaşık on santim kadar yukarı kalkmıştı. Bedenimin her yerinden ter fışkırıyordu ve nabzım ikiye katlanmıştı.

Mack, üzeniyi ayarlayıp işi bitince de ayağımı üzenkiye koyarak, “Sadece rahat ol,” dedi. Atın etrafından dolaşarak aynı şeyi diğer tarafta da yaptı. “Bir bebek kadar

hassastır. Bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Benim atım nereye giderse seninki onu izleyecektir. Yapman gereken tek şey, manzaranın tadını çıkarmak...”

Homurdandım. “Evet, haklısın.” Ellerim ve baldırlarım titriyordu.

Mack tekrar sol tarafıma geldi ve dizginleri elime koydu, parmakları parmaklarımın üzerinde duruyordu. Bana hızlı bir ders verirken sürekli gözlerimin içine baktı. “Sola gitmek istersen, sadece ellerini şöyle oynat.” Deri kayışları sola doğru çekti. “Atın ağzındaki parça, boynundaki ve başındaki dizginler sayesinde, at senin yapmak istediğini anlayacaktır. Sağa gitmek istersen dizginleri al ve bunu yap. Anladın mı?” Mack karşı tarafa geçti, göstermek için atın boynuna uzandı. Devam etmek için benim başımla onaylamamı bekledi. “Durmak istediğinde hafifçe geriye doğru çekmen yeterli... Çok sert değil, atın ağzı çok hassastır. Dizginleri çok fazla yukarı kaldırmamaya çalış, bel hizasında tutman yeterli. Yürümek istediğinde dizginleri gevşet ve ata hafifçe vur veya bacaklarınla sıkıştır ve dilinle ses çıkar, at yürümeye başlayacaktır.”

“Sadece seni izleyeceğimi, bir şey yapmak zorunda olmadığımı söylediğini sanıyordum.” Sırtımdan ve yan taraflarımdan ter süzölmeye devam ediyordu. Havanın sıcak olmasıyla hiç alakası yoktu. Tamamen o sıradan, felç edici korku yüzündendi.

“Sadece gerekirse diye talimatları öğretiyorum,” diye açıkladı Mack.

“Ne olursa diye?” Sesim aniden aşırı yüksek çıkmıştı ama sesimi kontrol edemiyordum.

Mack atının üstüne binene kadar bana cevap vermedi.

“Atım beni sırtından fırlatıp yere atar ve beni tekmeleyip bayıltırsa diye.”

“Ne?”

Mack bana sırtıtarak baktı ve dizginlerini hızlıca sola doğru çekerken atma ayağıyla vurup onunla konuştu. “Kalk bakalım, kızım.”

Mack’in atıyla uzaklaşmasını izlemeye o kadar dalmışım ki atımın onların arkasından gitmesi için tamamen hazırlıksızdım. At beni önce yana sonra da geriye doğru kaldırıp Mack’in atını izlemeye başladı. Ben ise düşmemek için eyerin önümde duran çıkıntısına tutunmak zorunda kaldım. Dizginlerim atın boynuna düşmüştü ve büyük ilmekler şeklinde atın iki yanından gevşekçe sarkıyordu.

“Zımbırtılarımı kaybettim!” Panik anında doğru kelimeleri hatırlayamamıştım.

Mack arkasını bile dönüp bakmadan, “Ne zımbırtısı?” diye sordu.

“Deri şeyler! Dizginler!”

“Alsana.”

Bir elimle eyere sımsıkı tutunarak diğer elimle iki ince kayışı bir arada tutan ilmeği tutmak için uzandım. İlmeği yakalar yakalamaz dizginleri geri çektim. Atın kontrolünü sağlamak istiyordum.

At ilerlemeyi bıraktı.

Mack’in önümde gittikçe uzaklaşmasını izleyerek panikledim. Ona yetişmek için atımın koşmasından ve beni zavallı popomun üstüne düşürmesinden endişeleniyordum. Muhtemelen doğrudan bir yılanın üstüne düşerdim ve bende ki şansla bu, zehirli dişi havaya doğru bakarak

güneşlenirken olurdu. Bütün bedenim korkudan kaskatı kesilmişti.

At homurdandı ve geri geri yürümeye başladı.

Dizginlere biraz daha asıldım. Atı durdurmaya çalışıyordum, fakat beni dinlemiyordu. Yanlış yöne doğru hızlanmaya başlamıştı.

“Mack!” diye bağırdım. “Bu bozuk galiba! Ters bu! Geri geri gidiyor! Yola nasıl sokuluyor?”

Mack eyerini döndürerek güldü.

Onunla birlikte gülsem mi, ağlasam mı bilemiyordum. Tüm bedenim titriyordu, dudaklarım bile.

“Yan taraflarını sıkıştırmayı bırak ve dizginleri gevşet. Çelişkili işaretleriyle ona geri doğru gitmesini söylüyorsun.”

Bacaklarımı hemen atın yan taraflarından kaldırdım, Hawaii kano kütükleri gibi iki yana dümdüz açtım. Dizginleri yeniden atın boynuna bıraktım ve iki elimle birden eyerin ucuna tutundum. Ölmeden yere inebileceğimi düşünseydim, hemen yana doğru kayar ve bu yaratığa binme kâbusundan kendimi kurtarırdım.

At ileri doğru hareket ederek Mack'in beklediği yere doğru salına salına koşmaya başladı. Atın aşırı gergin iki kalça kasının hareketi yüzünden popom eyerde zıplayıp duruyordu.

Mack gülmekten bir süre nefes nefese kalmıştı. Diğer taraftan ben sıcak terler döküyordum. Sinirliydim. Bir hata olduğunu bile bile hangi akla hizmet şu geri zekâlıyı dinleyip bu canavarın üstüne binmişim? Mack istese bir yılanı bile baştan çıkarabilirdi. “Artık geri dönebilir miyiz? Sanırım yeterince manzara gördüm.”

Mack eğilerek atımın dizginlerini aldı ve hayvanı kendi atının yanına çekti. Elini boynuma dolayıp beni kendine doğru çekerek, “Buraya gel, kızım,” dedi. Eğilerek beni doğrudan dudaklarımdan öptü.

Mack’in dudaklarına karşı çığlık attım. Dudaklarındaki sıcaklığın tadını çıkaramadan attan düşmekten çok korkuyordum.

Mack elini belime koyup beni dengeleyerek, “Seni tutuyorum,” dedi. Atım eyerin altında kıpırdandı fakat hareket etmedi.

Mack’i itmeden önce bu kez beni kısaca öpmesine izin verdim. İzin vermemek yazık olurdu. Onu iterek, “Beni düşüreceksin,” dedim.

Mack gülümsedi, gözleri mutluluktan ışıldıyordu. Bu görüntüsü aklıma samimiyeti ve savunmasızlığı, benim artık hiç belli etmediğim şeyleri getiriyordu. Dağarcığımdan uzun süre önce çıkardığım şeyleri... *Mack benden daha cesur.*

“Bence eyer üstünde doğuştan yeteneklisin,” dedi Mack sonunda.

Ona vurmaya çalıştım, ama benden çok uzaktaydı. “Bence bu şeyden nihayet indiğimde seni öldüreceğim. Umarım hızlı koşabiliyorsundur.” Atın boynundaki dizginlere asıldım, dizginleri tutarken ellerim bu kez daha az titriyordu.

“Bu bir vaat mi? Çünkü öyleyse, ekstra yavaş koşup sana beni yakalama fırsatı verebilirim.” Mack göz kırptı. Dilini tıklatarak atını ilerletti ve beni geride bıraktı. Benimle arkasına dönmeden konuşuyordu. “Dizginlerdeki gevşekliği toparla, ama dizginlere asılma. Ayak parmak-

larını üzengilere koy, fakat atı bacaklarınla sıkıştırma. Yalnızca bir kütüğün üstünde oturuyormuşsun gibi yap. Denge merkezini bul.”

“Kütüğe oturmak...” diye homurdandım kendi kendime. “Neden gidip kütüğe kendin oturmuyorsun, seni koca budala?” Dizginleri topladım ve hızla akan aptal bir nehirde aptal bir kütüğe bindiğimi, aptal mokasenlerimin iki yana öylece sarktığını hayal ettim.

At geri gitmek yerine ileri doğru hareket etti ve bir süre sonra atın adımlarının sakinleşip rahatladığını görünce şaşırdım. Sallanma hareketi kısa süre içinde sihrini gösterdi ve tansiyonum düştü. Aklımı meşgul eden ölüm görüntüleri azaldı. Derin bir nefes alıp verdim, içimde biriken tüm gerginliği üstümden attım. Kalçalarım kasılıp taş gibi sertleşmeye bir ara verdiği için eyere iyice oturdum ve at binme olayı hoşuma bile gitti denebilirdi.

Ağaçların ve kaya yığınlarının arasından dolanarak sürekli yukarı doğru, yakındaki bir dağ sırasına doğru çıktık. Yüksek bir atın üzerindeyken normalde yürürken göremeyeceğim her şey gözlerimin önüne serilmişti. Empresyonist bir tablo gibi önümüzde uzanan manzara, tümüyle doğanın en güzel yeşil, kahverengi ve mavi tonlarından oluşuyordu.

İkimiz de konuşmuyorduk. Bu sayede vahşi batının seslerinin normalde sözcüklerle dolu olan zihnime sızıp aklımı ele geçirmesi daha da kolaylaşmıştı. Bir şahinin çığlığı, dalların arasından esen rüzgâr, eyerin üstündeki derinin çıkardığı gıcırtilar, atımın taşlara ve hışırtilı bitki kalıntılarına basarak çıkardığı ayak sesleri... Hışır, tık, hışır, hışır, tok, çatır çutur... Hışır, tık, tık, çıtır çıtır...

Bir havlama sesi, çiftlikteki köpeklerden birinin yanımıza geldiğini haber verdi. Köpek yanımızdan hızla geçip patikada önümüzde ilerlemeye başladı.

Maeve'in sözlerini hatırladım. Yani arabayı erkeklerin kullanmasına izin verdiğini ve bu sayede manzaranın tadını çıkarabildiğini... Baker City'nin dünyadaki en güzel yerlerden biri olduğunu... O zaman içimden ona karşı çıkmıştım, ama şu an bunu yapamıyor, bir daha asla karşı çıkmayacağımı da biliyordum. Burası yabaniydi, kesinlikle evcilleşmemiştir, fakat vahşi güzelliği gerçek hayatta, şehirlerde ve kenar mahallelerde yaşarken hiç görmediğim bir şeydi. Çevremdeki manzaraya bakarken aklıma gelen sözcük "*heybetli*" olmuştu. *Ruhani bir yer*... Amerikalı yerlilerin yerleşmek için ülkenin bu alanını seçmiş olmaları mantıklı geliyordu. Nedense kendimi yeryüzü ile gerçekten bağlanmış hissediyordum.

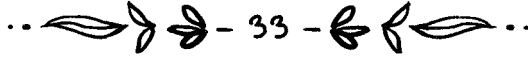
Gerçekte şehirli bir kız olduğum için bu şekilde hissetmem çılgıncaydı, fakat inkâr etmenin bana hiçbir faydası olmayacaktı. Beynimin mantıksız, duygusal kısmı, mahvolan düğün planlarım veya bunun eve döndüğümde beni bekleyen yansımaları yüzünden sinirsel bir çöküntü yaşadığımı iddia edebilirdi. Ama içimde tam kapasite çalışan mantıklı beynim ve kalbim bana gerçeği söylüyordu. Bu yer haritadaki bir şehirden ibaret değildi. Burası bir yuvaydı. İnsanın kendisi olabileceği, etrafını onu seven, ona saygı duyan ve onunla gülen insanlarla donatabileceği bir yerdi.

Bunu fark etmemle birlikte, '*insan bir şeyin gerçek güzelliğini, bazen onu kendi tecrübe edene kadar takdir edemezmiş,*' değişimini anladım. Hiçbir söz veya resim,

bunu bana bu şekilde anlatamazdı. Ayrıca hiçbir plan da bunun gerçekleşmesini sağlayamazdı. Bazen, kendimizi rüzgârın akışına bırakmalı ve rüzgârın bizi nereye götüreceğine bakmalıydık.

Hem mutluluk hem de hüznü hissederek iç çektim. Rüzgâr beni Baker City, Oregon'a getirmişti ve burada bulunarak hayatımda ilk kez dünya üzerinde huzuru keşfetme olasılığım yüksek olan bir yer bulmuştum. Ancak bu cennette hayatımda yaptığım en büyük hatalardan biri bulunuyordu, o yüzden buradan ayrılmak zorunda kalcaktım.

Durumum, burada kalmayı düşünemeyeceğim kadar çok olumsuzluk içeriyordu. Sarhoşken, kendinde değilken yapılan ve iki yıl boyunca ihmal edilen bir evlilik... Bir sevgili olmayabilir ama kesinlikle öyle olduğunu düşünen garson bir sevgili... Başarısız düğün planları yüzünden beni veya Mack'i suçluyor ya da suçlamıyor olabilecek bir erkek kardeş... Kalbimi bu yabancıya açmış olmam ve on yıldan uzun süredir unutmaya çalıştığım anılarımı onunla paylaşmış olmam... Durum ümitsizdi.

“Arkadan hiç sesin gelmiyor. Ne düşünüyorsun?”

Mack’in sorusu beni hayal âlemimden çekip çıkardı ve bana yerden çok yüksekte oturduğumu hatırlattı. Kendimi yeniden toparlayana kadar birkaç saniye bedenim gerginleşti. “Hiçbir şey...” *En iyisi susmak, değil mi?* Bazen gerçeğin karanlıkta kalması gerekirdi. Ama sorun şu ki, gerçeği herkesten saklarsam kendimi de orada saklıyormuşum gibi hissediyordum ve karanlığı pek sevdiğim söylenemezdi.

“Buna bir saniye olsun inanmadım. Sürekli bir şeyler düşündüğün hissine kapılıyorum.”

Sohbeti daha güvenli konulara çevirmeye çalışarak, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Mack arkasını dönüp bana baktı. “Seni yeniden çıplak görmeyi ne kadar da çok istediğimi...”

Yüzüm kızardı. “Ciddi ol!”

“Ciddiyim.” Mack önüne döndü, bu sayede ben de bir kez daha Mack’in geniş omuzlarını seyredebiliyordum. “Tek düşündüğüm bu değil, ama listede üst sıralarda.”

İç geçirdim. Üzgündüm, çünkü ben de onu yeniden

çıplak görmek istiyordum ve bir değişiklik yaparak gün ışığında görmek istiyordum, ama bu çok aptalca olurdu. Sevişmek işleri sadece daha karmaşık hale getirirdi. “Bunu bir daha yapmayacağız, anlaşıldı mı? Yaptığımız iki sefer de hataydı zaten.”

“İki sefer mi? Güzelim, matematikle aran pek iyi değil, haksız mıyım?”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Benim matematiğime göre daha ziyade beş veya altı kez yaptık. Saydığımdan filan değil ama...”

“Ne? Delisin sen!” Elvis tarafından evlendirilmek kısmı dışında o geceyle ilgili daha neleri unuttuğumu merak ediyordum.

“İnan bana, böyle şeyleri unutmam.”

Küçümseyerek güldüm. “Haklısın. Kaç kadınla birlikte oldun?”

Mack arkasını döndü ve sırıttı. “Kıskanıyor musun?”

“Hayır.” *Belki. Evet.*

Mack omuz silkti. “Çok sayılmaz. Seçici biriymdir.”

“İnanmakta zorluk çekiyorum.”

Mack atını durdurdu. Benim atım da Mack’in atının yanına varana dek yürümeye devam etti.

Mack daha ciddi bir ses tonuyla, “Doğru söylüyorum,” dedi. “Önüme çıkan her kızla yatmam.”

“Hannah ile yattın.” Tamamen zarf atmıştım, ama Mack’in vereceği cevap için nefesimi tutup bekledim.

“Hayır, yatmadım.” Mack öfkelenmişe benziyordu. “Sana bunu kim söyledi? O kızla hiç yatmadım ve asla da yatmam.”

Omuz silktim. “Kasabada bir yerlerde duymuştum.”

Mack atının üstünden uzaklara bakarken çenesi kas-katı kesilmişti. Onu hazır sinirlendirmişken bari sonuna kadar gideyim dedim.

“Ginny ile yattın.” Rastgele bir zarf daha atmıştım. Bu seferki tam kalbine isabet etmişti.

Mack atına ayağıyla vurdu ve at koşmaya başladı. Atımı ve beni geride bıraktı. Anlaşılan atım bu durumu hoş karşılamamıştı, çünkü hemen arkalarından koşmaya başladı. O kadar da hızlı gitmiyordu, fakat temposu beni eyer üstünde zıplayan insan şeklinde bir patlamış mısırına dönüştürmeye yetecek kadar artmıştı. Popom deri eyere çarpıp duruyor ve çok utanç verici bir ses çıkarıyordu. *Lap! Lap! Lap! Lap!* Feryatlarım her çarpmanın etkisiyle kesik kesik çıkıyordu. “Ah-uh-ah-uh-ah-uh-ahhhhh! Mack! Bekle uh-ay-uh-ayyyyt!” Konuşmayı kestiğimde dişlerim birbirine çarpıp tıkırdamaya ve başımı ağrıtmaya başladı.

Nihayet yavaşlamadan önce, rüzgârlı bir patikada, kır çiçekleriyle dolu kör edici parlaklıktaki bir çayıra doğru ilerlerken, kalçam lap lap sesleri çıkarmaya devam etti. Mack yeniden hareketsiz duruyordu, atı çayırın hemen dışındaydı. Atın sırtından kayarak indi ve eyerin arkasına bağlanmış olan birkaç paketi çözmeye başladı. Benim atım da Mack’ın atının yanında durdu ve başını sertçe öne eğerek dizginlerin elimden düşmesine yol açtı.

Mack’e baktım. Kardeşinin nişanlısıyla gerçekten yattı mı acaba, diye merak ediyordum. Bunun doğru olduğunu düşünmemiştim ve neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyordum. Ancak Mack’ın tepkisi beni iki misli meraklandırmış, onu yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi de merak etmeme yol açmıştı. Mack öyle davra-

nacak birine benzemiyordu. Yani, benim Bradley ile nişanlıyken onunla yatmam gibi bir şey yapmazdı. *Tanrım, ben çok berbat bir insanım. Neden Mack benimle beraber olmak istesin ki? Yoksa o da aldatan biri olduğu için mi?* Bu düşünce nedense midemi bulandırdı. Mack'in benden daha iyi biri olmasını istiyordum.

Mack bana bakmadan, "İstersen artık attan inebilirsin," dedi.

"Çok isterdim," dedim alay ederek.

Mack işini bıraktı ve bana öfke dolu gözlerle baktı. "O halde seni durduran ne?"

"İkinci kattan ölümüne düşmek..." Manalı bir şekilde yere baktım.

Mack paketleri açma işine geri dönerek beni tümüyle görmezden geldi. Kalın bir battaniye ve içindekileri görmediğim birkaç kahverengi çantayı çıkarmasını izlerken dişlerimi sıktım. Yerdeyken daha zevkli geçecek bir pikniğe benziyordu.

Atım birkaç adım ilerledi, ağız dolusu çimeni koparabilmek için başını hiç kaldırmıyordu. Mack ise battaniyeyi sermekle ve battaniyenin üstüne bir şeyler koymakla meşguldü. Bir süre eyerin ucuna tutundum, ama sonunda Mack'in yardımını beklemekten vazgeçtim. Göğsümü eyerin kenarına sıkıca yaslayarak eyerin ön tarafına eğildim ve sağ bacağımı atın sırtından sarkıtarak atın yan tarafından aşağıya kayıp yere indim.

Şaşırtıcıydı, ama popomun değil ayaklarımın üzerine inmiştim. Popomun şu anda ne kadar acıdığı düşünülürse, bu iyi bir şeydi.

Çayırılık alana doğru yürüyerek Mack'i arkamda bı-

raktım. Onun kafamda oluşturduğum kadar mükemmel olmadığı düşüncesi yüzünden kendimi şaşkın ve yalnız hissediyordum. Alanın ortasına geldiğimde durup etrafıma bakındım. Ayaklarımın dibindeki ve ilerideki kır çiçeklerinin yapraklarının üzerinde kelebekler uçuşuyordu. Yakınlardaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Havada karahindiba tüyleri veya onun gibi yumuşak bir şeyler süzülüyordu. Merak duygum geçmişti. Eğer periler var olsaydı, kesinlikle bu yerde yaşarlardı.

Arkamdan ayak seslerinin çatırtıları ve hışırtıları geliyordu. Fakat sesler iki bacaklı türden birine aitti, o yüzden arkama dönüp bakmadım. Mack yanımda durarak benimle birlikte çiçekleri seyretti.

“Piknik malzemeleri getirdim.”

“Gördüm.” Boğazım dökemediğim gözyaşları yüzünden acıyordu. İmkânsız derecede yüksek standartlarıma ulaşamayan bir adam için ağlamayı reddediyordum. Bu adam kocam olsa bile.

“Bu arada Ginny’le yatmadım.”

“Bu iyi... Ian için...” İçimin rahatladığını, burnumdan çok sessiz bir şekilde uzun bir nefes vererek başarıyla saklamıştım. Mack aldatan biri değildi. Kendim de aldatan biriyken bunu neden önemsediyimi anlamıyordum, ama önemsiyordum.

“Fakat ayrılımlarına ben neden oldum.”

Arkamı dönerek Mack’e baktım. Yüz ifadesi ızdırap çektiğini belli ediyordu.

“Ne oldu?” Artık öfkeli veya rahatlamış hissetmekten ziyade sadece Mack için üzülüyordum. Bunun onu üzdüğü çok açıktı.

Mack, gözlerini yere devirdi, elleri ön ceplerinden sarkıyordu. “Vegas’a gittiğimizde ve ben seninle birlikte gecenin çoğu kısmında ortalarda görünmeyince çocuklar epey sinirlenmiş. Daha sonra öğrendiğime göre bütün gece beni aramışlar. Geri döndüğümüzde kasabada ortadan kaybolduğum ve hepsinin benim bir kadınla birlikte olduğumu düşündükleri dedikodusu yayıldı.”

“Bunun Ginny ile ne alakası var?”

“O konuya geliyorum.” Mack iç çekerek uzaklara baktı. “Ginny kasabada bir mağazadaymış ve birileri çocuklardan birinin bir kadınla birlikte ortadan kaybolup büyük bir yaygaraya yol açtığı için Ian’ın bekârlığa veda partisinin nasıl da mahvolduğunu konuşurken kulak misafiri olmuş. Kimden bahsettiklerini sorduğunda hiç kimse bir şey söyleyememiş.”

“Neden?”

“Çünkü hepsine söylemeyeceklerine dair yemin ettirmiştim. Benim için sözlerini yerin getirip ağızlarını kapalı tuttular. Çoğunlukla yani...”

“Ne? Üzgünüm ama hiçbir şey anlamıyorum. Hâlâ Ginny’den mi bahsediyoruz?”

Mack derin bir iç geçirdi. “Evet, dolaylı olarak da olsa ondan bahsediyoruz. Olan şu ki, çocuklar seni beklemekte olduğum lobide beni buldular, eşyalarımızı almaya götürdüler ve eve döndük. Geri dönerken yolda onlara her şeyi anlattım ve tek kişiye bile söylememeleri için onlara yemin ettirdim. Seni tanıştırdığımda anne ve babama sürpriz yapmak istiyordum.” Sonlara doğru Mack’in sesi sertleşti.

“Anlamıyorum. Üzgünüm, Mack. Bir ahmak gibi gö-

ründüğümü biliyorum ve kesinlikle öyle hissediyorum, ama hikâyenin bazı kısımlarını kaçırdığımı düşünüyorum.”

Mack bana baktı, yüz ifadesi ızdırap doluydu. “Gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Hayır... Tanrı şahidim olsun ki, hatırlamıyorum.” Elim Mack’in büyük avucuna koyarak elini hafifçe tuttum. “O sırada hissettiğim her ne ise, onu gerçekten hissetmediğim için olmadığımdan eminim. Sadece... Sanırım çok fazla içmiştim.”

Mack başını bir kez sallayıp atların yanına geri döndü ve beni de nazikçe çekerek yanında götürdü. Elim geri çekmeye çalıştım, ama Mack daha sıkı tutmaya başladı.

“Hikâyeyi benim hatırladığım şekilde anlatmamı ister misin? Başından sonuna kadar?”

“Evet...” dedim. “Lütfen anlat! Ben de hatırladıkça boşlukları doldururum.” Gerçeği öğrenme beklentisi çok fazlaydı, fakat duyduklarımdan hoşlanmama korkusu da bir o kadar fazlaydı.

“Gel ve battaniyede yanıma otur. Annemin bizim için hazırladığı öğle yemeğini yerken konuşuruz.”

“Vay canına! Bize öğle yemeği mi hazırladı? Ne tatlı!”
Bu tarz kelimeleri anneler için asla kullanmazdım, ama Maeve’de onun için kullanılabilecek tek uygun kelimenin bu olmasına sebep olan bir özellik vardı.

“Annem seni çok seviyor.”

Çok utandım. Yani ben onun oğlunun kalbini kıracak-ken Maeve’in beni seviyor olmasından... “Beni nasıl sevebilir? Beni tanımıyor bile.”

“Sanırım seni ne kadar çok önemsemişimi anlıyor ve bu kadarı ona yetiyor.”

Buna verecek cevabım yoktu, o yüzden çenemi kapalı tuttum. Her ne kadar inanılmaz görünse de, söylediklerinin gerçek olmasını istiyordum.

Battaniyeye oturdum, Mack ise atlar da karınlarını doyurabilsin diye onları bağlayacak bir düzenek yaptı. Daha sonra bana katıldı ve yanıma uzanarak yan döndü, ben ise bacaklarımı kavuşturup otuyordum. Yerden uzun bir çim yaprağı kopardım ve Mack hikâyesini anlatırken

yaprakla oynadım. Mack paylaştığımız geçmişi utanç hissetmeden anlatabilsin diye gözlerimi yaptığım işten ayırmıyordum.

“Pekâlâ, şöyle hatırlıyorum. Yirmi bir masalarında oturmuş kendi işime bakıyordum. Kardeşime düğün hediyesi olarak vermek için biraz para kazanmaya çalışıyordum. Ginny ile Hawaii’ye gitmeyi planlıyorlardı ve bu seyahat Ian’ın birikimlerinin büyük bir bölümüne mâl olacaktı.”

“Annen anlatmıştı.”

“Dar elbiseli, güzel bir kız çıkagelip üstüme içki döktüğünde, yaklaşık bin dolar kazanmıştım.”

“Suçlu...” Parmağımı kaldırdım, birkaç saniye havada tuttum ve sonra indirdim. Nedense dar elbiseli, güzel kız olarak anılmaktan hoşlandığımı fark ettim.

“O kızla bir süre vakit geçirdikten sonra, onu her bakımdan daha iyi tanımak dışında bir şey istemeyerek kızla birlikte odasına çıktım ve orada onu daha iyi tanıdım. Onu tanıdıkça hayatımda ilk defa yanında gerçekten rahatlayabileceğim biriyle beraber olduğumu hissettim. Birlikte olabileceğim biriydi.” Mack dönerek sırtüstü uzandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. “Bunu sesli olarak söylemek çılgınca geliyor, fakat seni o yirmi bir masasında otururken gördüğümde hayatımın kadını olduğunu düşündüğümü çok net hatırlıyorum.” Mack bana doğru bakmak için başını çevirdi, o yüzden ben de ona bakmak için başımı kaldırdım. “Belki ondan da önce... O içkiyi üstüme fırlattığında... Sanırım o anda anlamıştım.” Mack’in delici gözleri beni öldürüyor, damarlarıma doğrudan bütün bedenimi ısıtan bir sıcaklık gönderiyordu.

Biraz nefesim kesilmiş halde, “Delilik bu!” dedim. “Gerçek hayatta böyle şeyler olmaz.”

“Benim hayatımda olur.” Mack yeniden gökyüzüne baktı. “Her neyse, neye uğradığımı anlamadan sana vuruldum ve sonra seviştik. Sevişmemiz sadece duygularımı daha da pekiştirdi.” Mack’in yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı. “Sonra da uzanıp konuştuk.” Mack, söylediklerine kendisi de inanamıyormuş gibiydi. “Söylediğin her şey beni derinden etkilemişti.” Tekrar bana baktı. “İnanmakta zorlanabilirsin, fakat genellikle insanlarla bu tarz sohbetlerim olmaz.”

Üzülerek gülümsedim. “Fark ettim.” Mack’in hayatında özel bir yerim olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyordu, fakat bu durumun geçici olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Olabileceğin kişi ile ilgili bir rüya görüp, daha azı olmak için rüyandan uzaklaşmak zorunda olduğunu bilmek, dünyadaki en berbat şeydi. Diğer insanların beklentilerine göre yaşamak, ruhumu kaybettirecek yolmuş gibi gelmeye başlamıştı.

“Yani aklıma birden bire esti... Ve senden benimle bir maceraya atılmanı istedim. Birlikte bir bara gittik, orada seninle saldırganca flört ettim, sonra da sana evlenme teklif ettim.”

Zorlukla yutkundum. “Öyle mi? Gerçekten teklif ettin mi?”

“Evet... Elimde adamın tekinin bana sattığı bir çiçekle diz falan çöktüm.”

“Ah, Tanrım! Keşke o kısmını hatırlayabilseydim.” Ağlayacak gibiydim.

“Evet, oldukça kötüydü. Fakat seni bir şekilde bunun

harika bir plan olduğuna ikna ettim, sonra da şapele gittik. Bir süre kuyrukta beklemek zorunda kaldık. Sana sürekli artık otel odasında olmadığımızı hatırlatmak zorunda kaldım.”

Başımı avuçlarıma gömdüm. “Bu kısmını duymak istediğimden emin değilim.”

“Neden? En iyi kısmı bu...” Mack yeniden sırtıyordu. Bunu sesinden anlayabiliyor olsam da başımı kaldırıp ona bakmayı reddediyordum.

“Ne yaptım?”

“Ellerini üstümden çekemiyordun. Yaklaşık on kez ellerini pantolonumdan çıkarmak zorunda kaldım.”

“Ah, Tanrım! Benimle evlenmek istemene şaşırmamak gerek!” O anki görüntülerin aklıma girmesini engellemeye çabalıyordum, ama çabam işe yaramıyordu.

Mack bana doğru uzanarak elimin birini yüzümden çekti. “Buraya gel. Çok uzaktasın.”

Elimi geri çektim. “Hayır... Benden uzak dur. Çok utanıyorum.”

Mack doğrularak oturdu ve bana sarılarak beni kısmen yanına uzanıncaya, kısmen de üstüne çıkana kadar aşağıya doğru çekti. Ona karşı koymadım, beni zorla kucaklamasına müsaade ettim.

“Utanacağın bir şey yok. Hayatımın en güzel gecesiydi ve bunun sebebi yalnızca bana *Penis Kralı* deyip durman değildi.”

Güldüm. Kendimi tutamamıştım. “Ah, ne hallere düşmüşüm!”

“Şşş, henüz hikâyenin tamamını anlatmadım.”

“Anlat o zaman. Ayrıca kendimi defalarca küçük düşürdüğüm kısımları atlamaya çalış.”

“Denerim, ama asıl komik kısımlar onlardı. Arkasından gelen diğer kısımlar hikâyenin üzücü kısmı.”

Kalbim sıkıştı. “Anlat.”

Mack bir süre sessiz kaldı, fakat onu zorlamadım. Birlikte geçirdiğimiz geceyi hayal etmekle meşgul olduğumdan, hemen devam etmesine gerek yoktu.

“Nerede kalmıştım?” diye sordu Mack nihayet.

“Şapelde, kuyruktaydık.”

“Evet, tamam... Sıramız geldi ve yüzüklerimiz yoktu. Bize yüzük satmayı önerdiler, ama sen gerek olmadığını söyledin. Senin uydurduğun yeminlerimizi ettik ve sonra da belgeleri imzaladık.”

“Yeminleri öğrenmek ister miyim acaba?”

“Son derece yaratıcıydılar.”

“Sakın söyleme. Bilmek istemiyorum.” Utancımın tamamlanmasını istemiyordum.

“Emin misin?”

“Evet... Hikâyenin geri kalanını anlat.”

“Pekâlâ! İmzaları attıktan sonra nihayet telefonuma baktım ve kardeşimle arkadaşlarının yaklaşık elli mesaj gönderdiklerini gördüm. Onların gelmesini beklerken bizim ne yapacağımızı konuştuk.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Geleceğimiz hakkında konuştuk.”

“Ah!”

“Sen odana gidip arkadaşlarınla kalacaktın ve sabah beni arayacaktın. Kendine çeki düzen vermek istediğine dair bir şeyler söylemiştin. Sanırım bir endişen de göğüslerinin biraz soluklanmasını sağlamaktı. Ayrılmak zorunda kalmadan önce birkaç saat kardeşimle takılacaktım ve sonra seninle önce telefonla bağlantı kuracaktım.”

“Ya sonra ne oldu? Evli bir çift olarak ayrı mı yaşayacaktık? Pek de akıllıca bir plana veya zil zurna sarhoş olsam bile bir parçası olacağım bir şeye benzemiyor.”

“Bence de... Ama o sırada son derece anlamlı gelmişti. İkimiz de içkiliydik, o yüzden ne yaptığımın bilincinde olsam da, o sırada biraz fantezi kurmuş olabilirim.”

“Fantezi kurmak... Hımm...”

“Evet... Her neyse... Otele döndük, daha sonra benimle aşağıda buluşmanı söyleyerek seni odana bıraktım. Lobiye döndüğümde kardeşim oradaydı ve sinirden köpürmüştü. Onunla ve dostlarıyla geçireceğim bütün geceyi kaçırdığım ve üstüne bir de bütün parasını kumarda kaybettiği için çok sinirliydi. Danışmadan çantalarımızı aldık ve Ian havaalanına gitti, fakat ben otelde kalıp aramanı bekledim.”

Zorlukla yutkundum. “Seni aramadım.”

“Hayır...” dedi Mack sessizce. “Beni aramadın.” Kollarını bana daha sıkı sardı.

“Ne kadar bekledin?”

“Öğle yemeği vaktine kadar... Saatlerce. Sonunda bana verdiğin numarayı aradım, ama senin numaran değildi.”

“Kimin numarasıymış?” diye sordum, şaşkındım.

“Hiçbir fikrim yok. Deacon adında biri cevap verip duruyordu.”

“Luke Deacon mı?” diye sordum alçak sesle.

“Evet, Öyle bir şeydi. Onu tanıyor musun?”

“Eski erkek arkadaşımdı.” Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, yüzüm yeniden yanmaya başlamıştı. “Ah, Tanrım! Ben tam bir zavallıyım. Sana yanlışlıkla eski erkek arkadaşımın numarasını vermişim.”

“Yanlışlıkla olduğuna emin misin?” diye sordu Mack. Yeniden bana bakıyor, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Elbette yanlışlıkla!” dedim, buna inandığımdan ben bile emin değildim. Belki de bir parçam Luke’un benden kısa süre önce son derece duygusuzca ayrılmasından dolayı Mack’le evlenmişti. Sonuçta terk edilmeye evlilik teklifinden daha zıt bir kavram olamazdı. Aşk acısı çekmek bu kadardı.

“Son uçak kalkıyordu, o yüzden gitmek zorunda kaldım. Neler olduğunu anlamak için odana çıktım ve odada bir görevli temizlik yapıyordu. Çoktan gitmiştin.”

“Seni başımdan savdığımı düşündün, değil mi?”

“Büyük ölçüde... İlk başta öyle olduğuna inanmak istemedim. Ama odanda değildin, bana yanlış bir telefon numarası vermiştin ve nihayet resepsiyona gittiğimde otelden çıkış yaptığını doğruladılar. Bir daha da senden haber alamadım. Beni bir kez olsun aramadın. İnan bana, gözüm haftalarca bir şahin gibi telefonumun üzerindeydi. Hatta aylarca...”

Uzanarak Mack’in elini tuttum. “Candice, birlikte kaldığım ve senin de tanıştığın şu kız, o sabah ben duştayken telefonumu klozete düşürdü. SIM kartım bozuldu. Yeni bir telefon ve kart alarak bilgisayardaki yedek dosyamdan her şeyi yeni karta kopyalamak zorunda kaldım. Seni o yüzden aramadım.”

Mack elimi görebileceği kadar yukarı kaldırıp parmaklarımıyla oynamaya başladı. “Eğer telefonunu tuvalete düşürmeseydin... geri döndüğünde beni arar mıydın?”

“Evet... Belki...” Cevap vermek için birkaç saniye dü-

şünmek zorunda kaldım. “Emin değilim. Evlendiğimizi hatırlamıyordum. Ve geri döndüğümde... Sanırım hayatıma en baştan başlamaya çalıştım. Hayatımı tekrar yoluna koymaya.”

“Bir planın olduğunu söylemiştin. O gece bu konudan epey bahsetmiştin.”

“Evet...” Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. “Yaşam planım. Bunun her şeyin cevabı olduğunu sanıyordum, ama artık mutlu olmak için elime geçen her türlü şans mahvettiğimi düşünmeye başlıyorum.”

“Henüz yirmi yedi yaşındasın.”

Elimle Mack’in elini hafifçe ittirdim. “Kaç yaşında olduğumu nereden biliyorsun?”

“Dört Temmuz’da doğduğunu ve bütün havai fişeklerin senin onuruna atıldığını farz ettiğini biliyorum. Tek çocuksun. Annen Seattle’da yaşıyor ve bir ara seni son derece mutsuz eden adamlarla epey vakit geçirmiş. Ayrıca hayatını bir düzene koymak için şu yaşam planını kullandığını ve kendin hakkında iyi hissetmeni sağlayan bir yola yöneldiğini biliyorum.”

Karnım korkuyla kasıldı. Birinin benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi aşırı korkutucuydu. Mack neden hâlâ benim yanımdaydı? Neden bana hayatından defolup gitmemi söylememişti? “Çok şey biliyorsun. Çok şey hatırlıyorsun. Bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum, fakat senin hakkında hatırladığım yegâne şeyler gözlerin, yüzün ve şapkandı. Ah, bir de taktığın kemer tokası...”

“Sanırım hiç yoktan iyidir.” Mack üzümlere gülümseyince kendimi yumruklamak istedim.

Kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey bul-

maya çalışarak, “*Luceo non uro,*” dedim. Sebep olduğum üzüntüyü hafifletmek istiyordum. “Bu sözü hatırladım. Daha sonra bu sözü çiftliğinizin giriş kapısında gördüğümde, o sabah odamda sensiz uyandığımı hatırladım. Beni bıraktığını sandım.”

“Yanma, parla. Doğru değil mi?”

“Nasıl yani? Anlamı ne?”

“Kelime anlamı olarak mı? *Luceo non uro,* ‘Parlarım, yanmam,’ demektir. Fakat bana göre, bir seçeneğim olduğunu ifade ediyor. İyi ile kötüyü dengelemeliyim, beni yakabilecek veya yaralayabilecek şeylerden uzak durup içinde hayat hissettiğim ateşe yeterince yaklaşıp onu gerçekten yaşamalıyım. Seninle tanışana kadar bu fikri asla tam olarak benimsememiştim. Hayatımı sadece var olarak yaşıyordum, ama yaşadığımı hissetmiyordum veya hayatımı yaşamaya değer kılmakla uğraşmıyordum. Sonra sen çıkageldin ve aniden her şey anlamlı gelmeye başladı. O gece kaderin bana sunduğu şeye tutundum ve kendimi ona bıraktım. O gece kesinlikle parlıyordum. Vegas’ın gazinolar caddesinden daha parlaktım.”

“Ve şu an seni soktuğu duruma bak!” O kadar üzül-müştüm ki, ihmalkârlığım yüzünden Mack’in sonunda bir şekilde yanmasında rol oynamıştım. “Yandın.” Baş-parmağımla Mack’in elinin üstünü okşadım, acısını yok edebilmeyi diliyordum.

Mack elimi kaldırıp parmaklarımı öperek, “Pişman değilim,” dedi. “Bir süre için yanmışım gibi görünse de şu an buradasın. Yaptığım şeyi yapmasaydım bu ikinci şansı yakalayamazdık. Bana göre bu yanmak değil, parlamak.”

Elimi geri çekip doğruldum, ağlamak üzereydim. “Bu ikinci bir şans değil, Mack. Olamaz.”

Mack de doğrularak yanıma oturdu ve kolunu omzuma atarak beni yanına çekti. Başını başıma değdirerek kısık sesle konuştu. “Aksine, olabilir. Hâlâ evliyiz. Neden gerçek bir evlilik gibi yürümesi için bir şans veremiyoruz?”

Çılgına dönmüştüm ve sesim de bunu belli ediyordu. “Ülkenin iki ayrı ucunda yaşadığımız için olabilir mi acaba?”

“Sadece coğrafi bir durum...”

“Fakat bir işim ve hayatım var.”

“O halde gelip seninle yaşadım.”

Başımı geri çekip Mack’e baktım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. “Tüm bunlardan benim için vazgeçer miydin?” Çayıra ve uzaktaki dağlara baktım. *Yeryüzündeki cennet.*

“Elbette... Bir saniye bile düşünmeden...”

Gözlerim yaşlarla doldu. Bu içinden çıkılmaz bir durumdu. “Bunu yapmana izin veremezdim.”

“Elbette yapabilirdin.” Mack ayağa kalktı ve ellerimden tutarak beni de ayağa kaldırdı. Ayağa kalktığımda bana sarıldı. “Seninle olabileceğim ve evliliğimize bir şans verebileceğimiz anlamına geliyorsa, Mississippi bataklıklarının ortasında bir karavan parkında bile yaşamaya razıyım.”

Mack’in göğsüne yaslanmış halde acıyla güldüm. “Kulağa son derece sefil geliyor.”

“Haklısın. Fakat bir şey anlatmaya çalışıyordum. Seninle olduğum sürece nerede olduğum umurunda değil.”

Kontrolde çıkan kalbimin dizginlerini sıkıca tutabilmek için gerçekçi konuları düşünmeye başladım. “Ama nerede çalışırdın? Yaşadığım yerin civarında hiç çiftlik yok.”

“İşletme mastırım var. Eminim, fazla sorun çıkmadan bir iş bulabilirdim. Bu çiftliği yıllardır idare ediyorum ve bu büyük bir işletme yükü demektir. Her türlü işe uygulanabilir.”

Gözyaşlarım durdu ve Mack'in yüzüne bakabilmek için gövdeyi biraz geri doğru çektim. “İşletme mastırım mı var? Nereden?”

Mack bana üzüntüyle gülümsedi. “Fark eder mi?”

“Hayır...” Hiç düşünmeden otomatik olarak cevap vermiştim, çünkü kibar olanı bu şekilde davranmaktı. Ama diğer taraftan sonuçta birlikte olamayacağımız için hangi üniversite olduğunun fark etmediğini anladım. Mack'in işletme mastırı yapmış olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

“Peki ya kardeşin? Ian'ın evliliğinin tüm bunlara nasıl dâhil olduğunu anlatmadın?”

Mack beni bıraktı ve yan yana durmaya başladık. Parmaklarımız birbirine kenetlenmişti ve Mack kolumu kolunun altına sıkıştırmıştı. “Pekâlâ, üzgünüm. Konudan biraz saptım. Nerede kalmıştım? Ah, evet... Geriye dönüş... Ian ve arkadaşlarına gizlilik yemini ettirdikten sonra Vegas'tan döndüm. Ancak, içimizden birinin bir kızla gittiği ve partiyi mahvettiği hikâyesi bir şekilde duyulmuştu.”

“Kim söylemiş?”

“Kesin olarak bilmiyorum ama Boog da işin içindeymiş. Boog Vegas'ta değildi, fakat Vegas'a gitmemizin öncesinde ve sonrasında herkesle sürekli telefonda görüşüyordu. Boog, kasabanın dedikoducusudur diyebilirim.”

“Boog mu?” Buna inanamıyordum.

“Evet... Boog. Adam boşboğaz bir dedikoducudur. Anemi deli eder.”

“Fakat hikâye tam değildi. Dedikoducular neden o kişinin sen olduğunu söylemediler?”

“Ah, sonunda söylediler. Ancak, Ginny’nin kimlere kulak misafiri olduğu belli değildi ya da Ginny o kısmını duymamıştı. O yüzden Ian’ın onu aldattığını düşünüp kendini kaybederek beni buldu.”

“Sen mi? Neden sen?”

“Bilmiyorum. Sanırım Ian kardeşim olduğu için ona göz kulak olmamı filan bekliyordu. Benimle kasabadaki evimde yüzleşti. Ön verandada olay çıkardığı için onu içeri götürdüm. Deliye dönmüştü ve o kişinin Ian değil ben olduğumu söylediğimde bana inanmadı. Ian’ı koruduğumu düşünmüş olmalı.”

“Gidip ona soramaz mıydı? Neden her şeyi halletmek sana kaldı?”

“Sanırım Ginny ilk öğrendiğinde Ian’ı arayıp onunla tartışmaya çalışmış, fakat Ian onunla bu konu hakkında konuşmamış. Ginny bir anda onu seyahati sırasında hovardalık yapmakla suçlayınca Ian savunmaya geçti ve Ginny ile konuşmayı reddetti. Eskiden de çok kavga ederlerdi. Ginny Ian’a çok kızardı, Ian da susar ve Ginny’le konuşmayarak tepkisini gösterirdi. Ian bağırp çağırma işinde pek iyi değildir, oysa Ginny tam bir çığırtkandır. Sonrasında da Ian telefonunu açmadı. Ginny evime geldiğinde Ian’ın başka bir kadınla yattığına ve hepimizin bunu gizli tutma planına dâhil olduğumuza çoktan karar vermişti. Sanırım aklından intikam almak geçiyordu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benim peşimden geldi. Yani bana asılıyor gibiydi.”

“Ah! Vay canına! İğrenç... Sen ne yaptın?”

“Ondan kurtulup kaçmaya çalıştım.”

“Başarılı oldun mu?” Mack’in cevabını duymak istediğimden emin değildim.

“Evet, başardım.” Mack bana bakıp kaşlarını çatı. “Cidden kardeşimin nişanlısıyla sevişecek birine benzediğimi mi düşünüyorsun?”

Başımı salladım. “Hayır, senin hakkında asla öyle bir şey düşünmezdim.” O tür biri olmadığı için o kadar rahatlamıştım ki, sersemlemiştim.

Mack yeniden uzaklara bakarak iç çekti. “Her neyse, insanlar Ginny’nin deliye dönmüş halde geldiğini ve evimde bir süre kaldığını görüp Ian’a haber vermiş. Ian bana ne olduğunu sordu, ben de anlattım. Küçük kasabalar dedikoduyu sever.” Mack derin bir iç çekti. “Buradan ayrıldığımda özlemeyeceğim bir özellik.”

“Ona söyledin mi?”

Mack başıyla onayladı, çenesi sert bir çizgi şeklinde gerilmişti. “Evet, ona söyledim. Birçok kez her şeyi sır olarak mı saklamalıydım acaba diye düşünsem de, saklamadığıma memnunum. Ian incinmiş olsa da, bu durum yalanların aside benzediği gerçeğini değiştirmez. Asitler eninde sonunda her şeyi yer bitirir. Doğruluğunu, kalbini... Ruhunu... Buna değmez.”

Başımı sallayarak onayladım. “Kardeşin tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?”

“Uzun süre bana kızgın kaldı. Benimle aylarca konuşmadı.”

“Ama senin hatan değildi.”

“O gece Vegas’ta ortadan kaybolup dedikoduları başlatan kişi bendim. Ginny bir konuşmaya kısmen kulak

misafiri olup öfkesinin onu ele geçirmesine izin verdi, fakat ben o şekilde davranmasaydım böyle bir olay asla yaşanmayacaktı.”

“Fakat sana asılması tamamen yanlış. Yani, ciddi... Bu derece bir ayrılığı hak etmiyor.”

“O gün gerçek yüzünü gösterdi, diyelim. Ian onu asla affetmedi. Düğünü iptal etti, balayı biletlerini yırttı ve bilet parçalarını postayla Ginny’ye gönderdi.”

“Ian artık hepsini atlatabildi mi?”

“Hayır... Yarınını düşünmeden yaşıyor, çok fazla içiyor, kasabada gereğinden fazla eğlence âlemine akıyor. Buradan nefret ediyor. Yeni bir şirkette mimar olarak çalışmak için Portland’da bir iş ayarlamıştı. Okulunu bitirdikten sonraki ilk işi olacaktı. Fakat Ginny olayından sonra yapamadı. Onları ekti, gelecek planlarının hepsini bir kenara attı. Çiftlikte zaman öldürmekten ve hemen hemen her gece arkadaşlarıyla birlikte içmekten başka bir şey yaptığı yok. Kötü bir yolda ilerliyor, ama şu anda kimsenin yardımını kabul etmiyor. Boog bizim için ona göz kulak oluyor, ama elimizden başka bir şey gelmiyor.”

“Kendimi berbat hissediyorum.” Kalbim iki kardeş ve ebeveynleri için sızlıyordu. Hepsinin acı çektiğini anlayabiliyordum. Bununla ilgim olduğunu bilmek beni çok üzüyordu.

“Neden kendini berbat hissediyorsun? Senin hatan değildi.”

“Benim de hatam var. Ben olmasaydım, bütün gece onların yanında olurdun ve dedikodu çıkmazdı. Dedikodu olmayınca, üzgün bir nişanlı ve arkadan iş çevirme olmazdı.”

Mack dönerek bana baktı, ona bakmam için beni omzumdan kendine doğru çekti. “Ah, yani sen beni ağına düşüren bir örümceksin ve bu durumda benim hiç seçeneğim yoktu, öyle mi? Herkese masum bir kurban olduğumu söyleyebilir miyim o halde?”

Mack durumu bu şekilde ifade edince kendimi aptal gibi hissettim, fakat yine de suçun birazını olsun üstlenmeden gitmeye hazır değildim. “Evet, aynen öyle oldu. Seni ağıma düşürdüm.” Mack’e iyice yaklaşım ona sarıldım. “O gece göğüs dolgunlaştırıcıları takmış, o dar elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giymiştim. Doğrudan tuzağıma düştün. Seçeneğin yoktu.”

Mack de bana sıkıca sarılarak eğildi ve boynumun kokusunu içine çekti. “Bak onda haklısın. Seni gördüğüm anda başka seçeneğim yoktu. Sonsuza kadar işim bitmişti. Birlikte olmak istediğim tek kadın sensin.” Birbirimize bakmak için başımızı kaldırdığımızda Mack’in elleri sırtımdan aşağıya doğru kayarak kalçamı sıktı.

Dokunuşunun, sözlerinin ve bana aşk dolu gözlerle bakmasının birleşimi tüm sistemimin kontrolden çıkmasına yol açmıştı.

“Yeniden sevişeceğiz, değil mi?” diye sordum yavaşça, aniden bir ıslaklık hissetmiştim.

Mack bana sinsice sırıttı. “Kesinlikle evet... Sevişeceğiz.” Daha sonra Mack beni yere yatırdı.

Mack'in güçlü bedeninin ağırlığı, sırtımı battaniyenin altındaki yumuşak toprağa bastırıyordu. Nefesi güzel kokuyordu, ağzı ise ısrarcıydı. Tıraşlı üst dudağının pürüzlü yüzeyi dudaklarımın ve boynumun hassas derisine değdikçe, içimi ürperti kaplıyordu. Mack'in şapkası devrildi ve başımın yanındaki çimenlere düştü.

"Ya birileri bizi görürse?" diye sordum. Giderek büyüyen arzusunun bacağıma bastırıldığını hissediyordum.

"Burada sen, ben ve atlar dışında hiç kimse yok. Huzur içinde karınlarını doyurmaları için onları rahat bıraktığımız sürece atlar da ne yaptığımızı umursamaz." Mack'in yüzünde beliren miskin gülümseme kalbimi zapt etti. "Sadece rahatla ve seni sevmeme izin ver." Başını eğerek boyun çukurumu öptü. Tişörtümün yakasını aşağı doğru çekerek tenimi ortaya çıkardı ve orayı da öptü.

Gözlerimi kapatıp ellerimi Mack'in sırtında gezdirdim. Beni tutkusuyla örterken, kaslarının kasılıp gevşemesine bayılıyordum. Mack çok güçlü bir adamdı. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Onu düşünmek bile beni azdırıyordu.

Mack kulağıma burnunu sürüp içimi gıcıklayarak, “Hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

“Yaptığın her şey hoşuma gidiyor,” dedim yavaşça. “Her şey inanılmaz hissettiriyor.”

Mack yüzüme dönerek beni dudaklarımdan sertçe öptü ve geri çekildi. “Ayağa kalk.”

“Ne?” Bilinçli zihnimi ele geçirmeye başlayan sis hızla dağılarak beni şaşkınlıkla baş başa bıraktı.

“Ayağa kalk ve benim için giysilerini çıkar. Soyun, çekici kız. İzlemek istiyorum.”

Kıkır kıkır güldüm. “Git işine.” Gündüzün aydınlığında beni o şekilde görmesi düşüncesi bile yüzümün yanmasına yol açmıştı.

“Hayır, ciddiym.” Mack eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve dudaklarımı aralayarak sıcak dilini ağzıma soktu. Meme uçlarım taş gibi sertleşti. Gözlerim kapandı ve el yordamıyla penisine doğru uzandım. Fakat Mack ellerimi nazikçe kenara iterek geri çekildi. Gözlerimi açıp surat astım.

“Hayır... Seni çıplak görmek istiyorum,” diye ısrar etti Mack. Doğrularak oturdu, bacaklarını dizlerinden kırarak bir bacağına yana açtı, diğer bacağına ise dümdüz uzattı, bu sayede kot pantolonunun örttüğü kasığını çok net görebiliyordum. Kollarını dizlerine dayadı ve çenesini bir cesaretlendirme hareketiyle kaldırarak bana göz kırptı. “Göster kendini.”

“Ben de seni çıplak görmek istiyorum,” diye karşılık verdim, sırtarak ona meydan okudum.

“Önce sen...” Mack kaşlarını güzel şeyler vaat eder gibi oynattı.

Nedense kendimi güçlenmiş hissettim. Cesur... Battaniden kalktım ve birkaç adım ötede durdum.

“Önce neyi çıkarmalıyım?” Yanaklarım utanç ve beklenti yüzünden hâlâ yanıyordu. Mack’in odaklanmış, ciddi bakışı göğsüme ve boynuma yayılan bir sıcaklığa yol açıyordu. Kot pantolonu ve tişörtüyle orada otururken göz kamaştırıcıydı, çekiciliğini hiç dert etmiyormuş ve önemsemiyormuş gibi görünüyordu. Saçı darmadağınaktı, sıcaktan ve terden dolayı saç uçları kıvrılmıştı. Ona dokunmadan durabilmek muazzam bir çaba gerektiriyordu.

“Ayakkabılar...” diye emretti Mack. “Ayakkabılarını çıkar.”

Çirkin mokasenleri ayağımdan fırlattım ve ayakkabıları Mack’in başının üstünden uçarak geçti.

Mack sırtıttı. “Tişörtü çıkar. Neyin varmış, görelim.”

Tişörtü eteğinden tutup yukarı çektim ve kolumdan kayıp ayaklarımın dibine düşmesini sağladım. Mack elini uzatıp kasiğine götürdüğünde ve penisini hafifçe çekip düzelttiğinde bacaklarımın arasında karşılık veren bir ıslaklık oluştu. Bir erkeğin kendine dokunması düşüncesi beni daha önce hiç azdırmamıştı, fakat evet, şu an oluyordu. Hem de nasıl!

“Sutyen...” Mack battanideye yana yattı, bir eliyle başını desteklerken diğer eliyle pantolonunun önünü okşuyordu. Pantolonun altındaki şişkinliği fark etmemek imkânsızdı.

Mack’in talimatını duyunca kaşımı kaldırıp baktım. Kesinlikle sırada şortun olduğunu düşünmüştüm. Eğer belden yukarıyı çıplak görmek istiyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum? Arkama uzanarak çıplak

göğüslerimi dünyanın gözleri önüne serilmekten alıko-
yan tek şeyi çözdüm. Daha önce ortalık yerde hiç soyun-
mamıştım ve bundan nefret edeceğimi sanmıştım. Ama
hava tenime dokundukça kendimi aniden yabani ve özgür
hissettim. Bir risk alıyor ve bunun her dakikasından zevk
duyuyor gibiydim.

“Tanrım, çok güzel memelerin var!”

Güldüm. “Güzel *memeler* mi? Vay canına, bu çok sek-
si! Neyim ben, geyik falan mı?” Aslında kadınsal kısım-
larımdan bu denli erkeksi bir şekilde bahsedilmesi *cidden*
çekici gelmişti. Önüme uzanarak ellerimi göğüslerimin
altına koydum ve göğüslerimi hafifçe kaldırıp ovuştur-
arak hararetimin son kalıntılarını da uzaklaştırdım.

“Şunu yapmayı kessen iyi olur,” dedi Mack. Yüzü
solmuş, elleri pantolonunun üzerinde hareket etmeyi
kesmişti. Çenesindeki kaslar gerilmişti ve avına saldırıp
saldırmama konusunda karar vermeye çalışan bir aslana
benziyordu.

Ellerim donup kaldı. “Neden?” diye sordum, fakat ce-
vabı zaten biliyordum. Yüz ifadesinin belli ettiği cevabı
ondan duymak istiyordum.

“Çünkü striptizle işim henüz bitmedi ve öyle yapmayı
kesmezsen üstüne saldıracağım.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. “Tamam...” Ellerim
kalçalarımaya düştü. “Sırada ne var?”

“Şortun... Fakat arkanı dön. Kalçalarını görmek isti-
yorum.”

Arkamı döndüm, dengemi hafifçe kaybetmiştim. Düg-
meyi açmaya uğraşırken kıkırdıyordum ve sonunda den-
gemi sağlamıştım. Şortum açılıp kalçamın en yuvarlak

yerinden aşağıya kaymaya başladığında omzumun üstünden Mack'e baktım.

Mack ipnotize olmuştu, eliyle pantolonunun ağını yavaşça ovalayarak gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Belki de sergilediği terbiyesiz erkek davranışı yüzünden şok olmalıydım, ama aksine akıl almaz derecede kızışmışım. Mack'in yalnızca çıplak vücudumu görerek bu denli azdığını düşünmek aklımı başımdan alıyordu. Daima fiziksel kusurlarımın bilincinde olarak, karanlıkta soyunurdum. Burada, bu parlak çayırda Mack'in yanındayken kendimi seks tanrıçası gibi hissediyordum.

Şort ayaklarımın dibine düştü ve ayaklarımı kaldırıp şortun içinden çıktım.

Yüzümü yeniden önüme çevirmiştim, üzerimde külotum dışında bir şey kalmamıştı.

"Sırada ne var?" diye sordum. Sesim önümdeki açıklık alana sürükleniyordu.

Hıştırtılar duydum ve ben tepki verme fırsatı bulamadan Mack arkama gelmişti. Dizlerinin üstünde duruyordu. Yüzünü belime yaslayıp güçlü elleriyle kalçalarımı tutarken belimi öpüyordu. Mack'in kalm parmakları külotumun bel kısmından geçip külotumu yavaşça aşağı indirdi.

"Ben... İstiyorum..." Arzularımı ifade etmek için sözcükleri kullanmayı denedim, ama kafamda sözcükleri toparlayamıyordum. Ne zaman tutarlı bir düşünce oluşturmaya girişsem Mack tenimi yalıyordu. Sonra da bazen tüy gibi hafif bir şekilde, bazense iz bırakacak sert bir emişle öpüyor, beni bir kez daha kendimden geçiriyordu.

"Ne istiyorsun, çekici kız?" Mack kalçamdan tutup beni döndürerek ona bakmaya zorladı.

Başımı eğip yüzüne baktım. Ellerimi başının yanlarından saçlarına gömdüm, parmaklarımı terli, gür, dalgalı saçlarında gezdirdim. “Seni... İstiyorum.” Yüzüm tutkuyla yanıyordu. Mack’in ağzı ile çıplak bedenimin arasında hiçbir şey olmadan tamamen giyinik halde önümde oturması kalp krizi geçirmem için yeterliydi.

Mack bana iyice yaklaştı, kollarını kalçama dolayıp bana doğru eğildi. Dili vajinamın kıvrımlarına temas edip beni ıslak sıcaklığıyla yakmak için hiç tereddüt etmeden içime girdiğinde nefesimi tuttum.

Mack’in başının tepesine bakarak, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. Mack vücudumu taparcasına severken başının ellerimin altında kıpırdadığını hissediyordum. Bacaklarım titriyordu ve ona zevk almak için tutunmak yerine destek almak için tutunmaya başlamıştım. Beni ayakta tutan güçlü omuzları olmasaydı kesinlikle düşerdim.

Mack’in dili en hassas kısımlarıma ulaştığında ve kıvrımlarım arzuyla kabardığında inledim. Yapışkan bir ıslaklık birikmişti, onu bacaklarımın arasında hissetme arzumu sergiliyordu. “Mack... Lütfen...”

Mack arkaya doğru eğildi ve tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. “Uzan!”

Gerçekten olacağını fark ettiğimde nefesim kesildi. Vücudumun ihtiyacı olan şey buydu. Onu içimde hissetmek, içimi doldurması, beni çıgllıklarımle ve kendimi kaybetmemle sonuçlanacak bir yolculuğa çıkarması...

Kalan son gücümü toplayıp Mack’in dediğini yaptım. Etrafindan dolanıp battaniyeye uzandım, boylu boyunca yattım. Göğüslerim kaburgalarımaya doğru kendilerini bı-

rakmıştı. Bacaklarımı açıp dizlerimi hafifçe kırdım. Mack'in ne yapacağını görmeyi bekliyordum. Elimi vajina- ma götürerek Mack'in sebep olduğu ıslaklığa dokundum.

Mack ayağa kalktı. Tek bir seri hareketle tişörtünü çıkarttı ve tişörtünün altındaki dalga dalga sıkı kasları meydana çıktı. Tek kelime etmedi. Öfkeli görünüyordu, fakat önümde dikilirken kalbinden ve aklından geçen duygunun öfke olmadığını biliyordum. Tutku, Mack'te daha çok karanlık bir görünüme sahipti. Bu durum kanımı kaynatıyordu.

Daha sonra botlarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı. Küçük pikniğimiz için sadece bunları giymişti ve nihayet parlak günışığının altında evlendiğim adamı tüm kaslı ihtişamıyla tam olarak izleyebiliyordum. Kaslarının kıvrımlarının oluşturduğu gölgeler, kaslarının sıkı yapısını öne çıkarıyordu. Çiftlikte yaptığı ağır fiziksel çalışmalar olmadan bile muhteşem bir vücudu olurdu, fakat tüm o sığır bakım işleri harika sonuçlar doğurmuştu. Şu anda yeryüzünde bunun keyfini çıkaracak en şanslı kız olduğumu hissediyordum.

Ayrıca şansım Mack'in tümüyle yapılı fiziğiyle sınırlı kalmıyordu. Penisi de olağanüstüydü. Penisinin uzunluğu ve genişliği iş yapmaması gereken bir şeydi, içime sığabilmesi bir tür mucizeydi. Mack'in önünde dimdik duruyor, benimle ne yapmak istediğini gayet net belli ediyordu. Bacaklarımı biraz daha araladım ve parmağımın ucunu klitorisimde gezdirerek klitorisimin arzuyla yanmasını sağladım.

"Bunu yapmana bayılıyorum," dedi Mack boğuk bir sesle.

Mack'le göz temasımı bir an olsun kesmeden, "Bunu bana senin yapman daha çok hoşuma gidiyor," dedim.

Mack cebinden bir prezervatif çıkartarak penisine taktı. İşi bittiğinde yavaşça bana doğru yürüdü. Sertleşmiş penisi her adımıyla birlikte sallanıyordu. Eğilerek bileğimi tuttu ve elimi ıslak vajinamdan çekerek başımın üstüne kaldırdı.

"Şimdi karımla sevişeceğim," dedi. Sesi boğuk ve yumuşaktı. Ona tutması için yalvarmaya hazır olduğum çekici bir vaatte bulunuyordu.

O kelimeyle seslenilmek... Yani *karım* demesi... Ve öyle bir zevk vermesi, yanlış olduğunu bilmeme rağmen içimde bir heyecan fırtınası yarattı. Yine de beni karısı olarak görmesi için onu cesaretlendirmemeliydim.

Beni bırakması için son bir zayıf hamle yaparak, "Yapmamalıyız," dedim. Doğru şeyi yapmak konusunda berbattım. Buna gönlüm yoktu. Hepsini istiyordum. Mack'in benim olmasını, hayatımın geri kalanında sadece bu anı yaşamak istiyordum.

"Saçmalık!" Mack elimi bıraktı ve penisini eliyle yönlendirerek içime girmek için ayarladı. Doğru konumu bulduğunda ellerini iki yanıma koydu ve gözlerime içtenlikle baktı.

Mack içime girdiğinde nefesimi tuttum. Heyecan dalgaları içime yayıldığında ve yaşayacaklarımın beklentisi büyüdüğüçe başım yana doğru düştü.

"Başını çevirme!" dedi Mack. "Bana bak!"

Mack'in istediği gibi yüzümü ona döndüm. Parlak mavi gözleri içime işliyor, kalbimi kuvvetli bir duyguyla kaplıyordu. Mack içimde hareket ediyordu, yavaşça giri-

yor, çıkıyor ve bu sırada gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Gözlerimi kapattım, tutkum giderek artıyordu.

“Gözlerini aç, Andie! Bana bak! Boşalmanı izlemek istiyorum.”

Mack’in güzelliğine kendilerini kapatmak isteseler de, göz kapaklarımı açılmaya zorladım. Bir erkeği benimle sevişirken hiç izlememiştim ve bu çok yoğun bir duyguydu. Çok fazlaydı. Çünkü o Mack’ti.

Kızıışmam arttığı sırada bile gözlerim yaşla doldu.

Mack ritmini hızlandırdı ve itişleri daha ısrarcı, daha hızlı bir hal aldığında göğüslerim hoplamaya başladı. Gözlerini benden bir saniye olsun ayırmasa da, yüzü arzusunu frenlemek için sarf ettiği aşırı kontrol çabasını belli ediyordu. Benim için dayanıyor, onunla birlikte gelebilmem için beni bekliyordu. Kalçalarımı daha da yukarı kaldırarak onu iyice içime çektim.

Büyülenmiş gibiydim. Kalbimi dağlıyor, hoşuma gitse de gitmese de beni seveceğini ve başkasına değil ona ait olduğumu gösteriyordu. Daha önce beni sevmekte böyle ısrar eden biri olmamıştı. Orgazm dalgaları başladığında gözlerimden yaşlar damlayıp kulaklarıma doğru süzüldü. Büyük bir uçurumun kenarındaydım, kolayca kaybolabileceğim ve asla çıkış yolunu bulamayabileceğim bir yerdeydim.

“Seni seviyorum, Andie Marks MacKenzie. Gitmene izin vermeyeceğim.”

Hıçkırarak ağlıyordum, ama yine de gözlerimi ondan ayırmadım. Mack’in boynundan damlayan terler göğüslerime düşüyor, kaburgalarımaya doğru kayarken tenimi

gıdıklıyordu. Bacaklarımı yukarı kaldırdım ve ellerimi Mack'in kalçalarına götürdüm, bu sayede onu iyice içime alabilecektim. Arzumu gideren her bir santimini hissetmek istiyordum. Elimde değildi. O anda ikimiz bir oluyorduk ve bunun tek bir parçasını bile kaçırmak istemiyordum. Bu, hayatım boyunca sahip olacağım ilk ve tek sefer olacaktı. Mack'in oluşturduğu standarda hiçbir erkek ulaşamazdı.

Mack'in yüz ifadesi sertleşti. Kaşları çatıldı ve dudakları ince bir çizgi haline geldi. Alnında oluşan ter, yüzünden damlayıp benim yüzüme akıyordu. Mack inliyordu. Bedeni daha hızlı hareket etmeye başlamış, penisi ise iyice kalınlaşmıştı.

Gerilmiş olmanın ve içime sorunsuzca kayar gibi girişinin yarattığı duygular Mack'in yoğun konsantrasyonu ve sevgi sözcükleriyle birleşince çok fazla gelmişti. Bu kadarı bedenim için çok fazlaydı, ruhum için çok fazlaydı. Bedenlerimizin birleştiği bacaklarımın arasındaki sıcaklık ve heyecan duygusu kontrolümü ele geçirdi. Suskunluk, kendimden şüphe etme ve endişeleri geride bırakmamı sağladı. Mack'e sıkıca tutundum ve sürekli bağırarak adını haykırdım.

Mack dirseklerinin üzerine eğilip başımı iki büyük eliyle yanlardan tutarak, "Bana bak!" diye gürledi.

"Yapamam, yapamam," dedim nefes nefese kalmış halde. Yüzüm aynı anda hem acıyla hem de orgazmla başa çıkma çabasıyla kırıışmıştı.

Mack dudaklarını ağzıma bastırdı ve sonra kaskatı kesildi. İçime kısa ama sert itişlerle girmeye başlamadan önce bedeni bir saniyeliğine sertleşti. Dudaklarını ağzı-

ma aşırı sert bir şekilde bastırıyor, beni başımı çevirmeye zorluyordu.

“Andie! Lanet olsun, Andie!” İçime geldiği sırada yüzüme doğru bir yük treni gibi yüksek sesle soluyordu.

Mack başka bir şey söyledi mi, bilmiyordum. Dünyaya ait bir şey duyamayacak ve konuşamayacak kadar kendimden geçmişim. Yapabildiğim tek şey hissetmekti. Boğuluyordum. Aşk ile acı, umut ile kaybetme korkusu birleşerek büyük bir girdap duygusu halini almıştı. Tüm gücümle Mack’in sırtına tutundum. Ve heyecan duygusunu artık hissetmemeye başlayana dek Mack’in altında sarsılarak, “Mack!” diye bağırdım. Çığlıklarım sessiz gözyaşlarına dönüştü ve gözyaşlarımm akmasına izin verdim.

Mack üstüme yığıldı. Ağırılığıyla beni soluksuz bırakıyor, dikkatimi üzüntümden başka yöne çekiyordu. Nefes almak için mücadele etmek zorunda kalmaya başladığımda Mack yan dönüp üstümden indi ve aniden içimden çıktı. Elimi uzatarak yüzüne hafifçe tokat attım.

Mack yanaklarımdaki yaşları silmek için uzanarak, “Bu ne içindi şimdi?” diye sordu.

“Beni bıraktığın ve bu kadar acımasız olduğun için...”

Mack sırtüstü uzanırken beni de tutup kendine çekti. Mack’in göğsünde uzanıyor, ona ve tutkuyla kızarmış yüzüne bakıyordum.

“Bırakan ve bu kadar acımasızca davranan sensin, ben değilim.”

Kaşlarını çattım, sözleri kalbimi kırmıştı. “Öyle söyleme.” Bırakıp gitmek çok yanlış geliyor, buradan ayrılan bir uçakta olduğumu hayal etmek beni öldürüyordu.

“Kal.” Mack elini uzatarak bir tutam saçı yüzümden çekti. “En azından piknik için... Gitmeden önce aileyle tanışmanı istiyorum.”

Gidişimi kaçınılmaz bir son olarak kabul etmiş olması beni üzmüştü. İçimdeki mazoşist, kalmam için savaşıma devam etmesini istiyordu. Sanırım ikimiz için de henüz yeterince acıya yol açmamıştım.

İç çektim. “İyi bir fikir olduğuna emin değilim.”

“Elbette iyi bir fikir... Bir günden ne çıkar? Kal. Büyük annem seninle tanışmak istiyor, annemin de yardımına ihtiyacı var.”

Mack’in sinsi mavi gözlerine bakıp kaşlarımı çattım. “Belden aşağı vuruyorsun, Mack.”

Mack omuz silkti, gülümsemiyordu. “Burada kalmanı sağlamak için bütün kozlarımı kullanacağım.”

İç çektim. Mack’i, annesini veya büyükannesini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu, ızdırabımı bir gün daha ertelemek için önemli bir mazeretti. “Öyle olsun. Pikniğe gideceğim, ama hepsi bu. Piknikten sonra geri dönmeliyim.” Geri döndüğümde ne yapacağım ise hâlâ bir gizemdi. Gerçekten bildiğim tek şey Bradley ile evlenmeyeceğimdi. Çayırdaki bu küçük kaçamak aklımdaki bu kararı iyice pekiştirmişti.

Mack beni üzerinden indirerek ayağa kalktı ve elime uzandı.

Elimi Mack’e verip beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Mack’in üstüne doğru düştüm ve kolları beni sırtımdan gevşekçe şardı. “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

Mack başını eğerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Şimdi, kovalamaca oynayacağız.”

Kaşlarımı çattım, kaskatı kesilmiştim. Onu doğru duyduğumdan emin değildim. “Ne?”

“Beni duydu.” Mack sırttı ve beni iterek kendinden uzaklaştırdı. Elini uzatarak popoma hafifçe şaplak attı. “Ben ebeyim. Koşsan iyi edersin.”

Bir saniye güldüm. “Sen neden bahsediyorsun?” Mack’in beni son sürat kovalayarak devirdiğini gözümde canlandırırdığımda karnımda bir karıncalanma hissettim.

Mack’in kaşı şeytani bir meydan okumayla kalktı. “Koşsan iyi edersin. Seni yakalarsam, şu ağaçların hemen arkasındaki gölü boylayacaksın. Ayrıca seni uyarmalıyım, yılın bu zamanı göl epey soğuk olur.”

Damarlarıma büyük miktarda adrenalin pompalandı ve Mack’e bir kez bile bakmadan koşmaya başladım. Yanlarından hızla geçtiğim sırada atlar başlarını kaldırdı. Beni bekliyor olabilecek yılanlara aldırış etmiyordum. Bildiğim tek şey beni bir insan şeklinde buz şekerine dönüştürecek olan çılgın adamdan kaçmam gerektiği idi.

Mack’in ayak sesleri beni izliyordu ve aynı anda hem gülüp hem de çığlık atmama yol açıyordu. Göğsümden isterik kıkırdamalar çıkıyor ve çayırdaki yankılanıyordu.

Mack kolumu tutarak, “Seni yakaladım,” dedi.

Arkamı dönüp Mack’i atlatarak koşmaya başladım. Mack’in çömeldiğini ve kaslarının saldırı hazırlığıyla kenetlendiğini gördüğümde avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Hayır, Mack, hayır!” Çimenlerin ve çiçeklerin üzerinde uçarcasına koşuyordum, kalbim hızla çarpıyor ve kollarım şişiyordu.

Mack beni belimden yakalayıp kucağına alarak, “Evet!” diye gürledi.

Beni kucağında taşıyarak çayırdan geçti ve ağaçların içinde ilerledi. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki, tek yapabildiğim sessizce mücadele etmektir. Kollarımı ve bacaklarımı neredeyse hiç kıpırdatamıyordum.

“Lütfen beni göle atma,” diye yalvardım. Bu konuda çoğunlukla ciddi sayılırdım, ama kısmen de olsa Mack’in mağara adamı gibi davranması beni heyecanlandırıyordu. Hayatımın kontrolünü elimde tutmaya o kadar alışkındım ki, bu, ilişkimizde hoşuma gideceğini sanmadığım erotik bir dönemeçti. Ancak, Mack’in sonraki hamlesinin beni yere bırakmak ve çok iyi yaptığı şeyi en baştan yapmak olmasını umduğumu inkâr edemezdim.

Mavimsi yeşil tonunda parlayan su göründü ve suyun sıcak tenime temasının ne kadar üşüteceğini hayal ederek tüm gücümü toplayıp yalvardım. “Lütfen... Ne istersen yaparım. Lütfen beni o suya sokma, Mack. Soğuk sudan nefret ederim!”

Mack aniden durdu. “Ne istersem mi?”

Hiç tereddüt etmeden başımı sallayarak onayladım, göğsüm inip kalkıyordu. “Evet... Ne istersen... Söylemen yeterli.”

“Kal. Pikniğe kal...”

Gülümsedim. “Kalacağımı zaten söylemiştim.”

“Ve bu gece seninle uyumama izin ver. Son gecemizin yatağında, senin içinde geçmesini istiyorum.”

Ailesinin evindeki küçük yatakta yapmamamız gereken şeyleri yaparken sert, tüylü bedenini bedenimin yanında hayal edince içim ürperdi.

Göle ve gölün soğuk, derin sularına baktım. Karar vermek çok kolaydı.

“Tamam. Anlaştık.”

Mack bacaklarımı bıraktı ve elleriyle yüzümü tuttu. “Seni yola getireceğimi biliyordum.” Mack beni saniyelerce tutkuyla öptükten sonra yüzümü bir ağaca doğru çevirerek beni şaşırttı. “Şimdi bana bir iyilik yap ve eğil.”

“Neden, ne yapacaksın?” Nefesimi tutarak cevap vermesini bekledim.

Mack eğilerek kulağıma yavaşça fısıldadı. “Seni arkandan yapacağım.” Mack elini kalçamdan başlayıp, omurgamdan kürek kemiklerime doğru gezdirerek belimden yukarısını ileri doğru itti.

İçimde elektrik şoku gibi bir heyecan uyandı ve onun için anında hazırdım. Gülümsedim. Bacaklarımı ayırıp eğildiğimde ve ağacın gövdesine tutunduğumda içim içime sığmıyordu. Parmaklarım kaba, sert ağaç kabuğuna tutunduğunda göğüslerim aşağı doğru sarktı. Serin hava göğüslerimin hassas derisini gıdıklıyordu. Sert, kadifemsi penisi şişmiş yerime dokundu ve Mack güçlü, sıcak eliyle kalçamı kavradı.

Kalçalarımı geri doğru çekip bir kez daha içime girdiğinde kendimi tutamayıp inledim.

Eve dönüş yolculuğumuz çayıra gelişimizden çok daha hızlıydı. Çiftlik görüldüğünde güneş ufka yaklaşmıştı ve karnım Mack'in bana elleriyle yedirdiği yemekten dolayı tıka basa doluydu.

Beynim saatte bin kilometre hız yapıyor, hayatım için bir tür son çare planı yapmaya çalışıyordu. Mack'le bugün kurduğumuz bağ, işleri daha karmaşık bir hale getirmekten başka işe yaramamıştı. Şeytana uyma isteği beni direktmekten ve gitmeme izin vermesi için ısrar etmekten alıkoyuyordu. O yolun sonunda sadece yalnızlık ve umutsuzluk görünüyordu. İlk kez, çok uzun zaman önce yazdığım metni uyguladığımda tamamen mutlu olacaktım gibi hissetmiyordum.

Mack arkasına bile bakmadan, "Yine çok fazla düşünüyorsun," dedi.

"Şşş! Ne düşündüğüme dair tek bir fikrin bile yok."

"Şu lanet evrakları imzalamam için beni zorlamalı mısın, yoksa kendini akıntıya bırakıp seni nereye götüreceğini mi görmelisin, karar vermeye çalışıyorsun."

"Kendimi asla akıntıya bırakmam," dedim. Kendimi huysuz hissediyordum.

“Piknik boyunca burada kalacağını söyledin, o halde kalmalısın. Anneme çoktan mesaj attım ve yardım etmen konusunda sana güveniyor.”

“Lanet olsun, Mack! Buna hile yapmak denir.” Mack aile bireylerini kendi tarafına çekerek gitmemi zorlaştırıyordu ve bunun farkındaydı.

Atıma hafifçe vurarak Mack’in yanına gitmesini sağladım. Mack’in atı biraz irkildi, ama yolunda ilerlemeye devam etti.

“Parlamak için ne yapmam gerekirse yaparım, bebeğim. Yaptığım da sadece bu. Yanmayı parlamak...”

“Boş versene! Sinsilik yapıp kalbimi kendi çıkarların doğrultusunda yönlendiriyorsun ve ben bundan hoşlanmıyorum.”

Mack bana baktı, yüzünde neşeden eser kalmamıştı. “Aşkta ve savaşta her şey mubahtır. Ben de ne olursa olsun kazanmayı planlıyorum.”

Burun deliklerim yanıyordu. Büyük havadisi vermenin zamanı gelmişti. “Bradley buraya geliyor.”

Mack’in jetonu geç düştü. “Tekrar söyler misin?”

“Beni duydun. Buraya geliyor. Onu durdurmaya çalıştım, ama beni dinlemedi.”

Mack resmen sırtıyordu. “Benim tarzımda birine benziyor.”

Başımı salladım. “Anlamıyorsun. Senin tarzında biri değildir. Buraya gelecek ve olay çıkaracak. O geldiğinde gitmiş olmalıyım, yoksa işler çirkinleşmekle kalmayıp utanç verici bir hal alacak.”

“Benim için değil. Senin için de olmamalı.” Mack bana dokunmak için elini uzattı, ama ben geri çekildim.

“Dokunma bana! Şaka yapmıyorum. Bu sefer paçayı sıyıramayacaksın. Geliyor ve seninle yattığımı fark ettiğinde kıyameti koparacak. Herkes ikimizin de aldatan pislikler olduğumuzu öğrenecek.”

Mack güldü. “Aldatan mı? Evliyken nasıl olur da aldatıyor olabiliriz?”

Homurdandım. “Ahrrr! Ne demek istediğimi biliyorsun! Yaptığım şeyle ilgili kendimi daha iyi hissettirmeye çalışma.”

Mack iyice eğilerek elimi yakaladı ve bırakmayı reddetti. “Yanlış bir şey yapmadın, beni duyuyor musun? Aşk neyse odur ve aşk yaptıklarını hayatta kalmak için yapar. Bu bir içgüdüdür. Teknik olarak, sen beni onunla aldatıyordun, ama ben o şekilde görmüyorum. Hatırlamadığını biliyorum, sana inanıyorum. Artık benimle evli olduğunu biliyorsun ve karım olarak benimle sevişiyorsun. Yanlış bir şey olmadı. Hiçbir şey...”

Sözlerime hâkim olamayacak kadar sinirlenmiştim. “Bu, aşk değil, tamam mı? Öyle demeyi kes!”

Mack elimi bırakıp önüne baktı. “Öyle mi?” Mack bunu sorudan ziyade bir yorum gibi söylemişti. Onu kırmıştım. Fakat kendimi bıçağı daha da derine saplamaktan alıkoyamadım.

“Evet, öyle... Hissettiğin şey sadece şehvet... Kısa süre içinde bundan sıkılacaksın ve sonra ben de kuyruğumu kısıp geri dönmek, herkese beni affetmeleri için yalvarmak zorunda kalacağım.”

Mack başını salladı. “Hayatta mutluluğu bulmak istiyorsan, at gözlüklerini çıkarman gerek.” Mack atma ayağıyla vurup hızla uzaklaştı, bana ise arkasından tozunu yutmak kaldı.

Sanırım atım da benim kadar şaşırmıştı. Mack ile bineği ufukta giderek küçülmüyormuş gibi sadece ağır adımlarla yürüyordu. Eve yakındık, evin çatısını bir buçuk kilometre ileride seçebiliyordum. Ama yine de ön bahçeye girdiğimizde arkada bırakılmaktan dolayı ateş püskürüyordum. Boog yüzünde boş bakan bir ifadeyle beni bekliyordu.

“Neye bakıyorsun?” diye sordum, böyle dedikoducu biri olduğu için ona kızgındım.

“Şehirli züppeye... Sen neye bakıyorsun?”

“Kendi işine bakması gerektiğini bilmeyen insan- ayı-domuz karışımı aptal bir Wookie yaratığına.” Attan kayarak atladım ve popomun üstüne düşmekten kendimi son anda kurtardım. Tüm bu at binme olayı yüzünden yarın popomun yanı sıra bacaklarım da cidden çok acıyacaktı.

Boog güldü. “Wookie yaratıklarını biliyorum ama insan-ayı-domuz yaratıklar? O nedir öyle?”

Boog ile ağız dalaşma giremeyecek kadar sinirliydim. “Gidip aynaya bak! İşim var.” Merdivenleri pata küte çıkarak Boog’u atla ilgilenmesi için orada bıraktım. Boog dizginleri tutmuştu, o yüzden atla ilgilenmek için geldiğini varsaymıştım.

Boog arkamdan, “Atını fırçalamalısın!” diye bağırdı.

“Sonra yaparım!” diye geri bağırdım, kapıyı çarparak kapattım. Bir bardak su almak için mutfaka gittim. Maeve mutfakta evyenin önünde duruyordu ve bu durum beni önemli ölçüde yavaşlatmıştı.

“Ah, merhaba... Burada olacağını bilmiyordum.”

Maeve omzunun üzerinden bana baktı ve işine geri dönmeden önce gülümsedi. “Başka nerede olacaktım ki?”

Maeve'in yanına gidip yakındaki tezgâha yaslandım. "Aslında bilmiyorum. Burada neler yaparsın?"

"Bir sürü şey..." Maeve evyede fasulye ayıklıyordu. "Temizlik... Yemek pişirmek... Tavuklarla ve bahçelerle ilgilenmek..."

"Kulağa... Eğlenceli geliyor." Basbayağı yalan söylüyordum.

"Aslında hayatımız çok basittir, ama ben bunu rahatlatıcı ve zevkli buluyorum. İşimi günün ilk yarısında bitirebiliyorum ve günün geri kalanı kişisel uğraşlarım için bana kalıyor."

"Ah öyle mi? Ne gibi kişisel uğraşlar?"

"Dantel örmek... Resim yapmak... Kitap kulübü... Çalışma hayatımın yanı sıra bir sürü şey yapıyorum."

Efkârlı bir biçimde iç çektim. "Bunların hepsi keşke zamanım olsaydı da ben de yapabilseydim, dediğim şeyler." Bu kez yalan söylemiyordum. İçimde tam bir nine yatıyordu.

Maeve omuz silkti, yaptığı işi bir an olsun bırakmıyordu. "O halde zaman bul."

"Hah! Çok komik! Hiç hukuk firmasında çalıştın mı?"

"Çalıştığımı söyleyemem."

"Boş vakitler bakımından berbattır. Davam olduğunda sabahın altısından bazen gece ona ya da daha geç saatlere kadar çalışırım."

"Nefes almaya bile vaktin yok gibi görünüyor."

Pencereden arka bahçeye baktım. "Yok. On beş yaşından beri soluklanacak vaktim olmadı." Bu üzücü ama basit gerçek beni tümüyle sakinleştirmişti. "Neden bunun istediğim bir şey olduğunu sandığımı bilmiyorum."

“Kendine bu kadar yüklenme. Her şeyden önce, çok gençtin ve bir şeylerden azami derecede faydalanmak için yapman gerekeni yapıyordun. İkincisi, hâlâ gençsin. Yapmak istemediğin şeyleri yapmaya mecbur değilsin. Eğer hayatın seni tatmin etmiyorsa, o halde hayatını değiştir.” Maeve fasulye kırma işini bıraktı ve bana baktı. “Hiç kimse seni hayatta bulunduğun noktada kalmaya zorlamıyor.”

“Ben kendimi zorluyorum,” dedim acıklı bir sesle.

Maeve gülümsedi. “Benim tavsiyem, kendi mutluluğunun önünde durmana izin vermemen yönünde.”

Maeve’in sözleri kafama dank ettiğiinde gözlerimi birkaç kez kırparak, “Evet...” dedim. “Bu biraz aptalca, değil mi?”

“Aptalca değil. Güvenli... Güvenli bir hayat yaşadığına dair bir izlenime kapıldım.”

Acı acı güldüm. “Evet, çoğu kısmında... Güvenli bölgeden dışarı adımımı attığım tek seferde de yaklaşık beş kişinin hayatını muazzam bir şekilde mahvettim.” Tüm MacKenzie ailesini istemeden verdiği yan zarar olarak sayıyordum.

“Bundan şüpheliyim.” Maeve koca bir kap dolusu fasulyeyi evyeden kaldırarak tezgâha koydu. “Hayat, planlarımıza uysa da uymasa da kendi işleyişine sahiptir. İçimde, güvenli bölgeden çıktığın o tek seferi kendin için yapmış olabileceğin en iyi şeylerden biri olarak göreceğine dair bir his var.”

Ne kadar kaba görüldüğünü fark edemeden, “Neden bahsettiğini biliyor olmanı gerçekten çok isterdim,” dedim.

Maeve güldü. “Güven bana. Neden bahsettiğimi biliyorum.”

“Daha önce çuvalladığın oldu mu hiç? Yani büyük ölçüde, berbat bir şekilde çuvalladın mı hiç?”

Maeve başıyla onayladı. “Evet. Hepimizin başına gelir. Çuvallamak, güçlü bir insan haline gelmenin bir parçasıdır.” Maeve ellerini kalçalarına koyarak bana döndü. “Ben güçlü biriyim, Andie. Ama bunun tek sebebi öyle biri olmak için savaşmamdır.”

“Yanma, parla...” dedim yavaşça. Kalbim göğsümde kendini yiyip bitiriyordu.

Maeve başıyla onayladı. “Doğru... Biz MacKenzie kızları yanmayız, parlarız.” Maeve beni kendine doğru çekerek bana sarıldı. “Sen de bizden birisin, bunu böyle bilmelisin.”

Boğulan bir kızın can simidine yapıştığı gibi Maeve’e tutunarak gözyaşlarına boğuldum.

Maeve'in son derece anlayışlı omzunda, gözümde yaş kalmayana kadar ağlayıp zırladıktan sonra Ian'ın odasına gittim ve ölü gibi uyudum. Rüyamda utancıma tanık olan ve beni ayıplayan kalabalık insan grupları gördüm. Annemin erkek arkadaşının beni bir sürtük olmakla suçlaması zaten yaralanmış özsaygıma işkence ediyordu. Patronlarımın beni şirketin itibarını zedelediğim için işten kovduklarını gözümün önüne getirdiğimde, dudaklarımdan miyavlar gibi çığlıklar kaçmıştı.

İşte o anda üzerimi bir sıcaklığın kapladığını ve karanlığın kaybolduğunu hissettim. Sanki bir sihir yapılmış gibi bir anda paramparça olmaktan kurtulup güvenliğe kavuşmuştum. Yalnızlıktan çıkıp korunmaya alınmışım. Yatakta kıpırdandım ve artık yalnız olmadığımı fark ettim.

Ağlamaklı bir sesle, "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Şşş! Uyumaya devam et. Yorgunsun."

"Akşam yemeği ne olacak?" Aç değildim, fakat ondan kurtulmak istiyordum. İlgiyi ve merhameti değil, cezalandırılmayı hak ediyordum.

“Yemek saati çoktan geçti. İstersen, senin için bir tabak ayırmıştık, ama bence uyumalısın. Seni güneşin altında çok tuttum. Bunun için özür dilerim, bebeğim.”

“Güneş yüzünden değil...” *Kalbimde asla iyileşmeyecek olan büyük yara yüzünden.*

Mack boynumu şefkatle öptü. “Doğru, güneş yüzünden değil... Benim yüzümden... Seni Penis Kral’la fazla yıprattım.”

Kendime hâkim olamayıp güldüm. “Kapa çeneni!”

“Tamam...” Mack omzumu öptü. “Hadi uyu.”

“Çıkıp gidersen uyuyacağım,” diye fısıldadım. Hiçbir şeyin mantıklı gelmediği, hatıraların gölgelerinin dönerek dans ettiği belirsizliklerle dolu uyku âlemine dalmaya çoktan başlamıştım.

“Hiçbir yere gitmiyorum...”

Cama vuran gün ışığı beni uyandırmadan önce duyduğumu hatırladığım son şey bu sözlerdi. Piknik sabahı gelmişti. Seher vakti hava güneşli ve parlaktı. Kalbim, göğsümde beş kiloluk bir kurşun parçasıymış gibi ağır geliyordu.

“Uyan artık, uykucu! Bugün giymen için sana bir elbise getirdim.” Maeve, giydiği sarı çiçeklerle kaplı, yandan bağlamalı çok hoş bir elbiseyle hışırtılar çıkararak odama geldi.

“Ne?” diyerek doğruldum, saçım fare yuvasına dönmüştü. Bedenimdeki her kas bir önceki gün aşırı zorlanmaktan dolayı ağırlı ve çok mutsuz olduğunu bildirir gibiydi.

Maeve boyundan bağlamalı mavi bir elbiseyi havaya kaldırdı. “Bir elbise... Giymen için... Mack bu elbiseyi ve şu sandaletleri senin için kasabadan satın aldı.” Maeve diğer elinde bir çift daha koyu mavi terlik tutuyordu.

Elbisenin sade hatlarına, dökümlü kumaşına ve dekoltesine baktım. Alışverişe ben çıksaydım, ben de kesinlikle bu elbiseyi seçerdim. Baker City’de güneşli bir gün için mükemmel bir elbiseydi. “Ben... Ben bunu giyemem.”

“Nedenmiş o?” Maeve elbiseye ciddi bir ifadeyle baktı.

“Çünkü... Ya bedeni uymazsa?”

Maeve elbiseyi yakındaki bir sandalyeye serdi, sandaletleri de yere bıraktı. “Mack kıyafetlerinin etiketlerine bakmış. Uyacağına eminim. Çok güzel bir fiziğin var.”

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp yere bakarak, “Popomu gördün mü?” diye sordum. Kafatasımın derisinden ayak tabanlarıma kadar bedenimin her santimetre-karesi acıyordu. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar bitap hissetmemiştim. Mack’in böyle muhteşem bir vücudu olmasına şaşmamak gerekti. *Ne lanet bir egzersiz!*

Maeve gülümsüyordu, bunu sesinden anlayabiliyordum. “Bildiğim kadarıyla erkekler biraz dolgun fizikli kadınlardan hoşlanır. Bu yüzden sen birkaç kiloyu daha kaldırabilecek bir fiziğe sahip olsan da, bence gayet başarılı olacaksın. Yani Baker City’nin erkekleri konusunda...”

Başımı kaldırıp Maeve’e baktım, yüz ifadem kalbimdeki utancı belli ediyordu. “Piknikle ilgili bazı kötü haberlerim var.”

Maeve odada şikâyet ederek dolanmayı kesti. “Ah, öyle mi? Neymiş o?”

“Kısa süre sonra eski nişanlım olacak olan nişanlım buraya geliyor. Henüz gelmemiş olmasına şaşıyorum. Bu olduğunda, ikimizi de partinizde istemeyeceğinize eminim.”

“Saçma! Senin arkadaşın bizim de arkadaşımızdır.” Maeve komodinin üzerindeki bazı resim çerçevelerini birkaç santim sağda veya solda dururlarsa daha iyi görüneceklermiş gibi kıpırdatıyordu.

“Anlamıyorsun,” diye açıkladım. “Beni geri götürmek için geliyor, fakat ben ondan ayrılıp tek başıma döneceğim. Düğünü iptal ediyorum. İşler çirkinleşecek.”

Maeve başını çevirip bana sırtıttı. Gerçekten sırtıttı, hayatımın kararması komik gelmiş gibiydi. Kaşlarımı çattım, buna neden bu kadar sevindiğini merak ediyor-

dum. Belki de Maeve'in samimiyetini yanlış değerlendirmiştim.

"Her şeyin yoluna gireceğine eminim. Büyükanne Lettie'nin dana döşünün tadına bir baksın, hemen sakinleşecektir ve turta için de kalacaktır. Ben de pikan cevizli ve elmalı turta yaptım. O yüzden sana zorluk çıkaramayacak kadar çok doymuş olacak."

Artık Maeve'in mutluluğu anlam kazanmıştı. Bradley ile henüz tanışmamıştı.

Ayağa kalktım, kapıya doğru yalpalayarak yürüdüm. "Gerçekten çok güzel bir fantezi dünyasında yaşıyorsun. Göçmen kabul ediyor musun? Ben de taşınmak isterdim."

Maeve gülümsedi, yanımdan geçerek koridora çıktı. "Fantezi dünyama seni her zaman beklerim. Hatta gerçek dünyama da..." Maeve yanımdan ayrılarak merdivenlere yöneldi. "Hazır olduğunda alt katta bize yardım edebilirsin. Neredeyse yüz kişi geliyor ve henüz masaların hepsini dışarı çıkaramadık."

"Ne?" İçimi suçluluk duygusu kapladı. Diğer herkes çalışırken ben burada bütün sabah uyumuştum. *Ne pisliğim ama!*

Kahkahalar, ardından da ön kapıdan gelen ve birbirlerine direktifler yağdırarak bağırان erkek sesleri duydum.

"Kahretsin!" diyerek elbiseyi ve iç çamaşırımı alıp parmak uçlarımda banyoya koştum. *Duş alma, tıraş olma ve kurallara uyma vakti, Andie. Bir pislik gibi davranıp herkesin kalbini kırma işini sonraya bırakabilirsin.*

Kapıyı kapatırken Mack'in üst kata çıktığı gözüme takıldı. Kapıyı kilitleyip Mack'in yaklaşmasını bekledim. Ayak sesleri kapının arkasında durduğunda en buyrukçu

ses tonumu kullanarak konuştum. “Buraya yeniden gizlice girmeyi aklından bile geçirme, Mack. Dışarıda olduğunu biliyorum. Hazırlıklara yardım edebilmek için duş alıp tıraş olmalıyım.”

“Buna dâhil olmayı hayal bile etmem.” Mack’in benimle dalga geçtiğini anlayabiliyordum. Kapıyı zorlayarak açmayı deneyebilir diye kilidi sıkıca tuttum. “Sadece bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim.”

“Yok, ben iyiyim...” Dudağımı ısırdım, kendimle mücadele içindeydim. Benim için zahmete girmesinden dolayı utanmış ve duygulanmıştım. “Ayrıca elbise için teşekkürler. Ayakkabılar için de... Çok... Düşüncelisin.”

“Ben düşünceli bir adamım. Alt katta seni bekliyor olacağım.”

Başımı kapıya dayayarak, “Beni bekleme,” dedim.

Sözlerimdeki çifte anlamı duymazdan gelerek, “Bu kez beni çok bekletme,” dedi. Belki de o bana imalı bir şeyler söylüyordu. Mack’in ağzı ile aramda sadece bir kapı vardı. Dolgun dudaklarının ve dilinin dudaklarımdaki hissini hayal edebiliyordum. Elimi kapıya dayadım. Her şey sona ermeden onu içeri alabileceğimi ve bir kez daha içimde hissedebileceğimi biliyordum. Mack’in cazibesi aklımı başımdan alıyordu.

Neredeyse yalvararak, “Neden beni rahat bırakmıyorsun?” diye sordum. Burası bu konuşmayı yapmak için dünyadaki en alakasız yerdi, fakat sanırım benim için olağan bir durumdu. Pervasızların yaptığı gibi pervasızcaydı.

“Seni rahat bırakamam, çünkü benimsin. Ayrıca seni üzgün görmeye dayanamıyorum. Bunu düzelteceğim. Şu

anda bana orada ihtiyacın olmadığına emin misin? Seni çabucak neşelendirebilirim, söz veriyorum.”

Mack’in yüzündeki şeytani gülümsemeyi görür gibiydim ve dayanamayıp misillemeye bulundum.

“İzdirap içinde yüzüyor olabilirim, ama bu tümüyle etkisiz eleman olup ailenin yılda bir kez düzenlenen pikniğinde onlara yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Dikkatimi dağıtmaya çalışmaktan vazgeç.”

“İşte budur! Aslına bakarsan, Büyükanne Lettie meşhur dana döşüyle birlikte geliyor.”

Kıkırdadım. “Ben de öyle duymuştum.”

“O halde acele et. Masalar kendi kendilerini dışarı çıkarmayacaklar herhalde.”

Birlikte zevkini çıkardığımız sataşmalarımızdan dolayı kalbim uçacak gibiydi. Mack, boğulacakmışım gibi hissettiren havayı en az on kat hafifletmiş ve tavrı, sunduğu hayata evet dersem hayatın çok daha basit ve çetrefilsiz olacağına inanmamı sağlamıştı.

Kapıyı açıp onu içeri çekme arzusu duyuyordum, fakat merdivenlerin yanından gelen ıslık sesi beni durdurmuştu. Gidişimi daha fazla zorlaştırmamak için başka bir şey yapmamamız daha iyi olurdu. Elimi kapıdan çektim ve iç çekerek arkamı döndüm.

Sıcak duşa girdiğimde yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordum. Bradley’nin her şeyin ortasında çıkagelmesi ve beni herkesin önünde çok çirkin bir ayrılığa mecbur bırakması gibi bir felaketle karşı karşıya olabildim. Fakat en azından şu an için giyeceğim güzel bir elbisem ve dört gözle bekleyeceğim dana döşü yemeği vardı. *Bu arada dana döşü de neyin nesi?*

MacKenzielerin yıllık piknik ve rodeosunun ilk konukları sabah on bir civarı gelmeye başladı. Bir parti düzenleme şirketi sadece konuklar için değil, aynı zamanda seksenli yılların rock klasikleriyle herkesi eğlendirmek için hazırlıklarını sürdüren müzik grubu için de gölge sağlamak amacıyla önceden üç büyük çadır kurmuştu. Yiyecekler uzun bir ziyafet masasına yerleştirilmişti ve insanlar geldikçe kendi getirdikleri yemekleri ikramlara ekliyorlardı. Yaklaşık yüz kişi gruplar halinde dikilerek gülüyor, gü-lümsüyor ve konuşuyordu.

Misafirlerin ve aile üyelerinin bir kısmı büyük bir grup halinde evin ön kısmına doğru gittiğinde, kendimi orada öylece tek başıma dikilirken buldum. Dikkatimi çoğunlukla Mack'e ve muhteşem poposunu saran kot pantolonuyla geniş sırtını sergileyen siyah tişörtüne vermiştim. Bugün en güzel kovboy şapkasını takmıştı, tepe kısmının etrafında siyah bir şerit bulunan açık krem rengi bir şap-kaydı. Ona bakmak bile en uygunsuz yerlerimde bir sı-caklık hissetmeme yol açıyordu. Mack... Bana çok yakın ama bir o kadar da uzak olan mükemmel erkek... Ona

ulaşamayacağım bir şekilde orada durup bana işkence ettiği sürece bu piknik geçmek bilmeyecekti.

Cinsel dürtümü biraz olsun sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Mack bugün böyle görünürken yapabileceğim tek şey buydu. Çok uzun bir piknik olacaktı.

Altmışlı yıllarda üretilmiş gibi görünen devasa bir Cadillac ön kapıya geldi ve kapıdan geçmeden önce orada kısa bir süre oyalandı. Meraklanarak o tarafa doğru yürüdüm, fakat MacKenzie kabilesi ve oraya çoktan varan kalabalık kasaba halkıyla aramdaki mesafeyi koruyordum. Sürücünün kapısı açılıp kapandı, ama gerçekten birinin arabadan çıktığını görmedim. İnən kişi arabanın önüne gelene kadar nedenini anlayamadım.

Etrafımdaki havaya konuşarak yavaşça, “Sanırım Büyükanne Lettie,” dedim. Maeve ile Angus kadına iltifatlar yağdırdı, kadın da onların kucaklamalarına ve öpücüklerine karşılık vererek onları öptü. Büyükanne Lettie bir buçuk metreden kısa duruyordu ve başının üstünde dolanan, bir bulut gibi görünen az miktarda mavimsi gri saçı vardı. İlan araba anahtarlarını kadından alarak devasa aracı yoldan çekip kenara park etti.

Kadını karşılayanlar onunla beraber benim olduğum tarafa doğru ilerliyordu, ben de kenara çekilerek geçmeleri için onlara yol verdim. Mack, kadının bagajından çıkan kapaklı, büyük, oval bir tepsiyi taşıyordu. Mack’in tişörtünün altında şişen kaslarına bakarak tepsinin ağır olduğunu görebiliyordum.

Bana yaklaştıkları sırada Maeve eğilerek kadının kulağına bir şeyler söyledi. Yaşlı kadının başı aniden kalktı ve gözleri beni bulana dek etrafı taradı. Kemikli parmağıy-

la beni gösterdi ve tüm grup yön değiştirdi. Artık ziyafet masasına değil, bana doğru geliyorlardı.

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı ve dudağımın üstünde boncuk boncuk ter birikmişti. Terimi hızla silip yaşlı kadın iyice yaklaşmadan olabildiğince dik durmaya başladım. Temyiz mahkemesi yargıçlarının karşısına elimde işe yaramaz bir dava dosyası ve üzerimde pantolon olmadan çıkıyormuşum gibi hissettim.

Kadın bir buçuk metreye kadar yaklaştığında yaşlı mavi gözleriyle beni süzerek, “Bu genç bayan kim?” diye sordu. Kadının yüz ifadesi ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Elimi uzatarak ileri doğru yürüdüm. “Ben Andie. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Yaşlı kadın elimi şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde tutup sıktı. “Ben de tanıştığınıza memnun oldum. Aileden biri olduğunu duydum.”

Kalbim birkaç saniye için durdu ve sonra ritme yetişmek için hızla atmaya başladı. “İlh... Evet... Sanırım öyleyim.”

Mack’in bakışının üzerimde olduğunu hissediyordum, fakat gözlerimi yaşlı kadından ayırmadım. Kadının süt mavisini ev kıyafeti, omzuna attığı beyaz örgü hırka ve alçak topuklu beyaz rügan sandaletleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Görünüşe göre saçını piknik için özel olarak yapılmıştı. Bir hobbitten daha büyük olmamasına ve kilerin derinliklerinde unutulmuş bir senelik üzüm kurusu kadar çok kırılgan olmasına rağmen, son derece göz korkutucu bir görüntüsü vardı.

“Şu ana dek buraları nasıl buldun? Bana birkaç gündür

burada olduğun söylendi.” Kadın, elimi tutmaya devam ediyordu, o yüzden ben de aynını yaptım. Ölü bir balığın elini tutuyormuş gibi hissetmesini istemi-yordum. Parmaklarımı kadının narin, kuş gibi hafif eline hafifçe sarmıştım ve kadının elinde hissettiğim güce hayret ediyordum.

“Aslında iki gündür buradayım ve çok hoşuma gitti. Burası muhteşem.” Yalan da değildi. Buradaki ilk gecemde Maeve’in bahsettiği güzellikleri artık görebiliyordum. Gittiğimde burayı çok özleyecektim.

“Bu yer insanın iliklerine kadar işler ve asla peşini bırakmaz.” Yaşlı kadın arkasını dönerken elimi tutmaya devam etti. “Benimle gel ve bana neler yaptığını göster.”

“Neler yaptığımı mı?” Sesim biraz yüksek çıkmıştı ve kadının bahsettiğini düşündüğüm şeyden mi bahsettiğini merak ettim. *Mack’le beni nasıl bilebilir?*

“Yemekler, hayatım... Yemekler...” Yaşlı kadın folyoyla kaplı yiyeceklerin bulunduğu ziyafet masasını işaret etti. “Ne yaptın? Özel yemeğin ne?”

Rahatlayarak iç çektim. “Ah, bir şey yapmadım. Hep-sini Maeve yaptı.”

“Yemek pişiremiyor musun?” Yaşlı kadın biraz şaşırmış görünüyordu ve tepkisi karşısında gülmemek çok zordu.

“Hayır, pek sayılmaz... Hiç öğrenmedim.”

“Peki ya annen? O da yemek pişirmez miydi?”

Başımı salladım, konuşabilecekmişim gibi gelmiyordu. Annem, dünyanın en ezik tipleri için bir kum torbası gibi davranmak dışında pek çok şeyi yapmazdı, ama Büyükanne Lettie’ye bundan bahsetmeyecektim. İçimde annemin o adamların hayalarını neden kesmediğini soracağına dair bir his vardı.

Mack kadının yemeğini masaya yerleştirirken, “Herkes başarılı aşçıların bulunduğu bir aileden gelmez, büyükanne,” dedi. “Belki de Andie’ye birkaç şey öğretebilirsin.”

“Görünüşe göre öğretmek zorunda kalacağım zaten,” dedi kadın, yeniden masaya gitmeye odaklanmıştı. Dikkatli ama kendinden emin adımlar atıyordu. Bana tutunmaya ihtiyacı olmadığını, beni yakınında tutmasının sebebinin sorgulamasını yürütmek olduğunu hissediyordum.

Mack’e baktığımda için için bir şeylere gülerek ikimize bakıp sırtıttığını gördüm. Ona dilimi çıkardım, ama anlaşılan bu hareketim onu daha da keyiflendirmişti.

Lettie tepsisini işaret ederek, “Şu kapağı kaldır!” diye emretti.

Ben de kadının dediğini yaptım. Kapağın altında sadece büyük bir alüminyum folyo parçası görünüyordu.

“İşte bu, dana döşüdür. Tadabileceğinin en iyisidir, garanti ederim. Dana döşü söz konusu olduğunda dalga geçmem.”

Ağırbaşlı bir şekilde başımı sallayarak onayladım. “Görebiliyorum.”

Yaşlı kadın kaşlarını çatarak bana baktı. “Folyoyla kaplıyken bunu nasıl görebildiğini anlamadım.”

Ian arkamda kıs kıs gülüyordu, ama onu duymazdan geldim. “Ama duydum. O yüzden neye benzediğini hayal edebiliyorum.” Gülümseyerek başımı salladım.

“Daha önce hiç dana döşü yedin mi?”

Gülümsemem aniden soldu. “Hmm... Hayır, yediğimi söyleyemem.”

“Daha önce hiç görmediysen, görüntüsünü nasıl hayal edebiliyorsun?”

“Yaratıcı biri olabilir miyim?” Ian kahkahayı basınca yüzüm kıpkırmızı kesildi.

Lettie mükemmel takma dişlerini göstererek gülümse-di. “Senden hoşlandım. Küstahsın.”

Ben de sııttım, aşırı rahatlamışım. “Ben de sizden hoşlandım. Siz de biraz küstah sayılırsınız.”

Yaşlı kadın kıkırdadı. “Çok haklısın, öyleyimdir. Hayat sürekli iğrenç derecede tatlı olunamayacak kadar kısa, sence de öyle değil mi? Yapay tatlandırıcı misali... Sonrasında ağızda kötü bir tat bırakıyor.”

Başım la onayladım. “Kesinlikle. Ben gerçek şeker se-verim. Sonuna kadar şekerden yanayım.”

Yaşlı kadın elimi bıraktı ve kolumu sıktı. “Güzel... İkimiz çok iyi anlaşacağız.” Yaşlı kadın bir daire çizerek döndü ve kabileye baktı. “Peki, buradaki torunlarımdan hangisiyle berabersin? Bak sana ne diyeceğim, şu Boog adındaki adam değil de, çocuklarımdan biri olsa iyi olur.”

Diğer herkes gülerken Boog’un ağzı açık kaldı. Bakışımı yere çevirdim, kadının sorusuna cevap veremeyecek denli utanmışım. Mack ilerleyerek yanıma geldi, kolu nu omzuma atarak beni sıkıca tutup kendine doğru çekti. “Benimle birlikte, büyükanne... Burada benimle birlikte...”

Büyükanne Lettie birkaç saniye bize ciddi bir tavrla baktı ve sonra başıyla onayladı. “Benim için yeterli...” Daha sonra kalabalığa baktı. “Boog, bana bir sandalye getir, olur mu? Ayaklarım yoruldu. Dün gece bir samanlık partisine gittim ve sabahın birine kadar orada kaldım. Ayakta duramayacak kadar yorgunum.”

Boog homurdanarak uzaklaştı, fakat yine de bir sandalye kaptı ve sandalyeyi sürükleyerek getirdi. Diğerleri Büyükanne Lettie'nin etrafını kuşatıp çevresinde bir kraliyet mensubu ziyarete gelmiş gibi dikilirlerken, Mack ve ben oradan uzaklaştık.

"Bu çok ilginçti," dedim. Yıpranan sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken ucuz atlattığımı hissediyordum.

Mack elimi tutup beni yemek masasına geri götürdü. Büyük tepsinin içine uzanıp folyoyu üst kısmından biraz kıvırdı. "Dana döşü işte böyle görünür."

Kahverengi et yığınınına baktım. "Ah! Görüntüsü... Sıkıcıymış." Ne umduğumu bilmiyordum, fakat bu insanı pek de heyecanlandıracak türden bir şey değildi.

Mack güldü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Sakın Büyükanne Lettie'nin böyle söylediğini duymasına izin verme."

"Öyle bir şey yapmam," diye fısıldadım. "Beni korkutuyor."

Mack beni öpecekmiş gibi eğildiğinde geri çekildim.

"Ne? Seni öpemez miyim?" Kırılmış görünüyordu.

"Hayır, beni öpemezsin, seni aptal! Böyle bir şey olmuyor." Önce onu, sonra da kendimi işaret ettim. "Biz diye bir şey olmuyor." Bunu söylemek korkunç hissettirmişti, fakat söylenmesi gerekiyordu. Bir çiftmişiz gibi rol yapmayı ne kadar uzun sürdürürsek, ayrıldığımızda o kadar zor gelecekti. Ve evraklar imzalansın veya imzalanmasın, yarın gidecektim.

"Olmuyor demek saçmalık. Bal gibi de oluyor." Mack'in neşeli hali hızla buharlaşıyordu.

Mack'in büyükannesine göz atarak, "Lütfen, olay çıkar, karma," dedim.

"Olay çıkaran sensin," dedi Mack, ses tonu yeniden yumuşamıştı. "Bak sana ne diyeceğim? Bana sadece bir öpücük ver, ben de seni rahat bırakayım. Aksi takdirde gün boyunca seni rahat bırakmayacağım."

Mack'i kuşkuyla süzdüm, bu fikirden nefret etmiş gibi davranıyordum. Fakat ailesinin önünde beni öpeceğini bilmek beni heyecanlandırıyordu. "Bir öpücük, sonra da beni tüm piknik süresince rahat bırakacaksın."

"Hayır, on beş dakika rahat bırakacağım."

Kızmış numarası yaptım. "Bu hiç adil değil!"

"Eğer beni öpmekten fazlasını yapmak istiyorsan, bu sana daha fazla zaman kazandırır." Mack kaşlarını imalı bir şekilde aşağı yukarı oynattı.

Dirseğimle kaburgalarını dörterken sürekli gülümsüyordum. "Defol git, azgın köpek! Aile pikniğinde oral seks olmayacak."

Mack yanında bir kaya yığını bulunan büyük bir ağacı işaret etti. "Şurada güzel bir gizlenme yeri var. Sadece çok sessiz olmamız gerekiyor. Ayrıca oral seksten bahsetmiyordum. Senin için başka planlarım var." İyice eğildi ve en hınzır sesiyle fısıldadı. "Sana o yüzden şort değil de elbise aldım zaten."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Kes şunu! Biri seni duyacak." Yüzüm parlak bir pembe rengini almış, tenimi ise bir ürperti kaplamıştı. Mack'in teklifine fiziksel tepki mi göstermek için tüylerim diken diken olmuştu. Mack'in ağacın arkasında eteğimi belime kadar sıyırıp önümde

oturduğunu gerçekten oluyormuş gibi gözümde canlandırabiliyordum.

Mack kolunu omzuma atıp yeniden kulağıma doğru eğildi. “Hadi gel! Bana işkence etmeyi bırak. Bir öpücük... On beş dakika... Şartlarımı değiştirmeden önce anlaşmamı kabul et.”

Parmak ucumda yükselip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum ve Mack hazırlanıp harekete geçmeden geriye çekildim.

Mack şeytani gülümsemesiyle sırtarak, “Ah, kesinlikle olmaz!” dedi. “Bu sayılmaz.”

“Evet, sayılır.” Gülmemeye ve ciddi görünmeye çalıştım. “Belli bir öpücük çeşidinden bahsetmedin.” Onun yanında saçmalamanın verdiği keyiften dolayı kalbim infilak etmek üzereydi.

Daha sonra, evin ön tarafından gelen bir araba kapısının çarpma sesini duydum ve Bradley’nin şu toprak yoldan her an çıkıp gelebileceğini hatırladım. Az önce içimin içime sığmamasına yol açan neşe, etrafımızdaki sıcak havaya karışıp yok oldu ve yerini hüsrana bıraktı. İçimdeki kötü bir parçam aniden Bradley’ye bu şekilde dayattığı için öfke duydu. Bu güzel güne müdahale etmeye kalkarsa belki de şansım yaver giderdi ve yarı zehirli bir yılan onu ısırdı. Fakat onu gerçekten öldürmeyip sadece hastanelik edecek bir yılan olmalıydı. Yarım saniye bile geçmeden, onun hakkında böyle bir şey dilediğim içim suçluluk hissettim. Yalnızca aynı şartlar altında Mack’in de yapacağı şeyi yapıyordu. *Ben çok korkunç biriyim. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar yozlaştım?*

“Sorun ne? Neden artık gülümsemiyorsun?” Mack bana yaklaşmaya çalıştı. “Ateşli bir öpücük alamadığın için böylesin, haksız mıyım?”

Başımı salladım, Bradley ile ilgili düşünceleri aklımdan çıkarmaya çabalıyordum. Bradley ortaya çıkana veya ben buradan ayrılana dek sorunlarım yokmuş gibi davranabilirdim. Bunu en azından Mack için yapabilirdim.

“Hayır, sebebi o değil...”

“Öyle olduğunu biliyorsun. Hadi ama, güzel kız! Sana bir şans daha vereceğim.”

Güçlü, profesyonel bir kadın olarak bu şekilde *güzel kız* olarak hitap edilmenin beni öfkeliendirmesi gerekirdi. Aksine içimi bir sıcaklık kapladı ve ağacın arkasındaki o küçük gizli noktayı keşfetme isteği uyandırdı. Kendi kendime başımı salladım. Bu çekici kovboy cidden damarıma nasıl basacağını ve yapıyor olmam gereken şeyi, yani ayrılıp gitmeye hazırlanmam gerektiğini nasıl unutturacağını çok iyi biliyordu.

Park eden gürültülü bir aracın ve özel birinin gelişini haber veren daha da gürültülü bir kornanın sesiyle, ikimizin de dikkati aptalca flört oyunlarımızdan başka yöne çevrildi.

Mack ana kapıya doğru bakıp iç çekerek, “Ah, lanet olsun!” dedi. Omuzları birden düştü.

Arabadan inen kişiyi görmeye çalışarak, “Kim o?” diye sordum.

Mack, kolunu omzumdan indirip ziyaretçiyi karşılamak için uzaklaşırken, “Kâbusuma hoş geldin,” dedi.

Barbie bebek güzelimiz evin önünde toplanan kalabalığa katılmak için hurda bir kamyonetin etrafından dola-

şarak geldiğinde Boog çadırılı alandan, “Hannah Bana-na!” diye seslendi.

Hannah, “Bana öyle deme, Boog!” diye geri bağırdı, bağıırırken sesi taşralı bir şarkıcı gibi çıkmıştı. Daha sonra Mack’in kendisine doğru yürüdüğünü görünce kadının yüzünde güller açtı.

Kıskançlık, düşüncelerimi ele geçirdi ve ikisine de ters ters bakmama yol açtı. *Onlara ihtiyacın olduğunda şu zehirli yılanlar hangi cehennemdeler acaba?*

“Selam, Mack! Merhaba, Bayan Maeve. Nasıl gidiyor?” dedi Hannah neşeyle. “Yaban mersinli turtamdan getirdim, aynen her yıl yaptığım gibi.” Hannah alüminyum folyoyla kaplı bir şeyi Betty Crocker hazır unlu karışım firmasının lanet olası Özgürlük Heykeli gibi başının üstüne doğru kaldırmıştı.

Turtasını elinden düşürüp kafasına geçirmek için saf beyin gücümü kullanmayı denedim. Ancak görünüşe göre hiç psişik yeteneğim yoktu, çünkü hiçbir şey olmamıştı. Şık bir hareketle turtayı aşağı indirdi ve folyoyu çıkararak folyonun altındaki yiyeceği Mack’in görmesi için açtı. Hannah’mn talihsizliğinden olsa gerek, Mack onun yanından geçip gitti ve bir köşede dikilen kardeşi Ian’a doğru yürüdü.

Kıskanç kalbim normal büyüklüğünün üç katı hızla atarak kabardı. *Mack gerçekten ondan hoşlanmıyor! Yalan söylemiyormuş!*

Hannah omzunun üzerinden bakarak monoton bir sesle, “En sevdiğinden...” dedi, Mack’in ters tepkisinden hiç rahatsız olmamıştı.

Mack duygusuzca, “Hayır, değil...” dedi. “Yaban mer-
sinine alerjim var.”

“Ne zamandan beri?” diye sordu Hannah, kızdığı belliydi.

“Senin doğduğun günden beri...”

Mack’in hakareti tüm parti alanında yankılandı ve bandodaki müzisyen, aletleriyle uğraşmaya başlayıp havayı bozana kadar herkes saniyelerce sessizliğe gömüldü. Her ne kadar sık ve çekilmez olsa da yüzünün düştüğünü gördüğümde ben bile Hannah için biraz üzüldüm.

“Mikrofon kontrol bir! Bir, bir bir... Mikrofon kontrol iki! İki, iki, iki... Mikrofon kontrol üç dört ve kapıyı ört. Kapı, kapı... Beş ve altı, bu Nikki Sixx... Motley Crue¹¹ grubundan ve ben ve sen... Mik-ro, mik-ro, mik-ro-fon kontrol, kontrol, kontrol...”

“Lanet olası mikrofonu duyuyoruz, tamam mı?” diye cırladı Hannah, kadının turtası elinde titriyordu.

Şarkıcı eğildiğinde alnını mikrofona çarptı ve çadırların arasında adamın ciyaklaması yankılandı. Ben de dâhil herkes ya eğildi ya da kulaklarını kapattı. Mikrofondan yayılan yankı durduktan bir süre sonra kafamın içindeki çınlama hâlâ geçmemişti.

Birkaç saniye sonra hoparlörlerden kaydedilmiş müzik gelmeye başladığında Hannah bana doğru döndü. Öfke püsküren yüzü iki saniye içinde sahte bir tatlılığa ve parlak bir gülümsemeye bürünmüştü. Başını bir kez yana çevirdi ve sonra yüksek topuklarıyla bana doğru uzun bir adım attı. Gözleri, erkeğini çalmamın öcünü alacağını temin ediyordu.

¹¹ 1980 yılında Nikki Sixx tarafından kurulan Amerikalı rock grubudur.

Omuzlarımı arkaya doğru atıp çenemi yukarı kaldırdım ve kendimi Hannah'nın gelişine hazırladım.

Yanma değil parlama zamanı, Andie!

Ve yılanlar? Eğer hâlâ oralarda bir yerdeyseniz? Kendinizi göstermenin tam zamanı...

Hannah tam önümde durdu. Müziğin sesi giderek artıyor, insanlar gölgelenmek için çadırın altına geçiyordu. Parti resmen tam gaz devam ediyor, insanlar çeşitli masalara dağıtılan mezeleri hapur hupur yerken bir taraftan da bira veya gazozlarını içiyorlardı.

“Bak sen! Hâlâ buradasın.” Hannah’nın gülümsemesi bana taze limon ısırınca insanın yüzünde oluşan tepkiyi hatırlatmıştı.

“Evet, hâlâ buradayım. Ama gideceğim.” Etrafıma baktım, artık hiç kimse bize pek aldırmıyor gibiydi. Mack Ian’la birlikte güvenli bir mesafeden bizi izliyordu. Ödlek gibi davrandığı ve Hannah ile uğraşmam için beni yalnız bıraktığı için ona dilimi çıkarmak istiyordum. Mack bunu daha sonra ödeyecekti ve hiç hoş olmayacaktı.

“Gidiyor musun? Gerçekten mi?” Hannah birdenbire cadalog ruh halinden sıyrılıp keyiflendi. “Ah, vay canına! Ne üzücü!” Hannah telaşlı bir şekilde konuşuyordu. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Yarın... Beni bekleyen bir sürü işim gücüm var.”

Hannah çok ciddiymiş ve benimle ilgileniyormuş gibi davranarak başını salladı. “Evet, tabii ki... Elbette çok işin vardır. Tüm o işlerin yığılıp seni çileden çıkarmasını istemeyiz. Bu sadece fazladan iş anlamına gelir, haksız mıyım? Dahası, işini kaybedebilirsin. Kovulabilirsin. İşini kaybetmen çok kötü olur.”

“Aslında işimi kaybedersem, bu dünyanın sonu olmaz.” Kocamla onu yalnız bırakacağım içim bu kadar çok sevinmesi beni, aklımdan geçenleri söylemeye yetecek kadar çileden çıkarmıştı. Ayrıca bu sözler ağzımdan çıktığı anda doğru olduklarını biliyordum. Artık şirkette çalışmadığımı hayal etmek beni rahatlatmıştı. O anda, West Palm Beach’te avukatlık yapmakla ilgili özleyeceğim tek şeyin Ruby olduğunu fark ettim.

Hannah gülererek, “Ekonomi bu haldeyken mi?” dedi. “Ciddi olamazsın! Sırf dairemin giderlerini karşılamak için lokantada bir işe girmek zorunda kaldım.” Hannah, rastgele etrafına bakındı, fakat Mack’i görür görmez durdu. Yüzündeki sırıttıştan yayılan elektrik gücü, kasabanın elektriğini tüketecek kadar parlaktı.

“Mack’in dairesini, demek istiyorsun.” Gergin bir şekilde gülümsemeyi başarabilmişim.

Hannah yeniden bana doğru döndü. “Ah, doğru... Ne aptalım! Artık Mack’le yaşıyorum. Biz birlikte olmaya başlayalı...” Hannah gökyüzüne baktı, son derece karmaşık bir hesaplama yapıyor gibiydi. “...aylar oldu. Aylardır ve aylardır... Harika gidiyor. Mack’in yakınlarda olması çok işe yarıyor.” Hannah bana doğru eğilip planlı bir şekilde fısıldadı. “Ayrıca çekici biri, değil mi? Özellikle de ortalıkta iç çamaşırlarıyla dolaşırken.”

Hannah'nın yüzüne aptalca bir şey yapmamak için geri çekildim. "Hannah, sanırım Boog seni istiyor." İnsan-ayı-domuz yaratıldığını aramak için deli gibi etrafıma bakınıyordum. Kısa süre içinde birileri yanıma gelmezse, işler çirkinleşecek gibi görünüyordu. Daha önce hiç şahit olmadığım ilkel dürtüler içimi kemirmeye başlamıştı. Mağara adamı seviyesi durumuna geçmiştim. Kadının gözlerini oymaya bile hazırdım.

"Boog mu?" Hannah gözlerini yuvarladı. "Boog beni istemiyor. Sadece beni bir konu hakkında rahatsız etmek istiyor."

"Sahi, ikinizin arasında ne var? Eskiden sevgili filan mıydınız?"

Hannah homurdanıp kahkahayı bastı, sesi eşek anırması gibi rahatsız ediciydi. "Taşralı olabilirim, Angie, fakat akrabalarım ile çıkmam. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, şehirli kız."

"Adım *Andie*. Yani siz akraba mısınız?" Bu ilginç bilgi karşısında çenem açık kaldı. *İnsan-ayı-domuz yaratıklar ne zamandan beri Barbie bebeklerle aynı DNA'yı paylaşıyordu acaba?*

"Evet, elbette akrabayız. Boog benim üvey ağabeyim."

"Yani annen bir Wookie ile mi evlenmiş?" Bunu bir hakaret olarak söylemişim, fakat anlaşılan taşra tarzında kapışmaktan anlamıyordum.

Hannah güldü, bugün bana ilk kez gerçekten gülümsüyordu. "Komik sayılırsın, Şehirli."

"Sen de pek komik sayılmazsın, Köylü."

Hannah beni dikkatlice inceledi, yüzündeki gülümseme solmuştu. "Saçmalamayı bırakıp bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

“Ne tür bir anlaşma?” Hannah’nın şartlarını söylemesini beklerken avukat kimliğime bürünmüştüm.

“Gün boyunca seni ve Mack’i rahat bırakmayı kabul etsem, sen yarın kasabadan ayrılmayı ve bir daha asla geri dönmemeyi kabul etsen, nasıl olur?”

“Biraz tek taraflı bir anlaşmaya benziyor, sence de öyle değil mi?” Başımı yana doğru kaldırdım.

“Nasıl yani?”

“Ah, bilmiyorum. Belki de sen yarım gün uğraşırken, ben hayatımın geri kalanı boyunca uğraşmak zorunda kalacağım için olabilir mi? Pek de adil görünmüyor, değil mi?” Mack’ten sonsuza dek uzak durmak kesinlikle bir uğraş olurdu. Mack’e bir bakış attım ve içim cız etti.

Hannah’nın kaşları çatılarak birbirine iyice yaklaşmıştı. “Sana para ödememi filan mı istiyorsun?”

Hannah’nın ses tonuyla aynı olsun diye sesimi alçaltarak, “Hayır!” dedim. Kadının gözlerinin içine baktım, bedenimdeki her belalı hücre hararete meydan okuyordu. “Pençelerini erkeğimin sırtından uzak tutmanı istiyorum. İstedğim tam da bu!”

Hannah’nın ağzı açık kaldı ve gözlerinde fırtına bulutları toplanırken bana dik dik baktı.

Mack Hannah’nın verdiği karşılığı duymak için tam zamanında geldi.

“O, senin erkeğin değil! O benim erkeğim ve neredeyse tüm hayatım boyunca benim erkeğimdi!”

“Ah, Tanrım, Hannah! Bunu şimdi yapmasak olur mu?” diye sordu Mack. Mack’in sesinde bitkinlik izleri okunuyordu. Yalnızca Hannah’nın yakınında olmak mı Mack’i böyle yapıyordu, yoksa dünkü uzun günümüz-

den miydi, emin değildim. Fakat Mack'in gerçekten biraz kestirmeye ihtiyacı var gibiydi. Mack'in başı önüne düştü ve şapkası tüm yüzünü bir kalkan gibi örterek sakladı.

"Neyi yapmayalım? Nihayet tüm dünyaya gerçeği açıklamayı mı? Bence artık gerçek bir kovboy gibi davranmanın ve herkese aramızda gerçekte ne olduğunu söylemenin vakti geldi, Mack."

Mack'in başı aniden kalktı ve Mack Hannah'ya şaşkınlıkla baktı. "Ciddi olamazsın! Nasıl bu kadar yanılgıya düşebilirsin? Aramızda hiçbir şey olduğu yok, Hannah ve bunu sen de çok iyi biliyorsun! Sana asla parmağımı bile sürmedim."

Çadırların altındaki insanlar konuşmayı kesip bize daha fazla kulak vermeye başlamışlardı.

Partiyi mahvetmekten endişelenerek, "Belki de sesini biraz alçaltmalısın," diye önerdim.

Hannah'nın sonraki hamlesini kesinlikle beklemiyordum.

Herhangi bir uyarıda bulunmadan saldırdı, avuçlarını göğsüme vurarak beni birkaç adım gerilemeye zorladı. "Belki de sen sesini alçaltmalısın, erkek hırsız!"

Mack, Hannah'nın bana daha fazla yaklaşmasını önlemek için kolunu uzatarak, "Hey! Bu kadar yeter, Hannah!" dedi.

Sonra bir anda düşünen, mantıklı beynime tam olarak ne olduğundan emin değildim. Sadece beynimin içinde bir şeyler çatırdadı ve gözümün dönmesine yol açtı. Birkaç adım yalpaladıktan sonra dengemi sağladım. Bir an bile düşünmeden Hannah'ya doğru koştum ve yumruklarımı Mack'in kolunun yanından sıyrarak Hannah'nın süngerimsi memelerine indirdim.

Tüm gücümle Hannah'nın göğsüne vurarak, “Ben bir erkek hırsız değilim!” diye bağırdım.

Hannah hemen hemen hiç yerinden kıpırdamamıştı, sonra yeniden üstüme atladı. Ayrıca artık bir Barbie bebek gibi görünmüyor, dev bir katil Chucky bebeğine benziyordu. Akrilik tırnak şeklindeki küçük bıçakları da cabasıydı.

Tırnaklar, kollar, tokat atan eller ve saçlar havada uçuşmaya başlayınca, Mack ikimizin arasına girdi. Çığlık atmış olabilirdim. Hannah kesinlikle çığlık atmıştı. Ardından koca popom, arkamdaki ziyafet masasına vurup bir grup tabağı yere devirince gürültülü bir şangırtı koptu.

“Dana döşüm!” diye haykırdı kırılğan bir ses.

“İşte yabanmırsinli turta da gidiyor,” dedi Ian ve bundan pek hoşlanmamış gibiydi.

Mack önce benimle mücadele ederek, sonra da saçımı avucuna dolayan Saldırgan Barbie'yi kontrol altına almak için beni serbest bırakarak, “İkiniz de kesin şunu!” diye bağırdı.

Dizlerimin üstündeydim, o yüzden beni bırakmasını sağlamak için Hannah'nın kasiğine sert bir yumruk attım. Yumruğum çok işe yaramıştı ve serbest kalır kalmaz ayağa kalktım. Bir boğa gibi burnumdan soluyordum. Saçımı yüzümden çekerek Hannah'ya üstüme gelmesini işaret ettim. “Hadi bakalım, sürük! Sıkıyorsa gel.” Hannah'nın sonraki hamlesini beklerken uflayıp pufluyordum. “Artık senin için hazırım.” Yumruklarımı havaya kaldırıp Muhammed Ali gibi bir oyana bir bu yana dans ederek hareket etmeye başladım. Yaşam planımda üç yüz saatten fazla kickbox aerobiği olduğu için minnettardım. Hannah

oldukça uzun boyluydu, fakat başının yan tarafına sert bir yumruk indirebileceğimden ve onu gafil avlayıp devirebileceğimden son derece emindim.

Uzaktan gelen korkmuş bir ses, “Andie?” dedi.

Mack’in yüzünde oynayan çok sayıdaki ifadeyi gördüğüm anda beynim bağlantıyı kurmuştu.

İnanamıyordu.

Sarsılmıştı.

Öfkeliydi.

“Andie, sen ne yapıyorsun?” diye sordu adam.

Kamburlaşarak büküldüm ve yumruklarım iki yana düştü. Fantezi, gerçeğe çarpışıp beni gafil avladığında içimdeki tüm savaşçı güç sönen bir balonun havası gibi beni terk etti. “Ah! Selam, Bradley... Burada ne işin var?”

Çenemle buluşana kadar yumruğun geldiğini anlamadım bile.

Ziyafet masasının yanında yere yığıldım ve yüzümün üstünde belli belirsiz bir sürü yüz gördüm. İlk fark ettiğim Mack'ın yüzüydü, çünkü orada görmek istediğim ilk yüz onunkiydi. Ayrıca şapkası çok yer kaplıyordu ve başka birini görmemi engelliyordu.

“Selam...” dedim. Şaşkındım ve utanıyordum. “Bir kafa travması sonucu bir kız kavgası hayal ettiğimi söyle.”

“Sanırım tersten anlamışsın. Önce kız kavgası, sonra da kafa travması...” Mack elini başımın tepesine koydu. “Doğrulabilecek durumda mısın?”

“Andie, neler oluyor?” diye sordu Bradley.

Bradley'nin diz çökmüş halde diğer tarafımda olduğunu yeni fark etmiştim. Bradley'nin yüzü fena halde somurttu.

“Gerçekten, sen de mi buradasın?” diyebildim sadece.

“Evet, sana geleceğimi söylemiştim. Tanrım, ayağa kalkar mısın? Yerde o halde uzanırken berbat görünüyorsun.”

Mack ona ters bir bakış attı, fakat tek kelime etmedi. Elini enseme koyup beni oturttu.

Etrafin hafifçe döndüğünü hissettim, ama sonra her şey yeniden normale döndü. Maeve, Büyükanne Lettie ve başka kadınlar önümde dikiliyor, masayı toparlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Maeve bana kaçamak bir bakış atıp işine geri döndü.

Gözlerim yaş doldu. “Çok özür dilerim,” dedim, sesim belli belirsiz çıkmıştı. Duyduğum utanç dayanılmazdı.

“Kafana takma,” dedi Maeve, mutsuz olduğu belliydi. “Senin hatan değil.”

“Elbette onun hatası değil,” dedi Bradley. “Şuradaki kadın ona saldırdı. Umarım bir hukuk davasıyla karşı karşıya olduğunun farkındadır.”

Elimi kaldırdım. “Kes şunu, Bradley! Kimseyi dava etmeyeceğim.”

“Elbette edeceksin. Doğuştan suçlu birinin sana bu şekilde saldırmasına müsaade etmeyeceğiz.”

“Dostum, kim olduğunu bilmiyorum, ama ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur.” Bu tehdit Ian’dan gelmişti. Etrafa bakındım ve Ian’ın perişan haldeki Hannah Banana ile ilgilenen Boog’un yanında durduğunu gördüm. Daha önce Hannah’yı neden katil bebek Chucky’ye benzettiğimi bilmiyorum. Makyajı gözlerinin altına akan, topuklarından biri kırılan ve saçları kabarık yığınlar halinde başını kaplayan Hannah, artık sadece acınası bir haldeydi. Mack beni ayağa kaldırdı ve dengemi yeniden sağlayana kadar bana destek oldu. Başımı sallayarak beni bırakabileceğini işaret ettim, o da beni bırakarak geri çekildi.

Bradley yanıma gelerek kolunu bana doladı. “Hadi gel! Buradan gidiyoruz.”

Onu iterek uzaklaştırdım, beni zorlamaya kalkışınca öfkelenmiştim. “Hayır, kes şunu! Seninle gelmiyorum.”

Bradley kolları buz gibi bir kucaklama için açılmış halde kaskatı kesilmişti. “Benimle gelmiyorsun da ne demek? Daha demin başına darbe aldın. Tek başına seyahat edemezsin.”

“Geri dönmesi gerekirse, beni onu götürürüm,” dedi Mack. Sonra da bana baktı. “Ya da hiç gitmeyebilirsin. Burada kalabilirsin.”

Bradley boğazından gelen ukala, sevimsiz bir kahkahayla güldü. “Ah, dostum! Cidden Andie gibi bir kızın cehennemnin ortasındaki Oregon’da seninle kalacağını mı düşünüyorsun? Sırf bir kovboy şapka ve çekici bir penisin var diye mi? Lütfen... Andie bundan daha üstün seviyeli biridir.” Bradley yeniden bana doğru uzandı, fakat geri çekilerek ondan uzaklaşıp Mack’e yaklaştım.

“Onunla bu şekilde konuşma,” diye direttim. Bu serisiyle gerçekten evlenmeyi düşündüğüm için utanç duyuyordum. Ruby ile birlikte Bradley hakkında dalga geçtiğimiz tüm o zamanları ve o anların meydana getirdiği nefret duygularını hatırladım. Aniden, tüm bunları unutmak için kendimi kandırmamı ve onunla neredeyse iki yıl boyunca yatmamı sağlayan mantıkdışı bir insanüstü dikkat dağıtma gücümün olduğunu fark ettim.

“Onu mu savunuyorsun?” Bradley geriye çekildi. “Anlamıyorum, Andie. Burada ne haltlar dönüyor?”

Ziyafet masasını düzene sokan kadınlar bizi dinlemek için yaklaştılar, Maeve ile Büyükanne Lettie grubun başını çekiyordu. Angus, Ian ve Boog da gelmişti. Hepsi bir-

likte üçümüzün, yani Mack, Bradley ve benim etrafımda büyük bir çember oluşturmuştu. OK Corral at çiftliğinde kovboylarla kanun adamlarının düellosunda gibiydik. Tek fark, silahlar yoktu. Onun yerine daha fazla utanç duygusu vardı.

Boğazımı temizledim, etrafımdaki yüzlere göz gezdirdim. Sorgulayan, suçlayan ve üzgün bakışlar gördüm. Benim için önemli olan sadece Mack'in yüz ifadesiydi, elbette onun yüzü okuyamadığım bir maskeden ibaretti.

“Söyle ona, Andie!” diye cesaret verdi Mack. “Ona ne yaptığımızı böyle.”

Gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken sesim boğazımda tıkanıp kalmıştı. Başımı yavaşça salladım, gafletim yüzünden Mack'e ve Bradley'ye yaptıklarımı herkese anlatmanın utancı katlanamayacağım kadar büyüktü.

“Benim yapmamı ister misin?” diye sordu Mack yavaşça.

Olur diyemedim. Bu yükü omuzlanmasını istemek yanlıştı. Dökülmeye devam eden gözyaşlarımın arasında nihayet, “Hayır...” diyebilirdim. “Ben yaparım.”

“Anlat bana,” dedi Bradley, artık öfkeliydi.

“Mack'e kızma,” diye yalvardım. “O yanlış bir şey yapmadı.”

Angus sakın ve yumuşak bir sesle, “Neler oluyor, Andie?” dedi. “Sorun her ne ise, eminim halledebiliriz.”

Titremelerini önlemek için elimi dudaklarıma koydum. Konuşabilmek için kendimi sakinleştirmek amacıyla, içimde derinlerimde kalan son gücümü topladım. Boğazımı temizleyerek Büyükanne Lettie'ye baktım. Yaşlı

kadın son derece ciddi bir yüz ifadesiyle başını sallayarak onay verdi ve bana göz kırptı. Büyükanne Lettie'nin sağladığı güven duygusunu kendime rehber tayin ederek ikimizin de kalbine ezici darbeyi indirebilmek için Bradley'ye baktım.

Konuşmaya başladığımda yaprak düşse duyulurdu.

“İki yıl önce, iki kız arkadaşım ile birlikte Vegas’a gittim. Oradayken Mack ile tanıştım.” Mack’e baktım, güzel gözlerindeki arzuyu görünce nefesim kesildi. Konuşmaya devam edebilmek için yüzümü çevirmek zorunda kaldım. Mack yerine Bradley’nin öfkeli ifadesine odaklandım. Ona en azından bu kadarını borçluydum.

“Mack’le yirmi bir oynadık, fakat sonra çok fazla içtik. Onunla karşılaşmadan önce zaten oldukça fazla kokteyl içmiştim, ama içmeye devam ettik. Ve sonunda... Birlikte olduk.”

“Tanrım! Hadi ama, Andie! Bunun bizimle ilgisi yok,” dedi Bradley. “Onunla tanışmandan ve eve geri dönmenden sonra çıkmaya başladık.”

“Hayır, bizimle ilgisi var. Bizimle çok ilgisi var. Bırak anlatayım.” Derin bir nefes alarak Maeve’e baktım. Bedelini ödemenin zamanı gelmişti.

“Vegas’tayken evlendik. Şu yirmi dört saat açık şapel-lerden birinde...”

Maeve’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kocasına baktı. Angus Maeve’den daha şaşkın görünüyordu.

“Senin yüzünden Mack bütün gece ortalarda yoktu!” dedi Ian. Çok kızmıştı.

“Kes sesini, Ian! Şimdi bunun sırası değil,” diye uyardı Mack.

Ian’ın sözümü kesmesine aldırış etmeyerek anlatmaya devam ettim. “Birbirimizi hemen hemen hiç tanımıyor-duk, fakat evlendik.”

Mack öne çıkarak yanıma geldi ve dikkatimi annesinin şok olmuş ifadesinden kendine çekti. Mack’in yanımda duran kolunu kolum boyunca hissedebiliyordum ve sıcaıklığı olması gerektiğini düşündüğüm gibi beni rahatlatıyordu.

Bradley de yakınıma gelerek, “Bu gerçek değil, Andie. Böyle bir şey olmadı,” dedi. Bradley ikna sesini kullanıp fikrimi değiştirmeye çalışıyordu.

“Ah, pekâlâ gerçek!” dedi Mack savunmaya geçerek. “Andie’nin elinde bunu kanıtlayacak belgeler var ve boşanma evraklarını imzalamayacağım. En azından henüz...” Mack başını eğerek bana baktı. “Andie benimle işinin bittiğinden kesinlikle emin olana kadar olmaz.”

Yere baktım.

“Belgeleri imzalamana ihtiyacı yok, seni köylü aptal!” diye çıkıştı Bradley.

“Hey, ağzımızı bozmaya hiç gerek yok,” dedi Angus, Angus’un göğsü hafifçe kabarmıştı. Erkeklerin bir kısmı da yaklaşarak Angus’un arkasında toplandı.

Bu durum yüzünden paniğe kapılmaya başlamıştım. Kontrolden çıkmadan önce her şeyi yoluna koymalıydim. “Bradley haklı... Mack’in belgeleri imzalamasına gerek yok. Mecbur kalırsam, bunu imza olmadan da yapabili-

rim.” Çok fazla acı vereceğini bildiğim halde kendimi bışımı kaldırıp Mack’e bakmaya zorladım.

Mack üzgün görünüyordu. “Bunu yapmayacaksın, değil mi?”

“Yapmak zorundayım,” dedim, sesim titriyordu. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, oracıkta Mack’in ayaklarının dibine kusmak istiyordum.

Mack elini yanağıma koyarak, “Hayır, buna mecbur değilsin,” diye ısrar etti. “Sana söyledim, burada kalabilirsin. Benimle kal. Sadece sözde değil, gerçekten karım ol. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermeme izin ver.”

“Burada aklını kaçırmayan tek kişi ben miyim?” diye bağırdı Bradley. Bradley’nin usandığı belli oluyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Hannah. “Kesinlikle yalnız değilsin!”

Bradley bana bakarak, “Teşekkür ederim!” diye bağırdı. “Andie, başına aldığın darbe anlaşılan beynine hasar vermiş. Eve dönünce baktırırız ama hemen benimle gelmen gerekiyor. Artık kovboyculuk oynamak yok. Planlamamız gereken bir düğün öncesi yemeğimiz, halletmemiz gereken bir düğün ve havaalanından almamız gereken insanlar var. Arkadaşlarımız ve ailemiz evde bizi bekliyor.”

Bakışımı Bradley’den Mack’e çevirdim, etrafımda uçuşan seçeneklerden dolayı başım dönüyordu. Yaşam planım mı, yoksa çılgınca plansızlık mı? Avukatlık mı, yoksa çiftçilik mi? Şehir mi, yoksa taşra mı? İlk başlarda nefret ettiğim ama sonradan birlikte bir ortaklık kurabilme fırsatım olan biri olarak görmeye başladığım adam mı, yoksa eğlenmek dışında hiçbir şey yaşamadığım adam mı? Bildik biri mi, yoksa bir yabancı mı?

Mack'in eli yüzümden düşerken yüzü gölgelendi.

“Andie'nin seninle gelmek istediğini sanmıyorum, şehirli çocuk,” dedi Büyükanne Lettie.

Bradley bana doğru dönmeden önce, yaşlı kadını hor görür gibi kaşlarını çattı. “Sadece kendini zorunlu hissediyorsun,” dedi Bradley. Bradley'nin sesi eskisinden çok daha kışkırdı. “Evrakları imzaladığın ve evlilik yemini ettiğin için bunu devam ettirmek zorundaymışsın gibi hissediyorsun. Seni tanıyorum, Andie. Seni bu köylünün tanıdığından çok daha iyi tanıyorum. Ancak, bunu yapmak zorunda değilsin, tamam mı?” Bradley'nin yüzünde gerçekten umut dolu bir gülümseme vardı. “Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sana güzel haberlerim var.” Bradley elini bana doğru uzattı.

“Ne güzel haberi?” diye sordum, aklımda ne olduğunu merak ediyordum. Bradley duruşma salonunda son dakika sürprizleri konusunda her zaman başarılı olmuştu ve şu an da öyle bir şey olacaktı gibi hissediyordum.

Bradley konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniye Mack'e meydan okurcasına baktı. Bu bakışı kalbimi dondurdu, çünkü anlamını biliyordum.

“Nevada Eyaleti Evlilik Ruhsatı Şubesi'ni aradım.”

“Andie de onları aramış. Elinde şubeden gelen bir belge var,” dedi Mack. Mack de gergindi. Bunu sesinden anlayabiliyordum.

“Ben o şubeden bahsetmiyorum. Evlendirme şapellerine ruhsat veren şubeden bahsediyorum.”

Kanım donmuştu ve kalp atışlarımın sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Zonk zonk atan kendi nabzımı duyabiliyordum ve bu ses, Bradley'nin sesinin dışındaki her

şeyi yutuyordu. Bradley kötü haberleri veren muhteşem ve korkunç Oz büyücüsüne benziyordu.

“Sizi evlendiren şu yer var ya? Uygun bir şekilde ruhsatlandırılmamış. Evliliğin sahte, gerçek değil. Bu adamla gerçekten evli değilsin. Anlıyor musun? Boşanmaya bile ihtiyacın yok.”

Kadınlardan iç çekme sesleri yükselirken Angus’un arkadaş grubunun mırıldanmaları duyuluyordu.

Tekrar konuşabildiğimde, “Sen ne diyorsun?” diye sordum.

Bradley yanıma gelip beni dirseğimden tutarak alaycı bir sesle, “Şehirde keşif kraliçesi olarak tanınan bir kıza göre kendi gerçeklerini kontrol etme konusunda kesinlikle iyi bir iş çıkarmamışsın,” dedi. “Hadi! Eve gitme vakti...” Bradley başımın üzerinden Mack’e baktı. “Verilmiş bir zarar yoksa hata da yoktur, ahbab. Bekârsın. Fırsatın varken tadını çıkar.”

Arkama dönüp Mack’e baktım ve yüzündeki ifadeden dolayı göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Mack, sanki benim hatamış gibi, evli olduğunu düşünmesi için onu kandırmışım gibi bana dik dik bakıyordu.

Bradley beni evin önüne doğru götürürken, “Çok özür dilerim,” diye fısıldadım.

Önümüzdeki kalabalık ayrılarak geçmemiz için açıldı. Ziyafet masasından, Bradley’nin gümüş rengi parlak kiralık arabasına doğru neredeyse bomboş bir yol açılmıştı. Yolumuzda duran tek şey Büyükanne Lettie’ydi.

Büyükanne Lettie bana somurtarak bakıyor, yüz yıllık utandırma deneyimini sanki benim üzerimde kullanıyordu.

“Hadi gel, Andie!” Bradley beni itekledi, bu sayede yaşlı kadının etrafından dolandık. Uyuşmuş halde yana doğru yalpalıyordum.

“Sana bu şekilde patronluk taslamasına izin mi vereceksin?” diye sordu Büyükanne Lettie.

Bir sisin içindeydim. Kelimeleri duyabiliyor, fakat hiçbirini anlamıyordum. “Ne?”

“Dedim ki, sana bu şekilde patronluk taslamasına izin mi vereceksin? Çünkü bunu yaparsan, düşündüğüm gibi bir kız değilsin, demektir.”

Başımı kaldırıp Bradley’ye baktım ve bu durum yüzünden sabrının sınırına geldiğini anladım.

Bradley’nin zıvanadan çıkmasını önlemeye çalışarak, “Bırak onunla konuşayım,” dedim.

Bradley dirseğimi daha sıkı tutmaya başladı. “Hayır! Yeterince konuştun. Eve gitme vakti...” Bradley beni yine itekledi, fakat topuklarımı yere bastırarak yerimden kılmıdamayı reddettim.

“Onunla sadece bir saniye konuşmama izin ver. Sonra gideceğim.” Yaşlı kadına bu kadarını bari borçluydum. Tüm bunlar yüzünden o da zarar görecekti.

Bradley kolumu bırakıp öylece durdu. Tepemde karanlık, öfkeli bir gölge gibi dikiliyordu. “Konuş o halde!”

Yaşlı kadına baktım. “Özür dilerim, Büyükanne Lettie.” Haykırarak ağlamamak için tüm gücümü kullanmıştım.

“Benden özür dileme. Kırılmış bir kalple arkada bıraktığın adamdan özür dile.”

Arkama bakamadım. Yapamazdım.

“Mack bunu atlatacaktır,” dedim, yaşlı kadını olduğu kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyordum. “Mack her şeyiyle muhteşem bir adam.” Gülümsemeye çalıştım, ama dudaklarım aşırı titriyordu. “Vegas’ta gerçekleşen ve artık hiçbir anlamı olmayan çılgınca bir evlilik yüzünden endişelenmesine gerek kalmadı. Hayatına devam edebilir.”

Bradley, “Aynen...” diyerek lafa karıştı. “Hadi gidelim!”

Bradley bu kez beni itmeye kalkıştığında koluna hafifçe vurdum. “Beni iteklemeyi kes, tamam mı? Konuşmam henüz bitmedi.”

Bradley elini enseme koydu. Boynumu sıkıyordu, fakat tehdidi oldukça açıktı. Eğilerek kulağıma yavaşça ama tehditkâr bir şekilde konuştu. “Konuşmak için süren doldu. Şimdi arabaya bin.”

Büyükanne Lettie başını salladı. “Zavallı kız... Hayatının en büyük hatasına doğru yürüyorsun. Bunu neden göremiyorsun?”

“Büyükanne...” dedi Mack arkamdan, “Bence kenara çekilmelisin.”

Mack'in sözleri kafamdaki sisin içine sızdığı anda içim allak bullak oldu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir acı, içimdeki boşluklara hücum etti. Mack artık beni de, ailesinin beni kalmaya ikna etmek için uğraşmalarını da istemiyordu.

Öldürücü darbe indirilmişti ve bunu tümüyle hak ediyordum. Benim gibi insanların hayattan alması gereken buydu. Mutluluk ve evlilik saadetiyle dolu bir hayat diğer insanlar içindi, benim için öyle bir hayat yoktu.

"Sen öyle diyorsan, evlat..." Büyükanne Lettie kenara çekildi ve görüş alanımdan çıktı.

Bradley'nin ensemdeki eli tarafından yönlendirilerek ilerledim. Yeniden on beş yaşındaydım, annemin erkek arkadaşı tarafından arka odaya doğru itekleniyordum. Dediğine göre bu adam bana hayat hakkında, yetişkinlere küstahça karşılık vermek hakkında ve söyleneni yapmamam hakkında bir ders verecekti. Plana sadık kalmamak hakkında da... Yürüdüğümüz sırada kemerini belinden çıkarmıştı.

İçimden dökülen sessiz gözyaşları yüzünden omuzlarım inip kalkıyordu. Dudaklarımdan dökülemeyen çığlıklar yüzünden boğazım acıyordu. O anda ölüm hücresinde yürüyen birinin nasıl hissediyor olacağını, gün ışığına veda edip karanlık hücreye girmenin ve işlenen suçların cezasını sonsuza dek çekmenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı hayal ettim.

"Andie?"

Müziğin gürültüsü ve arkamdakilerin fısıltıyla konuşmalarının arasından Mack'in sesini duydum.

Durdum, ama arkamı dönmedim.

“Sen de kenara çekilsen iyi olur, bebeğim.”

Tam beş saniye boyunca nefesimi tuttum, kalp atışım gittikçe yavaşlıyordu. *Bebeğim* sözcüğü etrafımı saran karanlığa bir ışık demeti gibi işlemişti. Çok basit bir sevgi ifadesiydi, ama aynı zamanda son derece anlamlıydı.

Bradley arkasını döndü, eli boynumdan düştü. “Aklına bile getirme, kovboy!”

Toprakta bize doğru ilerleyen ayak sesleri duydum. Adımlar önce yavaştı, sonra hızlandı ve sonunda koşmaya başladı.

Bradley beni itti ve yanlamasına yere düştüm. Mack’in Bradley’nin üstüne uçarcasına atlamasını ve onu bir toz bulutunun içine devirmesini görmek için mükemmel bir noktada duruyordum.

İki adam toprakta müdahale edilmeden yuvarlanıyor, kavga edebilmeleri için herkes onlara yer açıyordu.

Yalpalayarak önlerinden çekildim. “Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. Bunu hangisine söylediğimden bile emin değildim. Belki de kana susamış kalabalığa seslenmiştim, ama ne olursa olsun önemi yoktu. Bu kavga gerçekleşecekti ve kimsenin müdahale etmeyeceği de belliydi.

“Durun! Tamam, durun!” Ayağa kalkarak ellerimi onlara doğru uzattım, aralarına girmek için bir yol arıyordum.

Mack ile Bradley bana hiç aldırmış etmediler. Bir dövüşçü dansını andıran bir şekilde sıkıca sarılmışlardı ve birbirlerinin karnına sırayla yumruk atıyorlardı.

Maeve aniden yanıma geldi ve kolunu bana doladı. Beni onlardan uzaklaştırarak, “Bırak aralarında halletsinler,” dedi.

Mack’in Bradley’nin yanağına sert bir yumruk indirerek Bradley’nin başının geri doğru gitmesine ve sendelemesine yol açmasını izlerken, “Fakat bu barbarlık!” diye haykırdım.

“Bazen erkeklerin anlaşmalarının en hızlı ve en kolay yolu budur.”

“Belki Mack için öyledir, ama Bradley için değil.” Bradley’nin Brooks Brothers marka gömleği mahvoluyordu, şimdiden kumaşa işleyen toprakla ve çim lekeleriyle kaplanmıştı. Mokasen ayakkabılarından biri ayağından fırlamıştı ve dövuştükleri alanın kenarında duruyordu. Bradley’nin bu derece gözünün karardığını daha önce hiç görmemiştim. Yaşam planımın bir parçası olmaya devam etmesinin sebebi de buydu. Ya da ben buraya gelmeden önce öyleydi.

Maeve kıs kıs gülüyordu. “Özür dilerim, tatlım, ama ben bile bu şehirli çocuğun kavgacı bir tip olduğunu görebiliyorum. Seni temin ederim, birçok kavgaya karışmış.”

Daha dikkatli baktığımda Maeve’in haklı olduğunu fark ettim. Mack kazanıyordu, fakat Bradley kolay pes etmiyordu. Kavganın bittiğini her düşündüğümde Bradley Mack’e yeniden saldırıyor ve onu hazırlıksız yakalıyordu. Neredeyse başa baş mücadele ediyorlardı, fakat sonunda kazanacak dayanıklılık ve güce sahip olan kişi Mack’ti.

Mack ile Bradley dövüşmekten çok sarılmaya başladığında, Angus, Ian ve Boog onları ayırmak için harekete geçti. İkisinin de yüzleri ve parmak boğumları kanıyordu ve ikisi de ayakta zor duruyorlardı.

Maeve beni bırakmadan önce bana sıkıca sarıldı. “Hadi, tatlım... Erkeklerine çeki düzen verelim.”

“Onlar benim erkeklerim değil,” dedim aksice. Maeve’in onları bu şekilde görmesi beni utandırmıştı.

“Sen onları resmen bırakana kadar öyleler.”

Erkekler dövüşen iki adamı öndeki merdivenlere, oradan da eve götürürken isteksizce Maeve'i izledim. Dışarıda, herkesin önünde gerçekleşen rezaletin utanç verici olduğunu düşünmüştüm, fakat içimden bir ses biraz sonra olacakların daha beter olacağını söylüyordu. Artık, utançıma sadece birinci dereceden MacKenzie ailesi üyeleri tanık olacaktı. Bu kez tampon görevi görececek köylüler veya kaçma şansı olmayacaktı.

Mutfağa girdiğimde Bradley ile Mack yemek masasında oturuyordu. Maeve iki buz torbası ayarladı, zedelenmiş yüzleri ve egolarıyla ilgilenerek kendi pis işlerini kendileri yapsın diye torbaları onlara uzattı.

Sessizce yürüyerek masanın önünde durdum, sırayla ikisine de bakıyordum.

Mack ve Bradley önce birbirine, sonra da bana baktılar. Angus masanın başına oturup yanındaki sandalyeyi işaret edene kadar kimse tek kelime etmedi. “Gel otur, genç bayan.”

Angus öylesine etkileyici bir baba figürüydü ki, talimatını duymazdan geledim. Sandalyeyi çekip oturdum. Doğrudan gözlerinin içine baktım, cezamı duymayı bekliyordum.

Angus gülümsedi. “Suratını asma, küçüğüm. Bu masada oturan ve senin için savaşmaya hazır yakışıklı, dalyan gibi iki genç adama sahipsin.”

Dudaklarımda tatsız bir gülümseme belirdi. “Sanırım, sorun da bu.”

Angus gülümsemeye devam etti. “Yapman gereken tek

şey, ikisinin de gözlerine bakıp ne hissettiğini söylemek... Ben yanımdayım.” Angus bana doğru uzanarak devasa elini elimin üstüne koyup küçük parmaklarımı sıcaklığıyla sarmaladı. Kalbim göğsümde acıyla kasıldı.

Başımı sallayarak onayladım. Derin bir nefes alarak gözlerimi kaldırdım ve önce Mack’e ardından Bradley’ye baktım. Birbirlerine hâlâ kızgındılar, fakat bana baktıklarında yüz ifadeleri yumuşadı.

Hayatım, tıpkı ölümle burun buruna gelen insanların başına geldiğini okuduğum bir film şeridi gibi gözlerimin önüne geldi. Masada hırpalanmış ve duygusal açıdan yıkılmış iki adamın karşısında otururken, kendimi kemer dayığı yedikten sonra odamda çaresizce ağlayan o genç kız olarak gördüm. Annem mutfakta yemek pişiriyordu. Hiçbir şey olmamış gibi, kadınlara eşyaymış gibi davranan bir adamdan az önce değersiz bir süprüntü misali dayak yememişim gibi davranıyordu. Bir parçam annemin, adamın hiddetinin kurbanı bu kez kendisi değil de ben olduğum için rahatladığını biliyordu. Bu durum, annemden nefret etmeme yol açmıştı. Aynı zamanda dünyada gerçekten tek başıma olduğumu nihayet anladığım için kendime yönelmemi sağlamıştı. Babam uzun zaman önce gitmişti, şimdi bir de annesiz kalmıştım. Bir plan yapmalıydım. İyi bir plan... Beni bu izbe hayattan kurtaracak, aşkı ve belki nereye gidersem gideyim etrafımı kuşatan hiddetten koruyacak bir sığınak bulabileceğim bir yere götürecek bir plan olmalıydı.

İşte yaşam planım böyle doğdu. O gün elime bir kalem alıp planımın ana hatlarını yazdım ve mükemmelliğe ulaşana kadar aylarca düzeltmeler yaptım. Planım, üniversi-

te için tam burs almamı sağlayan mükemmel notlarla beni o sefil yerden kurtardı. Annemin zehirli etkisinden kurtulup kendi yarattığım dünyaya girdim. Dikkatle hazırlanmış bir metin bana arkadaşlar, üniversitede daha fazla başarı kazandırdı ve sonra hukuk fakültesine kabul edilmemi sağladı. Las Vegas'a gitmek için birkaç gün ara verene kadar planımı adım adım izledim. On yıl içinde planımın dışına bir kez çıktım ve bu durumun beni ne hale soktuğuna bakın!

Bradley'ye baktım. Tanıdığımı sandığımı ama artık gerçekten tanıdığımdan şüphe duyduğum bir adamdı. O şekilde dövüşmeyi nerede öğrenmişti? Ayrıca yaptığı hatalardan, muhtemelen yaptığı için benden bağışlanma talep edeceği şeylerden bahsetmişti. Güya benim kocam olacaktı, fakat gerçekten koca olacak bir tip değildi. Ona her baktığımda pişmanlık duyarken böyle bir şey olamazdı.

Mack'e baktım. Mack, gerektiği kadar iyi tanımadığımı, fakat daha fazla tanımak istediğim bir adamdı. Onuru, gücü ve benim sahip olabileceğimi asla düşünemediğim derecede sabrı vardı. Yapmak zorunda olmadığında bile suçu üstleniyordu. İnsanları kırmamak için bir sürü zahmete katlanıyordu. Ayrıca gözlerinden yansıyan parlattı beni gerçekten önemseydiğini söylüyordu. Belki şansım varsa, bir gün beni gerçekten sevmeyi öğrenebilirdi.

Mack'in eli masanın üstüne uzandı, avucunu açmıştı ve benim elimi bekliyordu.

"Andie?" Bradley'nin sesi kırılıyordu, buna ilk kez şahit oluyordum. Bradley'ye baktım, gitmeme izin vermesi için ona gözlerimle yalvarıyordum. Bradley derin bir iç çekerek gözlerini devirdi. "Devam et. Ne istediğini biliyorum."

Angus'a baktım ve Angus başıyla onay vererek beni cesaretlendirdi.

Maeve arkamda duruyordu, o yüzden onu görmek için başımı çevirdim. Maeve de başını sallayarak onay verdi. Gözünün kenarından bir damla yaş damladı.

Yutkunarak korkumu defettim ve titreyen elimi kucacımdan kaldırıp Mack'in avucuna koydum. Mack parmaklarını elimin üzerine kapattığında, aşkın büyüğü iyileştirici sihriyle kalbimi kapladı. Mack, buz torbasını indirirken Bradley'ye baktı. Boştaki elini ona uzattı. "Üzgünüm, dostum. Hayatını altüst etmek istemedim. Fakat Andie zaten önce benimdi ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Bradley Mack'in eline birkaç saniye baktıktan sonra elini tuttu ve sertçe sıktı. "İyi olan kazandı. Bu konuda hiçbir şey yapamam."

Bradley'nin mağlubiyet sözleri ona yaptıklarını yüzünden acı çekmeme yol açtı.

"Çok üzgünüm, Bradley. Seni kırmak istemedim, yemin ederim."

Bradley ayağa kalktı, kalkarken sandalyesi gıcırda-mıştı. "Biliyorum. Şimdi gitmem gerekiyor. Uçağa yetişmeliyim."

"İstersen yarına kadar burada kalabilirsin," diye önerdi Maeve.

"Teşekkür ederim, ama olmaz. Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum." Bradley elini hafifçe oynatarak bana el salladı ve gitti. Bradley gittikten sonra Büyükanne Lettie içeri geldi ve az önce Bradley'nin durduğu yerde durdu.

“Pekâlâ! Sorunları hallettik mi?” Yaşlı kadın önce Mack’e, ardından bana baktı.

Mack elini elimden çekerek, “Hayır, pek sayılmaz...” dedi.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü, betim benzim attı. Ani bir baş dönmesi beni az kalsın yere seriyordu. Geldiğini görebiliyordum. Büyük ayrılık. Aşağılanma. Son. Benim sonum.

Mack ön cebine uzandı, aynı anda sandalyesinden kalktı. “Bekleyip bunu daha sonra yapacaktım, fakat sanırım şu an, olabilecek en iyi zaman.”

Sandalyemin yanında diz çöktü ve ona doğru dönmem için elini sandalyenin koluna koyup sandalyeyi itti.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, yeniden ağlıyordum. O kadar şaşkındım ki, neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mack küçük, siyah, kadife bir kutuyu havaya kaldırdı. Yarılmış dudağı yeniden kanamaya başlamıştı. Maeve’den bir peçete alıp Mack’in dudağını sildim. Yaklaştığını hissettiğim kalp krizini uzaklaştırmaya çalışırken, gözyaşlarımın arasından gülümsüyordum.

“Andie... Çılgın kız... Seninle iki yıl önce tanıştım ve sana âşık oldum. O içkiyi üstüme döktüğün anda işimin bittiğini anlamıştım.” Mack kutuyu açtı ve bir şerit halinde dizilmiş küçük elmaslarla çevrili, parlak, kare kesimli bir elmas yüzük çıkardı. Hayatım boyunca bir mücevher parçasının bu denli ışıldadığını görmemiştim.

“Vay canına! Nadide bir parça...” dedi Büyükanne Lettie sessizce.

Mack gözlerini benden ayırmadan büyükannesine kar-

şılık verdi. “Andie’ye tanıştığımız yeri hatırlatacak bir şey almalıydım. Tüm o ışıkları... Hatırlıyorsun, değil mi Andie?”

Başımınla onayladım, konuşamıyordum. Yalnızca hıçkırıkları duyuluyordu.

“Zaten evli olduğumuzu sanıyordum, ama evli olmamız benim için sorun değil. Seninle evli olduğumu hissediyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Bana bu onuru bahşedersen, Pazartesi günü seni adliyeye götürüp evliliğimizi resmileştirmek istiyorum.” Mack, yüzüğü kutusundan çıkarıp havaya kaldırdı. “Bu yüzüğü geçen gün kasabaya geldiğinde almıştım. Daha önce yüzük alma şansımız olmadığı için bunu sana verecektim. Fakat sanırım şu an bir nişan yüzüğü olacak.”

Mack, sol elimi avucuna koydu ve yüzüğü parmağımın hemen ucunda tuttu. “Peki, ne diyorsun? Benimle evlenir misin? MacKenzie kabilesine katılır mısın?”

“Yanma, parla mı?” diyebildim.

Mack gülümsedi. Gülümsemek şişmiş mor gözünü çok daha kötü göstermişti. “Evet... Benimle gel ve birlikte parlayalım.”

Müzisyenler düğün marşının girişini çalıyordu, ben ise mihraba giden yolun başında duruyordum. Kolum Angus'un koluna sımsıkı sarılmıştı. Beyaz güllerden ve karanfillerden oluşan buketim elimde titriyordu. Çiçeklerin bazılarının arasından mor oyuncak cücenin tüylerinin bir kısmı görünüyordu.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Angus, siyah smokini içinde muhteşem görünüyordu.

Yürümek üzere olduğum mihraba giden yolun iki tarafında, beyaz sandalyelere oturan bir grup insana bakarak başımla onayladım. Çoğunu hâlâ tanımiyordum, ama zamanla benim için aileden biri gibi olacaklarını biliyordum.

"Annenin gelmesine müsaade etmene sevindim." Angus yolun sol tarafına, Candice ile Kelly'nin nedime çiçekleriyle durdukları yerin yanına imalı bir şekilde baktı.

Ön sırada oturan, mor elbiseli zayıf kadına baktım. Benim için bir yabancıdan farksızdı, fakat öyle olmak istemiyordu. Artık sağlığına kavuşmuştu ve mutlu bir bekârdı. Ona hayatında yol gösterecek bir erkek arayışını bırakmıştı.

“Benim değil, Mack’in fikriydi.” Annemin ve benim geçmişi arkamızda bırakmamızın mümkün olduğundan hâla emin değildim. Fakat Mack’in hatırına denemeyi istiyordum.

“Mack iyi biridir. Sana karşı da iyi olacak. Bundan bizzat emin olacağım.”

Gölümsedim. “Kayın pederim olacağın için çok memnunum. Özel bir ikramiye çıkmış gibi hissediyorum.”

Angus, dirseğinde duran elimi sıvazladı. “İkimiz de şanslı sayılırsınız, haksız mıyım?”

Başımınla onayladım. “Doğru... Öyleyiz...”

Angus, çenesiyle mihraba giden yolu işaret etti. “Bunu yapmaya hazır mısınız?”

“Hiç olmadığım kadar hazırım.”

Angus ile yolun başına kadar yürüyüp müziğin başlamasını bekledik. Müzik başlayınca kısa, ağır adımlarla ilerlemeye başladık. Gelinliğimin kısa kuyruğu, arka bahçede çimenlerin üstüne serilmiş olan beyaz halıya değdikçe hışırtilar çıkarıyordu. ieklerle donatılmış bir ardak beni bekliyordu ve çardağın altında ikinci kez evleneceğim adam duruyordu. Fakat bu kez evliliğimiz karnun nezdinde yasal olacaktı. Mack’in yanında kardeşi ve iri kıyım insan-ayı-domuz yaratığı duruyordu.

Mack smokin giymişi, boynunda armalı bir boyunbağı vardı ve siyah bir kovboy şapkası takıyordu. Onu hiç bu kadar göz alıcı görmemişi, parlak mavi gözleri beni mihraba giden yol boyunca kendine çekiyor. Bakışları bana kilitlenmişi, gözünü bile kırpmadan sürekli bana bakıyordu. Mack’in bana olan aşkı gibi gözleri de birer işaret feneri misali beni karanlığın dışına çekiyor.

Mihraba vardık ve Angus elimi Mack'in koluna koydu. "Ona iyi bak oğlum, yoksa annene ve bana hesap vermek zorunda kalırsın."

Mack başıyla onayladı. "Sizden aksini beklemem ve istemem de."

Angus, gözyaşlarını sessizce silen ve Ruby'nin elini tutan Maeve'in yanına oturdu. Ruby parlak kırmızı bir elbise giymişti ve en sevdiği, yan tarafında küçük böğürtlenlerin ve bir kuşun sallandığı şapkasını takmıştı. Ruby bana bakıp dudaklarını büzüştürdü ve yavaşça başını salladı. Ruby'nin onayı beni mutlu etti. Onu gururlandığımı anlamıştım.

"Evlilik yeminleriniz hazır mı?" diye sordu rahip.

Ben başımı hayır anlamında sallarken, Mack evet anlamında sallamıştı.

"Ne?" diye fısıldadım, şaşırmıştım.

Mack sırtarak cebine uzandı ve cebinden bir bar peçetesi çıkardı.

Aniden kafamda bir şimşek çaktı. *Bar peçetesi...*

"Bu..." Son kokteyllerimizi içtiğimiz barı hatırlayarak peçeteyi işaret ettim.

Mack başıyla onayladı. "O gece benimle birlikte yazdığın yeminler."

"Onları cidden sakladın mı?" diye fısıldadım, yeniden gözlerim dolmuştu. Bir hafta boyunca konuşma, ağlama ve gülmenin ardından, bu lanet yaşlardan kurtulduğumu sanmıştım. Fakat işte geri dönmüşlerdi, Candice'in bir iki saat önce yaptığı makyajımı mahvetmek üzereydiler.

"Elbette sakladım. Hatıralar önemlidir." Mack peçeteyi sallayarak açtı ve rahibe başıyla onay verdi. "Biz hazırız."

Sihirli bar peçetesinin sayesinde, engeli çözülen ve hızla hücum eden hatıralar aklımda bir şimşek gibi çaktı. Çılgın maymun sevişmemizin ardından Mack ve ben otelden ayrılıp Vegas sokaklarında ışıkların, gürültünün ve mutlu insan topluluklarının zevkini çıkararak el ele, kol kola yürümüştük. Yürüyüşümüz boyunca içimizden taşan duygularımız yüzünden sürekli öpüşüyor, birbirimizi sarılıyor ve gülüyorduk. İşlek bir caddenin bir köşesini bulup bir banka oturmuş, hayallerimiz, geçmişimiz ve umutlarımız hakkında konuşup durmuştuk. Birlikte çocuk sahibi olmaktan ve çocuklarımıza vereceğimiz isimlerden bahsedip gülüşmüştük. Daha sonra Mack, kirli kaldırımında diz çökerek bana evlenme teklif etmişti, ben de kabul etmiştim. Oraya gidene kadar ve geri dönerken sürekli öpüşmüştük.

“Andie?”

Mack’in sesi beni girdiğim transtan çıkardı.

“Efendim?”

“Hazır mısın?”

Başımla onayladım. “Evet, hazırım.”

Rahip, Mack’e bakıp başını sallayarak, “Evlilik yeminlerinizle devam edelim,” dedi.

Mack bana sırtıp okumaya başladı.

“Ben, Gavin MacKenzie... Baker City, Oregonlu çekiçi kovboy... Aklım başımda ve bedenim azmış olarak... Sen, olağan üstü avukat Andie Marks’ı sevdiğimi ve ölecek veya penisim düşecek kadar yaşlanana kadar seninle evli kalmak istediğimi ilan ediyorum.”

“Lanet olsun!” diye fısıldadım, yüzüm alev alev yanıyordu.

Candice kahkahayı bastı ve kalabalığın içinden biri kırdadı.

Mack devam etti. “Seninle her istediğinde sevişeceğim ve seni mutlu edecekse üstte olma tercihini her zaman sana bırakacağım. Oral seks daima isteğe bağlı olacak, ama memnuniyetle kabul edilecektir.”

Kahkahayla gülmemek için başımı öne eğip dudağımı ısırdım. Bu çılgıncaydı. Şu ana kadar, o gece Mack’le birlikte planımın ne denli dışına çıktığımı fark etmemiştim, fakat tuhaf şekilde özgür hissediyordum. Mack beni bir şekilde özgür bırakmıştı. Aşkı kalbimin kapısını açmış, sadece kendim olabilmem için beni serbest bırakmıştı.

“Gerektiğinde hem çocuklarımızın hem de yaşlanıp kuvvetten düştüğünde senin altını değiştireceğim. İnsanların içinde asla tükürmeyeceğim, fazla yüksek sesle geğirmeyeceğim ve arkadaşların hakkında kötü şeyler söylemeyeceğim.”

Candice elindeki çiçeklerle beni dürttü. “Güzel bir şart...” diye fısıldadı.

“Ve son olarak...” Mack’in sesi yumuşadı. “Öfkeyle sana asla el kaldırmayacağıma veya sana işe yaramaz biri olduğunu söylemeyeceğime veya seni sevdiğin insanlara zarar vermekle tehdit etmeyeceğime söz veriyorum. Benim yeminlerim bunlar.”

Mack yemininin sonuna gelmeden ağlamaya başlamıştım. İlk kez âşık olan on beş yaşında sarhoş bir kızın yeminlerini yazmıştım. Kendimi görebiliyordum. Geçmişin yalnızlık dolu yolunda dolanırken, geleceği olarak, daha doğrusu Mack’le geleceği olarak gördüğü umut ışığını izleyip bir bar peçetesine yazan aptal bir kız.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Az sonra kocam olacak olan adamı ne kadar kötü utandırdığımı görmek için insanlara baktım, evde gözü kuru tek kişi bile kalmamıştı. Annem bir mendile doğru sessizce ağlarken, Maeve kolunu annemin omuzlarına sarmıştı. Büyükanne Lettie coşkulu bir kilise toplantısındaymiş gibi başını sallıyordu. *Tanrı'ya şükürler olsun!*

Rahip bana bakarak, “Sıra sizin yemininizde...” dedi.

“Ben... Yemin yazmadım. Bilmiyordum...”

“Ne istiyorsan söyle,” dedi Mack. “Ya da bunları kullanabilirsin.” Mack peçeteyi aramızda tutup salladı.

“Hayır, almayayım,” dedim, kendimi sırtıtmaktan alıkoymuyordum. Boğazımı temizledim. “Bunu yapabiliyim.”

“Yapabileceğini biliyorum.” Mack bana doğru eğilerek beni nazikçe öptü.

Kelly çiçek buketiyle omzuma vurarak, “Hey, tören bitene kadar öpüşmek yok,” dedi.

Mack'i hafifçe ittim ve boğazımı temizledim. “Pekâlâ! Evlilik yemini... İşte geliyor.” O anda onu ne kadar çok sevdiğimi gözlerimle ifade etmeye çalışarak Mack'e baktım. “Sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Konuşmak istediğinde seni her zaman dinleyeceğime, ne zaman istersen ve nerede istersen seninle sevişeceğime söz veriyorum.” Bunun üzerine Mack'in kaşları kalktı ve ben devam ettim, yüzümdeki gülümseme bir türlü gitmiyordu. “Orta halli bir dana döşü pişirmeyi, danalara kement geçirmeyi ve ata binmeyi öğreneceğime söz veriyorum. Beni istediğin sürece hiçbir yere gitmeyeceğim. Ayrıca, çocuklarına elimden geldiğince iyi bir anne olacağıma söz veriyorum.”

Mack'in gözlerinden birer damla yaş geldi ve dudakları hafifçe titreşti. Mack, rahibe doğru dönmeden önce, "Teşekkür ederim," dedi.

Önümüzde duran adam, "Sanırım bu kadarı yeterli olacaktır," dedi. "Yüzükler kimde?"

Ian eğilerek altın yüzükleri Mack'e verdi. Mack kendi yüzüğünü bana verdi ve benim yüzüğümü ileri doğru uzattı.

"Lütfen yüzükleri müstakbel eşinizin parmağına takın." Mack yüzüğü parmak boğumumdan geçirip öldüğüm güne kadar kalacağı parmağıma taktığında, içimi bir sıcaklık duygusu kapladı.

Yüzüğünü parmağına takma işini bitirdiğimde, Mack elini parmaklarımın üstüne koydu.

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum. Gelinini öpebilirsin, kovboy."

Mack sırtıarak eğildi ve şapkasının geniş kenarıyla önümü kapatarak konukları görmemi engelledi. "Seni seviyorum, Andie MacKenzie," dedi ve dudakları dudaklarım ile buluştu.

"Ben de seni seviyorum, Gavin Mackenzie," dedim ve dudaklarımı Mack'in dudaklarına bastırdım.

SON

*Bir erkeği gördüğünüz an
kendinizi ona ait hissetmek yerine,
onun size ait olduğunu hissederseniz, ne olur?*

Andie, hukuk fakültesinin parti kızından başarılı bir avukata dönüşmüştür. Üniversite yıllarında yaptığı tüm o çılgınlıkları bir kenara bırakıp işine konsantre olmuş ve neredeyse şirkete ortak olabilecek kadar ön plana çıkmıştır. Eskinin aşırı sosyal günleri uzakta kalmıştır.

Artık düzgün bir ilişkisi olan ve yoğun çalışan bir kadındır.

Ta ki, sevgilisi onu hiç beklemediği bir şekilde terk edene kadar...

Yaşadığı kötü ayrılığın ardından sosyalleşmek için gitmek zorunda kalacağı ilk yer, en yakın arkadaşının bekârlığa veda partisidir. Ancak parti Las Vegas'ta yapılacaktır. Üniversite günlerindeki eğlence dolu haline selam göndermek isteyen Andie, partide çılgınca eğlenmeye ve üzüntülerini unutmaya kararlıdır. Bu eğlence fikrinin içine, Vegas'ın çılgın gecelerinden birinde tanıştığı Mack'le bir gece geçirmek de dahildir. En azından Andie, bunun bir geceyle sınırlı kalacağını düşünmektedir.

Ancak Vegas sürprizlerle dolu bir şehirdir ve hem Andie hem de Mack için, fazlasıyla şaşırtıcı bir sürpriz hazırlamıştır.

instagram.com/nemesiskitap
facebook.com/nmssktp
twitter.com/nemesiskitap

nemesis
K I T A P

₺ 22

ISBN 978-605-9809-63-4

9 786059 809634